DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Mona Kasten

Tekrar

RÜYA

ROMANZO 5

Amare è *sognare*, ancora una volta.

Sperling & Kupfer

Impronta PDF Kitap Ayracı

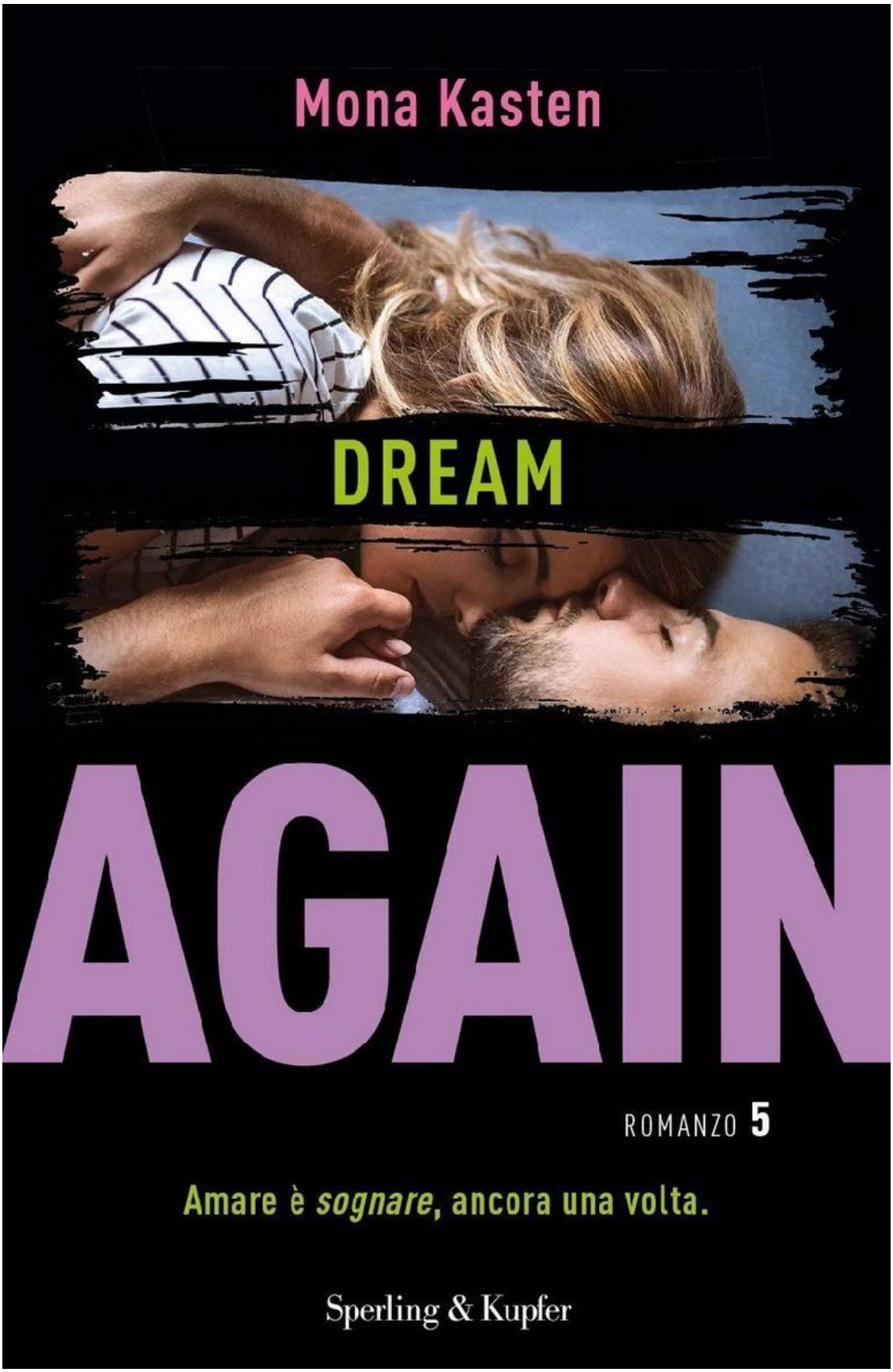

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kitap

Jude Livingston her şeyini kaybetti: tasarruf, itibar ve başarılı bir oyuncu olma hayali. Yıkılmış, Los Angeles'ı terk eder ve Woodshill, Oregon'daki erkek kardeşine taşınır ve burada ilk büyük aşkı Blake Andrews ile kendisine rağmen yaşarken bulur.

Bir zamanlar, Jude ve Blake birbirine sıkı sıkıya bağlı bir çiftti, ancak mesafe ve farklı yaşam seçimleri - Blake bir basketbol şampiyonu olma yolundaydı, Jude Hollywood'u fethetmek istiyordu - ayrılmalarına ve ilişkilerini bitirmeye karar vermelerine neden olmuştu. .

Artık zorla yakınlaşmaya zorlandıklarından, Jude, Blake'in tanıdığı kaygısız genç adamdan çok farklı göründüğünü ve çok acı çekmiş bir adam gibi göründüğünü fark eder. Yine de, hevesli aktris, daha önce hiç olmadığı gibi hala ona çekiliyor. Blake'i kalbini ortaya koymaya ve ona ikinci bir şans vermeye ikna edebilecek mi?

beşinci bölümü *nihayet İtalya'ya geliyor* , Mona Kasten'i başlatan Yeni Yetişkin destanı, Anna Todd tarafından da takdir edilen ve okuyucuların artık çok sevdiği yazar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar

MONA KASTEN 1992'de doğdu ve kendini tamamen yazmaya adamadan önce Kütüphane ve Bilgi Bilimleri okudu. Kocası, kedileri ve sonsuz sayıda kitabıyla Hamburg'da yaşıyor. Her türlü kafeini, ormanda uzun yürüyüşleri ve sabahtan akşama kadar yazabildiği günleri sever. *Save* serisi de aynı yazar tarafından Sperling & Kupfer için yayınlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mona Kasten
Tekrar Rüya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okurlarım için,
ki bunlar olmadan tüm bunlar mümkün olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

KIŞ MEVSİMİ ile ilgili her şey: soğuk ve kar, on kat giysi, saçınızı elektrikle dolduran eşarplar ve bereler. Bana kalsaydı, tüm yıl boyunca sadece yazın var olurdu. Hava ne kadar sıcaksa o kadar mutluydum.

Bu yüzden o zamanlar çok ama çok mutsuzdum.

Ocak ayının sonunda, Woodshill, Oregon'da her şey karla kaplıydı. Ve kış nefreti tek başına yeterli değildi: Ben de küçük otobüs durağından, sürüklediğim çanta, sırt çantası ve bavulla dolu olarak şehrin yarısını yürüyerek geçmek zorunda kaldım.

" Gelip seni almama gerek yok Jude, " demişti aptal kardeşim. " Evime varmak on dakika sürüyor. "

10 dakika ama lütfen. Bu arada, yarım saatten fazla bir süredir kahverengi lapa arasında dolaşıyordum. Ayakkabılarım sırılsıklamdı, ellerim ve kulaklarım donmuştu ve telefondaki gezgine göre daha on dakikadan fazla zaman vardı.

Fazla düşünmeden ara verme zamanının geldiğine karar verdim ve yol kenarındaki bir kafeye girdim. Bavulumu yüksek sesle küfrederek eşiğin üzerinden kaldırırken bir adam bana eğlenerek baktı. Bakışlarına öyle bir kötü niyetle karşılık verdim ki, hemen arkasını döndü ve yanımdan geçerek gözden kayboldu.

Normalde o kadar düşman değilim. Ama bir kural olarak, sadece birkaç kişisel eşyam ve bir sürü kırılmış hayalimle başka bir eyalete taşınmak için yirmi dört saatten fazla ayakta kalmadım bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nefes vererek tezgaha ulaştım ve bir nefesle kalın yün şapkamdan düşen bir tutam sarı saçtan kurtulmaya çalıştım.

"Size ne verebilirim?" Barmen gülümseyerek sordu.

Kimsenin bana bu kadar nazik davranmadığı günler olmuştu. ona sarılmak istiyordum. «Ekstra uzun karamel macchiato, lütfen. Bol şurup ile. Bol köpük. Ve mümkünse bir dilim aşk. "

Birkaç kez gözlerini kırptı. "Çok iyi. Hemen oraya git," diye yanıtladı bir kağıt bardağa karalayarak.

Dişlerimle bir eldiven çıkardım ve arka cebimden kalan son parayı avladım.

İki dolardı, elli.

Yüzümü buruşturup paraları tezgahın üzerine koydum. "Yeterli değiller, değil mi?" Eldiven hala ağzımdaydı, bu yüzden mırıldanarak konuşmuştum.

"Hayır, ama kredi kartlarını kabul ediyoruz," dedi barmen, yanıp sönen ışığıyla beni kızdırmak isteyen makineye doğru başını salladı.

"Maalesef benimki yanımda değil," diye yalan söyledim. Eldiven ağzımdan kaydı ve yere düştü.

"O halde korkarım sizi memnun edemem," diye yanıtladı barmen acıyan bir yüz buruşturmayla. Onun hakkında gerçekten yanılmışım.

Eldiveni almak için eğildim ve bunu yaparken çanta omzumdan kaydı ve acıyla bir tutam saçımı yırttı. yine küfür ettim.

"Teklif edeceğim," dedi arkamdan bir ses.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkamı döndüm ve çok güzel bir kızla karşılaştım. Dalgalı siyah saçları dışarı fırlayan bej bir bere takmıştı. Kıskançlık uyandıran parlak mavi gözleri olan bir elf yüzü vardı. Kahverengi gözlerim fena değildi, ama onunki hemen dikkat çekti. Kesinlikle insanları hipnotize edebilirdi. Ve belki de tam da bunu yapıyordu çünkü az önce ne dediğini anlamam biraz zaman aldı.

"Ciddi anlamda?" Ona sordum.

"Elbette," diye yanıtladı ve barmene döndü. «Benim için bir matcha latte ve bir sade kahve. Almam gereken bardaklar var. Bambudan yapılmış gibi görünen tezgahın üzerine iki büyük fincan koydu.

"İlk adı?" diye sordu barmen, aniden gülümseyerek ve tekrar nezaketle.

"Her zaman." Kız bir kredi kartı çıkardı ve kısa bir bip sesi çıkaran cihaza yerleştirdi.

Neler olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. O benim koruyucu meleğim olmalıydı, son birkaç haftalık boktan sonra bir ödül olarak kaderin bir hediyesi.

"Neredeyse sana sarılmak istiyorum Everly," diye yorum yaptım, ancak kendimi büyük bir çabayla dizginleyebildim.

Kız bana bir gülümseme verdi. "Gerekli değil. Bir dahaki sefere teklif edeceksin."

"Bunu yapmak için numarana ve ismine ihtiyacım olacak. Veya Facebook kişiniz. Ya da Instagram, ”dedim cep telefonumu alarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Everly şaşkına döndü ve gülümsemesi soldu. Bu ifadeyi iyi biliyordum. Eskiden insanlara karşı açık sözlü ve biraz saldırgan davranırdım ve bu genellikle aşırıya kaçtığımda onların tepkisiydi. Bir an için özür dilemeyi düşündüm ama Everly çoktan bitmişti. Bavuluma ilgiyle baktı.

"Buralı değilsin, değil mi?"

başımı salladım. "Hayır. California'dan yeni geldim. Bu arada burası çok sıcak."

"Kaliforniya'ya bir gezi yapmak istiyorum."

O anda siparişlerimizin hazır olduğu söylendi. Bardakların olduğu tezgahın sağ tarafına geçtik. Bir an için yerleştim ve eldiveni yorganın cebine soktum.

"Seni Woodshill'e getiren nedir?" diye sordu Everly, başını iki yana sallayarak.

"Uzun hikaye," diye iç çekerek cevap verdim. "Kardeşimi görmeye geldim."

Başını salladı. "Bu, burada birini zaten tanıdığın anlamına geliyor. Olumlu. "

“Kardeşim Ezra ve arkadaşları muhtemelen boş zamanımı geçireceğim kişiler değiller ama doğru. Her şeye yeniden başlamak zorunda olmamak güzel," dedim bardağımı alarak.

Everly bir an düşündü, sonra elini uzattı. "Cep telefonunu ver."

İtaat ettim ve bana geri vermeden önce bir şeyler yazdı. "Numaramı kaydettim. Böylece kahvenin parasını ödeyebilirsin. "

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona parlak bir gülümseme gönderdim. "Hazır olun çünkü yerleşir yerleşmez sizinle iletişime geçeceğim."

"En uygun." Saate baktı. "Şimdi gitmeliyim, erkek arkadaşım beni bekliyor ve geç kaldım."

«Elbette hayal edin. Kahve için tekrar teşekkürler. " Fincanımı kaldırdım ve bir selamlama hareketi olarak kadeh kaldırdık.

Kulüpten ayrılana kadar onu gözlerimle takip ettim, sonra eşyalarımı alıp ben de çıktım.

Kahveden uzun bir yudum aldım. Hâlâ sıcaktı ama cennet gibi bir tadı vardı ve bana Ezra'nın evine giden yolun son kısmını halletmem için gereken enerjiyi verdi.

İçimden ona lanetler yağdırdım: "On dakika sürer" dışında, beni istasyondan almak için kesinlikle çok tembeldi. O, tıpkı ailem gibi, Los Angeles'ta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece bir molaya ihtiyacım vardı ve başka nereye gideceğimi bilmiyordum. Ona gerçeği söylemiş olsaydım, muhtemelen beni alıp buraya getirmek için bir uçağa binerdi. Ama istediğim bu değildi. Merhametini istemedim, başarısızlığımın ne kadar muazzam olduğunu tam olarak anlamasını da istemedim. Bu yüzden telefonda kendimi bir dizi belirsiz açıklama icat etmekle sınırladım ve aynı zamanda ondan artık California'da olmadığımı hiçbir nedenle ailemize söylememe sözünü aldım.

Ve şimdi oradaydım, sevsem de sevmesem de gidebileceğim tek yerdeydim. Başka bir şey değilse, zaten bir kişiyle tanışmıştım. Kadere inandım ve her şeyde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

işaretler görmeye çalıştım. Ve Everly ile şans eseri karşılaşma onlardan biri olmalıydı.

Siktir LA, diye düşündüm bavulumu ana caddede çamurlu karda sürüklerken. Filmlerde siktir et, başrolleri siktir et, rüyaları siktir et. Her şeyi siktir et.

Bu mantrayı tekrarlamaya devam etmem gerekiyordu, belki de kafama yerleşirdi. Ne de olsa, ilk büyük hayalim paramparça olduğunda bir kez olmuştu.

Bana rehberlik etmesi için telefondaki haritayı kullanarak bir sonraki kavşaktan döndüm. Sokak daha dar ve sessizdi, yürüdükçe kar beyazlaştı, çamurlandı ... ve bavulu sürüklemek daha da yorucu oldu.

Sonunda Ezra'nın tarifine uyan gri eve vardığımda sırılsıklam olmuştum, yarı donmuştum ve nefesim kesilmişti. Kesinlikle ertesi gün çabadan ağrıyan bir kolum olurdu.

Evin önündeki bahçe tamamen karla kaplandı. Sadece araba yolu süpürülmüştü, ama kabaca yeterliydi. Belli belirsiz ayak izleri vardı ve o manzarada kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve beni ön kapıdan ayıran birkaç adımı atmadan önce çantamı topladım. Ağır bavulu merdivenlerden yukarı çektikten sonra, omuzlarımdaki karı silkeledim. Yüzüm donmuştu ama yorganın altında çılgınca terliyordum. Sonunda burada olmaktan mutluydum ve hemen duşa girebilmeyi umuyordum.

oynamaya çalıştım. Ez o saatte orada olacağımı biliyordu. Uçağım Portland'a indiğinde ve otobüse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bindiğimde ona yazdım. Kardeşimi Şükran Günü'nden beri görmemiştim ve şartlara rağmen evinde olmaktan çok memnundum.

O anda içeride ayak sesleri ve anlam veremediğim hafif bir tıkırtı duydum. Kapı ardına kadar açıldığında buzlu camdan içeri bakmak için parmak uçlarımda yükseldim.

hayretle iç geçirdim.

hazır değildim. Ne bedenimi kaplayan o tanıdık karıncalanmaya ne de gözlerime saplanan ve kendi dehşetimin yansıdığı yeşil gözlere.

Bu konuda hiçbir şey yapamadan, sırayla ona baktım: kalın siyah kirpikler, köşeli yüz, yanaklarında o sırada olmayan kıllı sakal. Kahverengi saçlar da farklıydı. Sadece gözler her zaman o kadar tanıdıktı ki mideme kramplar giriyordu.

"Merhaba Blake," dedim boğuk bir sesle. Yolda açıkçası onu kaybetmiş olmalıyım.

Koltuk değneklerinin üzerinde önümde duruyordu. Ona ne olduğunu merak ettim ama ben tek kelime edemeden kaşları sert bir çizgi halini aldı. Sonra elini kaldırdı... ve kapıyı suratıma kapattı.

Kapıya baktım, şaşkındım ve toparlanmam bir an sürdü.

"Hey!"

Ayak sesleri, koltuk değneklerinden kaynaklandığını şimdi bildiğim tıkırtılarla birlikte azaldı.

"Blake, burada donuyorum. Aç şu kapıyı, lanet olsun! "diye bağırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tepki yok.

"Ezra'yı arayıp ona beni soğukta bıraktığını söylemeli miyim?"

Tik sesi tekrar duyuldu. Kısa süre sonra Blake kapıyı tekrar açtı ve eskisi gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sen her zaman dayanılmaz bir baş belası oldun."

Ah.

İşte bir yıldan fazla bir süre sonra ondan duyduğum ilk sözler. Biraz acıttı, kabul etmem gerekiyordu. Öte yandan, onları hak ettiğimi biliyordum.

Tam bir şey söyleyecektim ki bana sırtını döndü ve koltuk değnekleriyle yavaşça uzaklaştı. Bir iç çekerek valizi çantayla birlikte bıraktığım koridora taşıdım. Sonra aşağı ceket, eldiven, atkı ve şapkadan kurtulup üstüne geçirdim. Sonra Blake'i oturma odasına kadar takip ettim. Evi FaceTime'da Ez ile telefon görüşmesi sırasında gördüm. Ancak gerçek hayatta kardeşimin üç takım arkadaşıyla paylaştığı ev tamamen farklıydı. Ağabeyimin ve Blake'in eşsiz kokusunu alabiliyordum. Göğsüme tanıdık bir his doldu.

"Bacağına ne yaptın?" Ona katıldığımda sordum.

Blake siyah deri kanepeye oturdu, rahat bir şekilde koltuk değneklerini indirdi, bakışları karşı duvardaki düz ekran televizyona sabitlendi. Bana cevap vermeden joystick'i aldı ve oyunu yeniden başlattı.

Bir gülümseme tuttum. Geçmişte, o ve Ez her zaman NBA maçlarında yarıştı. O kadar öfkeliydiler ki sürekli kavga ediyorlardı ve ben arabulucu olmak zorundaydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eşofmanının üzerine giydiği askılara daha yakından baktım. Tıknazdı ve baldırın ortasından uyluğun ortasına kadar uzanıyordu.

"Oyun oynarken yaralandın mı?" tekrar sordum.

Blake, joystick düğmelerine sertçe basarken ben yokmuşum gibi davrandı. Bu da bana acı bir şekilde geçmişi hatırlattı.

Ayağa kalktım ve diğer her şeyle birlikte anıların peşine düştüm. Bunda oldukça iyiyim. Sonra ondan olabildiğince uzağa, kanepeye oturdum ve bir süre onu izledim.

"Ezra evde değil mi? Aslında ona gelirken söyledim. "

Bakışları hâlâ televizyondaydı, bana sordu: "Burada ne yapıyorsun Jude?"

Hatırladığım kadarıyla sert ve derin olan sesi midemi bulandırdı. Açlık dedim kendi kendime.

"Ez sana geleceğimi söylemedi mi?"

"Olsaydı, buna karşı çıkardım."

Dişlerimi sert bir şekilde gıcırdattım. Bu yüzden Ezra, başlangıçta onlara uğrarsam herkesin kabul edeceğini söylediğinde bana yalan söyledi. Küfür. Kalacak başka bir yer bulacak param yoktu, ama aynı zamanda Blake'le aramdaki eski yaraları yeniden açmak, iradesine karşı oraya yerleşmek istemiyordum. Ez, hepsinin sorun olmadığına dair bana güvence verdiğinde, ona körü körüne inandım.

"Aslında burada biraz durmak niyetindeyim," diye tereddütle başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Blake oyunu durdurdu ama yine de bana bakmadı. "Ne kadardır?"

'Sakinleşme zamanı. Bir iş bulmaya çalışacağım ve ... "

"Ne kadardır?" diye tekrarladı, sözümü kesti.

Dişlerimi tekrar gıcırdattım. Sabrımı kaybetmeye başlamıştım ama kendimi sakin kalmaya zorladım. Yarım sonsuzluktaki ilk karşılaşmamızdı ve aramızda olanları geri almak kolay değildi. Ezra bana Blake'in çok çalışarak hiçbir antrenmanı kaçırmadığı ilk yarıdan bahsetmişti. Ayrıca bana kız arkadaşlarından da bahsetmişti, genellikle istediğimden daha ayrıntılı olarak.

"Henüz bilmiyorum Blake," diye mırıldandım bir süre sonra.

Adını söylediğimde sertleştiğini gördüm. Ayağa fırladı ve acıdan bir küfür savurdu.

Sıramda kalktım. "Bekle, sana yardım edeceğim," dedim yerdeki koltuk değneklerini almaya çalışırken, ama bir eliyle beni tutarak beni durdurdu.

Eğildi ve sağlam bacağı üzerinde dengede durarak birkaç deneme yaptı. Sonunda koltuk değneklerini almayı başardığında önümde durdu.

Neredeyse boyunun ne kadar olduğunu unutuyordum.

"Sadece bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için: Burada kalmana katılmıyorum. En kısa zamanda başka bir yer bulsan daha iyi olurdu. "

Midemde şiddetli ağrı hissettim. Sertçe yutkundum ve ona cevap vermeye başladım, ama o çoktan yanımdan geçmişti, koridora doğru topallayarak. Döndüm ve bir eli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

korkulukta, koltuk değneklerini kolunun altında tutarak merdivene tırmanışını izledim.

Gözlerindeki tanıdık bakışa rağmen, onunla ilgili her şey değişmiş gibiydi. O soğuk, kırılmış adamda bana ilk büyük aşkım olan esprili çocuğu hatırlatan hiçbir şey yoktu.

Ve hepsinin benim hatam olduğunu çok iyi biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Altı yıl önce

Balon cama çarptı .

Rengi dağıtmaya devam ettim. Annem sadece iki kilit açmama izin vermişti ama aptal sepeti yerine banyo penceresine vurup duran Ezra yüzünden boya çoktan yüzüme bulaşmıştı.

Ben ikinci kilidi boyamak üzereyken balon cama çarparak korkudan zıplamama neden oldu ve renk yeniden sıçradı. Bir hayal kırıklığı çığlığı attım, pencereye gittim ve öfkeyle açtım.

"Bir bardak daha kırarsan annen seni öldürür!" Bağırdım.

"Özür dilerim," diye yanıtladı, açıkça kardeşime ait olmayan bir ses. "Benim hatam."

Blake topu kolunun altında tuttu ve pişmanlıkla bana baktı.

Cevap vermek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Kelimenin tam anlamıyla. Bana gözlerinde eğlenmiş bir parıltıyla bakarken, sadece bir tür nefes almayı başardım.

Blake'i bir ömür boyu tanırım ama o anda gözlerimi kaçıramazdım. Bırak pencereyi tekrar kapat. Çok iyiydi.

Bu kadar harika olmak yasaklanmalıydı.

Ağabeyimin aksine (ve benim için de büyük bir pişmanlık), Blake'in sivilceleri yoktu. Summer tenini bronzlaştırmış ve saçlarının uçlarını açmıştı. Birkaç haftadır onu doğru dürüst görmemiş olmama rağmen, değişmişti. Ya da belki de değişen bendim. Çünkü birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk defa gözlerimi ondan alamıyordum.

Bir ter perdesi tenini kapladı ve boynunun çukurunu parlattı. Son birkaç ayda daha da büyüdüğünü fark ettim. O ve annesi yanımıza taşındığında, benden sadece bir el yukarıdaydı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama şimdi çok uzundu: evimiz biraz yüksek olmasına rağmen, bakmak için başını geriye yatırmasına bile gerek yoktu. ben.

Uzanıp burnumdaki boya lekesini silerken yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

Boyayı parmaklarına bulaştırdı. "Çok tatlısın Jude."

Daha sonra o anın bu olduğunu çok iyi hatırladım. Bu hafifçe çarpık özür dileyen gülümseme ve kısa temas inanılmaz bir tepkiye yol açmıştı.

Midemde bir avuç kelebek uçuştu. Birbirlerini kovaladılar, şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığım yerlerde beni gıdıkladılar.

"Pencere için tekrar özür dilerim. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım, ”diye devam etti.

"Önemli değil," diye mırıldandım.

Sonra pencereyi kapattım ve elimi karnıma bastırdım. Ama karıncalanma geçmedi.

Kanepede ne kadar oturduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir noktada joystick'i alıp Blake'in oyununu oynamaya başladım ama düşüncelerim başka yerdeydi. Oyuncular sahada gelişigüzel koştular, oyunun seviyesi benim için çok zordu. Utanç verici bir şekilde kaybettim ama umurumda değildi.

Ezra, Woodshill'e varışımı Blake'ten gizlemişti ve aynı zamanda benden nefret ettiğini söylemekten kaçınmıştı. Birbirimizi unutmak ve üstesinden gelmek için biraz zamanın yeterli olduğuna ikna oldum. Bunun yerine, ona ilk bakışım, durumun böyle olmadığını anlamam için yeterliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küfür.

Onu görmek canımı acıtmıştı. Sözleri beni kılıç gibi delmişti ve artık gitmeme izin vermek istemiyorlardı. Onunla konuşmak için odasında ona katılmak istedim. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Blake ve ben... o geçmişte kaldı. Kötü biten ve hiçbir sebeple tekrar yaşamak istemediğim bir hikayeydi. Özellikle de Los Angeles'tan yanımda getirdiğim diğer problemlerle değil.

Ez'den yardım istemekle aptallık etmiştim. Ve dahası, Blake'in onlarla yaşamama izin vereceğini düşünmek.

Düşüncelerim kapının açılma sesiyle bölündü. Az sonra Esra'nın sesini duydum.

Oyunu durdurmadan joystick'i bir kenara attım ve koridora koştum. Ona içeri girmesi için zaman bile vermedim ve boynuna atladım. Bir an önce kızmış ve üzülmüş olsam da, elimde değildi. Onu özlemiştim, o şehirde benim için yuva anlamına gelen tek kişi oydu, bu yüzden onu tüm gücümle tuttum.

"Nefes alamıyorum," diye soludu ağabeyim. Ama o kollarını sırtıma doladı ve beni böyle tuttu. Bir an gözlerimi kapattım, sonra Ezra sarılmadan ayrıldı ve yüzüme baktı.

Bu ifadeyi biliyordum. Kardeşimin bir çeşit altıncı hissi vardı. Pek konuşkan değildi ama çok hassastı. Bir şeylerin yanlış olduğunu her zaman biliyordu. Bu yüzden, endişemi göstermemek için elimden gelenin en iyisini yaptım ve bir oyalama aradım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Neyse ki hemen biri geldi aklıma. Uzanıp omzuna yumruk attım. "Çünkü bana evine varmanın sadece on dakika sürdüğünü söyledin."

Sadece bir kaşını kaldırdı. "On tane alacağım."

"Bavulsuz yürürseniz, iki metre bacaklarınız olur ve belki ses hızında hareket edersiniz."

"Abartıyorsun Pankek."

yüz yaptım. Bu lakaptan her zaman nefret etmiştim ve o bunu çok iyi biliyordu. "Neredeyse bir saatimi aldı."

"Şaşırmadım," diye mırıldandı ağabeyim, çantalarıma bakarak. "Daha ne kadar durmayı planlıyorsun?"

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Sonra omuz silktim. Kariyerim daha başlamadan bitmişti ama şu an için Ezra'ya her şeyi anlatmaya hazır değildim. Özellikle de onunla birlikte gelen ve sanki hiç kız görmemişler gibi bana bakmaya devam eden iki oda arkadaşının yanındayken. Birinin kısa, kıvırcık saçları, koyu teni ve taşa oyulmuş gibi görünen köşeli özellikleri vardı. Diğeri alnındaki ıslak saçlarını silkeliyor ve indirdiği göz kapaklarının altından bana bakıyordu. Sevimliydiler, ama ikincisi, göz kırpan gülümsemesinden de anlaşılacağı gibi, bunların fazlasıyla farkındaydı.

"Sen Cam olmalısın," dedim elimi uzatarak. Aldı ve kısaca sıktı. Sonra sola döndüm. "Ve sen Otis."

"Ezra sana bizim hakkımızda bir şey söyledi mi?" diye karşılık verdi.

"Ve nasıl."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cam, "Sadece iyi şeyler umuyorum," dedi. Elini saçlarının arasından geçirdi ve gülümsemesi belli belirsiz genişledi.

Açıkça bir playboydu. Neyse ki, geçen bir buçuk yılda onun türünü yeterince tanımıştım ve bu tuzağa düşme riskini alamamıştım.

Abim omuzlarını belime koydu ve üzerime eğildi. "Ondan uzak dursan iyi olur." Sonra bavulumu aldı ve çantayı omzuna astı. Sırt çantasını aldım. "Hadi gel seni misafir odasına götüreyim."

Ezra beni koridordan aşağı itmeden önce Otis ve Cam'e el salladım. Merdivenin hemen yanındaki odanın önünde durdu ve kapıyı açtı. Onu içeri kadar takip ettim.

Krem duvarlar çıplaktı. Mobilya, bir sandalye, üzerinde paravan olan bir masa ve karşı duvara yaslanmış bir yataktan oluşuyordu. Başka bir kapı doğrudan verandaya ve oradan tamamen karla kaplı bahçeye açılıyordu.

«Şu andan itibaren bu senin krallığın olacak. Sadece yatağı yapmayı başardım, ”dedi Ezra, ensesini suçlu bir şekilde ovuşturarak. “Masa ve perdeyi bodruma götürmek istedim ama yapamadım. Bana çok az haber verdin. "

Kardeşimi, sözlerinde ima edilen soruyu kavrayacak kadar iyi tanıyordum.

Sırt çantasını bavul ve spor çantasının yanına koydum, kahverengi halıya baktım ve ayak parmaklarımı içine soktum. "Başkalarının burada kalmasının sorun olmadığını söylemiştin," diye tereddütle başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında öyle."

Bu arada sandalyeyi masanın altından çekip üzerine oturan Ezra'ya baktım. Saçları kurumuş, uçları kıvrılmıştı. Bunda benimkiyle aynıydılar. İnsanlar her zaman bizim annemizin portresi olduğumuzu söylerlerdi ama daha yakından incelendiğinde babamın düz burnunu ve vurgulu çenesini de görebilirdiniz.

"Blake bana hareketimle aynı fikirde olduğu izlenimini vermedi."

Sabırsızlıkla homurdandı. "Blake, sakatlığından bu yana hiçbir şeyle aynı fikirde değil."

Ona birkaç soru sormak istiyordum. Birkaç soru. Ama ayrıldığımızdan beri, konuşma Blake'e dönerse dudaklarımı sıkıca kapatmak için pratik yapıyordum. Bir yandan ona ne olduğunu bilmek istemiyordum, diğer yandan meraktan ölüyordum. Ağabeyim fark etmiş olmalı, ama o sessiz kaldı.

Boğazımı temizledim. "Gerçekten gerekli olmasaydı buraya gelmezdim."

"Bunu biliyorum." Ezra bana baktı ama onu tuttum. Biz Livingston'ların iyi yapmayı bildiğimiz bir şey varsa, o da kendimizi kapatıp sırlarımızı kendimize saklamaktı. Çocukluğundan beri bu yeteneği mükemmelleştirmişti, ben gitgide daha iyi oluyordum.

Bana biraz daha baktı. Tam dayanılmaz hale geldiğinde ayağa kalktı ve ellerini eşofmanına ovuşturdu. “Şimdilik yerleşmene izin vereceğim. Sonra, birbirinizi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tanıyabilmeniz için çocuklarla bir akşam yemeği düzenlemeyi düşündük. "

Bana biraz yer verdiği için rahatlayarak başımı salladım. Aklım problemden probleme gidiyordu: Blake, ortak geçmişimiz, Los Angeles, Ezra'nın bilmiş bakışları, anne ve babası, yine Blake...

"Onunla tekrar konuşmayı deneyeceğim," dedi sanki aklımı okumuş gibi, sonra ellerini ceplerine gömdü. Sonra yanımdan geçip kapıyı arkasından kapattı.

Rahatlayarak sesli bir nefes verdim.

Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alarak bir an daha beyaz misafir odası kapısına baktım. Ama her seferinde enerjimin bir kısmını dışarı atıyor gibiydim. Sanki vücudum önceki günlerde yaşadığım stresi ancak o an fark etmişti. Uzuvlar normalden üç kat daha ağırdı, omuzlar yolculuktan ve bagajın ağırlığından sonra gergin ve ağrılıydı.

Yatağa doğru çabaladım ve mavi desenli çarşafların üzerine düştüm. Sanki bilmiyormuşum gibi kokuyorlardı ve içimde yanan yorgunluğa rağmen omuzlarım kasıldı.

Cep telefonumu aldım ve kilidini açtım. Sosyal ağları açıp bildirimler arasında kararsızca gezinmeye başladığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yüklendikçe rahatsızlıkları da arttı. Ancak etiketlendiğim görüntüler , insanların dizinin devam etmesini istediği *Twisted Rose sahnelerinin ve memlerinin ekran görüntüleriydi.* Başka hiçbir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rahat bir nefes daha aldım. Sonra telefonu kapattım ve yatağın yanındaki çıkıntıya koydum.

Ellerimi karnımda birleştirip tavana baktım. Blake'in odası benimkinin hemen üstünde mi diye merak ediyordum. Ne yapıyordu? Yaralanma haberlerini internette aramak için cep telefonumu geri almak isterken buldum kendimi. Ancak Los Angeles'a gittikten sonra bunu yasaklamıştım ve yeniden başlamak istemedim çünkü bir anda aramızda binlerce mil yerine tek bir uçak mesafesi kaldı.

Tahriş olmuş, düşünce akışını durdurmak ister gibi yüzümü kapattım. Gerçekten istiyordum. Sonunda düşünmemek *için kendime izin verebilirdim* . Ama ne kadar çok yapmaya çalışırsam, yaptığım hatalar için zihnim beni o kadar suçluyordu ve buna engel olamıyordum.

"Avokadoları ezebilirsin," dedi Otis, tezgahın üzerindeki kesme tahtasını bana uzatarak. Büyük mutfaktaydık, bir yanda ben, diğer yanda Otis, Cam ve Ezra, çeşitli sebzeler ve kıyma aldıkları buzdolabının önündeydik.

"Biberlerden sen sorumlusun," diye devam etti Otis, sarı bir tanesini ağabeyime sanki bir kaseymiş gibi vererek. Tacoları Cam'e devretti ve soğan ve sarımsakla kendisi ilgilendi, yarısını guacamole için bana verdi. Ben avokadoları ezmeye başlarken, kalanını bir tavada kahverengileşmeye bıraktı. Birkaç dakika sonra Otis elinde kepçeyle bana döndü. "Ezra'nın sana bizim hakkımızda çok şey anlattığını söylemiştin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ona hiçbir şey söylemedim. Benden bilgiyi alan oydu, ”diye itiraz etti ağabeyim.

Omuz silktim. "Çok konuşkan olmadığın için bazen kendini konuşmaya zorlaman gerekiyor."

Otis, kızartmayı karıştırarak, "Gitmek istediğim yer orasıydı," dedi. "Bizim hakkımızda zaten bir şeyler biliyorsun. Ama senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. "

Artık doğru kıvamda olmalarına rağmen avokadoları kasede ezmeye devam ettim. Çatalı bırakıp limonu aldım.

"Ben oyuncu olarak çalıştığım Los Angeles'lıyım," diye açıkladım suyu gereğinden biraz daha fazla sıkarak.

"Ciddi anlamda?" Cam omzunun üzerinden bana baktı.

Avokado posası ile suyu ve soğanı karıştırmaya başladım, homurdanarak onayladım.

"Tiyatro mu, sinema mı, televizyon mu?" Cam ısrar etti.

"Üçünden de biraz, ama çoğunlukla televizyon." Son birkaç yıldır yaptığım şey olsa bile bunu söylemek bana gülünç geldi. Büyük bir başarı ile olmasa da.

"On yedi yaşında bir dizide başrol oynadı ve aynı yaz ben buraya gelirken Los Angeles'a taşındı." Abim yüzüme bakmadan közlenmiş biberleri bıçağının yardımıyla bir kaseye attı.

"Vay canına. Bilinen bir dizi mi?"

Tekrar omuz silktim. "Belki. Bir grup genç tarafından çözülmesi gereken doğaüstü cinayetleri olan gizemli bir dramaydı. Adı *Twisted Rose* ."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Otis ve Cam, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikirleri olmadığını anlamamı sağlayacak şekilde kaşlarını çattı.

"Ezra!" Cam bir an sonra sitem edercesine haykırdı ve şüphelerimi doğruladı. "Neden küçük kız kardeşinin dizisini birlikte hiç izlemedik?"

Esra kayıtsız bir kaşını kaldırdı. "Odamda hep ona bakmak zorunda kaldım çünkü sen kumar oynamayı tercih ettin."

Arkadaşın ifadesi o kadar ani bir şekilde öfkeden suçluya dönüştü ki neredeyse gülecektim.

Uzlaştırıcı bir jest yaptım. "Endişelenme, gösteri gerçekten ünlü olmadan önce askıya alındı."

Harika olduğuna eminim, dedi Cam. "Öyleyse bölümleri çevrimiçi bulup bulamayacağımı kontrol edeceğim."

"Bir dakika," dedi Otis, ben cevap vermeye vakit bulamadan. Bana şaşkınlıkla baktı. "Yani on yedi yaşındayken evi terk ettin... ve sonra..." Doğru kelimeleri aradı.

"Ve kısa süre sonra ilk işimi kaybettim."

Twisted Rose'un sonunu düşünmek hala acıtıyor . Kaotik ve kurnaz Sadie Nelson rolü benim için yaratılmış gibiydi. Oyuncu kadrosundan önce hissettiğim duyguyu hala çok iyi hatırlıyordum. Neredeyse bayılacaktım. Ezra, annem ve babam seçmeler için benimle Los Angeles'a gelmişlerdi ve sonra birlikte öğle yemeğine gitmiştik. Birkaç gün sonra götürüldüğüme dair bir onay aldım ve ailemin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kollarında gözyaşlarına boğuldum. Bana her konuda destek oldular: müdürle görüşmemizde, diplomayı daha sonra almama karar verdiğimiz okulda, acentemle yaptığım sözleşmelerde, daire arayışımda. , gece geç saatlere kadar defalarca hesapladığımız kredilerde...

"Kötü olmuş olmalı." Cam'ın sesi beni hafızamdan çekti.

"Sonra yan rollerle ayakta kaldım," dedim, sanki işin bir parçasıymış gibi tamamen normal görünmeye çalışarak. “Birkaç dizide ekstra olarak çalıştım ve bir çocuk dizisinin bazı bölümlerinde küçük bir rolüm oldu. Geçen yaz bir tiyatroda işim vardı ve çok ilginçti. "

"Neden, bunu daha önce hep söyleseydin, tiyatroya ölmeden bile girmezdin."

Dondum.

Yavaşça döndüm. Blake mutfak kapısında bana bakıyordu. Ben geldiğimde gözleri birkaç saat önceki kadar soğuktu, sadece bana ciddi bir şekilde bakmaya başlamıştı. Baştan ayağa. Sanki gerçekten orada olduğumu ve gitmeyeceğimi anlamış gibi. Yüzüme geldiğinde belli belirsiz kaşlarını çattı.

Bakışlarımı kaçırıp tekrar guacamole'ye odaklanmak için acele ettim. Cömert bir yardım tuzu ekledim ve boğazımı temizledim. "İlk başta ben de beş yıl Sadie Nelson'ı oynayıp Hollywood'da bir yer edineceğimi düşündüm," dedim kuru bir sesle.

Blake yorumlayamadığım bir ses çıkardı. "Ama bak, bazen işler çok çabuk değişebilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dişlerimi gıcırdatıncaya kadar sertçe sıktım. Geçmişin görüntüleri zihnimde canlandı. Blake ile telefonda konuştuğumda yarı soyulmuş döşemeye bakıyordum.

Ne oldu? sesi yine kulağımda çınladı.

İşler değişti, Blake.

Bunu bilerek söylemişti, biliyordum. Ancak, ya da belki de bu yüzden göğsümde artan bir baskı hissettim. En kısa zamanda havalandırmalıydım. Çalışıp bir parça ile özdeşleştiğimde benim için kolay oldu. O anda bile yeteneğimi kullanabilmek için her şeyimi verirdim. Bana kayıtsızlık görünümünü korumak zorunda olduğum güç ve konsantrasyonun iki katına mal oldu.

"Yani," dedi Otis, sessizliği bozup tavayı ocaktan alarak. "Senin gibi gelecek vadeden bir aktrisin Woodshill'de ne işi var?"

Kendine hakim ol, diye kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almaya odaklanarak zihinsel olarak teşvik ettim.

"Ne istiyorsun" dedim sahte ama mükemmel bir gülümsemeyle. "Abimi özledim."

Ezra kızgın bakışlarını Blake'ten ayırdı ve kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Telefonda dairenizi kaybetmiş gibisiniz."

gözlerimi devirdim. "Tamam, bu doğru. Ama ben de seni özledim. "

Bir süre o evde kalacağım için çocukların geçmişimin en azından bir kısmını öğrenmelerine engel olamıyordum. Ama oyunculuk kariyerimde nasıl başarısız olduğumu ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daireyi nasıl kaybettiğimi açıklamanın daha fazla soru sormamak için yeterince üzücü olduğunu düşündüm. Başka bir şey değilse, bu inceliğe sahip olduklarını umuyordum. Bazı kartlarımı hemen açıkta oynamış olsaydım, diğerlerini görmek istemeyebilirlerdi.

"Buraya taşınmak istemene sevindim. Woodshill muhtemelen Hollywood kadar moda değil, ama burada da fena olmadığını göreceksiniz, ”dedi Otis.

O andan itibaren onun yeni en iyi arkadaşım olacağına karar verdim. Ezra bana Otis'in oda arkadaşlarının en iyisi olduğunu söylemişti, ama bana bir odadaki gerilimi azaltma yeteneğine sahip olduğunu söylememişti.

"Teşekkürler, Otis."

"Kalmana katılıyorum," dedi Cam, masayı kurmak için tabaklar ve çatal bıçaklarla yanımdan geçerken.

Otis ve Ezra, bir tepsi taco ve dolma kaseleriyle onları izledi. Sonra hepsi doldurmak için masaya oturdu.

Ayakta kalan bir tek Blake ve ben kalmıştık. Kıpırdamamıştı, bana bakıyordu ve inanılmaz bir özgüvenle esrarengiz bir ifadeyi korumayı başardı. Sadece gözleri parladı.

"Biz çoğunluğuz, Blake. Beğen ya da beğenme, kardeşimin köprü altında uyumasına izin vermeyeceğim. "

Blake'in bu ifade hakkında ne düşündüğü açıktı. Bana bir süre daha baktıktan sonra gözlerini kaçırdı ve yavaşça masaya doğru yürüdü. Koltuk değneklerini bir kolunun altına sıkıştırdı, bir tabak aldı ve doldurmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bitirdiğinde, yere koymak için eğildi. Sonra koltuk değneğiyle onu koridora doğru itmeye başladı. Belli ki benimle aynı masaya oturmak bile istemiyordu.

"Ciddi misin lanet olası?" Esra tısladı. Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istedim.

"Önemli değil," diyerek aceleyle kendime yardım ettim. Sonra ayağa fırladım. "Ben misafir odamda yemek yiyeceğim."

Diğerleri bir şey söylemeye vakit bulamadan oturma odasına geçtim ve ona bakmadan Blake'in yanından geçtim. Olsaydı, görünüşümün parçalanmak üzere olduğunu kesinlikle fark ederdi. Davranışının beni ne kadar kötü yaptığını bilmesine gerek yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Ertesi sabah diğerleri uyanmadan ben duş aldım.

Erkeksi kokulara sahip şampuan ve duş jeli ile çevriliyken kendimi garip hissettim. Kardeşimin geçmişte yararlandığım tuhaflıklarından biri olan banyonun inanılmaz derecede temiz olduğunu fark ettim. Ezra temiz bir adamken ve her şeyi düzenli tutarken, temizlik yapmaktan ve ortalığı toplamaktan nefret ederdim.

Banyoda işlerimi bitirdikten sonra koridorun kapısından yukarıya baktım. Hepsi hareketsizdi. Giyindiğim misafir odasına sıçrama fırsatını yakaladım.

Woodshill'e gelişimi böyle hayal etmemiştim. Hava berbattı ve kendimi tamamen yersiz hissettim. Blake, evlerinde bana yer olmadığını açıkça belirtmişti. Ve söylediklerinden çok etkilenmemek için kendimi zorlamış olsam da, bir önceki günü düşünmeden edemedim. Saçımı kuruturken ve makyajımı yaparken sözleri kafamda dönüp duruyordu, kendime yulaf lapası yapmak için mutfağa gittiğimde peşimden geldiler ve atkıma sarınıp kepimi takıp odadan çıkarken bana eşlik ettiler. ev.

Ben hazırlanırken dışarı çıkan Ezra, yemek masasına iki anahtar ve birinin daireden, diğerinin misafir odası verandasından olduğunu belirten bir not bırakmıştı. Bu yüzden Blake'in bunu fazla dayanılmaz bulması ihtimaline karşı ana girişi kullanmak zorunda kalmadım.

Şehir merkezine varmak bir çeyrek saat sürdü. Elimde bir tablet ve bavulu karıştırarak topladığım parayla yola koyuldum. Kar için hazırlıklı olarak, yürüyüş yaparken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ara sıra LA'de giydiğim botları giymiştim ve yine dondurucu soğuk olmasına rağmen, o kadar tatsız bulmadım. Soğuk, aklımı Los Angeles veya Blake'e döndürmek yerine çevreme odaklanmama yardımcı oldu.

Karla kaplı ağaçları ve güzel ev cepheleriyle kartpostal gibi görünen şehir merkezinde dolaştım ve Woodshill Üniversitesi'ni çok yakın buldum. Ezra'nın bana ve ailemize gönderdiği fotoğraflardan tanıdığım binalardan bazıları.

Çok kalabalık olmayan küçük bir kafe buldum ve kendi cebimden ödediğim karamel macchiato sipariş ettim. Sonra iki koltuk arasındaki yuvarlak masaya yerleştim, çantamı bıraktım ve derin bir nefes aldım.

Artık Los Angeles'ta değildim. Woodshill'deydim ve bu, başka şeylere odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu. Kariyerimin başında, bir oyuncu seçiminin ardından bir ret almak zorunda kaldığımda, annem bana her zaman şöyle derdi: « Daima ileriye bak Jude, asla geri dönme » .

Yapmaya çalıştığım şey buydu. Her zaman önde. Asla geri.

Tezgahın arkasındaki beyaz tahtaya baktım, tablet ekranındaki kutuya Wi-Fi şifresini girdim ve eBay hesabımı açtım. Yeni bir bildirimin bende korku değil sevinç yarattığı tek platformdu. Birisi bana yazdı ve dizüstü bilgisayarım için bir teklifte bulundu.

"Hallelujah," diye mırıldandım, kısa bir cevap yazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam olumsuz tarafı müzakere etmek istedi ve kabul edeceğini umarak ona bir karşı teklifte bulundum. Aksi halde ona laptopu zaten satardım ama en azından denemek istedim. Her kuruşuna ihtiyacım vardı. Sahip olduğum tek para, bavuluma sakladığım küçük paraydı. Çek hesabım kırmızıydı ve Ezra'nın kirasını ödemek zorunda olmamama rağmen eve yardım etmek istedim.

Annemin *Twisted Rose'un galası için verdiği iki çanta ve bir çift Louboutin'i satmak için iki yeni ilan verdim* . Yakında onları bir yabancıya göndermek zorunda kalacağım düşüncesiyle midem sıkıştı. Bu histen kurtulmak için kahvemden uzun bir yudum aldım.

İlanları yayınladıktan sonra, Woodshill'in neler sunduğunu görmek için farklı iş portallarına gittim. Yanıt - iç karartıcı - şuydu: fazla değil. Evet, bazı teklifler vardı, ancak çoğu durumda bir diploma veya önceki deneyim gerekliydi. Hiç kimse diploması olmayan 19 yaşındaki başarısız bir aktrisi aramıyordu.

eBay'de yeni bir mesajdan haberdar olduğumda bir fast food reklamına tıklıyordum. Dizüstü bilgisayarımla ilgilenen alıcı yanıt verdi.

Üzgünüm, ama daha fazla ödeme yapmayacağım.

Alnını masaya yaslama dürtüsü neredeyse bunaltıcıydı. O paraya gerçekten ihtiyacım vardı ve tutumlu olsaydım bir iki ay idare edebilirdim. Miktar kendi dairemi bulmama izin vermezdi ama en azından ortak fona katkıda bulunabilirdim. İsteksizce CEVAP butonuna bastım ve teklifi kabul ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra bardağımın içindekileri ters çevirerek etrafa baktım. Hâlâ erkendi ama şimdiden kahveye ya da kahvaltıya gelen birçok öğrenci vardı. Bir grup arkadaşın masanın üzerinde fısıldaşmasını ve ardından kahkahayı patlatmasını izledim. Çok kaygısız görünüyorlardı. O anda, hayattaki her şeyde bir hata yapmış olmanın kaçınılmaz kesinliği beni sarstı.

Los Angeles'a gitmeseydim, buraya Ezra ile gelebilirdim.

Gitmeseydim, kendimi bu çaresiz durumda bulamazdım.

Beni ele geçiren pişmanlık duygusu o kadar yakıcı ve acı vericiydi ki bir an için beni felç etti. Bunun doğru bir tavır olmadığını biliyordum ama elimde değildi. Henüz çok yeniydi.

Ama tamamen çıldırmak istemedim, mümkün olan en kısa sürede bir oyalama bulmam gerekiyordu. Cep telefonumu aldım ve Everly'nin numarasını bulana kadar kişileri aradım. Ona bir mesaj yazmaya başladım.

Merhaba, ben Jude, dün barda sana saldıran kız. Bir kahve borcum var. Zamanın ve arzun var mı? :)

Fazla düşünmeden gönderdim.

Cep telefonuma bakarak vakit kaybetmemek için, kendime bir iş teklif edip edemeyeceğimi düşünerek birkaç eBay listesine baktım. Temizlik konusunda Ezra kadar iyi değildim ama iş ütüye geldiğinde rakipsizdim. Belki birisi evin etrafında yardım arıyordu? Telefon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

titrediğinde bir reklam açıyordum. Onu aldım ve Everly'nin cevabını okudum.

Görünüşe göre kader bana doğru kişiyi göndermişti.

Üniversite öğrencilerinin arasında spor salonuna yürürken kendimi casus gibi hissettim. Yaklaştıkça, ağaçlarla çevrili caddede kampüsteki diğer binalara yürüyen çocuk kalabalığı daha da arttı. Donmuş asfaltta iki kez kaydım ve spor salonuna gittiğimde mutluydum. Sağ eldivenimi çıkardım ve Everly'nin mesajını bir kez daha kontrol etmek için çantamdan cep telefonumu çıkardım.

"Jude?"

Yukarı baktım ve onu aşağıya inen merdivenlerden birinin yanında gördüm. Saçlarını toplamıştı. Bana yazı hatırlatan yumuşak beyaz bir bluzla siyah bir kot pantolon giyiyordu.

ona ışınlandım. "Merhaba." Şapkamı çıkardım, çantama koydum ve saçımı yüzümden geriye doğru taradım.

"Sen gel." Everly onu takip etmem için işaret etti. Birlikte merdivenlerden aşağı indik. "Beni bulmakta zorlandın mı?"

"Kampüste bir bardaydım," diye yanıtladım. "Çevreyi zaten biraz araştırdım."

"Woodshill çok güzel, değil mi? Ama sen ... California'dan geldiğini söyledin ... "

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hatırlamasını hoş buldum ve başını salladı. “Şimdiye kadar bana çok güzel bir yer gibi geldi. Ve görünüşe göre dışarıda çok zaman geçirmem gerekecek. "

Bana sorgular bir bakış attı ve soyunma odasının kapısını benim için açık tuttu. "Nedenini öğrenebilir miyim?"

"Elbette. Komik ama kardeşim eski sevgilimle yaşıyor."

"Bu kulağa pek komik gelmiyor."

"Gerçekten daha az trajik görünmesini istedim."

"Ah. O kadar korkunç mu?"

Dondum. Bir yabancıya her şeyi anlatmanın ne kadar akıllıca olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, özellikle de Blake, Ezra ve diğerlerinin uğrak yeri olan üniversitenin spor salonunda olduğumuz için. Everly'nin ağabeyimi ve oda arkadaşlarını tanıyıp tanımadığını bilmiyordum ama çok fazla ayrıntı vermemek ve isimlerden bahsetmemek kesinlikle daha iyiydi, gerçi bunu yapmayı çok isterdim. Dikkatli olsan iyi olur.

Everly tereddütümü yakaladı ve boğazını temizledi. "Bana iyi biri gibi görünüyorsun ve senin için iyi birisini bulmak zor değil."

ona gülümsedim. "Haftalardır bana söyledikleri en güzel şey bu."

"Demek istediğim şu ki, şimdi işler ters gitse bile, er ya da geç her şey sakinleşecek." Cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

"Elbette," dedim ikna olmaktan çok uzak. Blake'e karşı hissettiklerim... Ona karşı hislerim bir buçuk yıldır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

artıyordu. Ve kesinlikle kısa sürede değişmeyeceklerdi. Ancak o an bundan bahsetmeyecektim.

Soyunma odasından geçtikten sonra boş spor salonuna girdik. Etrafa bakındım. "Üzgünüm ama burada ne işimiz var?"

Everly bir kapıya yürüdü ve cebinden bir anahtar çıkardı. “Yılın başından beri amigo koç yardımcısıyım. Eğitim yakında başlıyor ve bazı şeyler hazırlamam gerekiyor. "

"Ve sana yardım edebilir miyim?"

"Doğru." Bana lastik bantlarla dolu bir kova uzattı. Bir sürü paspas aldı, sonra dolaptan çıktık ve spor salonuna geri döndük.

"Koç olmak için çok genç görünüyorsun," dedim ihtiyatla. Onu incitmek istemedim.

"Hala okuyorum. Bu iş teklifini tesadüfen aldım." Bunu söylerken gözleri parladı.

Lastik bantlı kovayı yere bıraktım ve Everly'nin paspasları yere sermesine yardım ettim. "Ben de bir şeyler bulmak istiyorum. Daha önce iş tekliflerinin olduğu portallara baktım ve uygun bir şey bulamadım. "

"İstersen senin için gözlerimi ve kulaklarımı açık tutabilirim."

"Bu harika olurdu, teşekkürler."

"Boş ver. İki hafta önce gelseydin eski işimi alabilirdin."

"Yani sanırım çok geç oldu?"

Başıyla onayladı. "Ne yazık ki, zaten bir yedek buldular."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne iptali.

Ayağımdaki şilteyi düzelttim ve hâlâ ne kadar az özgüvenim kaldığını topladım. "Bir şey bulacağım."

"Bence evet." Everly, lastik bantları paspasların üzerine ayırmaya başladı. "İyimserlik dolu birine benziyorsun. Keşke bende de olsaydı. "

Kısa bir kahkaha attım. "Beni henüz tanımıyorsun." Onun sorgulayıcı bakışıyla karşı karşıya kalınca hemen ekledim, "On yedi yaşında Seattle'dan Los Angeles'a gitmek için ayrıldım. Yalnız. Ailemden bu kadar uzakta yaşamak zordu. Ve beni oraya getiren işimi kaybettikten kısa bir süre sonra erkek arkadaşımdan ayrıldım ve sonraki aylarda Hollywood'a girmeye çalıştım… boşuna ». Omuz silktim. "Ve şimdi buradayım ve California'da sahip olduğum en küçük iyimserlikten vazgeçtim."

Everly bir an sessiz kaldı. "Kolay olmamış olmalı. Özellikle çok gençken yalnız yaşamak. Annemden nasıl bu kadar uzak kalacağımı bilmiyorum. Canım istediğinde ya da ihtiyacım olduğunda onu ziyaret edebilmeyi seviyorum, ya da tam tersi. "

Beni incitmek istemediğinden emindim ama sözlerinde bir acı hissettim. Anne babamı çok özledim. Ne zaman komik bir şey görsem babama anlatmak istiyordum, ne zaman üzülsem annemin sarılışını özlüyordum. Her şeyden çok, Noel'de eve gidememek beni üzdü. Menajerim bana nakit sıkıntısı çektiğim için geri çeviremeyeceğim iki ekstra parça buldu ve ailem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yokluğumdan ne kadar hayal kırıklığına uğradıklarını bana açıkça belirttiler.

"Üzgünüm, istemedim..."

"Hayır, merak etme," dedim çabucak, sonra ne kadar çatladığını fark ettiğimde boğazımı temizledim. Tamamen yıkılmak istemiyorsam, hala kalan o motivasyon kırıntısına tutunmak zorundaydım. Ancak sahte bir iyimserlik, alternatiften daha iyiydi.

"Eğer teselli olacaksa, Woodshill'deki herkes kendi boyutunu bulacaktır. Benim gibi bir insan bile. "

Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Çok dışa dönük bir kıza benziyordu, ilk başta onu genişlememle boğmuş olsam bile.

Ben daha fazla soru sormadan kapı açıldı ve birkaç kız spor salonuna girdi. Koyu renk eşofmanlar ve üniversite logolu atletler giydiler ve Everly'yi görünce ışıldadılar.

"Öyleyse kader beni buraya getirdiği için şanslıyım," diye ekledim, Everly'nin beni dinleyip dinlemediğini bilmeden.

Bana döndü ve gülümsedi. "Benim demek istediğim buydu." Benden kızlara baktı ve tam tersi. "İsterseniz antrenmanı izleyebilirsiniz. Sonra gidip bana söz verdiğin kahveyi içebiliriz. "

Bir rahatlama dalgası bana çarptı. Daireye geri dönmeyi çoktan düşünmüştüm.

"Tamam, hadi yapalım," diye yanıtladım gülümsemesini geri göndererek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Anahtar sıkışmıştı, çevirmeye çalışırken ellerim titriyordu . Bu arada güneş batmıştı ve sundurma sadece loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

"Hadi," diye mırıldandım, başka bir girişimde bulunarak. Parmaklar buz bloklarıydı ve kilit de donmuş olmalıydı.

Aniden odamın kapısı içeriden açıldı ve eşiğin üzerinden uçtum.

Bana kaşlarını çatan Esra'nın yüzüne baktım. "Ne yapıyorsun lan?"

"Eve geliyorum. Odamda kalıp pijamalarımı giyip yatalım."

Kardeşim şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Alnındaki kırışıklıklar derinleşti. "Birincisi, kullanabileceğin bir ön kapımız var. İkincisi, saat sadece altı. Neden şimdiden yatağa gitmek istiyorsun? "

Anahtarı ancak üçüncü denemede kapıdan çıkarabildim. Sonra bot bağcıklarındaki çift düğümü çözmek için eğildim.

"Öncelikle evin içinde çok fazla görülmemenin daha iyi olacağını düşündüm. İkincisi, jet gecikmem var. "

"Kaliforniya ile Oregon arasında saat dilimi yoktur," dedi Ezra kuru bir sesle, ben ayakkabılarımı çıkarırken verandanın kapısını arkamdan kapatırken.

"Ah gerçekten mi? Görünüyordu." Yürürken yorganı çıkardım ve sonra yüzüm yastığa gizlenmiş halde kendimi yatağa bıraktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Abimin yaklaştığını hissettim. Yanımda durdu. "Jude" diye seslendi beni.

Kafamı yana çevirdim ve bacaklarını gördüm. yukarı baktım. Kollarını kavuşturmuş öylece durup bana ciddi bir şekilde baktı.

"Blake'le konuştum," dedi.

Vücudum kaskatı kesildi, çünkü bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyordum. Ya Blake, Ezra ve diğerlerinin beni dışarı atmasını sağlarsa? Farzedelim ...

"Bu kadar çocukça davranmaya devam ederse buradan gideceğini söyledim."

Aniden oturdum. "Sen ne yaptın?"

"Sana bir pislik olmayı bırakabilmesi için ona bir ültimatom verdim."

Kıkırdadım ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Dürüst olmak gerekirse, bununla mutlu olacağını düşündüm."

Ellerimi indirdim ve ona öfkeyle baktım. "Buna neden sevineyim? Bunu yaparak her şeyi daha da zorlaştırdın. Bin teşekkürler."

Ağzını açıp kapadı. Döndü ve birkaç adım uzaklaştı, sonra geri geldi ve bana yaklaştı. «Sizi soru sormadan karşılıyorum. Sakatlığının ardından evdeki durum zaten çok gergin olsa da en iyi arkadaşıma bir ya / veya veriyorum ve tek söylemek istediğin bu mu? "Ne kadar kızgın olduğundan sesi titriyordu. "Biliyor musun Jude? Düzenlemek. "

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığında irkildim.

Sessizce yatağa oturdum, son sözleri kafamda dönüp duruyordu.

Ben bir aptaldım. Aptal ve nankör bir aptal. Ezra'nın benim için ayağa kalkması bir mucizeydi. Bunu daha önce asla yapmazdı. Blake ve arkadaşlarıyla bizim evde basketbol oynadığı zamanı hatırladım. Onlara bakmak istedim ve topu kafama attı ve ardından takım arkadaşlarıyla gülmeye başladı. Tüm çocukluğumuzu ve ergenliğimizi mükemmel bir şekilde temsil eden bir sahneydi. Yakında birbirimizi her gün göremeyeceğimizin ve büyük ihtimalle iki farklı eyalette yaşayacağımızın netleştiği yıl birbirimize daha da yakınlaştık. İlişkimiz değişmiş ve çok daha yakınlaşmıştı. Gerçekten konuşmaya başlamıştık ve korkularımızı paylaşmıştık. Ezra bana onun herkesten daha çok güvendiği kişi olduğumu söylemişti. Ve şimdi... Şimdi onu sinirlendirmiştim ve birkaç kelimeyle yardımını iptal etmiştim.

Zorlukla ayağa kalktım, ceketimi çıkardım ve sandalyenin arkasına astım. Sonra odanın ortasında kararsız bir şekilde durdum. bitkindim. Los Angeles, son yıllarda hayalini kurduğum her şeyi elimden almıştı ve artık dayanamıyordum. Blake dışında Ezra'nın bana kızmasını istemiyordum.

Derin bir nefes aldım ve konsantre oldum. Sonra bavula doğru yürüdüm ve dizüstü bilgisayarı bulmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eğildim. Onu iki elbise ve bir kot pantolon arasında buldum. Kendi ambalajına sarılmıştı. Ben de tableti alıp tüm cesaretimi toplayıp odadan çıktım.

Oturma odasından kısık bir müzik geliyordu. Tereddütle içeri girdiğimde Blake'i koltukta gördüm. Sağ bacağı masanın üzerindeydi ve kucağında bir dizüstü bilgisayarı vardı. Müziğin dışında duyulan tek şey klavyenin tik tak sesiydi.

Boğazımı temizlediğimde bana baktı.

Yüzünün ne kadar anlaşılmaz olduğu şaşırtıcıydı. Onu yıllardır tanıyordum ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Benim tanıdığım Blake her zaman hayat doluydu. Saatlerce süren yorucu eğitimden sonra bile, annemle babamın bahçesinde benimle dans edecek, beni kaldıracak ve etrafımda gülerek döndürecek enerjisi vardı.

Ama o Blake'ten geriye hiçbir şey kalmamış gibi görünüyordu. Ve bunu aşmam gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedim usulca, bakışlarımı kaçırarak. "Seni rahatsız etmek istemiyorum. Bir kutu arıyorum."

Tepkisini beklemeden mutfağa gittim, dizüstü bilgisayarı tezgahın üzerine koydum ve fırının solundaki dolabı açmak için eğildim. Sadece tencere ve tavaları bularak kapattım ve bir sonrakine geçtim. Yapacak bir şey yok: Hediye poşetleri, plastik kavanozlar ve bir sürü alkol şişesiyle doluydu. Yavaşça iç çektim ve lavabonun üstündeki dolapları kontrol etmek için ayağa kalktım.

Birden klavyenin sesini duymaz oldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Blake'e döndüğümde koltuk değneklerini aldığını gördüm. Nefesini tutarak ayağa kalkmasını izledim. Belli ki benimle aynı odada birkaç dakika bile kalmaya dayanamadı ve ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

Oturma odasının kapısına doğru gitmediğini, bana doğru geldiğini fark ettiğimde ona kötü bir şaka yapacaktım. Mutfak tezgahının etrafından dolaşıp önümde durduğunda onu hareketsiz izledim.

Hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını yüzümde, gözlerimde, yanaklarımda, burnumda, ağzımda gezdirdi ve neredeyse bana dokunduğu izlenimini edindim. sertçe yutkundum.

"Değişmişsin," dedi aniden.

Ben de onu açık açık izledim. Saçları eskisinden daha kısaydı, yanakları hafif çöküktü ve sakal hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bütün bunlar onu sinirli ve ulaşılmaz yaptı. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değişebildi? Bana tamamen farklı biri gibi göründü ve onun da benim için aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Farklı olduğumu biliyordum. Çalıştığım ajans, Los Angeles'a varır varmaz görünüşümü kökten değiştirmişti. Omuz hizasında saçlarım, yıldız kesimim ve parlak noktalarım vardı. Dökümler için gardırobumu tamamen yenilemiştim. Genelde bana oyuncu adayına uygun modern ve genç bir hava verdiler. Ayrıca burnumu düzelttirdim. Bir kız olarak kırdıktan sonra (teşekkürler Ezra), beni her zaman biraz rahatsız eden küçük bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yumru kaldı. *Twisted Rose* için işe alındıktan sonra menajerim operasyonu tavsiye etti. Düzeltmenin yeni önemli roller almama yardımcı olacağını iddia etmişti ve ben ona inanacak kadar aptaldım.

Bakışlarımı kaçırdım ve boğazımı temizledim. Dizüstü bilgisayarı işaret ederek konuyu değiştirmek için boğuk bir sesle, "Bunu göndermeliyim," dedim.

Blake bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra hemen kapattı. Bir an bilgisayara baktı, sonra askılardan birini tezgahın üzerine koydu ve lavabonun üzerindeki iki dolabı işaret etti. "Şuraya bak." Döndüm ve bir kapıyı açmak için uzandım.

"Ama burada ne kadar alkol biriktirdin?" Tabakların ve bardakların yanında iki şişe votka daha fark edince sordum.

Blake sorumu görmezden geldi. Bana doğru bir adım attığını hissettim. Sonra sağdaki dolabı açmak için yanıma uzandı, koluyla omuzlarımı ve saçlarımı okşadı.

Felç oldum, aniden onunla lavabo arasına sıkışıp kaldım. Çok yakındık, saniyeler ağır çekimde geçiyor gibiydi.

Blake'in göğsü sırtıma dokundu ve garip bir sıcaklık ve acı hissettim. Tüm gücümle onunla savaşmaya çalıştım ama faydası olmadı. Gittikçe daha fazla ayrıntıyı kavradıkça kollarımdaki tüyler yükseldi. Parfüm, geçmişinkine eşit. Çıkıntılı damarları olan kaslı önkol.

İkimiz de nefes aldık. Aramızdaki hava titredi, gergindi. Blake'in gövdesi tekrar sırtıma dokunduğunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ikisi de kıpırdamadı. İçsel olarak birbirimizden her zamankinden daha uzak olsak da bedenlerimiz uyum içinde görünüyordu. Onun sıcaklığı bana hiç bu kadar tanıdık gelmemişti. Ve bu benim için yeterli değildi. Neredeyse istemeden, teması yoğunlaştırmak için arkama yaslandım. Sonsuz bir süre böyle hareketsiz kaldık. Cildim karıncalandı ve Blake'in içimde bir şeyler yapması için bir özlem filizlendi. Herhangi bir şey.

Sanki aklımı okumuş gibi başını önüne eğdi. Sakalları kulağıma değdi ve kan damarlarıma hücum etti. Aklım bulutlandı.

"Burada kalmanı istemiyorum." Kadifemsi sesi, sözleriyle taban tabana zıttı.

Az önce ne dediğini anladığımda, daha önce hissettiğim sıcaklık üşümeye dönüştü. Vücudum otomatik olarak tepki verdi. Yavaşça ona döndüm.

Az önce verdiği sıcaklığa rağmen, yüzü ve vücudu ıstırap içinde gerildi. Gözleri öfkeyle parladı.

Geçmişin görüntüleri kafamda su yüzüne çıktı: ikimiz birlikte, tam olarak o pozisyonda. Sadece o sırada gözlerindeki ifade sert değil, ateşliydi. Aramızdaki mesafeyi aşmış ve beni kendisine doğru çekmişti.

Ama ona baktığımda, bir daha asla olmayacağını biliyordum.

Yutmuşum. "Dün açıklamıştın."

"Açıkçası yeterince net olamadım."

İçimde kıpırdanan duyguları güçlükle bastırdım. Bir an için hiç ayrılmamış olmayı diledim. Ne kadar çocukça ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saçma bir düşünce. Zamanı geri döndüremezdim. Bunun yerine, o anıları hemen kafamdan silmeliydim. Durumu kabullenmek zorundaydık çünkü şu an için bunu değiştirmek mümkün değildi.

"Sence ne yapmalıyım Blake?" Sesimi sakin tutmaya çalıştım ama sesimin ne kadar çaresiz olduğunu fark ettim.

"Ne yaptığın umurumda olmadığı için uzun zaman oldu." Bir kutu için dolaba uzandı ve elime verdi. Sonra tezgahın üzerine koyduğu koltuk değneğini aldı ve arkasını döndü. "Bana kalırsa, sonsuza kadar Los Angeles'ta kalabilirdin," diye devam etti bana sırtıyla.

Sonra topallayarak kanepeye geçti, ben mutfakta dikilip kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken joystick'i aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Haftanın geri kalanında , ortak banyo ve mutfağınız varken Blake'ten mümkün olduğunca uzak durdum. Esra'yı görmedim bile. Onunla sakince konuşmak için doğru fırsatı bekliyordum ama ya eğitimdeydi, ya üniversitedeydi ya da bazı oda arkadaşlarının yanındaydı. Benimle tekrar konuşmak için odama gelmemişti, ama açıklanamaz bir şekilde veranda kapısının kilidi yağlanmıştı ve anahtar sorunsuzca çevrilmişti.

Woodshill'de iş arayışı çetin olmaya devam etti ve yavaş yavaş, çabucak bir şeyler bulma ümidimi kaybetmeye başladım. Cumartesi öğleden sonra kampüs kafesine geri döndüm, karamel macchiato içtim ve sahip olduğum son iki tasarım çantayı satışa çıkardım. Tutar, satın alma fiyatının yarısı bile olmasa da, kendi dairemin kirasını ödemek için yine de yetersiz olan küçük bir miktar aldım.

Sonra şehri ve çevresini yeniden keşfederek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Müziği cep telefonumda açtım ve kendimi tesadüfen dağlarda güzel bir gölün kıyısında bulana kadar sezgilerin yönlendirmesine izin verdim. Bir banka oturdum ve hava kararana ve donup kalana kadar hiçbir şeye bakmadım. Açlıktan midem guruldadığı için eve dönmeyi daha fazla erteleyemezdim.

Diğerlerinin akşam için planları olduğunu ve çoktan çıkmış olduklarını tüm kalbimle umuyordum. Ama veranda kapısını açtığımda durumun böyle olmadığını gördüm. Sağır edici müzik hemen evin başka bir yerinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana gelmekle kalmadı, odamda daha önce hiç görmediğim üç kişi oturuyordu.

Onlara şok içinde baktım. "Mmh... merhaba?"

"Merhaba," dedi masadaki kız ama hâlâ cep telefonuna bakıyordu.

"Pardon, yatağımdan kalkar mısınız?" Battaniyemde rahat eden çifte sordum.

Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, yatağın ucuna yaslanmış adam, "Burada başka birinin yaşadığını bilmiyordum," dedi.

Ve bu gece burada bir parti olacağını bilmiyordum, diye düşündüm. Belli ki oda arkadaşlarımdan hiçbiri beni bu konuda bilgilendirmeyi gerekli görmemişti.

"Bu haftadan beri, ama bununla hiçbir ilgisi yok," dedim atkıyı boynumdan çekerek. Sonra yorganı çıkardım ve açmak için yatak odasının kapısına gittim. "Artık değiştirmek istiyorum, bu yüzden sakıncası var mı...?"

Kaba görünmekten çekinmedim. Bütün hafta bir davetsiz misafir gibi muamele gördükten sonra, uzun bir günün ardından odama geri dönüp tamamen yabancılar tarafından işgal edildiğini görmekten hoşlanmıyordum. Los Angeles'a, yaşadığım eve ve herkesin hiçbir şey olmamış gibi odama girip çıktığı eve döndüğümü hissettim. Tekrar olmasını istemedim.

"Kızmak için bir sebep yok kedicik. Biz ayrılıyoruz. "

Bu lakabı duyunca tiksinti bir yüz ifadesi takındım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adam yataktan kalktı, arkadaşının elinden tuttu ve birlikte dışarı çıktılar. Cep telefonu olan kız onları takip etti.

Gürültüye bakılırsa, başka birçok insan da olmalıydı. Bir an için pijamalarımı giyip doğruca yatağa gitme fikriyle oyalandım. Bir partiye gitmek bir yana, insanları görmek istemiyordum. Ama sonra midem bir itiraz gümbürtüsüyle on beşinci kez kendini hissettirdi ve kahvaltıdan beri karamel macchiato dışında hiçbir şey yemediğimi hatırladım. Kesinlikle yiyecek bir şeyler almam gerekiyordu.

Bir iç çekerek, belli belirsiz bile olsa eşleştiğimi kontrol ettim.

Daha da kötüsü olabilirdi: Kot pantolon ve yandan bağlı büyük boy bir tişörtle, o kadar da kötü değildim. Bilerek dağınık görüneceğini umarak parmaklarımla saçlarımı geriye doğru taradım, derin bir nefes aldım ve yatak odasının kapısını açtım.

Oturma odasına girdiğimde, erkeklerin mutfakta neden bu kadar çok alkol tuttuğunu hemen anladım. Okuldayken, aslında hala çok genç olmama rağmen, Ezra ve Blake'e beni yanlarına almaları için defalarca yalvarmıştım. Her cumartesi bir takım arkadaşı tarafından bir parti düzenlenirdi; genellikle toplandılar ve ciddi bir şekilde başlamadan önce polisin gelişiyle birden fazla kez kesintiye uğradılar.

Evimizde olup bitenler lise partilerinin bir evrimi gibiydi: Salondaki hoparlörlerden sağır edici bir müzik

geliyordu, her yerde dans eden, konuşan ve gülen insanlar vardı, hepsi bir aradaydı. Ön bahçeden sesler ve kahkahalar da geldi ve mutfakta dolaplarda gördüğüm tüm içki şişeleri, mezeler ve büyük karton pizzalar vardı.

Kalabalığın içinde kardeşimi aradım, bulamadım. Bu yüzden odama dönmeden önce en azından biraz ekmek ve su almak için kalabalığın arasından mutfağa gittim. Orada da her yerde insanlar vardı ve bazıları evdeymiş gibi buzdolabından kendilerine yardım ediyorlardı. Eğer norm buysa, belki de ortak pota katkımı yeniden düşünmeliydim.

Buzdolabının kapısı kapandı ve siyah saçlı bir kız gördüm. Bana şaşkınlıkla baktı ve ben de ona aynısını yaptım.

"Jude?"

Rahat bir nefes aldım ve Everly'e sarıldım.

"Burada ne yapıyorsun?" o bana sordu.

Ayrıldık. "Ben burada yaşıyorum. Burası kardeşimin evi."

Ağzını açıp kapadı. "Erkek kardeşin kim?"

"Ezra." Everly yine ağzıyla o hareketi yaptı ve güldüm.

"Ezra? Bu suskun huysuz mu?" diye sordu hayretle.

"Şey, yani... o kadar da farklı değiliz."

Sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bana baktı. "Haklısın. Ama öylesin ki..." "Doğru kelime için nefesi kesildi," çok *hoş*. "

Bir kahkaha patlattım ve içimdeki gerginliğin bir kısmının gevşediğini hissettim. Everly'nin varlığı artık

kendimi istenmeyen bir misafir gibi hissettirmiyordu, ama bana o partideki yerimi hak ettiğim izlenimini verdi, çünkü o benim için bir nevi arkadaşımdı.

"Ezra istediği zaman iyi olabilir," dedim ağabeyimi zayıf bir şekilde savunmaya çalışarak. Başkalarına ne kadar soğuk görünebileceğini çok iyi biliyordum. Çocukluğundan beri böyleydi. Ama onu eleştiren bensem başka, başkaları yaptıysa başka bir şeydi.

Everly portakallı sodadan bir yudum alırken, "Sana onun nadiren benimle olduğunu söyleyeceğim," dedi. "İstiyor musun? Pardon, ne diyorum. Burada yaşıyorsun. Neden sana soruyorum?"

Gülümsedim ve bir bardak almak için dolabı açtım. Ne yazık ki tamamen boşaltılmıştı. Bir sonrakini denedim ve dondum. Blake'in birkaç gün önce kutuyu çıkardığı oydu. Yakınlığının bende yarattığı sıcaklığı ya da dizlerimin gevşemesine neden olan o hissi düşünmek istemiyordum.

Bulduğum ilk kabı - bir bardak - ve votka şişelerinden birini aldım ve kendime bol miktarda döktüm.

"Bu çok," dedi Everly.

"Yaşadığım oldukça berbat bir hafta için bir sürü votka," diye yanıtladım, daha fazlasını eklemeyi düşündüm ve sonra kaçınmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Dolaptan portakal suyunu çıkardım ve ekledim. Bu yüzden Everly'ye döndüm ve kadehimi kadeh kaldırmak için kaldırdım. O da aynısını yaptı.

Bir iki uzun yudum aldım. Everly'nin tutmaya çalıştığı sırıtışı fark ettiğimde bardağa daha yakından baktım. Üzerinde bir yazı vardı.

basketbol> seks

gözlerimi devirdim. Blake onu doğum günü için Ezra'ya vermişti ve ben onu her zaman aptalca bulmuştum. Seattle'dan taşınan bu kupanın hayatta kalması bir mucizeydi. Muhtemelen o kadar değerliydi ki, Ez onu kırılmasın diye yirmi kat gazete kağıdına sarmıştı.

"İş arama cephesinden bir haber var mı?" Everly aniden sordu.

başımı salladım. “Sadece bir grup olumsuz cevap. Ama bugün birkaç şey satmayı başardım. "

Ağzımdan kaçtı. Aslında kimse mali sorunlarımdan haberdar değildi ve böyle kalsa daha iyi olurdu. Belki de Everly'nin hipnotik bakışıydı. Çılgınca kafamda konuyu değiştirmek için söyleyecek bir şey aradım.

"Ezra ile arkadaş mısınız?" diye sormak için acele ettim.

Hiç güldüm. "Aslında hayır. Genelde bana zar zor tahammül ettiğin hissine kapılıyorum. Buradayım çünkü..."

"Her zaman," dedi Blake'in sesi.

nefesim kesildi. Sonra yavaşça döndüm.

Bir tarafı mutfak tezgahına yaslanmıştı.

"Nihayet buradasın," dedi Everly. Koşarak ona öyle bir coşkuyla sarıldı ki midemde şiddetli bir ağrı hissettim.

Blake, koltuk değneğinden ayrılmadan koluyla bu harekete karşılık verdi ve beni bir yandan diğer yana delen omzunun üzerinden bana baktı.

"Bana yeni bir oda arkadaşın olduğunu söylemedin," diye azarladı Everly, kucaklamayı gevşettikten sonra omzuna yumruk attı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Blake yumuşak bir sesle sordu.

Onunla tamamen farklı bir ses tonu kullandı. Everly'nin onun için çok önemli olduğu açıktı. Ona baktığında bakışları sıcaklıkla doluydu ve bu da bir acıya neden oldu. O duyguyu silmeyi çok istiyordum ama mümkün değildi.

"O geldikten hemen sonra tanıştık. Antrenmanda beni görmeye gelen kız. Bu arada, çok iyi gitti. Koç Carlson, önümüzdeki hafta iki saat kadar yapabileceğimi söyledi. Yalnız! Fark ettin?"

"Elbette bunun farkındayım. Bulabilecekleri en iyi yardımcı antrenör sensin" diye yanıtladı.

"Çok tatlı. Ve gördüğüm kadarıyla, bu sefer kendi özgür iradenle kurtulmuşsun. Bu iyi bir gelişme."

"Çünkü aksi halde beni saçımdan çekerdin. Yılbaşında olduğu gibi. "

Her zaman homurdandı. "Ne saçmalık. Saçına yaklaşmadım bile. Çok yağlıydı ve çok kokuyordun."

Blake koltuk değneğini ona doğru hareket ettirdi, o çevik bir şekilde ondan kaçındı ve kahkahayı patlattı. Everly bana üniversitede ders veren erkek arkadaşını hülyalı bir ifadeyle anlatmasaydı, o an aralarında başka

bir şey olup olmadığını merak ederdim. Çok yakın oldukları belliydi.

Karnıma ağrılı bir kramp girdi.

"Bir dahaki sefere daha hızlı olmalısın. Gel, Jude. " Bana göz kırptı ve ben de sıkıca takip ettim.

Blake'in yanından geçerken kolumdan tuttu. Tutuşu nazikti, fazlasıyla. Ona bakmak istemiyordum ama yine de yaptım. Everly yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz, sadece bana ayrılmış olması gereken buzlu bakış gözlerinde yeniden ortaya çıktı.

"Senin yüzünden Ezra ile zaten kavga ettim," diye tısladı. "En iyi arkadaşımı da benden almana izin vermeyeceğim."

Duvarlar etrafımda dönmeye başladı. Boğazım kurudu ve elimdeki bardağı daha da sıktım. Everly'yi masada Ezra'nın yanında otururken ve pek ilgili görünmese de onunla konuştuğunu gördüm. Ona dostça bir itme yaptı ve ağzının kenarlarını ustaca kaldırdı. Sonra cep telefonuna baktı ve bana dönmeden önce bir şeyler yazdı. Endişeli ifadesi neredeyse nefesimi kesecekti.

"Anlıyorum," diye yanıtladım kısık bir sesle.

Sonra Blake'ten ayrıldım ve dışarı çıkmak için oturma odasından geçtim. Dondurucu hava yüzüme çarptı. Bir kez bile arkamı dönmedim. Blake'e değil, Everly'ye değil.

O öğleden sonra biri bana birkaç saat içinde tamamen yabancılarla kardan adam yapacağımı söyleseydi, küçümseyici bir şekilde burnumu çekerdim. Ama bunun

yerine ... gülüyordum. Dışarıda bir grup insanla soğukta ve büyük kartopu toplarken ciddi ciddi gülüyordum. Kısmen aç karnına içtiğim alkolden dolayı olsa da, kendimden zevk alıyordum.

Yanımdaki bir kız, birinin mutfaktan aldığı muza bakıp başını eğerek, "Sanırım bir buruna daha ihtiyacı var," dedi.

"Aslında biraz sersemlemiş görünüyor," diye onayladım. "Ama belki de çekiciliği budur."

Kardan adamı birkaç düğme ve kibarca sunulan bir eşarpla donattıktan sonra iş mükemmeldi.

"Hadi bir fotoğraf çekelim!" Bir noktada bize yetişen Otis haykırdı.

Diğerleri de en az benim kadar sarhoştu, bu yüzden bunun saçmalığı kimsenin umurunda değildi. Ama fotoğrafın çekildiği anda geri çekildim. O insanları tanımıyordum ve fotoğrafların hangi hesapta biteceğini ve onları kimin göreceğini bilmiyordum. Zaten sosyal kanallarımı takip etmekte zorlanıyordum ve gereksiz bir risk almak istemiyordum.

"Yapacağım," diye teklif ettim elimi Otis'e uzatarak. Bana cep telefonunu verdi ve kuklanın etrafında poz vermiş olan diğerlerine katıldı.

Bana sunulan her şeyi yuttuktan sonra ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum. Bu yüzden fotoğrafı çekebilmem birkaç saniye sürdü. Bu yüzden cep telefonunu Otis'e geri verdim ve küçük grubumuz yavaş yavaş dağıldı çünkü bu arada oturma odasındaki parti doruğa ulaştı.

Döndüğümde Everly'yi hiçbir yerde bulamadım ama belki de en iyisi buydu. En iyi arkadaşı için Blake'le savaşma riskini almazdım.

Kanepeye doğru yürüdüm ve içine düştüm. Müzik sağır ediciydi ve Otis ve Cam beni bulup boş bir bardağım olduğunu anladıklarında elime bir kokteyl koydular. İkisine de kadeh kaldırdım ve midem şimdiden buruk olmasına rağmen bir yudum aldım.

Hafifçe örtülü bakışlarımı etrafıma çevirdim ve sanki bir iç radarım varmış gibi gözlerim yemek masasına takıldı. Son iki saattir Blake arkadaş bulmuştu. Bir kız sandalyeyi kendikine yaklaştırmıştı. Çenesi bir elinin üzerindeydi ve kelimenin tam anlamıyla dudaklarından sarkıyordu. Bu sırada bir tutam saçı parmağına doladı ve bu onu gülümsetti. Onun hareketini taklit etmek için elini kaldırdı ve bunu yaparken yanağına dokundu.

"Bu delilik," diye haykırdı Cam'in sesi, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi kulağımda. "Yine de onları arka arkaya çekmeyi başarıyor. Ama bunu nasıl yapıyor? "

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Otis.

"Yok gerçekten. Korse ile anatomik açıdan nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. "

"Altındayken fazla hareket etmene gerek yok."

Kendimi onların sözlerinden soyutlayamıyordum. Gözlerimi Blake'ten ayırmadan kokteylimden uzun bir yudum aldım.

Bana öyle baktığında nasıl hissettiğimi hala hatırlıyordum. Bir bakışı beni korkutmaya yetmişti. Sonra

beni okşadığında alev aldım. Ben sadece onunla böyle bir his yaşamıştım. Bir başkasıyla flört ettiğini görmek, aşkımızı bir kenara atmak için doğru ceza gibi görünüyordu.

Blake öne eğildi ve kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, kız kızardı ve başını salladı. Bir an sonra ayağa kalktı ve Blake onu takip etti. Koltuk değneklerini almadan ve oturma odasından koridora, şüphesiz onun odasına gitmeden önce bir elini kısa bir süreliğine sırtına koydu.

Kalbim göğsümde patlamakla tehdit etti. Yerimde duramadım, bu yüzden birkaç damla kokteyl dökerek ayağa fırladım. Nefesimin altından küfrettim ve baş dönmesine maruz kalırken elimi kotuma sildim. Bardağı yine de boşalttım ve gereğinden fazla kuvvetle sehpanın üzerine koydum. Sendeledim ve dayanmak zorunda kaldım.

Cam düşmemi engellemek için kolumu tuttu.

"İyi misiniz?" diye sordu Otis.

Ona ve Cam'e döndüm ve zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Kokteyl için teşekkürler. Sanırım yatağa gitsem daha iyi. "

Başka bir şey söylemelerine izin vermeden onları bıraktım.

Ben odama doğru çabalarken duvarlar hareket etti ve müzik kulaklarıma boğuk geldi. Tek yüksek ve net ses, çılgın kalbimin atışıydı.

Titreyen parmaklarımla yatak odasının kapısını açtım ve arkamdan kapattım. Pantolonumu çıkarmak için birkaç

deneme yapmak zorunda kaldım, takıldım. Son gücümle yatağa emekleyerek gözlerimi kapattım.

Birkaç saniye sonra yukarıdan bir gıcırtı duyuldu. O kadar zayıftı ki müziğin üzerinde neredeyse duyulmuyordu, ama dakikalar geçtikçe daha tınılı hale geldi.

Durup tavana baktım. Yavaş yavaş yukarıda neler olduğunu anladım.

Duvarlar gitgide daha hızlı dönüyordu ve ben yana döndüm. Son anda masanın altındaki sepete ulaşmayı başardım. Blake'in yatak başlığı duvara çarparak odamda bir dizi noktalı gümbürtüye neden olurken, midemdeki her şeyi kustum. Los Angeles'tan sonra kendimi daha fazla ağlamamak için zorlasam da gözyaşlarımı bir saniye bile tutamadım. Ağladım ve başka bir tıkaç tarafından saldırıya uğradığımda sepete sarıldım.

6

Dört yıl önce

Kulağımın arkasında tuttuğum kalemi geri verdim ve dişlerimle kapağı çıkardım . Yeşil uçla ezberlemem gereken satırları geçtim. Her şeyi vurguladıktan sonra diyaloğu birkaç kez okudum. Sonunda anahattaki satırların ardışıklığını bildiğim hissine kapıldığımda, gözlerimi kapadım ve metni kimse duymasın diye alçak sesle fısıldadım.

"Ne yapıyorsun Pankek?" diye sordu biri yanıma gelip taş sıraya oturarak. Bacaklarım ileri geri sallanarak ata biner gibi oturuyordum ve muhatabım da aynısını yaptı.

Ona sert bir bakış attım. "Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyorsun, Blake."

Sadece yaramaz bir şekilde gülümsedi. "İstersen başka bir tane bulabilirim."

"Hatırlıyor musun bilmiyorum ama benim zaten bir ismim var."

Blake daha sonra o gülümsemeyi, gizli silahını serbest bıraktı. Bunun üzerimdeki etkisini çok iyi bildiğinden emindim. Son zamanlarda bana her zamankinden daha sık gülümsedi ve bunu neden yaptığını merak ettim.

"Jude çok güzel bir isim ama küçültmelere ya da kısaltmalara pek yer bırakmıyor," dedi düşünceli bir şekilde. "Başka bir şey bulacağım. Sadece sana ve bana ait olan bir şey. "

Sözlerine fazla önem vermemeye çalıştım.

"Gözleme olmadığı sürece hemen hemen her şeyde sorun yok," diye mırıldandım, önümdeki kağıda bakarak.

"Bunun üzerinde düşüneceğim."

Bana yaklaştı. Bedenim onu nasıl yorumlayacağına karar veremiyordu. Aynı anda hem sıcak hem de soğuktum. Etrafımdayken hep böyle oluyordu, ki bu çok sık oluyordu. Blake ve Ezra her gün çıkıyordu. Onun yanında garip bir karıncalanma hissetmeye başladığımdan beri onu görmek beni deli ediyordu.

"Bir bakayım." Metne uzandı ama ben daha hızlıydım ve onu ondan uzaklaştırdım.

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Blake koltuğa sırtını yasladı ve elleri üzerinde doğruldu. Bana bir süre baktıktan sonra, "Pek değil" dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Cidden mi? Yerini aldın mı?"

Tek kaşını kaldırarak benimle alay etti. "Başlangıç olarak, kendini beğenmiş görünme. Ve ikincisi, tabii ki değiştirilmedim. "

"Bariz." Gülme sırası bendeydi. Blake'in büyük bir egosu vardı. Ezra'dan bile beter olmuştu ama buna rağmen ikisine de bir an bile kızmak imkansızdı. Onlar hayatımdaki en önemli insanlardı. Video oyunlarının önünde çok fazla zaman harcasalar ve çok sık benimle dalga geçmelerine izin verseler ve benim zevkime göre çok fazla şey aldılar.

"Gerçekten bilmek istiyorsan, birinin *yerini alan benim."*

Yoğun bakışlarını tuttum. Yeşil gözleri güneşte parladı. Daha yakından incelendiğinde, daha fazla derinlik veren küçük kahverengi lekeler görebiliyordunuz. Onu böyle izleyerek saatler geçirebilirdim. Zaman geçtikçe yüzü daha köşeli hale geldi, ama gülümsemesi daha sıcaktı.

"Zavallı şey," dedim biraz geç.

"Doğru, zavallı şey," dedi.

Dizleri bana değene kadar daha da yaklaştı. Boynuma tırmanan sıcaklığı hissettim ve nefesimi tuttum.

Senaryoyu benden tekrar koparmaya çalıştığında, yeterince hızlı değildim. Açtı ve sayfaları karıştırdı. Birkaç saniye sonra dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Güzel uzun bir bölüm."

Bir homurtuyla onayladım. Ne yazık ki, bana dokunduğunda konsantre olamıyordum. Kafamda sadece bir çeşit lapa vardı. Hareket etmeyi ve bacaklarımı onunkilere dayamayı o kadar çok istiyordum ki. Bana kalsaydı, doğrudan onun üzerine otururdum.

"Bir film için," diye mırıldandım. "Rol alacağımdan şüpheliyim. Ama hepsini aynı hissediyorum. "

"Şüphelerini dile getir, Jude. Sana seve seve yardım ederim. " Diğer sayfaları karıştırdı, boğazını temizledi ve vurgulanan noktaları okudu. "Yapamam, Matthew!"

"Bu benim payım. Matthew rolünü oynamıyorum, "diye açıkladım ama Blake beni dinlemiyor gibiydi. Yürek parçalayan monologu büyük bir vurguyla okumaya devam etti.

"Babam öğrenirse ikimizi de öldürür!" Ben kahkahayı patlatana kadar devam etti.

Gözlerini devirdi ve bana baktı. İfadesini yorumlayamadım, ama içinde biraz şaşkınlık okuduğumu düşündüm. Sonra başını salladı ve tekrar gülümsedi. "Yapacaksın Jude. Sen tanıdığım en iyi aktrissin. "

Gülümsedim. "Neden, kaç tane biliyorsun?"

"Sadece sen."

"O halde ifadenizin fazla ağırlığı yok, değil mi?"

"Seni daha önce rol yaparken görmüştüm. Bu yüzden iyi bir kesinlikle biliyorum. "

"Sadece kanıttı, Blake."

Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Neden beni yeteneğin olmadığına ikna etmek istiyorsun?"

güçlükle yutkundum. Metne tekrar bakmak istedim ama bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki gözlerimi alamadım.

"Çünkü korkuyorum," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. Bu sözleri söylemek neredeyse utanç vericiydi. "Annem ve babam oyunculuk derslerine çok para harcıyor. Başka bir şey yapmıyorum ve artık arkadaşlarımla bile takılmıyorum. Ya her şey hiçbir şeyle sonuçlanmadıysa? Ya seçmelerde sıkışıp kalırsam? Geçen sefer ne olduğunu biliyorsun. "

Eliyle sinirli bir hareket yaptı. «Eğer ile hiçbir yere gitmiyorsunuz. Yani, ya bir anda eviniz çökerse? Ya bir zombi kıyameti koparsa? " Yavaşça başını salladı. "Eğer kafanı kırmanın bir anlamı yok."

"Duramıyorum. Beynim günün her saatinde çalışıyor. Bekleme düğmesi yok."

Blake aniden ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Kolundan yüzüne baktım. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bekleme düğmesini bulmana yardım edeceğim," diye yanıtladı. Elini cesaret verici bir hareketle salladı.

nefesimi tuttum. Niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama her ne ise, senaryo ve seçmelere kafa yormaya devam etmekten bin kat daha iyi hissettirdi. Bu yüzden elini tuttum ve kalkmama yardım etmesine izin verdim.

Uzun antrenmandan sonra avucu terlemişti. Elimi kısaca sıktı ve karıncalanma bedenimi dolduran ezici bir dürtüye dönüştü.

Beni bir daha bırakmamasını diledim.

Uyandığımda kendimi zombi gibi hissettim.

Ruhumu kustuktan ve acı acı ağladıktan sonra, sanki hayal dünyam benimle dalga geçmek ve neleri çöpe attığımı göstermek istiyormuş gibi peş peşe gelen zulüm dolu rüyalarla dolu bir uykuya daldım.

Ellerimi yüzümde gezdirdim, kendimi kalkmaya zorladım ve kendimi banyoya sürükledim.

Dişlerimi fırçalarken görünüşümün hissettiklerime uyduğunu fark ettim: iğrenç. Kıvırcık saçlarım, yeşilimsi bir tenim ve kuru, çatlamış dudaklarım vardı. *The Walking Dead'in* bir bölümünde iyi sonuçlarla rol alabilirdim. Üstelik makyaj yapmak için üç saat harcamak zorunda kalmadan.

Lavabonun altına sıkıştırdığım makyaj çantalarına baktım. Oğlanlardan yer çalmamayı tercih ettim, bu yüzden onları mümkün olduğunca birkaç rulo tuvalet kağıdının yanına doldurdum. Başkalarının beni bulunduğum durumda görmesine izin veremezdim. Aradan geçen zamana rağmen Blake ne kadar incindiğimi hemen anlardı. Ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istedim.

Önceki günlerdeki gibi kendimi birkaç dakika duşa atmak yerine tam tersini yaptım. Tüm kozmetiklerimi çıkardım ve küvetin kenarına dizdim. Sonra su jetinin altına girdim ve dayanabilecek duruma gelene kadar sıcaklığı kademeli olarak artırdım.

Önceki akşam durulama umuduyla, bol miktarda duş jeli sürdüğüm süngerle kuvvetlice ovaladım. Ayrıca

saçımı yıkadıktan sonra, uzun bir süre hareket etmesi için bıraktığım güzellik maskesini de bu arada tıraş olurken saçlarımın üzerine sürüyorum. Saçımı ikinci kez duruladım ve bir önceki geceki düşüncelerim de buharlaşana kadar sıcak akıntının altında biraz daha durdum.

Bir havluyu kafama, bir havluyu vücuduma sardım ve limonlu vücut sütü uygulayarak güzellik rutinime devam ettim. Bir Los Angeles stilistinin önerdiği bir serumu ve ardından bir yüz kremi, koyu halkalar için bir ürün ve cildi parlatması gereken bir sprey kullandım.

Ürünü dekolteme sıkarken biri kapı kolunu çevirdi. Durdum ve sadece birkaç tutam saçın olduğu buzlu cam şeride döndüm, ama bu kalbimin hızlı atmasına yetti.

Blake ile yüzleşmeye hazır değildim. Şimdi değil. Duygusal olarak hazır olana kadar olmaz.

Kapının arkasındaki kişiyi görmezden geldim ve spreyi tüm vücuduma yaymaya devam ettim, sonra bir kez daha aynaya baktım. Parlıyordum, kelimenin tam anlamıyla. Ve ben de ruhumda çok daha iyi hissettim. Kendimi en son böyle şımarttığımdan beri sonsuz zaman olmuştu ve taşınmadan önce güzellik ürünlerimden ayrılmadığım için mutluydum.

Bileklerinde püsküllü siyah bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giydim. Saçımı fön makinesiyle kurutup bir saatten fazla şekillendirdikten sonra, baş ağrısına ve mide ağrısına rağmen nihayet aşağı inmeye hazır hissettim. Banyodan çıktım ve bilerek eşyalarımı ortalıkta bıraktım.

Blake'i rahatsız etmemek için artık orada yaşamıyormuş gibi yapmak istemedim. Nasıl olduğumu umursamadığı belliydi.

Otis mutfakta telaşla dolanırken, Ezra ve Cam oturma odasında kahvaltıya oturuyorlardı.

"Günaydın," diye mırıldandım kahve makinesine yönelirken.

"'gün." Otis bana bir fincan verdi ve ona gülümseyerek teşekkür ettim, sonra bardağı makinenin altına koydum ve uzun kahve düğmesine bastım. Bir vızıltı ve kısa bir süre sonra taze çekilmiş kahvenin enfes aroması burnuma ulaştı.

Elimdeki bardakla oturma odasının kapısına döndüm. Çocuklar dolu tabakların önüne oturdular. Yorgun görünüyorlardı, ama belli ki bir önceki geceki kaosun çoğunu ortadan kaldırmışlardı. Yerde sadece kökenini görmezden gelmeyi tercih ettiğim birkaç leke kalmıştı ve kirli bardaklar ve tabaklar oraya buraya saçılmıştı.

Sobanın altındaki dolaptan bir tencere almak için eğildim. Her zamanki kahvaltımı hazırlamanın inanılmaz rahatlatıcı bir yanı vardı. Bunu on üç yaşımdan beri yapıyorum. Bunu Los Angeles'a geldikten kısa bir süre sonra bulunduğum apartman dairesinde ve daha sonra yaşadığım komünde yapmıştım. Bu küçük rutin, gecenin yarısını kusarak, ağlayarak ve anılarla mücadele ederek geçirdikten sonra bile bana bir huzur hissi verdi.

Kahvemi yudumlarken yulaf ezmesini sütte kaynattım. Diğerleri tezahürat etmeye başlayınca o kadar ani

döndüm ki yere biraz yulaf lapası döküldü. Ama fark etmedim. Blake'in oturma odasına girişini izlemekle çok meşguldüm. Saçları darmadağınıktı ve yastığın izi yanağında belirdi. Buruşuk ve yorgun görünüyordu ama dudaklarındaki sinsi gülümseme ne kadar memnun olduğunu gösteriyordu.

Midem garip bir takla attı. Yulaf lapasını karıştırmaya devam ederek hızla başka yöne baktım.

"Tebrikler, ha," dedi Ezra.

"Otis ve ben dün korse ile nasıl çalıştığını merak ediyorduk."

Koltuk değneklerinin sesi yaklaştı. "Bir beyefendi sessizdir ve eğlenir."

Alaycı bir yorumu engellemek için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım.

Blake mutfakta bana katıldı. En son birlikte olduğumuzda sonu iyi bitmemişti. Aşağı yukarı aramızdaki her şey gibi. Dolaptan bir kızartma tavası çıkardı, sonra bir kase aldı ve soluma yumurtaları çırpmaya başladı.

Gözlerimi yulaf ezmesine sabitledim.

Otis, "Bu gece Frosty'nin burnu düştü," diye bilgilendirdi bizi.

Cam kararsızca mırıldandı, "Bahse girerim biri onu yemiştir."

Sözlerine odaklandım. Blake'te değil, tavamın yanına ısıtmak için yerleştirilmiş tavada değil. Aramızda santimler mesafe olup olmadığı ya da geceyi bir kızla

geçirmiş olması ve benim her şeyi duyduğum hakkında. Midemde acı bir sızı hissettim. Ve nedenini anlayamadım.

'Kim böyle bir şey yapsın ki? Zavallı çaresiz bir kardan adamın burnunu kim çalar ki? " diye sordu Otis öfkeyle.

"O."

Bakışlarımı kardeşime çevirdim. Ağzına yarım gözleme koymuştu. Herkesin ona baktığını görünce, çiğnemeyi bıraktı.

"Neden böyle bir şey yaptın dostum? O kuklanın görünüşünü mükemmelleştirmek için çok çalıştık. "

Blake hafif bir sesle, "Hatırladığım kadarıyla, dönmeden önce bir saatten az bir süre dışarıdaydın," dedi. Diğerlerinin duymadığından emindim.

"Bir şey fark etmen harika. Ne de olsa, başka meselelerle meşgul olduğun belliydi. " Sözler daha tutamadan ağzımdan çıktı. Bir hata yaptığımı çabucak anladım.

"Aslında." Yavaşça, memnun bir şekilde söyledi ve en son isteyeceğim şey olmasına rağmen ona bakmadan edemedim.

İfadesi memnundu ve neredeyse meydan okurcasına bir ifadeye sahipti. Sanki bende bir tepki uyandırmak istiyormuş gibi. O anda, önceki gece bunu bilerek yaptığını fark ettim.

Kepçeyi tavaya düşürdüm.

"Frosty'nin burnunu neden kestin Ezra?" Otis'in sesi boğuk geldi.

"Çünkü acıktım."

"Gecenin bir yarısı mı? Bir muz mu? Karda mı?"

Blake gözlerini üzerimde tuttu. Dönemedim. İçimde çok çeşitli anılar ve duygular canlandı. Hep geçmiş, hep heyecan ve elektrik şoku ama aynı zamanda öfke. Bana nasıl davrandığına öfkelendi. Bazı duygulara hakkım olmadığını çok iyi bilmeme rağmen, önceki gece duymak zorunda kaldığım şey için aceleci bir öfke. Ama içimde alevlenen ve beni içten içe kemiren öfke için yapabileceğim bir şey yoktu. Ve bu beni sonraki kelimeleri söylemeye teşvik etti.

"Artık seni tanımıyorum."

Blake belli belirsiz sertleşti. Sonra kaşlarını çattı. "Bak Kim Konuşuyor."

Kepçeyi yulaf lapasından çıkarmaya zahmet etmeden ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Tamamen değişen sensin," diye karşılık verdi. Sanki bana söylemek için doğru fırsatı bekliyor gibiydi. "Daha önce hayallerinden asla vazgeçmezdin. Ve şimdi? Buraya gel ve parasız olduğun için eşyalarını sat. Belli ki parayı inandığın şeye yatırmak yerine ameliyata harcamayı tercih ettin."

Sessizlik.

Sağır edici bir sessizlik çökmüştü.

Sonra bir tıslama, daha yüksek ve daha yüksek. Başka bir şey duymamı engelleyene kadar amansızca şişti. Sadece ellerimin titrediğinin, kulaklarıma akan kanın ve yanaklarıma yükselen sıcaklığın farkındaydım.

"Ne, üzgünüm?" Sesim o kadar titriyordu ki ne dediğimi anlamakta güçlük çekiyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu ve kafam pamukla sarılı gibiydi.

Bana son birkaç gündür mükemmelleştirdiği o soğuk ifadeyle baktığını gördüm. "Sadece doğruyu söylüyorum."

Ona vurmak üzereyken gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Yulaf ezmesine konsantre oldum ve duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Maalesef işe yaramadı. Ona ne kadar yakın kalırsam, o kadar üzülüyordum. Öfke damarlarımda gitgide daha sıcak akıyordu, ta ki tüm benliğime nüfuz edene kadar.

"Ama kendini kim sanıyorsun?" diye tıslayarak ona döndüm. Blake ağzını açtı ama ona tartışması için zaman vermedim. "Seni terk etmesi, bana bir sürü pislikmişim gibi davranma hakkını sana vermiyor Blake." Onun yüzünü buruşturduğunu görmek, bu arada gözlerimin köşeleri yanmaya başlamış olsa bile, bana tuhaf bir memnuniyet verdi. Konuşamadığım için boğazımı temizledim. "Son birkaç aydır neler yaşadığımı bilmiyorsun. Bana kalırsa hikayemize son verdiğim için beni sonsuza kadar suçlayabilirsin ama bir gün daha bana böyle davranmana izin vermeyeceğim. "

Dişlerini sıkarken çenesini sıktı.

“Ve bu kadar umursadığın ve sürekli bunun hakkında konuştuğun için, bu doğru, ben farklıyım. Ama bu seni ilgilendirmez. Tıpkı vücudumun geri kalanı gibi. Tanrı aşkına, hayatımı cehenneme çevirmeyi bırak, seni kibirli çirkin pislik. "

Nefesim kesildi ve şeker için borçlu hissettim. Titriyordum ve Blake'in fark etmemesini diledim.

İfadesi taşlaşmıştı, öfkeden mi yoksa başka bir duygudan mı bilmiyordum. Sonra bakışları benden yemek alanına kaydı.

Ancak o zaman eve çöken sessizliği fark ettim. Arkamdaki diğerlerine baktım. Otis, Cam ve ağabeyim bize bir hayaletmişiz gibi baktılar.

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. Birden gözlerimdeki yanmaya daha fazla engel olamadım.

Olabildiğince hızlı bir şekilde mutfaktan çıktım. Misafir yatak odasına koştum ve Blake ya da diğerleri beni tamamen mahvedecek bir şey eklemeden önce kapıyı kilitledim.

7

“ İlk iki saatlik eğitim ücretsizdir , sonra kaydolup hedeflerinize ulaşabilmeniz için plan yaparız” dedi ve başımı salladım. "Bu soyunma kartı. Soyunma odaları alt katta. " Koridorun karşı tarafındaki merdiveni işaret etti.

"Teşekkürler," dedim kartı alarak.

"İyi eğlenceler."

Ona etkilenmiş bir gülümseme gönderdim, sonra merdivenlerden yukarı koştum ve aşağı indim. Eşyalarımı dolaba doldurdum, kilitledim ve koridordan spor salonuna doğru yürüdüm.

Kendimi odama kilitledikten sonra, birkaç dakika gergin bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaştım, ardından tulumumu giydim. Kapıdan çıkıp verandaya çıktım ve yakındaki spor salonuna yürüdüm.

O evde bir dakika daha fazla dayanmamıştım. Blake ile aynı çatı altında olamazdım. Sadece partiden ve mutfaktaki kavgamızdan sonra olanları unutmak istedim, bu yüzden dikkatimi dağıtıp beni sakinleştireceğini umarak bir yoga dersi aradım. Bu arada spor salonunun sunduğu ücretsiz deneme dersi gerçekleşti.

Odaya girdim ve diğer katılımcıların zaten yerdeki minderlerin üzerinde oturduğunu gördüm. Duvardaki raftan kendim bir tane aldım ve etrafa baktım. Bazı kır saçlı insanlar hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı, benim yaşımda sadece bir adam daha vardı. Sarı saçları manikürlüydü ve gözlerimiz buluştuğunda bana gülümsedi. Kararlılıkla yanına gittim ve şilteyi biraz

uzağa, onunkinin yanına koydum. Sonra ütülemeye başladım. Uzandım, ayak parmaklarıma dokundum ve gözlerimi kapattım. Bu pozisyonda birkaç nefes aldıktan sonra ayağa kalktım ve onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. Aklım Blake ve onun küçümseyici sözleriyle meşgul olmasaydı neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

Hep üzgündüm. Evet, ilişkimizi bozduğumda onu derinden incittiğimi hissettim. Ama bu ona bana böyle davranma hakkını vermiyordu. Kendimle ve Los Angeles'ta başıma gelenlerle zaten kendi sorunlarım vardı, onun küçümsemesine bile katlanamıyordum. Bir gece önce odasından bana gelen sesleri hatırlayınca midem bulandı.

"Herşey yolunda?" Yanımdaki çocuk hemen sordu.

Dönüp ona soran gözlerle baktım.

Parmağını kaldırıp yüzümün önünde havada bir daire çizdi. "Bana biraz solgun görünüyorsun."

Yutmuşum. "Zor bir hafta geçirdim."

"Kulübe hoşgeldin."

"Yoga kesinlikle yardımcı olacak," dedim gerçekten sahip olmadığım bir iyimserlikle.

"En son baldırıma kramp girdi. Buraya geri dönmenin doğru olup olmadığından hala emin değilim. "

“Bence birçok insan yoga yaparken kramplar yaşıyor. Kimsenin kabul etmek istememesi dışında. "

"Diyorsun?"

Başımı salladım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. “Los Angeles'ta yaşadığımda, açık hava yoga derslerine

katıldım. Herkes doğayla iç içeymiş izlenimi veriyordu ama onlara dikkatlice bakarsanız birçoğunun çizilmiş olduğunu görebilirdiniz. " Muhatapımın gülmesine neden olan abartılı bir şekilde konsantre bir ifadeyi taklit ettim.

Beni dikkatle izledi. "Senin bir California kızı olduğunu bilmeliydim."

"Ciddi anlamda?" diye sordum şaşkınlıkla.

Onayladı. "Bronzluk, parlak noktalar ve tişört açık ipuçları."

gömleğime baktım. "Dodgers gömleği aslında oldukça açık, haklısın."

"Geçmişte ben de California'ya taşınmayı düşünmüştüm," dedi rüya gibi bir ifadeyle.

"Peki Woodshill'e nasıl geldin?"

Bir omzunu kaldırdı. «Öğretmen olmak istiyorum ve bu üniversite çok iyi. Beni kabul ettiklerinde mutlu oldum ve burada olmayı seviyorum. Ama LA de fena olmazdı. Hep filmlerdeki gibi hayal ediyorum, aktörler ve ünlüler her köşede buluşuyor ve muhteşem bir iklimin tadını çıkarabiliyorsunuz, bu da sizi kumsala gitmek istiyor..."

Ben de kabaca böyle hayal etmiştim. Ancak bir süre sonra aslında oldukça farklı olduğunu anladım.

"Aslında orası güzeldi," diye yalan söyledim. Sorgulayan bakışlarının önüne ekledim: "Güzel ama pahalı."

"Bir keresinde etraftaki dairelere şaka yollu baktım. Gerçekten çok pahalıya mal oldular. Burada çok daha iyi. "

Görünmez bir bayrak sallayarak, "Yaşasın Woodshill," diye bağırdım ve bu onu gülümsetti.

"Bu arada ben Scott." Avuçlarını birleştirdi ve bir yay yaptı.

"Tanıştığıma memnun oldum Scott. ben Jude. "Selamını taklit ettim.

"Arada bir bu kursa giden altmış yaşın altındaki tek kişi olmamak güzel, Jude."

Bana biraz zahmete mal olsa da gülümsedim.

"Los Angeles'ta her köşede yıldızların buluştuğu doğru mu?" O sordu.

"Her şeyden çok, insanlar her köşede bunu bekliyorlar."

"Yani benim güzel yanılsamamı paramparça ediyorsun."

"Üzgünüm, istemedim. Aslında, partilerde her zaman biriyle tanışırsın. Ama belli ki onunla konuşmaya cesaretin yok, kendini aptal durumuna düşürme korkusuyla. Ve denediğinde, sadece kekeleyip duruyorsun. aptal görünüyorsun. "

Bana baktı. "Tamamen varsayımsal bir durum olamayacak kadar spesifik bir açıklama gibi görünüyor."

İç çektim ve menajerimle katıldığım ilk partiyi düşündüm. “Bir keresinde Batı Hollywood'da bir etkinliğe gitmiştim. Sadece bir davetiyeyle ve bir fedai sınavını geçtikten sonra kabul edildiğiniz, aşılmaz yerleşim bölgelerinden birinde. Partide bir süredir hayran olduğum bir aktör de dahil olmak üzere birçok insan vardı. "

Gözlerini büyüttü. "VE?"

Omuz silktim. "Çok heyecanlıydım ve kekelemeye başladım. O kadar tatlıydı ki anında erimiştim. "

Scott da erimenin eşiğinde görünüyordu.

"Biraz sonra koridorda bazı arkadaşlarıyla konuştuğunu duydum. Her halükarda sadece para ve güç hedefleyen oyuncu adayları tanımaktan bıktığını söyledi. Ama ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek için beni seve seve alırdı. "

Scott'ın dudaklarındaki gülümseme dondu. "Ne, üzgünüm?"

"Bazı şeyleri duyduğum tek zaman değildi."

Buna benzer birkaç karşılaşma oldu. Los Angeles'a varır varmaz hepsi bana önemli bir rol almak için bağlantı ağları oluşturmanın ne kadar önemli olduğunu söylediler. Tavsiyeye uymaya çalıştım, ancak çoğu insanın değerli zamanlarının bir kısmını ancak karşılığında bir şey alabileceklerini hissettiklerinde size vermeye hazır olduğunu hemen anladım. *Twisted Rose sona erdikten* sonra , bu etkinliklerde neredeyse hiç kimse benimle konuşmak istemedi.

"Üzgünüm," dedi Scott ve o anda yoga öğretmeni odaya girdi. Pembe bir hasırın üzerine yerleşti ve önüne iki metal kase koydu, sonra ayağa kalktı ve herkese gülümsedi.

"Önemli değil," diye yanıtladım, göğsümde donuk bir ağrı hissetmeme rağmen. "Şimdi buradayım."

"Doğru. Ve ilk başarılarından biri de ışıltılı Hollywood fantezilerimi yok etmekti." Ağzının kenarlarındaki

seğirme, bunun sadece bir şaka olduğunu anlamamı sağladı.

"Afedersiniz."

Öğretmen bizi karşıladı ve kalkmaya davet etti.

Endişelenme, dedi Scott iyi huylu bir şekilde.

Güneşi selamlamak için hazırlandık ve öne doğru uzandık.

Gözümün ucuyla Scott'ın bana döndüğünü gördüm. "Siz bunu düzeltebilirsiniz."

"Nasıl?"

"İlk fırsatta bana başka şeyler söyleyerek."

Los Angeles'taki hayatımla ilgili diğer detayları anlatmaya gerçekten gerek duymadım ama öte yandan yine de alternatifinden daha keyifliydi. Blake'i ve beni abartılı bir şekilde korkuttuğu gerçeğini düşünmezdim. "Elbette," diye yanıtladım ardından.

Ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım dikkatimi dağıtmak imkansızdı. Grubun geri kalanıyla uyum içinde nefes almaya çalıştım. İçeride, dışarıda, her zaman önde. Her nefesi, bir süre sonra beni terletmeye başlayan başka bir hareket izledi, kalp atışları binlere ulaştı. Tüm gücümle bizi dinlenmeye davet eden öğretmene odaklandım.

Gözlerimi bir anlığına kapattım ama derin ve düzenli nefes almama rağmen, yanımda bana iyi davranan ve sohbet etmesi keyifli hoş bir adam olmasına rağmen, yoga vücuduma iyi gelse de, yok. . yapacak bir şey değildi. Düşüncelerim Blake ve geçmişimizde sabit kaldı. Birbiri ardına yenilgiler aldığım Los Angeles'ta kaldım. Geçen

aylarda olduğu gibi içim parçalanmış ve üzülmüştüm. Ve büyük pişmanlığım, öyle görünüyordu ki, dünyada bunu değiştirebilecek hiçbir nefes egzersizi yoktu.

Omzumda spor çantası ve davetsiz misafir olma duygusuyla evin önünde duruyordum. Ahşap kapının önündeki kar o kadar dövülmüştü ki ayna gibi parlıyordu ve araba yolunda kaymamak için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Bir kez geçtikten sonra misafir odasının kapısına döndüm.

Yoga dersinden sonra kendime bir otel odası bulma fikriyle bile oynamıştım ama maddi durumumda bu söz konusu bile değildi. Ve eBay paramı tekrar pencereden atmak istemedim. Ne kadar nefret etsem de kardeşimle kalmaktan başka seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Ezra'nın masada oturduğunu fark etmeden önce çantamı bırakıp botlarımı çıkardım. nefesim kesildi.

Elimi öfkeli kalbime bastırarak, "Beni çok korkuttun," diye bağırdım. "Ne zamandır buradasın?"

Cevap vermedi, ısrarla bana baktı. Görünüşünü nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum ama pek mutlu görünmüyordu.

"Sana ne olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?" birden sordu.

Anında gergindim. Sweatshirtün fermuarını indirdim ve mekanik hareketlerle çıkardım.

"Bir aktrisin hayatının bana göre olmadığını anladım," diye yanıtladım. İçlerine biraz hayat üflemeye çalışsam da kelimeler kulağa cılız geliyordu. Açıkçası, sadece kamera önündeyken nasıl davranacağımı biliyordum.

Esra da aynı şekilde hissediyordu. Kaşlarını çattı ve "Saçmalık." diye mırıldandı.

Nasıl karşılık vereceğimi bilemeyerek alt dudağımı ısırdım.

"Blake'in daha önce söylediği doğru mu? Tüm birikimlerinizi gerçekten kaybettiniz mi? "

"Neden geldim sanıyorsun?" İstediğimden daha fazla asitle cevap verdim. Blake'i her düşündüğümde kırmızı gördüm. Bana daha önce nasıl davrandığına inanamıyordum. Sonra yoga egzersizleri sırasında bile sözlerini unutamamak beni çileden çıkardı. Hafızamda ve tüm vücudumda kendilerini etkilemişlerdi.

Ezra yüksek sesle havayı üfledi. Sonra ellerini kaldırıp yüzünde gezdirdi. "Siktir, Jude," diye mırıldandı. Ellerini tekrar indirdi ve bana ciddi bir şekilde baktı. "O parayla en azından bir yıl daha geçirmeliydin."

"Bilmiyorum mu sanıyorsun?" Atkıyı odanın bir köşesine fırlattım.

"Başın belada?"

Başımı sallamak için acele ettim. "Numara."

"Annemle babamı arayayım mı?"

Gözlerimi kısarak Esra'ya baktım. "Ciddi misin Ez? Bana emanet ettiğin her şeyi hep kendime sakladım. Şimdi

sorunlarım olduğuna göre, hemen gidip ailelerimize söylemek ister misin? "

Bana düşünceli bir şekilde baktı. Sonra başını salladı. "Sadece paraya ne olduğunu bilmek isteyeceklerini düşünüyorum. Ve belki bu arada senin başka bir eyalette yaşamanı ilginç bulabilirler. "

Başımı iki yana salladım. "Blake senin beynini mi yıkadı?"

Sırıttı ve başını salladı. "Tartıştığım için beni suçlama."

keyifsiz bir kahkaha attım. “Mutfakta bana böyle saldırmadan önce, paraya ne olduğu umurunuzda değildi. Neden şimdi?"

"Çünkü seni önemsiyorum, lanet olsun."

Sözleri beni şaşırttı. Sonra gözlerimde yine o cehennemi hissettim. Ağladığımı görmesini istemediğim için ona küfrettim ve ona sırtımı döndüm. Kesin olmak gerekirse, dün geceden sonra hiç ağlamak istemedim.

"Siktir, Jude," diye tekrarladı usulca. "Sadece hayatında neler olduğunu bilmek istiyorum. Ve senin için yapabileceğim bir şey varsa. "

Yatağın kenarına oturdum ve boğazımdaki yumruyu sertçe yuttum. "Sadece benim hatam," dedim bir süre sonra. Sesim boğuk ve çok alçaktı ama başka bir şey yapamıyordum. "Blake benden nefret ediyor, benim hatam. Daha fazla parça almamış olması bile benim hatam. Ve artık annemle babamın parasına sahip olmamam benim hatam. "Bana o acımasız ifadeyle bakmaya devam eden Ezra'ya baktım.

Derin bir nefes aldı. "Her şeyi anlatırsan yardımına geleceklerini biliyorsun."

"Ama istemiyorum," diye fısıldadım.

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Derin bir nefes aldım ve kendime bir tavır verdim. "İlk büyük rolümü aldığım zamanı hatırlıyor musun?"

Yavaşça başını salladı.

“Hala annemin gözündeki pırıltı var ve babamın ışıl ışıl gülümsemesi aklımda kazılı. Devam edecek gücü bulmak için son zamanlarda o güne tutunuyorum. Ne kadar gururlu olduklarının hatırası, artık sahip olmadığımı düşündüğümde bile bana enerji verdi. " Sesim titriyordu ve elimle gözlerimi kapattım. "Onlara koşsaydım... Her şeyi mahvederdim. Beni kaybeden olarak görmelerine gerek yok. Ayağa kalkıp tekrar ayağa kalkmak istiyorum. Benimle gurur duymalarını sağla. O zamanki gibi. Ve kuyruğumu bacaklarımın arasına alıp onlara geri dönersem ve başarısız olduğumu itiraf edersem bu olmayacak."

Esra uzun uzun bana baktı. Sonra ayağa fırladı ve yanıma oturmak için odanın diğer ucuna yürüdü. Yatak, ağırlığının altında katlandı. Bana sarılmadı ya da onun gibi bir şey, öyle yakınlaştı ki kollarımız birbirine değdi. Muhtemelen bana verebileceği sarılmaya en yakın şey buydu.

"Anlıyorsun. Ama yanlarına gelsen daha iyi olur bence. Babam günlerdir seni aramaya çalışıyor, artık ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Hoş olmayan bir ağırlık hissi mideme girdi ve gözlerime yaşlar geri geldi. Evet, ailemle konuşmak istiyordum. Her şeyden çok. Ama annemle babamı görür görmez yıkılacağımı çok iyi biliyordum. Beni korunan dünyalarına götürmelerine izin verirdim ve bu hiç hak etmediğim bir şeydi.

"Bir aktris olarak başarılı olamaman, kaybeden olduğun anlamına gelmez, Jude."

Kardeşime yandan baktım ve kalbimin ısındığını hissettim. "Daha önce bana hiç bu kadar güzel bir şey söylemedin."

Sadece kaşlarını çattı. "Saçmalık."

"Dokuzuncu. Oldukça eminim."

Beni o kadar sert itti ki neredeyse yataktan düşecekti. Ama ağzının kenarlarında bir gülümsemenin gölgesini gördüm ve omuzlarımdan bir ağırlık kaydığını hissettim. Birden çok hafifledim.

"Ben de senden özür dilemek istedim."

"Ne için?"

"Blake yüzünden sana saldırdığım kadar aptalca davrandım. Ve üzgünüm. Yardımın için ne kadar minnettar olduğumu sana daha önce söylemeliydim. "

Bir süre sessiz kaldı. Sonra yavaşça başını salladı. "İyi."

ona yan yan baktım. "Bir dahaki sefere bu kadar açık sözlü olma."

Tekrar gülümsedi ama bir süre sonra kayboldu. "Blake'le ne yapacağımı bilmiyorum. Seni tekrar görmenin biraz garip olabileceğini düşündüm; ama o..." Başını

salladı. "Onu hiç bu halde görmemiştim. Sana bu kadar kötü davranmaya hakkı yok. Sakatlık yüzünden işlerin daha da kötüye gitmesi umurumda değil. "

Sesindeki öfkeyi hissedebiliyordum ve o ölümcül ağırlık uzuvlarıma geri döndü.

"Ben hallederim Ez," diye mırıldandım. Bana şüpheyle baktı. Ama o bir şey söyleyemeden devam ettim: "Benim yüzümden kavga etmeni istemiyorum. Lütfen onunla kal. '

Bana ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı. "Tam bir aptal gibi davranıyor."

Sadece başımı salladım. "Birbirinize ihtiyacınız var. Her zaman böyle olmuştur. Öyle ya da böyle işlerimi halledebileceğim. "

Ezra ellerine baktı ve kaşlarını çattı. "Ne yapılabileceğini göreceğim."

Başımı salladım ve iç çektim. Sonunda biraz daha iyi nefes alabildiğimi hissettim. Az önce Ezra'ya söylediklerime gerçekten inanmaya başlamam gerekiyordu.

8

E RO , yatağımda karnımın üzerinde uzanmış ve bir eliyle Instagram'da geziniyordu. Bağlantılarım arasında esas olarak diğer hevesli oyuncular vardı. Samuel Ryan'ın son gönderisini gördüğümde donup kaldım, midemden bıçaklandım.

Sam, *Twisted Rose'da ortağımdı* . Dizinin kahramanları olarak seçildiğimiz haberinde ikimizin de nasıl başımızı kaybettiğini hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Arkadaş edinmiştik ve birlikte çok zaman geçirmiştik. Gösterinin durdurulduğu gün, çok başarılı olamadık, gözyaşlarıyla savaşarak birbirimize sarıldık.

Fotoğrafta Sam kırmızı halıdaydı. Siyah bir takım elbise giydi ve kameraya gülümsedi. Mutlu görünüyordu.

Karnım kasılmıştı ama bu hissi, yarısını çoktan yediğim Izgara Peynirli Sandviç'e bağladım.

Fotoğrafın altında başarı için tebrikler ve tanıtımını yaptığı filmdeki performans için tebrikler. Bakmayı aklıma not ettim, sonra kendimi tebrik etmek için yorumları açtım.

Tebrikler, Sam. Ben seninle gurur duyuyorum !! x

Daha fazla fotoğrafa baktıktan ve bazı küçük kalpler koyduktan sonra, çünkü yapmamak yanlış görünüyordu. Bu yüzden birkaç ay öncesinden bir çekim yayınladım. Kumsaldaydım, güneş saçlarıma vuruyordu ve cildim kendi ışığıyla parlıyor gibiydi. Altyazı *olarak Güneşi özlemek* koydum … ve yayınladım.

Artık bir rol aramıyor olsam da, işin bu kısmı artık bir rutin haline gelmişti. Henüz vazgeçemediğim bir rutin. İyi iş çıkardım: fotoğraflar hayatımın istediğim gibi anlatabileceğim küçük bölümleriydi. Bir dizi görüntüyle karşı karşıya kaldığımda kimse gerçekte nasıl olduğumu anlayamadı ve nedense bu fikir hoşuma gitti. Ayrıca Twisted Rose'un ilk bölümleri sayesinde beni fark eden bazı kişiler *hala beni takip* ediyorlardı ve yorumları benim için iyi oldu çünkü tamamen başarısız hissetmeme izin verdiler.

Fotoğrafımın altına yazılan ilk yorumları okurken sandviçi yemeye devam ettim. Her zaman olduğu gibi çoğu kişi *Twisted Rose'a ne olduğunu* ve ne zaman yeni bir projede yer alacağımı sordu.

Kalıplaşmış ifadelerle cevap verdim: dizi yayıncı tarafından satın alınmamıştı ve hepimiz buna çok üzüldük; Devam eden destek için minnettar olduğumu ve yeni rollerimi yakında ortaya çıkarabilmeyi umduğumu söyledi. Sonra uygulamayı kapattım, arkamı döndüm ve tavana baktım.

Son yıllarda kendim için inşa ettiğim cepheyi korumak benim için önemli olmaya devam etti. Hayatımda bana zarar vermeyen tek şey buydu.

Daha önce hayallerinden asla vazgeçmezdin . Blake'in sözleri zihnimde çınladı ve bende bir acıya neden oldu.

Ona verdiğim cevaptan her zaman emindim. Bana böyle davranmaya hakkı yoktu. Ama bana söylediklerinde beni yalnız bırakmak istemediği

konusunda bir doğruluk payı vardı. Yaşlı Jude bu kadar kolay pes etmezdi. Hollywood'da yeniden başlamak için her şeyi yapardım: Röportajlar okudum, oyuncuları takip ettim, ajanslar hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim. Okulda iş bulmuş ve oyunculuk yapmış, oyunculuk dersleri almış ve en sevdiğim dizilerden diyalogları o kadar çok tekrarlamıştım ki, Ezra beni defalarca odasından atmıştı.

Ve ben ne oldu? Kardeşimin evinin misafir odasında bir yatakta yatıyordum.

İşsiz.

Geleceği olmayan.

Hiçbir şey olmadan.

Elimde kalan tek şey, kendimi koparamadığım o aptal Instagram hesabıydı.

Blake'in sesinin yankısı yok olurken kafamda bir fikir belirdi. Cep telefonumu aldım ve parmak izleriyle dolu siyah ekrana baktım. Tereddütle kilidini açtım, arama motorunu açıp adını girmeye hazırdım.

Bir buçuk yıl boyunca onunla herhangi bir temastan kaçınabildim. Bu aynı zamanda internette bulabildiğim bilgiler için de geçerliydi. Lisedeyken, Ezra ve Blake'in ekibiyle ilgili haberlerin olduğu tüm sosyal medyayı takip ederken, ayrıldıktan sonra bunu yapmayı tamamen bırakmıştım. Çok acı vericiydi. Ayrıldıktan sonra ihtiyacım olan şey temiz bir molaydı. Aynı çatı altında yaşıyor olmamız bu konuda hiçbir şeyi değiştirmedi, gerçi

askı ve koltuk değneklerinin görüntüsü merakımı cezbetmişti.

Telefonu bir kenara fırlatıp sandviçin son parçasını ağzıma attım. Sonra yataktan fırladım ve mutfağa götürmek için boş tabağı aldım.

Kapıyı açtığımda bir ses beni durdurdu. Evde kimse olmamalıydı: Ezra, Cam ve Otis Pazartesi sabahları ağırlık çalışması yapıyorlardı ve Blake'in üniversitede dersi olması gerekiyordu. Ama salona doğru yürürken, mutfaktan yine hafif bir çınlama duydum.

Tereddütle köşeye baktım.

Blake kolej değildi. O mutfaktaydı. Ve onu görmek, tüm tereddütleri ve düşünceleri bir anda unutmamı sağladı. Kesin olmak gerekirse, bildiğim her şeyi unuttum. Çünkü Blake yarı çıplaktı.

Boğazım kurudu.

Bana sırtını döndü ve bir tencerede bir şeyler karıştırdı. Koltuk değnekleri bir köşeye yerleştirildi ve bir elle çalışma yüzeyinde tutuldu.

İsteseydim bile, bir kelime söyleyemezdim. Yani, daha önce birkaç yarı çıplak adam görmüştüm. Özel bir şey yoktu. Ama ilk kez seviştiğim adamı böyle görmek... bu çok özeldi.

Anılar bana o kadar şiddetli saldırdı ki, başımı döndürdü. Yazın bahçemizde Ezra ile basket atışları yapan Blake, ona pencereden baktığımı çok iyi bildiği için gülümsemesini bastırdı. Sadece bir çift gri şort giyen ve

sinsi bir sırıtışla bana doğru yürüyen Blake. Blake, ellerini vücudumda gezdirirken dudaklarıma doğru inledi.

"Siktir," diye fısıldadım.

Lanetim onu o kadar şaşırttı ki az önce doldurduğu tabak elinden kayıp yere düştü. Bana döndüğünde kalakaldım. Hemen yarım nefes aldı ve yere baktı. Yüzü küle döndü. "Kahretsin."

Solgunluğunun nedenini hemen anladım.

Tabaktaki bir kıymık üzerine basmış olmalı. Sol ayağın çevresinde ince bir kan çizgisi görülüyordu.

Çok iyi hatırladığım başka bir şey daha vardı: Blake kan görmeye dayanamıyordu. Küçük bir kesik yeterliydi ve bayıldığını hissetti ve oturmak zorunda kaldı. Bir keresinde ona muayene için doktora kadar eşlik ettim ve kan alırken elini tuttum. Ezra bunu tesadüfen öğrenmiş ve aylardır onunla dalga geçiyordu.

Ancak o anda, mutfakta solgun yüzünün komik bir yanı yoktu. Etrafı sayısız küçük kıymıklarla çevriliydi ve ağırlığını bir bacağından diğerine vererek durumu daha da kötüleştiriyordu. Bir an sonra acıyla yüzünü buruşturarak eğildi ve parçaları toplamaya başladı. Bunu yaparken koltuk değneklerine çarptı ve gümbürdeyerek domatesli makarna, kırık parçalar ve kan karışımına çarptı. Parçaları toplamayı bırakmadan tekrar küfretti. Devam ederse, kendini tekrar kesme riskiyle karşı karşıya kaldı.

"Blake."

Kasıldı, ama mekanik hareketlerle döndü.

İçimi çektim ve süpürgemi ve faraşımı aldığım koridordaki dolaba doğru yürüdüm, sonra mutfağa geri döndüm ve ayaklarımı kıymık olmayan yerlere koyduğumdan emin olarak ona doğru yürüdüm. Diz çöküp kırık parça ve makarna setini toplamaya başladım.

"Bırak onu," diye homurdandı.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi benim yardımımdan da şikayet etmek ister misin?" Ciddi misin?"

Dişlerini sıktı ve tekrar eğilmeden önce tezgahın üzerine koyduğu daha büyük parçalardan birini almak için eğildi. Acı çektiği belliydi. Alnı terliydi ve doğrulurken iniltisini bastırdı.

"Oturma odasına git." Cevap verecekti ama izin vermedim. "O kahrolası ayakla her yer kirlenir. Oturma odasına git, ”Duyduğumdan daha sert bir şekilde tekrar ettim.

Sonsuz gibi görünen birkaç saniye birbirimize baktık ama sonunda pes edip ayağa kalktık.

Koltuk değneklerini alıp ona verdim. Bana bakmadan onları aldı ve fayanslarda kan izi bırakarak yemek masasına topallayarak gitti. Onun kadar duygusal olmasam da, erimiş peynir ve kan karışımının hiç de hoş bir manzara olmadığını kabul etmem gerekiyordu.

Her şeyi toplamak için acele ettim, sonra lavabodan bir bez aldım. Onu nemlendirdim, deterjanla yıkadım ve Blake'in geride bıraktığı kan izlerini temizledim. Masaya geldiğimde ayağa kalktım. Blake'e bakmadan, bezi yıkamak için mutfağa geri döndüm. Sonra banyoya gittim

ve lavabonun üstündeki dolaba baktım. Uzak köşede sprey dezenfektan ve gazlı bez sargısı buldum ve alt raflardan birinde birkaç yıllık gibi görünen ama şu anda umurumda olmayan bir alçı rulosu buldum. Malzemeleri alıp aşağıya indim ve mutfakta makas almak için durdum.

Blake tiksinmiş bir ifadeyle ayağına bakıyordu. O kadar sararmıştı ki, her an bayılacağından korktum. Kan alımı sırasında çok hızlı kalktığı için gerçekten bayılmıştı.

Hafızayı bir kenara itip yanına gittim. "Bakma."

Bana sinir bozucu bir sinekmişim gibi baktı. Sonra bakışları elimde tuttuğum alçıya ve bandaja takıldı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Kendini tedavi et."

Cevabını beklemeden önünde diz çöktüm ve ayağına dezenfektan sıktım. Sonra gazlı bezi aldım ve gereğinden fazla dokunmamaya dikkat ederek bölgeyi nazikçe okşamaya başladım. Zaten çok utanç verici bir durumdu.

Ayağındaki kesiği inceledim ve çok derin olmadığını görünce rahatladım. Yarayı tekrar dezenfekte ettim, büyük bir parça alçı kestim, koruyucu bantları çıkardım ve uyguladım.

Bitirdikten sonra ayağını yere koydu. Ancak o zaman ona tekrar baktım. Çıplak sırtını görmek beni sersemletmiş olsaydı, birkaç dakikalığına seve seve düşünebileceğim karın kaslarının sert hatlarından başka tarafa bakmak için daha da fazla çaba göstermem gerekiyordu.

"Peki tamam mı?" Boğuk bir sesle sordum, sonra yüzüne bakmadan önce temizledim.

Woodshill'e geldiğimden beri bana karşı sergilediği her zamanki soğukluğa kendimi hazırlamıştım. Ama gözlerinden, yüzünden, vücudundan tamamen kaybolmuştu. Sadece büyük bir belirsizlik vardı. Beni ya da bu durumu nasıl yorumlayacağını neredeyse bilmiyordu. Yavaşça bana baktı ve mekanik bir şekilde başını salladı.

Ancak o zaman yarı çıplak oturanın önünde diz çökmüş bacaklarının arasına sıkıştığımı fark ettim.

Yanaklarıma bir sıcaklık yükseldi. O kadar hızlı geri çekildim ki dengemi kaybedip düştüm. Momentum zemine en az yarım metre kaymamı sağladı.

Ona baktığımda, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve ağzının köşesi, sanki benim beceriksizliğime bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi hafifçe seğiriyordu. O zamanlar Blake'e o kadar çok benziyordu ki - *benim* Blake'im - ağzım açık kaldı. Boğazımda bir yumru oluşurken sessizce ona baktım.

"Bulaşıkları neden yere atıyorsun?" Sonunda sormayı başardım. Hareket etmem imkansızdı çünkü orada olduğumdan beri ilk defa gözleri eskisi gibi parlıyordu.

"Bir an senin hayalet olduğunu sandım."

Sözleri beni bulutlu anlık mutluluğumdan kopardı. Soru sorarcasına başımı eğdim.

"Neden fısıldadın?" diye devam etti. "Rahatsız ediciydi."

Gülümsemeyi bastırma sırası bendeydi. Aynı zamanda aramızdaki hafifliğin tekrar kaybolması ihtimaline karşı onun görüntüsünü zihnime kazımaya çalıştım.

"Yani kan ve hayalet korkun hâlâ aynı," dedim ve bakışları karardı.

"Kan iğrenç, korkunun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya hayaletler?"

"Hayaletlere saygı duyarım. Zulüm görmek istemiyorlarsa herkes onlara saygı duymalıdır. "

gülmekten patladım. Kendime yardım edemedim. Kulağıma garip bir ses geliyordu çünkü kendimi en son bu kadar kaygısız hissettiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini artık hatırlamıyordum. Ama sadece Blake'in bakışını görünce ciddileştim.

Bana bakışında ağır bir şey vardı. Benden ayrılmasının ardında çok şey gizlendi ve yüzeye çıkmaya başladı. Kalbim battı. Göğsümde bir uğultu hissettim. Aramızda konuşulmayan çok şey vardı. Parçalanmış geçmişimiz, bizi boğmakla tehdit eden kara bir bulut gibi etrafımızı sardı.

Blake nefes aldı ve havayı yüksek sesle üfledi. O, başını salladı. "Kahretsin Jude," diye mırıldandı sonra hafif bir sesle.

Fısıltısı tüylerimi diken diken etti. Dizlerimi sıkıca sardım. Bir şeye tutunmak zorunda kaldım çünkü altımdaki zemin sallanmaya başladı. Her şey dönüyordu,

sadece Blake hareketsizdi. O oradaydı ve beni bakışlarıyla çivilenmiş tutuyordu. O anın hiç bitmemesini diledim. Çünkü geldiğimden beri ilk defa başına gelen en kötü şey olduğumu hissetmiyordum. Bir an kendimi geçmişe saplanmış gibi hissettim. Her konuyu konuşabileceğimiz ve birlikte gülebileceğimiz bir zamanda. Bana güvendiği bir zaman.

O da bunu düşünüyordu, açıkça anladım. Düşmanlığı bir kenara kaydığı için, onu açık bir kitap gibi okuyabildim. Ve fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

Korseye baktım ve boğazımı temizledim. "Acıtır mı?" diye ihtiyatla sordum.

Bir an bir şey söylemedi. Sonra kalçasını ovuşturdu. "Biraz". Ama ameliyattan sonraki ilk birkaç gün çok daha kötüydü."

Operasyon kelimesiyle irkildim. Hala koltuk değnekleri olduğundan ve gece gündüz o korseyi takmak zorunda olduğu için ciddi bir yaralanma olduğunu tahmin etmiştim, ancak ameliyattan sonraki iyileşme çok daha uzun ve tahmin edilemezdi.

"Ne oldu?" Gözlerimi askıdan ayırmadan mırıldandım.

«Bir rakip bana vurdu, uçuşta döndüm ve kötü yere indim. Haçlı'nın Yıkılışı. "

"Hayır," diye bağırdım yüzüne bakarak.

Sadece bir omuz silkti.

Böyle bir yaralanmanın bir sporcunun başına gelebilecek en kötü şey olduğunu çok iyi hatırladım. Ve böyle bir müdahale ihtimali karşısında ne kadar korkmuş

olabileceğini hayal ettim. Rehabilitasyondan sonra sahaya geri dönebileceğinden veya profesyonel kariyerinin bitip bitmediğinden kimsenin emin olamayacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Çok üzgünüm."

Sanki biri aniden ışığı kapatmış gibi gözlerindeki parıltı kayboldu. Yavaşça başını salladı. "Ah evet, çok mu üzgünsün?" usulca sordu.

Sözlerinin anlamını anladığımda kaskatı kesildim.

"Elbette üzgünüm," diye mırıldandım.

Saniyeler içinde öfke ve soğuk yüzüne geri döndü. Mola verme anımızın ani sonu bende bir acıya neden oldu. Bakışları sertti ve durumun kötüleşmesini istemiyorsam bir an önce uzaklaşmam ve odadan çıkmam gerektiğini biliyordum.

"İyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum," diye mırıldandım ayağını göstererek. "Kesi derin görünmüyordu ama herhangi bir sorununuz varsa doktora gitmek isteyebilirsiniz. Hala ihtiyacın varsa, beni orada bulabilirsin. " Kalkıp gömleğimi düzelttim. Sonra arkamı dönüp oturma odasından çıktım.

"Bekle."

Gözlerimi kapattım ve dondum. Sonra cesaretimi toplayıp ona baktım.

Blake bakışlarını tam benim oturduğum yerde, yere sabitledi. "Ben de senden özür dilemeliyim."

Bir an yanlış duyduğumu sandım. Buz gibi bakışları az önce söylediği kelimelerle uyuşmuyordu.

"Sana söylediğim şeyle, demek istediğim. Bana karşı kaba ve iğrençti. Bazen diyorum ki..." Durdu ve dişlerini sertçe gıcırdattı. Gözlerinde sessiz bir fırtına kopmuştu. Elleri yumruk haline getirilmişti ve onları uyluklarının üzerinde tutuyordu.

Ne kadar sinirli ve sinirli olduğunu anladım ve cümlesini bitirmemiş olmasına rağmen ne demek istediğini anladım. Öfkesinin nereden geldiğini ve bundan büyük ölçüde benim sorumlu olduğumu anladım. Ama ne yapsam, ne söylesem geçmişimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bu yüzden "Biliyorum" diye fısıldadım.

Bu yüzden döndüm ve uzaklaştım. Her adım cam kırıkları üzerinde yürüyormuş gibi acı veriyordu.

9

"VE küçük kız kardeşim Bakire Mojito İÇİN ," dedi Ezra o kadar yüksek sesle ki, üç mil içinde duymuş olmalılar. Ölümcül ifadesi pastanın üzerindeki kremaydı: Bırak bana bakmayı, bütün kulüpte kimse benimle konuşmaya gelmezdi. Memnun bir ifadeyle bardağı önümde masaya koydu.

"Teşekkürler" dedim kokteylden bir yudum alarak. Sonra memnun bir ünlem verdim ve kardeşime yapabileceğim en sahte gülümsemeyi gönderdim.

Yanımda Cam hafifçe güldü. Saklamaya çalıştı ama doğru duydum.

Sola doğru ilerledim ve başımı onunkine çok yakın olana kadar eğdim. "Bak, bana içecek bir şeyler getirirsen, sana para öderim."

"Ezra'nın yılmaz gazabını üzerime salarak mı? Hayır teşekkürler."

Karşımda oturan ve kulübün tavanına bakmakla meşgul olan Otis'e baktım. Tek kaşımı kaldırdım.

"Deneme, Krep," dedi Ezra, dirseklerini masaya dayayarak. Gülmüyordu ama yine de çok memnun bir ifadesi vardı.

"Gözleme?" Ben sinerken ve zeminin ayaklarımın altından açılmasını umarken Cam daha da fazla gülmeyi istedi.

Ezra, "Çocukken söylediği ilk sözlerden biriydi" dedi.

Acaba o gece kimsenin benimle konuşmasını istemediği için beni kötü duruma düşürmeye mi çalışıyor diye merak

ettim. Ne de olsa beni *Hillhouse'a* götürmesi için çok uğraşmıştım . Tabii ki, onun izni olmadan da gidebilirdim, ama bunu yaparak masadaki yerimi kazanmıştım ve çocuklarla çıktığım için daha da gururluydum. Woodshill'deki ikinci haftam en az ilki kadar kötüydü. Bu arada tableti bile satışa çıkarmıştım ve bir teklif almayı bekliyordum. Aslında buna ihtiyacım vardı, çünkü dizüstü bilgisayarım zaten başka bir sahip bulmuştu, ama ne pahasına olursa olsun ortak pota katılmak istedim. Ve işler dururken, iş bulmanın bir yolu olmadığı için başka bir yuva yumurtası zarar görmedi.

takma *adınızdan* bahsetmeli miyim ?" Buruk bir gülümsemeyle sordum.

Ezra kayıtsızca arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "'En Utanç Verici Şeyleri Kim Yaptı' oyununu kesinlikle kazanırdın."

Ne yazık ki, haklı olduğunu biliyordum. Ezra her zaman ikisinin içinde daha sakin ve daha içe kapanık olan olmuştu, ben ise gürültülü ve hareketli dünyaya adım atmıştım. Kahküllerini asla mutfak bıçağıyla kesmemiş, tek boynuzlu atları savunmak için hiçbir protesto düzenlememiş, dans resitali sırasında iki yüz kişinin önünde kusmamıştı. Bu yüzden pes ettim ve kendimi tekrar bankta bıraktım.

Ağabeyim kendisinden son derece memnun görünüyordu ve ben kulübe bakarken Otis ile konuşmaya başladı.

Cam'in bana anlattıklarına göre, şehirdeki öğrencilerin uğrak yeri olan birkaç kulüpten biriydi. Modern tarzda bir tezgah, bazı kabinler ve birkaç kişinin çılgına döndüğü bir dans pisti ile güzeldi. Müzik ortamı rahatlattı ve kendilerini rahatsız hissedecek kadar çok insan yoktu. Işık yumuşak ve davetkardı, dans pistindeki ve barın arkasındaki renkli lambalar tüm mekana mavi ve leylak rengi bir renk veriyordu.

"Hayır," dedi Otis aniden ayağa fırlayarak. "Mümkün değil."

Yanımda Cam hayranlıkla ıslık çaldı. "Ama bunu her zaman nasıl yapıyor?"

Bakışlarını takip ettim ve ne demek istediklerini anlamak için bir süre bekledim.

Everly ve Blake kulübe yeni girmişlerdi. Onu kolunun altına aldı ve bu beni suskun bıraktı. Sonra Blake'in koltuk değneği olmadığını fark ettim. Her zaman bir ateli takardı ve yavaş yürüyüşü oldukça sertti ama elleri serbestti. Oğlanları görünce, muzaffer bir tavırla kollarını havaya kaldırdı.

Gülümsemesini izlemek mideme kramp girmesine neden oldu. Ayrıca ilk defa her zamanki takım elbisesinden farklı bir şey giydiğini fark ettim. Kot pantolon ve koyu renk bir gömlek içinde çok şıktı, sonra saçını taramış ve sakalını kesmişti. Dilim ağır ve kuruydu ve kokteylimden uzun bir yudum aldım.

Evdeki atmosfer Pazartesi'den beri pek değişmemişti ama ben bunu hayal etmiştim. Birkaç akşam hep birlikte

yemek yemiştik ama Blake varlığımı fark etmemişti bile. Ve söylese bile, onunla konuşamazdım. Karşılıklı özürlere rağmen, aramızda hala çok fazla şey vardı ve o moloz yığınını nasıl aşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne de bunu yapmak mümkün olsaydı.

Bana söylediklerini kendi kendime tekrar edip duruyordum, özellikle de aramızda olanları en uygun şekilde anlatan "bok Jude". Kocaman bir kaotik yığındı...

Bize geldiklerinde Everly, Blake için masanın başındaki boş sandalyeyi hareket ettirerek, "Bak, ne kadar iyi," dedi.

Blake bana baktı, sonra hızla döndü. "Bunu her yaptığında, kendimi yaşlı bir adam gibi hissediyorum Penn," dedi, inleyerek koltuğuna yerleşerek.

"Önemli değil, büyükbaba." Everly bankta yanıma oturdu ve ona yer açmak için Cam'e geçtim. Omuzlarım sertleşti.

"Onu buraya nasıl getirdiğimi merak ediyorduk," dedi Cam önüme eğilerek.

Hiç gülümsedi. "Benim kendi tekniğim var."

Blake inledi.

Tek bir sinir demeti olmasına rağmen kulaklarımı diktim ve dönüşümlü olarak onlara baktım.

"Ona mopebla diyor."

"Ve onun anlamı ne?" diye sordu Otis.

"Sorma," diye mırıldandı Blake.

"Blake için motivasyon," diye gözünü kırpmadan açıkladı Everly, Cam'e çok ciddi bir şekilde bakarak.

Çocuklar güldü ve ben de bir gülümseme sakladım.

"Ne içeriyor?" Diye sordum.

"Her zaman." Blake'in sesinde bir uyarı tonu vardı.

"Hadi Pharrell Williams'ın *Happy'sini* takıp dans edelim."

Blake kuru bir sesle, "Sizin amigo kızlara gitmenizle ilgili o sıralarda neyi bu kadar harika bulduğumu hatırlayamıyorum," dedi. "Bütün bu enerji senden değil."

"Beni kaçmaya ikna eden sendin. Bana tavşan ayağı verdin. "

"Çünkü senin benim için iyi bir şans tılsımı olduğunu düşündüm. Bunun yerine, ne kadar küçüldüğüme bakın. " Dev dirseği işaret etti.

Bir umutsuzluk duygusuyla, Everly'nin huzurunda onun yaralanması hakkında şakalar da yapabildiğini fark ettim. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Kolunu bir yumrukla itti ama bu arada gülümsüyordu. Sonra kalktı. "Ben içecek bir şeyler alayım."

"Bana bir bira," dedi Blake.

Sandalyesinin arkasından eğildi ve ona doğru eğildi. "Benimle gel."

"Önce beni buraya sürükleyip sonra barda oturmamı mı istiyorsun?"

"Doktor hareket etmenizin iyi olduğunu ve en kısa zamanda bacağınızı normal şekilde yüklemeye başlamanız gerektiğini söylüyor. Ayrıca, artık iki eliniz de serbest, yani bardağınızı da alabilirsiniz. fantastik değil mi Hadi gidelim."

Blake, gülme isteğiyle Everly'yi boğma fikri arasında kalmış gibiydi. Sonunda iki eliyle masaya yaslandı, yavaşça kalktı ve onu bara kadar takip etti. Neyse ki, insanlar onun yürümekte zorluk çektiğini fark etmiş gibiydi ve ateli ve topal yürüyüşünü fark ederek ona yer açtı.

Onları izlerken göğsüm acıyla sıkıştı. Her şeye rağmen, onlar barda sıraya girerken ve Blake Everly'yi oradakilerden korumak için arkasında dururken gözlerimi onlardan alamadım. Bir kız omzunu okşadığında, ona ne söylemek istediğini anlamak için döndü ve eğildi.

"Everly'yi seviyorum."

Ezra'nın sözleri beni sözlerimden ayırdı ve ona döndüm.

Cam, "O kuyruklu adamla takılmasını her zaman garip bulmuşumdur," dedi.

"Bunu ilgilendiğin için mi söylüyorsun?"

Cam homurdandı. "Bunu söylüyorum çünkü bir gün bahçede Blake'le sevişiyordu ve hemen ardından At Kuyruğu ile bir araya geldi."

"Ona böyle demeyi bırakmalısın."

Cam'ın sonraki sözleri kulaklarımı dolduran uğultuda kayboldu. Everly'nin erkek arkadaşı olduğunu biliyordum. Ama onun ve Blake'in geçmişte öpüşmeleri benim için yeniydi. Her halükarda, onları ne zaman birlikte görsem göğsümde bir acı hissettim. Onu motive eden ve tüm arkadaşlarımızı kızdıran bir dizi gizli şakayı onunla paylaştığım zamanları hala çok iyi hatırlıyorum.

Everly'nin siparişlerini aldığı bara tekrar baktım. Blake'e döndüğünde, diğer kızla sohbete o kadar dalmıştı ki, hiçbir şey söylemeden birayı eline koydu ve bir tabureyi kendisine çekti. Çarpık bir gülümsemeyle tepki verdi, ama üzerine eğildi ve onunla kaldığı için ona ışınlanan kızla tekrar konuştu.

Yutmuşum. Blake'in artık bana ihtiyacı yoktu. Everly'ye sahipti. Onu destekleyen Ezra, Cam ve Otis vardı. Ve barda onun gibi biraz dikkatini çekmek için can atan kızlar vardı. Onun omzuna dokunduğunu gördüğümde midemdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. Sadece kısmen başardım. Çünkü onların yakın gelecekte öpüşmelerini ve düşünmemeyi tercih ettiğim başka şeyler yaptıklarını hayal ettim. Kokteyl her an boğazımdan yukarı çıkma riskiyle karşı karşıyaydı.

"Beğenmediğine emin misin?" diye sordu Otis.

"Tatlı. Ama erkek zevki arzulanan bir şey bırakıyor. Yani, hiç At Kuyruğu gördünüz mü... ”Ezra Cam'i masanın altına o kadar sert tekmeledi ki lanet etti.

Tam o sırada Everly masamıza döndü ve banka oturdu.

"Blake'i nerede bıraktın?" diye sordu Otis, boynunu uzatarak.

Sadece barı işaret etti ve masadaki herkes onun bakışlarını izledi.

Bu sırada kız Blake'e daha da yaklaşmıştı. Bacaklarının arasındaydı ve sahiplenici bir tavırla elini uyluğuna koymuştu. Tekrar konuştuğunda ağzını kulağına o kadar

yaklaştırdı ki dokunmak ister gibiydi. Blake'in gülümsemesi genişlerken midem takla attı.

Everly diplomatik bir şekilde, "Başka bir şey değilse, odasına kilitlenip durmaz," dedi.

Blake'in Woodshill'deki tüm kızları kollarını açarak odasına kabul etmesi hakkında ne düşüneceğimi bilemedim. Her neyse, onun en iyi arkadaşlarıyla orada otururken kendimi aptal gibi hissettim. Onları zaten seviyordum ve Blake'in bu zor zamanda onun yanında olan böyle harika insanlarla çevrili olmasına sevindim. Ama aynı zamanda birlikte yaşadıklarımızın anıları beni mahvetti. Çünkü ilişkimizi enkaza çevirmeseydim aramızda olabilecekler gözlerimin önündeydi. Onu rehabilitasyona teşvik eden ve kendini odasına kilitlememesini sağlayan ben olabilirdim. Bunun yerine, onun için zaten korkunç olan bir zamanda sadece taciz edici bir davetsiz misafirdim.

Boğazımda bir yumru hissettim ve bardağımın dibinde eriyen buzdan bir yudum almak için acele ettim.

Everly aniden, "Mesajıma cevap vermedin," dedi.

Yüzüne baktım ve yutkundum. Birkaç gün önce yerleşip yerleşmediğimi ve bir gece yanına gidip film izlemek isteyip istemediğimi sormak için bana yazmıştı ama ne zaman cevap vermeye hazır olsam Blake'in sözleri beni engelledi.

En iyi arkadaşımı da benden almana izin vermeyeceğim.

"Üzgünüm," dedim bakışlarımı cama sabitleyerek. "Yapacak çok şeyim vardı."

Bir duraklama oldu. Çocuklar antrenmandan bahsediyorlardı ve içimde kopan fırtınaya karşı tüm gücümle mücadele etsem de ilgilendiğim izlenimini vermeye çalıştım.

Bara dönüp, benden olmayan birinin Blake'e dokunduğunu görmek istemiyordum.

Woods-hill'de benimle arkadaş olmak isteyen bir kişiye kaba davranmak istemedim ama başka seçeneğim kalmadı.

İstemedim…

"Bana o söyledi."

Kafam karışmış halde Everly'ye baktım.

"Birlikte olduğunuzu," diye yumuşak bir şekilde devam etti. "Bana eski sevgilinin kardeşinle yaşadığını söyledikten sonra ve tesadüfen senin partinde tanıştıktan sonra, ilk başta eski sevgilinin Cam olduğunu sandım."

Şaşkınlıkla ona bakmadan edemedim. Blake ona her şeyi anlatmıştı ve o da en az onun kadar beni hor görürdü. Onu boşaltmanın ve kulüpten olabildiğince çabuk çıkmanın bir yolu olup olmadığını düşündüm.

"Film teklifini şimdi geri çekmek istersen anlarım," dedim bir süre sonra. Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu ama durmadım. "Cidden. Sorun değil."

Gözleri genişledi. "Neden öyle diyorsun?"

Umutsuzlukla omuz silktim. "Ne kadar yakın olduğunu biliyorum ve ilişkinizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemem."

Kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi biraz işim var. Geçmeme izin verir misin? " diye sordum, bahanemin ne kadar yanlış olduğunu fark ederek.

"Jude," dedi usulca ama ben sadece başımı salladım.

"Mümkün değil, gerçekten. Benden zaten yaptığından daha fazla nefret etmesine neden olacak bir şey yapmak istemem. "

Everly kararlı bir şekilde, "Kiminle arkadaş olacağıma kendim karar verebilirim," dedi. "Ve bu Blake için bir sorunsa, sandığım kişi değil demektir."

Boğazım kurudu ve masayı parmaklarımla tutarken onun yanından bara baktım. Blake'i, daha doğrusu saçını görünce ahşabı tırnaklarımla kazıdım. Yüzü, onu tutkuyla öpen kızın yüzü tarafından gizlenmişti. Bir eli ile barı tutarken diğer eli ile onu sırtından tutup ona sarıldı.

Bir çabayla bakışlarımı onlardan ayırıp yere bakmayı başardım.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime hücum etti. Onu da eve getirseydi ve odasından yine o sesleri duymak zorunda kalsaydım, alkol almadan da kusacaktım. Küçüktü ama tabi.

Everly elini dikkatlice benimkinin üzerine koydu.

Muazzam bir çabayla ona döndüm ve içimde kıpırdayan şeyin dışarı sızmaması için inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekti. Tüm enerjimi bir cepheyi korumak için kullandım ve tamamen kayıtsızmışım gibi davrandım. Bir rol oynamam gerektiğini düşündüm. Hiçbir şeyi

umursamayan ve geçmişi özlemek yerine sadece yarını umursayan soğuk, ulaşılmaz bir kızın parçası.

Maalesef işe yaramadı.

Huzur bulamadım.

Üç saat önce eve geldiğimde önce uyumaya çalıştım ama bir saat sonra tamamen uyanık olduğum için pes ettim. Biraz temiz hava almak ve yıldızlara bakmak için verandaya çıkmıştım. Ama hava bulutluydu ve o kadar soğuktu ki, tamamen donmuş halde dönmeden önce sadece birkaç dakika dayanabildim.

Çocukların televizyonunun önünde oturmuş Ezra'nın kulaklıklarını takıyor ve *Fortnite oynuyordum* . Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama etrafta dolaşmak bana inanılmaz derecede iyi geliyordu. O geceden sonra ihtiyacım olan şey buydu.

Bir noktada Everly bir nişan için ayrılmıştı ve kısa bir süre sonra Ezra, Otis ve ben de eve dönmüştük, Cam ve Blake ise *Hillhouse'da kalmıştı* . Mutlu olmalıydım. Bu şekilde Blake'in yatak gıcırdamasına tanık olmazdım. Bunun yerine huzursuzdum.

Akşam içimi boşaltmıştı ama aynı zamanda beni derinden huzursuz etmişti. Bu arada saat üçü geçmişti ve artık yorgunluk eşiğini o kadar aşmıştım ki artık uyumaya çalışmak anlamsızdı. Bu yüzden joystick'teki düğmelere baş düşmanımmış gibi basmaya devam ettim ve sanal dünyada ulaşabildiğim her şeye öfkemi döktüm.

Bana ne olduğunu anlamadım. Blake ve benim aramdaki hikaye... geçmişte kaldı. Zaman önce. Birlikte olduğumuzu bildiğinden beri arkadaşlarına benim hakkımda ne söylediğini, Everly'nin onun hakkındaki fikrini bile umursamamalıydım. Başka kızlarla yatıp yatmaması da umurumda değildi.

Ama gerçek farklıydı. Kıskandım ve sinirlendim. Ve sadece Ezra'nın hayatına değil, Blake'in hayatına da bir yeri hak etmeden düştüğümü bilmek beni üzdü. Bu arada, dünyada gidebileceğim başka bir yer olmadığına dair acı bir kesinlik beni rahatsız etti.

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama acı daha da kötüleşiyordu. Gözlerim bulutlandı. Bir süre sonra artık ekrandaki görüntüleri seçemedim. Sadece silah sesleri, kulaklarımda yankılanan patlamalar duyabiliyordum ve sonra her şey sustu. Kızgın bir hareketle kulaklığı çıkardım ve elimle gözlerimi kapattım. Sonra televizyona baktım ve "BahamaMama69" adında birinin beni öldürdüğünü gördüm.

"Gerçek saçmalık."

Korkunç bir çığlık atıp ayağa kalktım.

Blake oturma odasının kapı direğine yaslanmıştı. Dağınık saçları ve kötü düğmeli bir gömleği vardı.

Kalbim ayaklarımın altına girdi ve uzağa bakmak istesem de yapamadım. sertçe yutkundum. Yavaşça ve acıyla vücuduma inen bir avuç iğneyi yutmuş gibi hissettim.

"Beni çok korkuttun," diye tısladım.

Bana cevap vermek yerine mutfağa gitti.

Adımlarının ne kadar yorucu ve yavaş olduğunu fark ettim ve acaba abartmadı mı diye merak ettim. Bunun için hemen kendimi azarladım. Kimse onu dışarı çıkıp kulübe sürüklenmeye zorlamamıştı. Bu onun hatasıydı ve bir an için düşünmek zorunda değildim. Ancak, davranışının bir anlamı ve amacı olduğu hissini üzerimden atamıyordum. Sanki acı çekmemi izlemekten zevk alıyormuş gibi benden bir tepki bekliyormuş gibi geldi bana. Ve ben kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan çıktı.

"Neden yapıyorsun?"

Blake bir bardak su doldurmuştu ve büyük yudumlar alıyordu. Sonra bana döndü.

"Şey?" Kaşları çatılmıştı ama masum ifadesine aldanmadım.

"Bunu bana gizlice ödetmek mi istiyorsun?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı ve bana dikkatle baktı. Bardağı tekrar ağzına götürdü ve bir yudum daha aldı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sadece başımı salladım. Gözlerim hala yanıyordu. Çektiğim acının görünür olduğundan emindim. Ama umursamadı. Ne hissettiğimi umursamadı. Benim hatam olduğunu biliyordum ama içimdeki öfkeyle savaşamıyordum. O oradayken, her şeyin bittiğini düşünmeme rağmen hiçbir şey anlamadım.

Sonunda daha fazla dayanamadım. "Davranışlarınla benden ne kadar uzak olduğunu göstermek istiyorsan, tebrikler. Anladım."

Blake cama baktı, sonra parmağını camın kenarında gezdirdi. Sonra başını sallayarak kısa bir kahkaha attı. "Hiçbir şey anlamadın."

Ağzımı açıp bana baktığında tekrar kapattım. Gözlerinde her şeyden daha derin donuk bir öfke vardı.

"İki yıl." Sesi boğuk ve çok alçaktı. Kolumdaki tüyler diken diken oldu. "İki kahrolası yıl, Jude. Hayatımın en güzel anlarını seninle geçirdim. *Seni sevdim.* Ve birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra beni hayatından tamamen silmen Los Angeles'ta birkaç hafta sürdü. "

Yine gözlerimde yaşlar yandı. Doğru kelimeleri ararken onları tutamadım.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama yapamıyordum. Her ne kekelediysem, o daha fazlasını hak ediyordu. Mantıklı bir açıklama. İçimde neler olup bittiğine bir bak. Ama yapamadım. O an başka bir şey istemesem de açık açık konuşabilecek durumda değildik.

"Acı için kalbimi kırdın," diye devam etti, benimki takla atarken.

"Blake..." diye fısıldadım ama o sadece başını salladı.

"Bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Ama geceyi başka biriyle geçirdiğim her seferde beni suçlu hissettirmeye hakkınız yok. Benimkini alıp yok ettikten sonra hislerini umursamamı bekleyemezsin. "

Bu arada, gözyaşları yanaklarımdan bolca süzüldü. Kollarım ve bacaklarım felçliydi, hareket edemiyordum.

Blake suyu içmeyi bitirip bardağı tezgahın üzerine koyduğunda yapmadım.

Yanımdan geçip oturma odasından topallayarak çıktığında yapmadım.

Adımları yavaş yavaş azaldığında ve merdivende sadece boğuk bir gümbürtü duyulduğunda yapmadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım boş odaya.

10

üç buçuk yıl önce

Evet karanlıktı ama Blake hala bahçedeydi . O gün çok yağmur yağmıştı ve tamamen sırılsıklam olmuş olmalıydı. Ama bu onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, gökyüzüne bakıyordu.

Hangi gün olduğunu tam olarak biliyordum, takvimim olmasa bile belli olurdu. Blake yılın o günü çok suskun ve kötü bir ruh hali içindeydi. Ve her seferinde onun için bir şey yapamadığım için kendime eziyet ettim.

Dikkatlice kapıya gittim ve koridora baktım. Ezra'nın odası kapalıydı, koridor ışığı kapalıydı ve oturma odasından da ses gelmiyordu. Ben hariç herkes yatakta olmalıydı. Annemin son doğum günümde bana verdiği yumuşak pembe yün battaniyeyi almak için geri döndüm, sonra sessizce merdivenlerden aşağı teras kapısına yürüdüm. Yavaşça açtım ve çıplak ayakla dışarı çıktım. Parmaklarımın altındaki çimenler soğuk ve ıslaktı ve salyangoz ya da başka bir şey olmamasını şiddetle dilediğim yapışkan bir şeye bastım.

Blake'in silueti çimenlerin üzerinde karanlık bir silüet oluşturuyordu. Sadece basketbol şortu ve tişört giymişti. Dondurulması gerekiyordu.

Yaklaştığımı hissedince başını kaldırdı ve bana baktı. Yüzü ifadesizdi ve gözlerindeki ifadeyi görmek için çok karanlıktı. Ama acılarla dolu olduklarından emindim. O sessizce beni izlemeye devam ederken içgüdüsel olarak battaniyeyi üzerine attım.

"Yalnız kalmak ister misin?" Fısıldadım.

Bir an düşündü. Sonra başını salladı.

Benim için yeterliydi. Yanına çimenlere oturdum. Pijamalarım hemen ıslandı ama fark etmemeye çalıştım ve gökyüzüne baktım. Açık, bulutsuz bir geceydi. Yıldızlar gök kubbede keskin bir şekilde parladı.

"Bugün çok kötüydüm üzgünüm," dedi boğuk bir sesle.

"Bugün olmak için her hakkın var."

"Belki." Bir süre sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi. "İnsanların huysuzları sevmediğine dair bir his var. İyi bir ruh halindeyken beni tercih ederler. "

"Senden her zaman hoşlandım," diye yanıtladım sözlerimin anlamını düşünmeden önce. Az önce ona ne itiraf ettiğimi fark ettiğimde içim ısındı. Ağzının köşelerinin hafifçe kıvrıldığını gördüğümde çılgınca bu ifadeyi zararsız hale getirmenin bir yolunu aradım. Ama tepkisi çabucak öldü ve tekrar gökyüzüne baktı.

"Onu özledim."

Onun böyle acı çektiğini görmek canımı yakıyordu. Blake'in annesinin yanına taşındığı zamanı hala hatırlıyorum. Babaları öldükten kısa bir süre sonra olmuştu ve ikisi de hâlâ derin bir yastaydı. Ne Ezra ne de ben, öfkesini her zaman bir şeyleri kırarak dışarı atan yan komşunun üzgün çocuğuyla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk. Aradan on yıl geçmiş olmasına rağmen, Blake o gün sanki daha yeni olmuş gibi acı çekiyordu. Bu arada, ona yakın olacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Elbette onu özlüyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

"Ama uzun zaman oldu."

"Yasın son tarihi yoktur." Bakışlarını üzerimde hissettim. Boynumun arkasında bir karıncalanma hissettim ve arkamı döndüm.

"Ne kadar akıllısın, Pancake."

Gözlerindeki parıltı kalbimden büyük bir yük aldı. Haklıydı, insanlar en çok eğlendiği zamanları severdi. Ama onunla ilgili her şeyi sevdim. Birlikte vakit geçirmek beni ne kadar mutlu etse de mutlu ediyordu. O benim en sevdiğim kişiydi.

"Bu konuşmayı daha önce yapmadık mı?" Asırlardır yeni bir lakap bekliyorum" dedim.

Bir an öncesine kadar gözlerindeki ifadeyi görememiştim ama o anda irislerin yeşilini yakalayabildim. Neredeyse şeffaf görünüyordu.

"Birkaç tane buldum," diye yanıtladı bana bakarak. Dekoltemde oyalandı, sonra dudakları yavaşça bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir kolunu kaldırdı ve kolumu çekti. "Güzel pijamalar."

Midemde bir şey dans etmeye başladı. Böyle bir günde bana gülümsedi.

"Gerçekten mi?"

Onayladı. "Avokado severim."

Birdenbire bana zaman yavaşlamış gibi geldi. Baş parmağıyla koluma bir çizgi çekti. Kumaşın üzerinden bile temas o kadar yoğundu ki nefesim kesildi.

Bileğimi aldı. Sonra beni yavaşça kendine çekti.

Bir an bile düşünmedim: Söylenmemiş isteğine tereddüt etmeden cevap verdim ve yanına uzandım.

Blake bir kolunu boynumun altına attı ve kendimi başımı göğsüne yaslamış buldum. Sonra bana sarıldı ve sanki o günden sonra tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi hafifçe iç çekti. Ben de benzer bir ses çıkardım.

İlk defa bana bu kadar yakındı ve kalbim göğsümde atıyordu ama aynı zamanda her şey o kadar doğru geliyordu ki daha önce yüzlerce kez ıslak çimenlerin üzerinde yattığımız hissine kapıldım. Blake'in kollarında olmak eve gelmek gibiydi. Doğru zamanda doğru yerde nasıl olunur.

Ben de senden her zaman hoşlanıyorum Jude, dedi bir süre sonra.

Kalbim daha da hızlandı ve ona bakabilmek için başımı yana eğdim. Bana o kadar yakındı ki kirpiklerini sayabilirdim. Aklım bulutlandı.

"Aynen?" Fısıldadım.

Bana bakabilmek için başını eğdi.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öyle kaldık.

"Sadece bu değil," diye fısıldadı, boştaki elini kaldırıp yanağıma koyarak. Beni nazikçe okşadı ve içime sıcak bir ürperti yayıldı.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ama hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Blake'i hem içten hem dıştan çok iyi tanıyordum. Bana en yakın olan kişiydi. Bu şimdiye kadar başıma gelen en iyi şeydi. Bunaltıcı ve bizden daha büyüktü ve kalbimin her an patlayabileceğini hissediyordum.

Sonra ne olduğunu bilmiyorum. Nedense birlikte hareket ettik. Blake beni sıkıca tuttu ve ben de aynısını yaptım ve sonra dudaklarımız birbirine değdi. Tarihin en hassas öpücüğüydü ve neredeyse yağmurla birlikte çimenlerde eriyordum.

Bir rüya olmalıydı. Gördüğüm en güzel rüya.

Blake alnını benimkine dayadı. Havayı dışarı üflerken göğsü benimkine bastırdı.

Gözlerimi kapalı tuttum ve ona olabildiğince yakın sarıldım. İzin verseydi, onu bütün gece böyle tutardım.

"Sonunda temize çıktığımıza sevindim," diye mırıldandı.

Kıvrılıp ona daha da yaklaştım. "Kabul ediyorum."

Sarılarak uyuduğumuz nice gecelerin ilkiydi.

Babam cevap vermeden önce çevir sesi üç kez çaldı.

"Merhaba tatlım! Sonunda senden haber almak ne güzel."

"Merhaba baba," diye selam verdim, olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak.

"Ne oluyor?" telaşla sordu.

Beni çok iyi tanıyordu. Beni görmesine gerek yoktu, bir şeyler ters gittiğinde sesinden zaten biliyordu ve bu yüzden o ana kadar onu aramaktan kaçınmıştım. Ama bir gün daha erteleseydim, Ezra en azından boynumu çekerdi.

Kulaklık kablosunu parmağıma doladım. Babamın sesi bana işkence eden şeyi her zaman ortaya çıkarma gücüne sahipti. Onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye konsantre olmam gerekiyordu. O yüzden endişelenmedi.

«Eh, biraz yorucu haftalar geçirdim. Geri kalanı için her şey yolunda. Ve sen?"

"Bu yüzden seni duyamadık. Endişelenmeye başlamıştık. Bizim için her şey yolunda. Annemin bugün ilk vardiyası var, ben geç başlıyorum. "

Annem ve babam aynı hastanede çalıştı. O hemşire, o güvenlik görevlisi. İşte tanışmışlardı ve her zaman son

derece romantik bulduğum ilk görüşte aşk olmuştu. Ve yine, yirmi beş yıl sonra, çoğu arkadaşımın ebeveynlerinin aksine, tek yürek ve tek ruhtular.

Burada da zaman zaman tartışmalar oldu tabii ki ve aile olarak zor zamanlar geçirdik ama genel olarak çok yakındık. Ezra ve ben gittikten sonra, yalnız başlarına korkunç olacaklarını düşündük, bu yüzden haftada iki kez hep birlikte bir Skype görüşmesi kurduk. Ancak çok geçmeden ebeveynlerimizin kendilerine biraz zaman ayırdıkları için mutlu olduklarını fark ettik. Biz ayrıldıktan sonra, boş günlerde dolaştıkları kullanılmış bir karavan satın aldılar. Bir kereden fazla Los Angeles'a o çöplükle gelmişlerdi, bu beni endişelendiriyordu çünkü her zaman dağılmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Geçmişte, ilk önemli ödememi alır almaz ona yeni bir tane vereceğime kendime söz vermiştim. Kariyerime yatırdıkları iş ve zamanın bir kısmını onlara geri ödemek için. Ama çok para kazanmak yerine Woodshill'e boş bir banka hesabıyla gelmiştim. Eve gidemememin sebeplerinden biri de buydu. Ailemin güvenine ihanet etmem ve artık onların gözlerinin içine bakamamam dışında.

"Ne var ne yok?" Her zaman rahat bir ses tonu tutmaya çalışarak sordum ve sandalyeyi bahçeye bakan pencereye doğru çektim. Perdeleri geri çektim ve bakışlarımın ağaç tepelerinin ötesine geçmesine izin verdim.

"Pek değil. Annem ve ben bir sonraki gezimizi planlıyoruz, bu sefer doğu kıyısına. Bu arada, Linda seni istedi ve selamlıyor."

sertleştim. Linda Andrews, Blake'in annesiydi. Son birkaç aydır nasıl olduğumu öğrenmek için bana mesaj atıyordu ama ben ona her zaman kısa, belirsiz cevaplar vermiştim. Yapmamaya cesaretim yoktu. Ayrıca, bunun bir yararı olmazdı çünkü annemle babamdan nasıl olduğumu çok iyi bilirdi.

"Benden selam söyle."

Oğluyla birlikte yaşadığım haberine nasıl tepki vereceğini merak ettim. O zamanlar bana çok kızgın olduğunu biliyordum. Öyle ki, yakın bir dostlukla bağlı olmalarına rağmen, bir süre annemle babamı görmekten kaçınmıştı. Bu arada ortalık sakinleşmişti ve Blake'in ona onların evinde yaşadığımı söylemediğini umuyordum. Eğer ailem durumumu öğrenecek olsaydı, onlara söyleyenin ben olmasını isterdim.

"Rapor edeceğim," dedi babam.

Arka planda bana çok tanıdık gelen bir gıcırtı duydum. Annemle birlikte Ezra'yla beni her zaman yapmaya zorladıkları çalışmanın sonucu olan düzgünce budanmış çitleri düşünmek için bahçeye çıkmış olmalıydı.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

"Sen de Pankek. Ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun. "

İkimiz de bir an sustuk ama bu çok şey anlatan bir sessizlikti. Endişesi elle tutulur cinstendi. "Gerçekten iyi olduğuna emin misin?" Her an geleceğimizi biliyorsun. "

Boğazımda bir yumru oluştu ve hızla başımı salladım. "Hayır, sorun değil."

"Pekala, o zaman başka bir şeyden konuşalım, annemin doğum günü."

kulaklarımı diktim. Annemin doğum günü Mart'taydı.

"Hediyeyi düşündün mü?" Ona sordum.

"Sürpriz bir parti düzenlemek istedim."

başımı salladım. "Ondan hiçbir şey saklayamayacağını çok iyi biliyorsun."

Öfkeyle homurdandı. "Bu doğru değil."

"Ona ne alacağınızı önceden söylemediğiniz zaman bana söyleyin."

Bir sonraki duraklama bin kelimeye bedeldi.

"Görüş?" diye bağırdım bir süre sonra.

"Bu alakasız. Her neyse, ona sürpriz yapmak istiyorum ve senin ve kardeşinin de gelmesini istiyorum. "

Parmaklarımla sandalyenin döşemesini zıpkınladım ve bakışlarımı camdaki bir lekeye sabitledim. "Şu an alamam baba." Bunu söylemek kalbimi kırdı ama en iyisi buydu. Emindim.

"Uçak biletini dert etme," dedi kararlı bir şekilde. "Bunu sana ödeyeceğim."

Israr etmek için derin bir nefes aldım ama izin vermedi.

"Para için endişelenmeni istemiyorum, Jude. Annenize unutulmaz bir gün yaşatmak istiyorum ve sizin ziyaretinizden başka hiçbir şeyin onu memnun edemeyeceğini biliyorum. "

gözlerimi kapattım. Onun haklı olduğunu biliyordum. Ve orada olmayacağımı bildiğinde annemin ifadesini hayal etmek istemedim. Aslında hiçbir zaman büyük bir parti planlanmamıştı, Ezra'yla ellili yaşlarında eve gidemeyeceksek sorun olmayacağını defalarca tekrarlamıştı… ve ben buna dayanmıştım. Ama babam kararını verdiğinde ondan kaçamayacağımı biliyordum. Çok inatçı olabilir ve ben evet diyene kadar pes etmezdi.

"Elbette baba."

"Muhteşem!" diye bağırdı, sonra güldü. "İkiniz de oturma odasındaki dolaptan çıktığınızda yüzünü hayal etmeye çalışın."

"Bunu nasıl organize edeceğin hakkında çok düşündüğünü görüyorum," diye mırıldandım.

"Dekorasyonları çoktan satın aldım ve onları iyi sakladım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kulübede?"

Cevap vermedi ve zımni onay için aldım.

"Ama baba! Ya annem kürek almaya gittiyse? Ya da bir fincan tabağı mı?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. "Hmm, Pancake, şimdi gitmem gerekiyor."

Bir an önce ağlamaya yakın olsam da, gülecek gibi hissettim. "Tamam baba. Seni seviyorum."

"Ben de."

Konuşmayı sonlandırdı ve telefonu kapattım. Yüzümdeki gülümseme soldu. Derin bir nefes aldım. Maalesef yapacak bir şey yoktu, başka bir yalan icat

etmem gerektiğine emindim. Annemin doğum gününe kesinlikle katılamadım.

11

GITAI'de pizzacı yönüne doğru bir tabela ve benim fotoğrafımı çekmek için cep telefonlarını çıkaran öğrencilere öldürücü bir bakış fırlattı. Yılmadan devam ettiler ve devrilme riskini göze alarak arkamı dönmek zorunda kaldım. Kostüm hareketlerimi çok kısıtlıyordu.

"Hey, biberli ve peynirli!" diye bağırdı sokağın diğer tarafında bir adam.

Cevap olarak ona orta parmağımı gösterdim.

"Yahudi!" Arkamdan öfkeli bir ses bağırdı.

Elimi selamlamak için sallayarak bu hareketi taklit ettim ve parlak bir gülümsemeyle Johnny'ye döndüm. Benden birkaç yaş büyüktü ve çalıştığım pizzacının müdürüydü. Bu yüzden benden sorumluydu, bir dilim pizza kılığına girmiş, kulübüne doğru bir işaretle kampüsün ortasında dikiliyordu. Bulduğum tek iş buydu.

"Sloganımız nedir?" diye sordu bana cesurca bakarak.

Acımasız gözlerle sırıtan bir pizza karakterinin olduğu bir şapka ve sosisli bir kravatla kombinlediği siyah bir gömlek giymişti. Bu kıyafetin pazarlama kurallarına uygun olduğuna ikna olmuştu. Bir yandan da saçma buldum.

"Pizza Hayattır," diye mırıldandım.

"Daha güçlü."

"Pizza Hayat mı!" Enerjik bir şekilde tekrar ettim.

"Varlığından çok memnun olan bir pizzanın potansiyel müşterilere orta parmağı göstereceğini düşünüyor musunuz?"

"Potansiyel müşteriler aptalsa, muhtemelen aptallardır."

Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Bugünlük vardiyanı bitirebilirsin, gerçekten tanıtıma ihtiyacım var, ama işin bittiğinde kostümünü kapatabilirsin. Korkarım aramızda yürümeyecek. "

Bir küfür savurdum, Johnny elini kalbine koydu ve bana şok içinde baktı.

"Lütfen Johnny. Bu işe ihtiyacım var. "

"O zaman içinize bakın ve davranışlarınızı düşünün. Pencereden bakacağım ve müşteride yüzde on beş artış bekleyeceğim. Bu geceye kadar alamazsan, yarın gelemezsin. "

Başımı salladım. "Anlıyorum. Üzgünüm. Yapacağım."

"İyi." Dönüp pizzacının kapısına geri dönmeden önce söylediği son şey buydu.

İç çektim, sonra uzun bir nefes aldım.

Sadece bir yıl önce soyunma odasında oturuyordum ve başrolüm için makyajımı yapıyordum. Ve bir yıl sonra burada pizza, peynir ve biber kılığına girmiş bir üniversitenin kampüsündeyim. Bundan daha aşağı düşemezdim.

Kendime bir tavır takındım, omuzlarımı ve ok işaretini düzelttim. Sonra bana doğru gelen öğrencilere genişçe gülümseyerek caddede birkaç adım attım. İşaretle Johnny'nin dükkanını işaret ettim. Vardiyadan önce bana öğrettiği dizelerden birini okuyarak, "Hayatının en iyi pizzası sadece birkaç adım ötede," dedim.

Çocuklardan biri, "Telefon numaranı verirsen sana seve seve pizza ısmarlarım" dedi.

Yeniden ateş etmeye hazır olan orta parmağımı tüm gücümle tuttum. Bunun yerine, sonraki iki öğrenciye döndüm ve dondum. İlk önce yüz üstü yere düşme fikrini düşündüm. Kimse cansız bir pizza dilimi fark edemezdi. Belki Woodshill'deki insanlar daha önce daha tuhaf şeyler görmüştü.

Sadece öne çıkmanın en iyi yolunu düşünüyordum - kostüm gerçekten hacimli ve rahatsızdı - kendimi isimle çağırdığını duyduğumda.

"Jude?" diye sordu Everly'nin sesi.

Gözlerimi kapattım ama ne yazık ki bu beni havada eritmeye yetmedi. Kendimi gizlemek için yere uzanmasaydım, görünmezliği nasıl elde edebilirdim? Ben de onu duymamış gibi yapmaktan vazgeçip ona döndüm. Blake'le birlikteydi. Muhtemelen birlikte gittikleri bir sınıfa gidiyorlardı ve önce bir şeyler içtiler. İkisi de içinde sıcak bir şey olan bir bambu fincan tutuyordu.

Boştaki elimi beceriksizce kaldırdım. "Merhaba."

"Burada ne yapıyorsun?" Everly sordu.

"Çalışıyorum," diye yanıtladım tabelayı bulabildiğim tüm ciddiyetle göstererek. "Pizzadan hoşlanıyorsan, Johnny'nin pizzacısına git. Pizzanın hayat olduğu yer. Ve hayat pizzadır. "

Everly bana şaşkın şaşkın baktı ama Blake kıkırdadı. Ona baktığımda ağzının köşelerinin seğirdiğini gördüm

ama gözlerindeki ifade acımasızdı. Tıpkı ona yaptıklarım için beni kınadığı zamanki gibi.

Aşağı baktım ve bir tarafa atladım çünkü artık soğuktan ayaklarımı hissetmiyordum. Ayakkabımın tabanına küçük iğneler batmış gibi hissettim.

"Ne zamandır buradasın?" Everly'nin üzerinde bere, kalın bir yün atkı ve çok sıcak göründüğü için onu biraz kıskandığım bir palto vardı. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşmuştu.

"Bilmiyorum, birkaç saat mi?"

Şirin harflerle süslü bardağını bana uzattı.

Onu aldım ve Johnny'nin sözünü tutmadığını ve beni izlemediğini hararetle umarak ellerimi ısıttım. Sonra bir yudum aldım... ve ağzımı tiksintiyle büktüm. "Bu nedir?"

"Dünyanın en iyi içeceği olan bir matcha-latte."

"Deniz yosunu yalamak gibi hissettiriyor." Titredim ve bardağı ona geri verdim. "Her neyse teşekkürler. Düşünceni takdir ediyorum."

En ufak bir zevkin yok, dedi çantasının omuz askısını düzelterek.

Arkamdan bir ıslık ve ardından bir çığlık geldi. "Merhaba pizzacı. Bir ısırık alabilir miyim? "

Ona her iki ortayı da göstermek istedim.

"Hala ne kadar zamanın var?" Everly sordu. Alnındaki kırışıklık daha da derinleşmişti.

"Saat kaç?" Cep telefonumu pizzacının içindeki dolapta bulunan çantamda bırakmıştım.

Everly onunkine baktı. "Birden sonra."

"O zaman sadece beş saat."

"Beş saat mi? Jude, bunca zaman burada kalırsan donarak öleceksin."

başımı salladım. "Yapacağım. Kostüm sıcak. Biraz kaşınıyor ama önemli değil. Johnny bana bir şans veren ilk kişiydi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Arkamda olup olmadığını anlamak için kısaca omzumun üzerinden baktım. Sonra Everly'ye döndüm ve "Gerçek bir aptal olsa bile" diye fısıldadım.

"Kabul. Eh, ne yazık ki şimdi gitmeliyiz."

"Seni görmek güzeldi..." dedim kararsızca Blake'e bakarak.

Birden elini uzattı.

Camdan yüzüne baktım. Son görüşmemizin ne acısından ne de öfkesinden eser yoktu. O duygusuzdu.

"Al," dedi sertçe.

Bardağı yüzüme getirdiğimde burnuma karamel aroması girdi. Derin bir nefes aldım, boğazımdan yükselen iç çekişi tutamadım.

Blake'e baktığımda gözlerini kırpıştırdı. Sonra aniden döndü ve "Hadi gidelim" diye fısıldadı.

Everly önce bana sonra ona baktı ve Blake'i takip etmeden önce bana son bir özür diler gibi gülümsedi.

Bardağı dudaklarımın tam olarak onunkinin olduğu yere kaldırdım. İlk yudumu almadan önce bile, hoş bir sıcaklık hissi tarafından işgal edilmiş hissettim.

***

Eve döndüğümde o kadar yorgundum ki yatmak istedim. Ama bir daha asla kalkamayacağımı çok iyi biliyordum, bu yüzden tuvalete gitmek için çabaladım. Bacaklarım gergin, siyah kot pantolonumu ve soğuğa rağmen terden sırılsıklam olan uzun kollu gömleğimi çıkardım. Sonra duşa girdim.

Sıcak su beni birer birer eritti. İlk başta acıttı ama birkaç dakika sonra cennet oldu. Üstelik cebimde ilk maaşımla eve döndüğüm için sonsuz mutluydum. Daireme bir pay ayırıp geri kalanını ortak fona yatırırdım.

Sıcak derenin altında en az yarım saat kaldım. Duştan çıktığımda bayıldığımı hissettim.

Kutuya yapıştım ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Çok sıcak olan su, basınçta bir düşüşe neden olmuş olmalı.

Bir havluya sarılı ve eşyalarımı kolumun altına alarak aşağı indim.

İnişte bana kısa bir bakış atan Otis'in yanından geçtim, sonra gözlerini çabucak tavana çevirdi.

"Hiçbir şey göremiyorsun, Otis. Sakin ol, ”dedim onu geçerek.

"Ezra ya da Blake tarafından öldürülmek istemiyorum, bu yüzden sadece bir havlu giyerken duvara bakmayı tercih ederim," diye bağırdı arkamdan odama yürürken.

Bunun ne anlama geldiğini kısaca merak ettim, ama üzerinde fazla düşünmedim. Blake'in hissettikleri benim için açıktı.

On beş yaşımdan beri sahip olduğum avokadoların olduğu pijamalarımı giydim ve kullanılmış kıyafetleri çamaşır sepetine attım. Çantaya baktığımda Blake'in kupasını gördüm. Ancak o ve Everly gittikten ve ben karamel macchiatosunu içmeyi bitirdikten sonra gömlek numarasının üzerinde yazılı olduğunu fark ettim. Lisede olduğu gibi hep 11 giyerdi.

Bir kere oynarken gözlerimi ondan alamadım, durmadan onu izledim. Konsantre ifadesini, rakibin sahasında topu manevra biçimini, dinamik hareketlerini, bağırışlarını ve yumruğunu havaya kaldırarak coşkusunu görmek… beni her zaman büyülemişti.

Bardağın üzerindeki sayıları parmaklarımla okşadım. Bavulun altından eski gömleklerinden birini çıkardım. Ayrıldıktan sonra bile onu bir hazine olarak saklamıştım. Özellikle zor gecelerde, kokusundan hala bir iz olduğunu hayal ederek onu giymiştim. Bunca aydan sonra bile imkansızdı.

Bu anıyı kafamdan attım ve derin bir nefes aldım. Hareketinin kesinlikle bir anlamı yoktu. Bana karşı şefkatten etkilenmişti. Başka hiçbir şey.

Bu düşünceyle odadan çıktım ve fincanı yıkamak için mutfağa gittim. Sonra yukarı çıktım.

Odasının kapısının önünde durdum. İçeriden boğuk bir müzik geldi, Ariana Grande'nin *Dangerous Woman'ını* tanıdığımı sandım . Kapıyı çalmadan önce kendimi zorlamam gerekiyordu.

Müzik durdu.

"Aynen?" İçeriden duydum.

Kendimi toparlayarak kapıyı açtım.

Blake, uyluklarında dengeli bir dizüstü bilgisayarla yataktaydı. Korse takmamıştı ama sağ dizinin altına bir yastık sıkıştırmıştı. Beni görünce gövdesini düzeltti ve yastıkları arkasına sıkıştırdı. Koyu gri renkli bir tişört ve daha açık renkli bir eşofman giymişti. Nemli saçları alnından aşağı iniyordu, benden hemen önce duş almış olmalıydı. Onları geri itmek için elini içlerinde gezdirdi.

"Az önce duyduğum Ariana Grande miydi?"

Blake yavaşça başını salladı. "Anlamış olmalısın."

Bir gülümseme tuttum. "Sanmıyorum. *Tehlikeli Kadındı* ."

Cevap vermeye tenezzül etmeden bana esrarengiz bir bakış attı. Muhtemelen şaka havasında değildi.

"Sana kupayı getirmeye geldim," diye gakladım, tepkisini beklerken. Hiçbiri yoktu.

Boğazımı temizleyip tereddütle içeri girdim. Bakışları sertçe beni takip ederken, masaya temkinli yaklaştım. Bardağı bıraktım ve parmaklarımı birkaç saniye daha kapağın üzerinde bıraktım. Sonra odaya göz gezdirdim. Masa ciltler ve çalışma metinleriyle dolup taşıyordu, sandalyeye kıyafetler atılmıştı. Duvarlar beyaza boyanmıştı, sadece biri griydi ve lacivert halı ayaklarımın altında yumuşacıktı.

"Kahve için teşekkürler," diye devam ettim ona bakarak.

Beni hiç kaybetmeyen o, bakışlarıma tarafsız bir ifadeyle karşılık verdi.

Ateşle ona söyleyecek bir şey aradım ama başka bir baş dönmesi tarafından saldırıya uğradım. Sendelerken yere sürünen sandalyesinin arkasını titreyen ellerimle kavradım.

Blake oturdu, yatağı gıcırdattı. "Her şey yolunda?"

Gözlerimin önündeki noktalar kaybolana kadar gözlerimi kırptım. "Sanırım çok sıcak duş aldım. Ama dışarıda on saat geçirdikten sonra buna ihtiyacım vardı. "

"Sakın bana onca saat soğukta ciddi bir şekilde durduğunu söyleme."

Her zaman sandalyeye tutundum çünkü ayaklarımın altındaki zemin tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Paraya ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"En azından sana izin verdi mi?"

İşemek için izin verilen beş dakika bu şekilde kabul edilemese bile başımı salladım. Başım hep dönüyordu. Gözümün önündeki noktalar çoğaldı. Aniden altımdaki zemin pudinge döndü ve bacaklarım pes etti. Boğuk bir gümbürtüyle dizlerimin üzerine düştüm ve yana doğru eğildim.

Blake'in beni şelalenin içinden çağırdığını duydum. Sesi boğuktu ama adımı söylediğini gayet iyi duyabiliyordum. Bunu yaptığında hep hoşuma gitmişti. Göz kapaklarım yavaşça aşağı indi.

"Jude, kahretsin." Sesi çok yakındı.

Gözlerimi açtığımda, Blake'in bana baş aşağı baktığını gördüm. Sinirli görünüyordu. Ve çok büyüktü. "Buradan daha da uzun görünüyorsun," diye fısıldadım. "Çok uzunsun. Kendimi karınca gibi hissediyorum. "

"Çömelemem" dedi. "Kendini kaldırabilir misin?"

Dirseklerime yaslandım. O kadar çok titriyorlar ki, Blake aniden beni koltuk altlarımdan tutup kaldırdığında, her an pes edeceklerinden korktum. Sendeleyerek ilerledim ama beni kollarımdan tuttu ve sabit tuttu. Tenindeki elleri tüm vücudumu uyandırma etkisine sahipti. Nabzım hızlandı, kalbim boğazımda yükseldi. Sırtımda göğsünü hissettim. Her zaman başım dönüyordu ama bu ikinci plandaydı çünkü Blake bana çok yakındı. Bana kalsaydı, bütün gece böyle kalabilirdik. O anı sonsuza kadar saklamak istiyordum. Kelimeler olmadan, durumu bozacak hiçbir şey olmadan.

"Ne yapıyorsun Jude?" Sesi sertti ve tüylerimi diken diken etmişti. Elbette fark etti. Parmakları felçli gibi kollarımı kavradı. Derin bir nefes aldığını duydum.

Şimdiye kadar rahatsızlığın şeker eksikliğinden mi, yorgunluktan mı yoksa Blake'in yakınlığından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Hepsi akla yatkın hipotezlerdi.

Tekrar bir tarafa eğildim ve beni kendine çekti. Mide bulantısına yenildim.

"Sanırım kendimden geçeceğim," diye fısıldadım, tam o anda söylediğim için kendimden nefret etsem de.

Blake küfür etti. Sonra beni masasına doğru dürttü ve kol hareketiyle beni oturtmak için sandalyeden eşyaları çıkardı. Üzerime eğildi ve yüzüme dikkatle baktı. Düşmeyeceğime emin olunca yanımdan geçti ve yatağına geri döndü.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Kafamda bir uğultu vardı. İyi hatırlayamadım. "Kahvaltıda, belki?"

Yatağın sol tarafından eğildi ve bir kapının açıldığını duydum. Çok geçmeden bir elinde kola, diğerinde burrito ile bana döndü.

"İşte," dedi ikisini de masanın üzerine koyarak.

Ona şok içinde baktım. "Odanızda buzdolabı var mı?"

Keskin bir şekilde başını salladı. "Annem ameliyattan sonra sürekli merdiven inip çıkmak zorunda kalmamak veya başkalarından yardım istemek zorunda kalmamak için getirdi." Tereddüt ettiğimi görünce içeceği bana getirdi. "İç. Kesinlikle sana yardımcı olacaktır."

Soğuk şişeyi minnetle alıp dudaklarıma götürdüm. Sıvının aç karnıma ulaştığını hissettim. Garip bir histi ama bir yudum daha aldım. Çok fazla gecikmeden börek aldım ve ısırmak için paketini açtım. Ağzımda salata, tavuk göğsü ve domatesin tadını alınca bir inilti çıkardım. Midem bir anda guruldamaya başladı.

"Johnny'nin bana bir şeyler yedireceğini sanmıştım," dedim bir süre sonra. «Bunun yerine pizza için tam fiyat ödemek zorunda kalırdım ve bu doğru görünmüyordu. Ve her halükarda, onu yemek için zamanım olmazdı. "

"Yani, o gülünç kostümün dışında herhangi bir mola ya da yiyecek almadın." Blake kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana boktan bir iş gibi geliyor."

Yavaşça çiğnemeye devam ettim. Rahatsızlık azaldı ve çevremdeki dünya her zamanki şekline döndü. "Doğru. Ama ben de yarın döneceğim."

"Elbette başka bir şey bulabilirsin."

"Yapamam." Halıdaki gri bir tüye baktım.

"Neden?"

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Şaka amaçlı sorduğunu sandım ama gözlerinde gerçek bir ilgi gördüm.

“Diplomam yok ve son yıllarda edindiğim tek referans sinemadan geliyor. Pizzacıdaki iş bulabildiğim tek iş. Geri dönmeliyim. Tüm Woodshill'in alay konusu olmakla ve dalga geçilmekle ilgilenmiyorum. "

Blake bir süre konuşmadan bakışlarıma karşılık verdi. Sonra boğazını temizledi. "Seni saçma bulmuyorum."

Kalbim yeniden hızlı atmaya başladı.

"Numara?"

Bir süre sonra ne dediğini anlamış gibiydi. Bana baktı, sonra omuz silkti. "Şu anda giydiğin şey pizza kostümünden daha iyi değil."

O pijamaları giydiğim zamanlar aklıma geldikçe içim ısındı. Muhtemelen artık ondan ayrılamazdım. Çok fazla güzel anıya bağlıydı. "Eskiden avokado pijamalarımı severdin."

"Bu yüzden mi giydin ve bayılıyormuş gibi yaptın?"

Ağzım açık kaldı. "Ben numara yapmıyordum!"

Tekrar yüzüme baktı. Sonra birdenbire gözleri parladı ve dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Eskisi gibi bende hala aynı etkiyi bırakıyordu. Bir an aramızda geçen her şeyi unuttum çünkü bakışları o kadar sıcaktı ki o günün soğuğu bile eriyip gitti.

"Şaka yapıyorsun," dedim tereddütle.

Eleştirel bir tavırla başını eğdi. "Victoria dönemi kadını gibi önümde kendinden geçtin."

"Yarın organize olmam ve kostümüme biraz atıştırmalık koymam gerekiyor. Her ne kadar onu önüme kimin getirdiğini düşünmemeyi tercih etsem de. Yoksa iştahım kaçar. " Hala elimde tuttuğum burritoya baktım ve tereddütle kaldırdım. "Yine de teşekkürler."

"Unut gitsin."

"İstersen sana bir tane daha alabilirim. Böylece inmek zorunda kalmayacaksınız. "

Omuz silkti. "Aç değilim."

Ateşle söyleyecek bir şey aradığım bir duraklama oldu. Ben ayrılmak istemedim. Blake benim huzurumda bu kadar spontane gülümseyip benimle konuşabildiğinde değil.

Belli ki aklımı okumuştu, çünkü ellerini uyluklarında gezdirdi. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Üniversite için bir şeyler hazırlamalıyım."

Bir acı hissettim ama yine de ayağa kalktım.

Başım dönmüyordu artık ama dizlerim yumuşacıktı. Kararsız bir adımla odayı geçtim. Kapıya geldiğimde son kez ona döndüm.

Bana bakmaya devam etti. Yüz ifadesini yorumlayamıyordum ama en azından artık kızgın değildi.

"Teşekkürler, Blake."

Cevap olarak, kendini bir inilti ile sınırladı.

Çok fazla değildi, ama geldiğim ilk birkaç gün elde ettiğimden daha fazlaydı. İleriye doğru büyük bir adım gibi görünüyordu.

12

Yeni işimin ikinci günü daha iyi gitmedi . Yeterince yiyecek ve içecek aldığımdan emin olmama rağmen, akşamları o kadar ağrıyordum ki, duş bile almadan hemen yatağa girmeyi ciddi ciddi düşündüm.

İçeri girdiğimde Ezra ve diğerleri evdeydi. Salondaki seslerini ve mutfaktan gelen nefis kokuyu duyabiliyordum. İstemeden kendimi o yöne sürükledim ve çocukları masada otururken buldum.

"Merhaba" diyerek onları selamladım.

Cam ve Otis el salladı, Blake sessizce bana baktı ve Ezra kaşlarını çattı.

"Zombi gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

Cevap olarak homurdandım ve boş sandalyeye çöktüm. Kollarımı yorgun bir şekilde masaya kaldırdım ve alnımı onlara dayadım.

Otis'in sesi, "Cam, git ona bir tabak getir," dedi.

"Neden ben?"

"Çünkü Ezra sofrayı kurdu, ben yemek yaptım ve bir kez olsun güzel bir şey yapabilirsin."

Bir sandalye geri itildi ve Cam'in mutfağa mırıldandığını duydum. Biraz sonra yüzüme bir tabak getirildi. Lazanya kokusu biraz da olsa onu kaldırmamı sağladı.

«Sen... Sen harikasın. Sana zaten söylemiş miydim? Müthiş. "Ezra'nın çatalını tuttum çünkü Cam bana getirmemişti ve istesem de kalkamayacaktım. Sonra kendimi yemeğin üzerine attım.

"Bitti mi dersin?" Cam, Otis'e sordu.

"İnanmıyorum."

"İşte Jude acıktığında burada," dedi Ezra.

Gözlerimi çatalla aldığımda muhteşem bir iplik oluşturan erimiş peynire dikerek sessizce yemeye devam ettim.

"Nasıl her gün başarabileceğini sanıyorsun, Pancake?" kardeşim sordu. "Zaten artık ayaklarının üzerinde duramıyorsun."

Omuz silktim. Şu anda benim için önemli olan tek şey lazanyaydı.

"Başaracağım," diye mırıldandım o kadar inandırıcı olamayarak, kulağa ironik geliyordu.

“Önüne çıkan ilk işi almak yerine biraz daha etrafa bakmaya çalışırsam ne olur? Bize ortak pot için parayı zaten verdin. "

Cevap vermeden başımı salladım, inatçı. Er ya da geç ayağa kalkmam gerekiyordu, daha fazla beklemenin anlamı yoktu.

“Colin bana hafta sonları sporcuların yemeklerinde garson olarak çalıştığını söyledi. Personelden biri vazgeçti, belki deneyebilirsiniz, ”diye teklif etti Otis.

Çatalımla havada dondum ve ona baktım. "Nasıl bir olay?"

«Her yıl spor departmanı, takımların başarılarını kutlamak için bu yemeği düzenler. Sıkıcı konuşmaların yapıldığı çok uzun bir bölüm var ama önemli kişiler ve sponsorlar her zaman davet ediliyor” dedi. “Genelde

hizmet edecek öğrenci arıyorlar. Belki kendini tanıtabilirsin. "

"Bir bağlantınız var mı?"

Otis başını salladı. "Yemekten sonra sana numarasını vereceğim."

Işıldayarak ona baktım. Garson olmak, soğukta bir işaret sallamaktan çok daha iyi bir olasılıktı. Eh, aslında her şey bundan daha iyiydi.

Ezra aniden tabağındaki son lazanyayı temizlemekle meşgul görünen Blake'e, "Koç seni istedi," dedi. "Gelmezsen çıldırır."

Blake başını kaldırdı ve bir bakışla Ez'i deldi. "Ne ben yapacağım?"

"Bu, biriyle konuşmak için iyi bir fırsat. Ve sonra takımın bir parçası olmaya devam ettiğinizi gösteriyorsunuz. "

"Gerçekten mi?"

"Haydi, kahretsin," diye araya girdi Cam. "Öyle olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Fark etmedin galiba, Tanrı aşkına haçlımı kırdım."

"Ciddi anlamda?" Ezra abartılı bir şekilde şaşırmış bir ifadeyle etrafına baktı. "Daha bana söylemedin."

Cam boşuna sırıtışını camın arkasına saklamaya çalıştı.

"Siktir git Ezra," diye tısladı Blake.

"Siktir git," dedi Ez sessizce. "Seni takımdan dışlayan ben değilim. Hiçbirimiz yapmıyoruz. "

Blake ve Ezra birbirlerine baktılar, ağabeyim kollarını kavuşturmuş sandalyesinin arkasına yaslanmış, Blake

çatalı elinde kaldırmıştı. Her an ona saldırmak istiyor gibiydi. Sonra çatal bıçak takımını gürültülü bir şekilde tabağa bıraktı, derin bir nefes aldı ve iki eliyle yüzünü ovaladı. Onları yere attığında gözlerindeki saldırganlık kaybolmuş ve omuzlarındaki gerginlik azalmıştı.

"Kabul ediyorum. Geliyorum."

Ezra memnuniyetle gülümsedi ve bir parça lazanya daha almak için eğildi. "Yani anlaştık."

Blake onu masanın altından bacağına tekmeledi, o kadar güçlüydü ki lazanya Ezra'nın tabağına düştü ve yüzüne bir damla domates sosu çarptı ve dudaklarındaki gülümsemeyi sildi.

Elimi ağzımın önüne koydum ama Cam ve Otis güldüklerinde artık kendimi tutamadım. Kıkırdayarak cep telefonumu çıkardım, kilidini açtım ve ağabeyimin yüzüne sos bulaşmış bir düzine fotoğrafını çektim.

Bir elini yanağında gezdirerek öfkeyle sildi ama bunu yapmak sadece işleri daha da kötüleştirdi ve bizi daha çok güldürdü. Ne yazık ki o anda başını çevirdi ve cep telefonumu elimde tuttuğumu gördü.

"Ah Jude," dedi tehlikeli derecede alçak bir sesle. "Bunu yapmamalıydın."

"Beni suçlama," diye bağırdım Blake'i işaret ederek. "Bu onun hatasıydı."

"Biliyorum. Ama Blake'in durumu öfkemi ondan çıkarmamı engelliyor."

"Ne anlama geliyor?" diye sordum, sandalyesini geri itip ayağa kalkarken geri çekildi.

Bana doğru bir adım attı, o kadar tehditkar görünüyordu ki ben de ayağa fırladım. Üzerime atlamaya çalıştığında, küçük bir çığlık attım ve kaçtım.

"Doğru değil! Evin etrafında Blake'in peşinden koş, ben değil!"

Ben oturma odasına kaçmaya çalışırken çok uzun bacaklarıyla bana yumuşak bir şekilde ulaştı.

Masanın arkasında durdum, Ezra diğer tarafta. Kenara bir adım attığımda beni taklit etti.

"En azından benim fotoğrafımı çekmedi."

"Aynen öyle," Blake'in sesi bana geldi.

Bir bakışla yaktım ve bu bir hataydı. Tam ağzının kenarının kalktığını görecekken Ezra sehpanın üzerinden atlayıp beni de yanına çekti.

Sos bulaşmış yanağını benimkine bastırıp ellerim ve ayaklarımla kendimi savunmaya çalışırken çığlık attım. Onu karnından dürtmeyi bile başardım ama çok geçti. Beni çelik bir kavrayışla durdurdu ve boğulduğumu hissettim çünkü kendimi kurtarmaya çalışıyordum ama aynı zamanda gülüyordum ve duramıyordum.

Kendimi en son ne zaman bu kadar aptal ve kaygısız hissettiğimi artık hatırlamıyordum.

Üniformam siyah bir etek, beyaz bir bluz, koyu kırmızı jartiyer ve Ezra'nın benim için nazikçe düğümlediği siyah bir kravattı. Saçlarımı yandan örmüştüm ve aynaya son bir kez baktığımda sonuçtan oldukça memnun kaldım.

"Başka tavsiyen var mı?" Colin'e sordum.

Bana gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, bilmen gerekenleri açıkladım. Herkese eşit davranın, asla eli boş dönmeyin ve bölgenizdeki konukların memnun olduğundan emin olun. "

Beyaz perdelerin arasındaki çatlaktan baktım ve yutkundum. Oda çoğunlukla doluydu, birçok kişi çoktan yuvarlak masalarda yerlerini almıştı, diğerleri ayakta sohbet ediyordu. Salonun sonunda, bir platformda çalan bir orkestra vardı. Daha sonra konuşmaların yapılacağı bir sahne de vardı.

Kravatımı onuncu kez düzelttim ve her şey yolunda olmasına rağmen pantolon askılarını düzelttim.

"Hangi masalara hizmet etmen gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Colin.

Başımı salladım. "Beş numaradan sekiz numaraya."

"Çok iyi. Beni hayal kırıklığına uğratma, lütfen, herhangi bir hata üzerime düşer" dedi, bardak dolusu şampanya ve portakal suyuyla dolu büyük bir tepsiyi bana vermeden önce.

Bu cesaret verici sözler kulaklarımda çınlarken mutfaktan çıkıp yemek odasına yöneldim. Gülümseyerek içecekleri uzattım.

Kısa sürede pizzacıda çalışmaktan bin kat daha iyi olduğunu anladım. Colin benden spor yemek masalarında hizmet etmemi isteyene kadar bir gün daha dayanmıştım. Artık onun için çalışmayacağımı bildirmek için hemen Johnny'yi aradım. Ayaklarım henüz iyileşmemişti, alçakgönüllülüğüm bir yana.

Kardeşimi gördüğümde başka birine şampanya vermek için dönüyordum. Siyah takım elbiseyle çok güzeldi. Hemen fotoğrafını çekip annemle babama göndermek istedim ama cep telefonumu dolabın içindeki çantada unutmuştum. Ve sonra, hoşuma gitse bile, aileme böyle bir resim göndermem söz konusu bile değildi. Los Angeles'ta olduğuma inanmaya devam etmeleri gerekiyordu.

Gülümsemeye ve herkese iyi davranmaya özen göstererek yavaşça Ezra'nın yanına gittim. Otis, Cam ve Blake'i de gördüm.

Bakışlarım Blake'e düştüğünde ağzım sildi. Omuzları siyah ceketi mükemmel bir şekilde dolduruyordu ve ateli olmasına rağmen düz ve gururlu bir duruşu vardı. Asi saçlarını geriye doğru taramıştı, ama bir tutam itaat etmeyi reddetti ve alnına düştü. Güzeldi. Bütün akşam görüşünden memnun olmayacağımdan emindim ve nasıl hayatta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İyi akşamlar" dedim tepsiyi çocuklara uzatarak. "Sana içeçek bir şey getiriyim mi?"

Otis gülümseyerek bir bardak portakal suyu aldı. "İşi aldığına sevindim."

"Beni hayal et. İletişim kurduğunuz için teşekkür ederim », diye yanıtladım, sonra tepsiyi sponsorların ve koçların gözünde iyi adamlar gibi portakal suyu içen diğerlerine getirdim.

Blake'e kısa bir bakış daha attım. Bakışları huzursuzca odanın içinde dolaştı. Oradan başka herhangi bir yerde

olmayı tercih ediyor gibiydi. Gözümün ucuyla Colin'in beni arkaya doğru salladığını gördüğümde bir şey söylemeli miyim diye merak ediyordum.

sertleştim. "İyi akşamlar," diyerek onları çabucak selamladım ve özür dileyen bir gülümsemeyle mutfağa geri döndüm. Yolda boş bardakları aldım. Mutfakta misafirlere dağıtmam için bir tepsi daha verildi. Sonraki bir saat böyle devam etti. Tepsiyi aldım, içecekleri dağıttım, misafirlerin siparişlerini yazdım ve boş bardakları topladım.

Bir süre sonra neredeyse tüm koltuklar doldu ve daha mezeler servis edilmeden üniversite rektörü resmi konuşmalara başladı. Böyle bir etkinlik için bir araya gelmenin ne kadar harika olduğunu ve spor departmanının tüm Woodshill Üniversitesi'nin amiral gemisi olduğunu açıkladı, bu gözlem bazı sporcuların alçak tezahüratlarına yol açtı.

Sonra hepsi çılgın bir aktiviteye dönüştü. Daha önce hiç yapmadığım kadar yorulmadan yürüyerek yiyecek dağıttım, içki ikram ettim ve boş tabakları çıkardım. Aynı anda Colin kadar taşıyamam ama bana öğreteceğini ve benimle pratik yapacağını söyledi.

Bir noktada bana ara verildi, tam da başka bir sponsor konuşmasını yaparken. Onu pek takip etmedim, nefesimi toplamakla ve açgözlülükle su içmekle meşguldüm.

"İyi iş çıkardın Livingston," dedi Colin, yanından geçerken omzuma vurarak.

"Teşekkürler," diye yanıtladım.

"Birkaç dakikalığına masalarımdan biriyle de ilgilenir misin?" Ben de bir şeyler içmeliyim. "

"Elbette. Nerede o?"

Arkamdaki alanı işaret etti. "Orada büyük bir adam oturuyor, bu yüzden tüm dileklerini yerine getir, tamam mı? Kırmızı şarap içerler. " Perdenin ötesine kaybolmadan önce söylediği son şey buydu.

Bardağımı boşalttım ve sırtımı ezdim. Sonra bir şişe şarap alıp yola koyuldum. Colin'in bölgesine giderken gülümsemem yerine geri döndü.

Bana gösterdiği masaya gittiğimde, orada oturan sadece üç kişi buldum. Kibar gülümser. "Biraz daha şarap?"

Üç adam bana aldırmadı, sadece ortadaki beyaz saçlı olan parmağını kısaca kaldırdı.

Bunu olumlu bir baş işareti olarak aldım ve bardağını doldurdum.

"Livingston bana iyi bir aday gibi geliyor," dedi kır saçlı adam.

Yaşadığım şoku maskelemeye çalıştım. Eğer önemli insanlarsa, bu adamın Ezra'dan bahsetmesinin iyi olacağını umuyordum.

"Ben de buna inanıyorum. Ama gördüğümüz gibi, durum çok çabuk değişebilir," dedi sağında, bardağını tam o sırada doldurduğum bir adam.

"Andrews için çok kötü," dedi soldaki sarışın.

Kolumun sertleştiğini hissettim ve onu düzeltmek ve kendimi sakinleştirmek için şişenin boynundaki peçeteyle

uğraşarak geriye doğru hareket ettirdim. Sonra üçüncü adamın yanına gittim ve ona da şarap doldurdum, boş yere konuşmayı dinlememeye çalıştım.

“Gerçek bir utanç, evet. Ne kadar potansiyel boşa harcandı, ”diye kabul etti sağdaki adam.

"Şuraya baktın mı?" O çocuk asla iyileşemeyecek. "

Onay mırıldanmaları. "Kariyerin daha başlamadan biter... Dikkat et!"

Bardağın dolduğunu fark etmeden şarabı dökmeye devam ettim. Bir özür bile dileyemedim. Peçete almak için mekanik olarak döndüm ve Blake'i fark ettim.

Masadan sadece birkaç adım ötedeydi. Geniş gözlü, omuzları kambur, üç adama baktı. Bütün konuşmalarını duyduğu belliydi. Gözlerinde korkunç bir alev yandı.

"Blake," diye fısıldadım.

Sesim onu uyandırmış gibiydi. Bana baktı ve içini dolduran uçsuz bucaksız umutsuzluğu fark ettiğimde derin bir şok geçirdim. Ona doğru bir adım attım ama o döndü ve ters yönde uzaklaştı.

"Peçete almak için mi acele ediyorsun yoksa orada durup boşluğa mı bakmak istersin?" diye sordu arkamdaki kır saçlı adam.

Bunun hakkında pek düşünmedim. Vücudum otomatik olarak tepki verdi. Adamların şiddetli protestoları arasında masaya şarap şişesini vurdum, arkamı döndüm ve Blake'i odanın ortasına kadar takip ettim. Biraz erken başladı ve banyolara giden koridorda sola doğru gözden kayboldu. Adımlarımı hızlandırdım ve bana doğru gelen

bir adamdan kaçtım. Sonra iki tarafa da baktım ve sonunda banyoya yöneldim. Elimi koluna koydum ve indirmeden önce derin bir nefes aldım.

Blake'in sırtı bana dönüktü. Elleri belindeydi ve nefes nefese kaldığını duyabiliyordum.

Kapıyı dikkatlice kapattım. Kilit açılınca arkasını döndü. Bakışları daha da karardı. "Git buradan," dedi sert bir sesle.

Sadece başımı salladım.

Ağzını açıp tekrar kapattı. Beni uzaklaştırmaya çalışmak onun için çok fazla çaba gibi görünüyordu. Vazgeçti ve tekrar döndü. Omuzları hızla kalkıp indi, yanaklarında ve boynunda kırmızı lekeler vardı. Onu en son ne zaman böyle gördüğümü hatırlamıyordum.

"Haklı," dedi sonunda boğuk bir sesle, başını eğerek ve sallayarak. “Fizyoterapiden sonra dizimin dayanıp dayanmayacağını yalnızca Tanrı bilir. Ve kim sakat bir oyuncuyla sözleşme imzalamak ister? Benim için bu son. Tekrar başını salladı. "Bu son, kahretsin!" Sağ bacağını kaldırdı ve tam bir dehşet içinde, odanın karşı tarafına uçan ve karşı duvara çarpan sepete bir tekme attı.

Korkuyla irkildim ve iki elimle lavaboyu tutan Blake'e baktım. Omuzları her zamankinden daha hızlı bir şekilde kalkıp indi.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi. Hiç düşünmeden yanına yaklaştım. Parmaklarım karıncalandı. Elimi kaldırdığımda konuştu.

"Hayatımın en güzel zamanının çoktan geçtiği hissine kapılıyorum," dedi kırık bir sesle. "Benim için önemli olan her şeyi kaybettim. Hiçbir şey kalmadı, Jude. "

Boğazımı bir yumru kapattı ve aniden garip bir şekilde anlaşıldığımı hissettim. Woodshill'e geldiğimden beri hiç samimi bir konuşma yapmamış olsak da, onun ne hissettiğini tam olarak biliyordum. Nedense ona yalnız olmadığını söyleme ihtiyacı hissettim.

"Benim için de öyle," diye fısıldadım.

Blake beni duymuyor gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordu ve elini ensesine koydu. Koordine olmayan hareketlerle kravatını gevşetmeye çalıştı ama o kadar beceriksizdi ki tam tersi bir sonuç aldı.

Tepkim yine içgüdüseldi. O anda aramızdaki tüm sorunlar artık yoktu. Tek önemli olan benim orada bulunmamdı. Elini tuttum ve durdurdum. Yavaşça ve kararlı bir şekilde onu kolundan çektim ve bana doğru çevirdim. Sonra kravatını tuttum ve gömleğinin yakasını kaldırıp çekmeden önce düğümü çözdüm. Dikkatsizce lavaboya düşürdüm. Büyük bir dikkatle, ilk düğmeyi çözdüm. Parmaklarım boynuna dokundu ve nefesi durdu, tıpkı benimki gibi. Duygulara kapılmamaya çalıştım.

"Blake," diye aceleyle adını söyledim ve istediğimi aldım. Bana dönüp baktı.

Sinirli bir ifadesi vardı. "Bana her zamanki motivasyon konuşmasını yapma lütfen."

başımı salladım. "Niyetim bu değildi. Sadece sana yalnız olmadığını söylemek istedim. Seni anlayabildiğimi."

Ağzını açıp tekrar kapattı. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu.

“Artık her şeyin sana korkunç geldiğini biliyorum. Ve gerçekten kötü bir dönemden geçtiğini biliyorum. Ancak şu anda size üzücü gelse de sizin için henüz bitmedi. "

Homurdandı ve aşağı baktı ama izin vermedim. Tüm cesaretimi toplayıp parmağımı çenesinin altına koydum. Yavaşça ama sert bir şekilde kaldırdım.

Tekrar bana baktığında nefesimi tuttum. Aklıma gelen tüm düşünceler çarpıştı ve onları düzene sokmaya çalıştım. Birbirimizin tutsağıydık ve gözlerinde haftalardır ona musallat olan tüm acıyı ve umutsuzluğu gördüm.

"Ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Seni tanıyorum," dedim titrek bir sesle, derin bir nefes alarak. “Basketbol oynamaya başladığınızda oradaydım. Bunun için yaratılmış biri varsa, o da sensin. "

Kafasını salladı. Dondu. Onu tekrar salladı. "Ya öyle değilse?" diye boğuk bir sesle karşılık verdi. Sesi o kadar alçaktı ki zorlukla duyabiliyordum. "Ya her şey gerçekten bittiyse?" Daha önce bakışlarımdan kaçınmaya çalışsa da, kontrolünü tamamen kaybetmemek için ona tutunmak istiyor gibiydi.

Onu böyle görmek kalbimi paramparça etmişti. Onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyordum. Sadece o an için değil, tüm gelecek için. Hasta olduğunda onu

dinlemek istedim. Vazgeçmek üzereyken onu cesaretlendirmek istedim. Geçen aylarda yapamadığım her şeyi yapmak istiyordum. Bunu yapmak zorundaydım.

Vakit kaybetmeden ona sarıldım. Onu sıkıca sıktım ve kelimelere dökemediğim her şeyi ona iletmeye çalıştım.

Onun şaşkınlığını hissettim. Bedeni kasıldı, sadece omuzları titriyordu. Ama hoş kokusuna dikkat etmemeye çalışarak onu sımsıkı tutmaya devam ettim. Gerçekten önemli olan şeye odaklandım: özgüvenini yeniden kazanmasını sağlamak.

"Bitmedi," diye fısıldadım. "Bitmedi."

Kollarını tereddütle kaldırdı. Sonra ağır çekimde hareket ederek onları sırtıma sıktı.

Gözümün ucuyla aynadaki yansımamızı gördüm: Benden daha uzun olan Blake, başını neredeyse bitkin bir şekilde benimkine dayamıştı ve ben, parmak uçlarında, ona sarılarak dinginliği ifade etmeye çalışıyordum.

Nefesi yavaş yavaş sakinleşti. Arkasındaki gerginlik gevşedi. Bir ağızdan nefes aldık. Ancak onu bırakamazdım. O anın sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

"Beni eziyorsun," diye tısladı bir noktada.

Ondan ayrıldım ve aramızda bir mesafe yaratmak için bir adım geri çekildim. Ancak üniformamı düzeltip bir tutam saçı kulağımın arkasına ittikten sonra yukarı bakacak gücü buldum.

Blake'in gözlerinde bilmediğim bir ifade vardı. Yıkıldı, eziyet çekti. Sanki onu böyle bir durumda görüp teselli edenin ben olduğumu fark etmemiş gibi.

"İyi bir motivasyon konuşmasıydı," dedi sonunda. Sesi, uyum anının geçtiğini anlamamı sağladı.

Yutkundum ve garip bir şekilde eteğimi düzelttim. "Umarım yardımcı olmuştur. Her durumda, işimi ihmal ettim. Ve arada bir saklamak isterim. "Ne dediğimi bilmeden gevezelik ediyordum çünkü Blake'in kollarını gitmiş olmalarına rağmen hala sırtımda hissediyordum.

Bir süre sessiz kaldık. Aramızda çiçek açan şey kendiliğinden karanlık bir mağaraya çekildi. Aniden banyodaki boğucu havayı, damlayan musluğu ve zeminin ıslak kağıt havlularla dolu olduğunu fark ettim.

Blake döndü ve kravatını aldı. "Şimdi ıslak."

"Önemli değil." dedim boğazımı temizleyerek. "Sen de kendin gibi dışarı çıkabilirsin."

Aynaya baktı ve sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Sinir krizinden yeni çıkmış gibi görünüyorum."

gözlerimi devirdim. "Buraya gel."

Bana döndü ve alnındaki dağınık saçları düzeltmek için parmak uçlarında kalktım. Başını eğdi ve yapmama izin verdi. İşim bittiğinde gömleğinin düğmelerini ilikledim ve yakasını düzelttim.

"Ta-daa, yeni gibi," diye duyurdum.

Aynada kendine eleştirel bir bakış attı ama geri çekilemeden topuğumun üzerinde döndüm ve kapıya yürüdüm.

Blake beni takip etti ve birlikte salona çıktık.

Yavaş yavaş yan yana yürüdük. Salondan gelen müzik boğuk geliyordu ve her adımda ses şiddeti artıyordu. Girişe ulaşmadan önce Blake aniden bileğimi tuttu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzü koridorun loş ışığındaydı. Nefesini tuttuğunu hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve baş parmağıyla atardamarımın zonkladığı yeri okşadı.

Dizlerim büküldü ve boğazım kurudu.

"Hayal edin," diye fısıldadım.

Blake bir kez daha başını salladı, sonra beni bıraktı ve salona geri döndü.

Akşam boyunca parmaklarının tenimde bıraktığı hisle baş başa kaldım.

13

I Ertesi sabah büyük bir gürültüyle uyandım. Kıkırdadım ve telefona baktım.

Saat dokuzu biraz geçiyordu. Yüzümü yastığa gömüp tekrar uyumaya çalıştım. Saat altı gibi eve geldim ve yatağa yarı ölü bir şekilde düşmeden önce sadece bir çift tozluk ve bir tişört giyebildim. Hala gecenin geç olduğu izlenimini edindim.

Oğlanların farklı bir görüşü olduğu belliydi.

Daha fazla darbe ve heyecanlı sesler. Sabırsız, tekrar uyumaktan vazgeçtim ve battaniyeyi geri çektim.

Genel olarak, akşam iyi geçmişti. Colin banyodan döndükten sonra bana kısa bir ders vermişti, çünkü Blake hakkında bu kadar aşağılayıcı sözler söyleyen beyler beni şikayet etmişti. Ama üzerinden geçip bana bir şans daha verecek kadar kibardı. Sonra ona işi ne kadar önemsediğimi göstermeye daha da konsantre oldum. Vedalaştığımızda, bir sonraki etkinlik için istersem beni resmen patronuyla tanıştıracağını söyledi ki bu kesinlikle harika olduğunu düşündüm. Bir veritabanına eklenir ve gerekirse çağrılırdım. Kesin bir şey değildi, ama kampüsün ortasında sert, pütürlü bir pizza kostümü içinde durmaktan daha iyiydi. Ve sonra bize akşam için tüm personel arasında bölünmüş birçok ipucu verdiler. Parayı kenara koydum ve tablet reklamını iptal ettim.

Hala yarı uykuluyken yataktan kalktım ve oturma odasına yöneldim.

Ağabeyim ve Otis masada kahvaltı ederken, Cam ve Blake kanepede biraz video oyunu oynuyorlardı.

"Gün," diye mırıldandım. Bütün akşam çığlık atmıştım çünkü müziğin sesi gitgide artmıştı ve bir noktadan sonra artık birbirimizi anlayamamıştık.

Diğerleri bir selam mırıldandı ve ben de kahve makinesine doğru ilerledim. Büyük bardağın düğmesine bastım ve bardağı yavaşça dolduran o kutsanmış sıvıdan yayılan aromayı içime çektim.

Otis bana katıldı ve hâlâ cömert bir omlet yardımının bulunduğu ocaktaki tavayı işaret etti. "İstersen onları al."

"Sen en iyisisin," diye iç geçirdim ve tavayı bir tabağa boşalttım.

Kahvaltımı hazırlayıp Ezra'nın yanına oturdum. Sonra Cam'le düellosuna dalmış olan Blake'e bakma cesaretini gösterdim. İkisi de eşofman giymişti ve başka bir şey yoktu. Tam o anda Blake Cam'i yenmiş olmalı, çünkü yumruğunu havada muzaffer bir şekilde salladı: "Al bunu, aciz."

"Vay canına. Şimdi beni yendin."

"Size çok yakıştı."

Blake'in ifadesi anlaşılmazdı. Acaba gerçekten daha mı iyi, yoksa onunki sadece bir sahte miydi? Daha önce, birlikteyken, açık bir kitaptı. Her zaman onun nasıl olduğunu anladınız ve eğer değilse, ona ne olduğunu söylemesi beş dakikadan fazla sürmezdi.

"Hey, söyle, o gömlek ne?" Otis aniden karşıma oturarak sordu. Bakışları gömleğime sabitlendi, uzun bir süre portakal suyu içti.

Aşağı baktım ve felç oldum.

Blue River Lisesi basketbol takımı formasını giyiyordum. Kesin olmak gerekirse, Blake'inki. Dolabından çalıp Los Angeles'a götürdüğüm gömlek. O gece sersemlemiş halde giydiğim gömlek.

Küfür.

Yanaklarım alev aldı ve koltuğa çöktüm. Ama çok geçti, herkesin gözü benim üzerimdeydi.

Blake'in bana kaşlarını çattığını gördüm ve anladığı anı tam olarak anladım. Gözlerinde bir şey parladı.

"Bu benim?" Esra ağzı doluyken sordu.

"Ben... mmh. Yapmak zorundayım..." kekeleyip ayağa fırladım. Diğerlerinin numarayı görmemesi için sırtımı duvara dayayarak koridora kaçtım. O gömlek bir kucaklama gibiydi ve beni teselli ve teselli, ama şimdi bana üzerinde basılan 11'in benimle alay ettiği görülüyordu.

Odama koştum, eğer duvarda sürünmek böyle tanımlanabilirse, bir kot pantolon ve uzun kollu mavi bir gömlek giydim. Oradayken, banyoya gittim ve kendimi topladım. Yanaklarım soğuyunca aşağı inmeyi göze aldım.

Masada sadece tabağım ve bardağım kalmıştı, şimdi soğumuş yumurtalar ve kahve.

Önemli değildi.

Yeni bir oyuna başlayan Blake ve Cam'i görmezden gelerek oturdum. Tabletimdeki kiralık konaklama yerlerinin listelerinde gezinirken kahvaltımı hızlıca yuttum. Depozitoyu ödemeye gücüm yetecek kadar zaman vardı ama Woodshill'deki teklifler hakkında bir fikir edinmeye başlamaktan kesinlikle zarar gelmezdi.

"Aha!" Cam'in sesi zaferle haykırdı ve Blake homurdandı. "İntikam ne kadar tatlı, Andrews." Joystick'i kanepe masasına fırlattı, ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Şimdi gitmek zorundayız. Bir toplantı var. "

Blake sadece mırıldandı.

"Aptal olma," diye azarladı Cam babasını. "Ve benim yapmayacağım şeyleri yapma."

Blake ona orta parmağını göstererek cevap verdi.

Cam, oturma odasından çıkmadan ve aceleci ayak sesleriyle üst kata çıkmadan önce bana parlak bir gülümseme gönderdi.

Sessizlik vardı.

Bütçeme uygun olup olmadıklarını en ufak bir şekilde kontrol etmeden listeler arasında gezinmeye devam ettim. Biraz sonra çocukların aşağıya indiklerini duydum.

Ezra'yı koridorda kısaca elini kaldırdığını gördüm. "Sonra görüşürüz."

Cam kapıyı arkasından kapattı ve ben Blake ile yalnızdım. Kahvaltıyı bitirmek için acele ederken onu görmezden gelmeye çalıştım. Sonra kalkıp eşyalarımı mutfağa götürdüm.

Blake her zaman kanepede oturuyordu. Joystick'i tutuyordu ama oynamıyordu.

Sehpanın üzerinde birkaç bardak ve tabak vardı ve daha yakından bakınca kanepenin arkasından bir yığın giysinin fırladığını fark ettim. Blake'in önceki gece giydiği ceketi, gömleği ve pantolonu tanıdım ve kaşlarımı çattım.

Ona bakmak için geri döndüm. Bacağını kaldırmak üzereydi. Yüzündeki ifade gergindi. Altına yastık sıkıştırdığı dizine baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Burada mı uyudun?"

Durdu ve kayıtsız görünmeye çalıştı. "Aklına nasıl geliyor?"

Başımı iki yana salladım. "Mutfağa getirmediğin masadaki şeyler ve sen genellikle dünyadaki en doğru kişisin. Kanepenin arkasında pek iyi saklamadığın giysi yığını. Şimdi Cam'ınki gibi görünen eşofmanları çöp kutusundan almış olmalısın, ahbap. Sonra kanepede bacağını kaldırdığında acılı ifaden. "

Bir kaşını kaldırdı. Sonra arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde çaprazladı. "Hafta sonu modunda olabilirim ve eşyalarımı temizlemek istemiyorum. Kıyafetler burada olabilir çünkü eve yeni geldim. Ve yüz ifadem... geçirdiğim akşamdan kalmalıktan kaynaklanıyor olabilir. "

Hepsinin saçmalık olduğunu anladım. Sözcükler arasındaki duraklamalar çok uzun olmuştu.

"Ya da dün gece merdivenleri çıkamadın."

"Çünkü çok sarhoştum."

Önceki akşamı düşündüm. Yaralı bacağıyla potaya tekme attığı anda buharı dışarı atmıştı. Uğursuz bir önsezi tarafından saldırıya uğradım.

"Ya da acı içinde yürüyemediğin için."

Dizini incelemek için yanına gittim, ama üzerine başka bir yastık koydu. İtirazlarına aldırmadan sert bir jestle çıkardım.

Dizi şişmişti ve artık bükemeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Siktir, Blake," dedim telaşla. "Bir doktora gitmelisin."

"Bunu biliyorum."

ona baktım. Her zaman sert görünüyordu ve hayal kırıklığıyla burnundan soludu.

"Neden hemen söylemedin?" Çocuklar hemen size eşlik ederdi. "

"Kendiliğinden geçeceğini umuyordum."

Tek kaşımı kaldırma sırası bendeydi. "Daha önce nasıldı bilmiyorum ama bu şişmenin normal olduğunu düşünmüyorum." Önceki gün sorunsuz yürüdü, o sabah ise merdivenleri bile çıkamadı.

"Çok acıyor?"

Omuz silkti, ancak gergin ifade ve sert duruş anlamlı bir cevaptı.

Hızlı düşünmeye çalıştım. Sonra konuşmamız sırasında önceki gün ne düşündüğümü hatırladım. Belki de benim şansımdı. Belki ona yanında olmak istediğimi gösterebilirdim. Aramızda ne olursa olsun.

"Seni şimdi doktora götürüyorum." Dedim kararlı bir şekilde.

Blake başını kaldırdı. "Şey?"

"Dizinizi muayene ettirmeniz gerekiyor. Seninle gelmekten mutluyum. İstemiyorsan, Everly'yi arayıp zamanı olup olmadığını sorabilirim..."

"Bırakırsan seni öldürürüm," diye hırladı dişlerinin arasından.

Şaşkınlıkla ona baktım.

İki elini yüzünde gezdirdi. "Yalnız bırakılmak istiyorum. Şimdi bir miktar mopebla alacak olsam, ben... ”Kafasını sertçe salladı. "Lütfen bunu bana yapma."

"Kabul. O zaman yukarı çıkıp sana giyecek bir şeyler bulayım." Sesini soru gibi yapıp cevabını bekledim.

Bir an kararsız kaldı. Sanki o anda tamamen yalnız olmadığı için bana kızmalı mı yoksa minnettar mı olduğunu bilmiyormuş gibi.

Sonunda kaderine boyun eğdi ve yüksek sesle homurdandı. "Tamam."

Başımla onaylayıp yukarı çıktım.

Blake'ten odasına girmek için resmi izin almış olmama rağmen, eşiği geçerken neredeyse bir davetsiz misafir gibi hissettim. En son sadece ona odaklanmıştım ve çevreye hiç önem vermemiştim, ama o sabah bakışlarım hemen yatağın arkasındaki duvara takıldı, griye boyanmış, çerçeveli fotoğrafların asılı olduğu tek duvar. Kesinlikle gerekli olandan daha fazla oyalanmak istemedim, ama

yardım edemedim ama daha da yakınlaşıp onları daha iyi inceledim.

Bir fotoğrafta Blake annesiyle birlikte kameraya gururla gülümsüyordu. Bir diğerinde ise bazı takım arkadaşlarıyla birlikte resmedildi. Terlilerdi ve fotoğrafın bir maçı kazandıktan sonra çekildiğini anlamamı sağlayan zafer gülümsemeleri vardı. Üçüncü fotoğrafta Blake, Everly ve tanımadığım sarışın bir çocuk vardı. Ve sonuncusunda… Ezra, Blake ve ben. Eski bir fotoğraftı, o sırada on üç yaşında olmalıydım. Bahçemizdeydik, annem ve Blake'inki arka planda odakta değildi. Aralarında durdum ve hepimiz gülümsedik. O sırada zaten benden birkaç santimetre yukarıdaydılar.

Onu odasında asılı tuttuğuna inanamadım. O fotoğraflar hayatının tüm aşamalarını yansıtıyordu. Ve belki de beni varlığından tamamen silmediğinin bir işareti olup olmadığını merak ettim.

Kalbim çarparak dolaba doğru yürüdüm ve açtım. Her yerde onun kokusu vardı. Bergamot'un eşsiz kokusu ve bana evimi hatırlatan bir şey burnuma girdi. Burnumu oraya daha fazla sokmamak için büyük çaba sarf ettim, kelimenin tam anlamıyla ve ötesinde. Bunun yerine görevime odaklandım ve tezgâhtan bir çift koyu gri eşofman, bir tişört ve memnuniyetle giyebileceğim yumuşak siyah bir kazak aldım. Askıları da aradım ve dolabın yanında sol köşede buldum. Montumla birlikte onları da alıp aşağı indim.

Oturma odasında Blake'e üstünü değiştirmesi için pantolonunu verdim. "Burada."

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Arkamı döndüm ama ellerim ona yardım etme arzusuyla titriyordu, o kadar konsantrasyonla giyinmiş olsa da bundan hoşlanmayacağından emindim.

Biraz zaman aldı ama sonunda başardı ve ateli pantolonunun üzerine çekti. Sonra ayağa kalktı ve elini uzattı.

Bir an için karın kaslarını bana çok yakın görünce dikkatim dağıldı, sonra ona gömlek ve kazağı vermek için acele ettim. İkisinin de üzerine bastı, sonra koltuk değneklerini aldı. Son bir derin nefesin ardından girişe doğru yürüdü. O ayakkabılarını giyerken ben de kendimi yorganın üzerine attım ve birlikte evden çıktık.

Yavaşça arabasına doğru yürüdük. Siyah Chevrolet Sonic'e sık sık binmiştim, Blake on yedinci doğum gününden beri ona sahipti. Eve bayiye getirdiği günün görüntüleri geldi aklına. Beni okuldan almaya geldiğinde kollarını kavuşturmuş bir şekilde sürücü kapısına yaslanmıştı.

Biraz titreyen parmaklarımla elimi uzattım, soğuktan mı yoksa o hatıradan mı bilemedim.

Kısa bir tereddüt etmeden anahtarları bana verdi. "Dikkat olmak."

gözlerimi devirdim. Bana araba kullanmayı öğreten babamdı ve kesinlikle dünyanın en ihtiyatlı sürücülerinden biriydi. Nasıl yapacağımı bildiğim bir şey

varsa, o da buydu. Bu yüzden sözlerini görmezden geldim ve anahtarları elinden aldım.

Blake'in ayağa kalkıp yolcu koltuğuna oturması biraz zaman aldı, böylece bacağı nispeten rahat bir pozisyondaydı.

Sonra araba yolundan manevra yaptım ve ayrılmadan önce durdum ve ona tekrar baktım.

İfadesi gergindi, bakışları önceki gece olduğu kadar sertti. Başı geriye yaslanmış, darağacına gidiyormuş gibi dümdüz ileri bakıyordu.

"Hey."

Kafasını koltuktan kaldırmadan belli belirsiz bir şekilde bana doğru çevirdi.

"Başaracaksın." dedim kararlı bir sesle.

Cevap olarak, boğuk bir ünlem yaptı.

Onun ruh halini iyi anladım. Dizi kavun gibi şiştiği için hastaneye gidiyorduk. Bu konuda istekliydi ve ayrıca onu herkesten daha fazla incitmiş olan eski sevgilisiyle vakit geçirmek zorunda kalacaktı. Ama kendime söz verdiğim şey çok netti: onun yanında olmak. Ve ona bunun onun için çok uzak olmadığını kanıtlayacaktım.

14

Bir buçuk yıl önce

Cep telefonum çaldığında kendimi o kadar çok içine attım ki neredeyse utanç vericiydi.

"Aynen?"

"Bebeğim," dedi diğer taraftan kadifemsi bir ses ve kalbim takla attı. Son yıllarda bana taktığı lakaptı ve onu her kullandığında boynuna atlamak istiyordum.

"Uzun zaman önce. Beni unuttun sandım," diye bağırdım küçük oturma odasındaki kanepeye atlarken. "Seni aramaya çalıştım ama ulaşılamıyordun. Neden bilmiyorum."

"Neyse ki artık bir tarla var," diye yanıtladı Blake. "Yeni haberlerim var."

oturdum. "Anlatır."

"Bir parti malzemeleri mağazasında işe girdim."

Boğazımda bir yumru oluştu. İlk yarıyılın tüm çalışma ve eğitim taahhütleriyle birlikte, işini çoktan bitirmişti. Çalışarak kendini öldürecekti ve sadece birkaç haftadır Woodshill'deydi.

"Ama bunu zaten konuşmuştuk," dedim temkinli bir şekilde.

"Biliyorum. Ama yapmak istiyorum. Parayla daha sık görüşebilmemiz için uçak bileti alabileceğim. Seni özlüyorum."

"Sen de," diye mırıldandım, artık tanıdık gelen acıyı göğsümde hissederek. Aramızda kilometreler olmasına rağmen kalbim ona gitmek istiyor gibiydi. "Çok, çok. Ama abartmanı istemiyorum."

Belli belirsiz bir iç çekişle havayı üfledi.

"Merak etme," dedi neşeyle. "Orada ne sattıklarını görmelisin. Balon heykeller, düğün, parti ve doğum günü süslemeleri var. Meslektaşım TJ balondan hayvanlar bile yapabilir. İlk fırsatta bana öğreteceğini söyledi. "

Gülümsediğini hissettim ve onu görmeyi çok istedim. Blake dünyanın en güzel gülümsemesine sahipti. Bana öyle baktığında sanki dünya bir anlığına durmuş gibiydi, sadece ikimiz için.

Endişeleri aklımın bir köşesine gömdüm ve nefesine konsantre oldum. Telefon görüşmemizin bana verdiği gamsızlığı geri vermek istedim.

"Hep bir balon evcil hayvanım olsun istemişimdir," dedim bir süre sonra.

"Ben de." Bir iç çekiş daha. Arka planda bir hışırtı. "Keşke yıldönümümüz için sana bir tane gönderebilseydim."

Gülümsedim. "Harika olurdu."

"Neyse ki daha iyi bir şey buldum."

Kapı zilinin çaldığını duydum. "Bir dakika. Gidip açmam gerekiyor. Oda arkadaşım yine bir şeyler sipariş etti. Yemin ederim ki..."

Kapıyı açtım… ve cep telefonu elimden düştü.

Hayal gücümün bir şakası olmadığından emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Zavallı dairemin kapısında Blake vardı.

"Ben," dedi kollarını açarak. "Ben en iyi hediyeyim."

Bir an tereddüt etmeden boynuna atladım. Ben de bacaklarımı kalçalarına doladım ve tüm gücümle ona sarıldım. Gözlerim yaşlarla doldu.

Sarılmaya karşılık verdi ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

Sonsuz bir an için böyle kaldık. Kalbim çarpıyordu ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Mutlu yıllar," diye mırıldandı.

Onu daha da sıkı tuttum ve kokusunu içime çektim. Ev gibi tadı vardı. Benim için önemli olan her şeyi biliyordu. Cevap vermeden önce derin bir nefes daha aldım.

"Sen şimdiye kadar aldığım en iyi hediyesin," diye fısıldadım tenine karşı.

"Hayal ettim."

Ondan uzaklaştım ve yüzüne bakmak için başımı yana yatırdım. Sonra iki elimle alıp baş parmaklarımla yanaklarını okşadım. "Görüyorum ki Woodshill senin özgüvenini en ufak bir şekilde mahvetmemiş." Cevap veremeden onu öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de." Burnunu benimkine sürttü. "Şimdi bana odanı göster. Yıldönümümüzü düzgün bir şekilde kutlamak istiyorum. "

Parmağımla koridoru işaret ettim. "İkinci oda."

Blake apartman kapısını kapattı ve hemen gözlerime bakmak için geri döndü. Karşı konulmaz gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

Yalnız bana aitti. Bir an için dünya dönmeyi bıraktı. askıya alındım.

"Mükemmel," diye mırıldandı.

El ele odama doğru yürürken, onun oldukça haklı olduğunu düşündüm.

Biz mükemmeldik.

Hastane koridorları sarıya boyanmış ve kirliydi. Kahverengi, yeşil, grimsi lekeler vardı ve her birinin kökenini merak ettim, özellikle insan olup olmadığını.

Titreyerek, eBay bildirimlerini kontrol ettiğim cep telefonuma baktım. Bir saatten fazladır oturup Blake'i bekliyordum. Bir hemşire tarafından muayene odasına götürüldü ve ben bekleme odasında oturdum. Onu orada beklemek işkenceydi ve dakikalar geçtikçe endişelerim arttı. Onun için korktum. Ziyaret bittiğinde önceki geceden daha da umutsuz olacağından korktum.

eBay uygulamasını kapattım ve Instagram'ı açtım. Hızlı bir şekilde beslemede gezindim ve eski meslektaşlarımın ve meslektaşlarımın fotoğraflarına baktım. Sam yeni bir rol aldığını duyurdu, onu tekrar tebrik ettim ama özel olarak. Beklemediğim şey, ondan saniyeler içinde gelen anında bir yanıt almaktı.

Jude! Senden yüzyıllardır haber almadım. Nasılsınız? Bir kahve için görüşürüz? :)

Sertçe yutkundum ve ona cevap vermek için cep telefonuma eğildim.

İyiyim. Artık Los Angeles'ta değilim ve kardeşimle Woodshill'de yaşıyorum. Ama senin için her şeyin harika olduğunu görüyorum! Çok mutluyum.

Mesajı gönderirken parmağım titriyordu. anlamadım Bunun hakkında konuşmak, hatta artık Los Angeles'ta olmamayı düşünmek neden beni bu kadar rahatsız ediyordu?

Cep telefonum yine titredi.

Şey? Numara! Sana bir merhaba bile demedim. Evet, işler yolunda ama nasıl olduğunu bilirsiniz, her zaman bir salıncaktır. Keşke TR iptal olmasaydı. Onu özledim. Seni özledim. Çok güzel zaman geçirdik.

Mesajını iki kez okudum çünkü bana yazdıklarına inanamadım. Sonra fotoğraflarına tıkladım. Bir galada çekilmişlerdi. Ya da sette şaka yapan meslektaşları ve meslektaşları ile onu tasvir ettiler. Ya da kumsalda, güneş gözlüklü ve şapkalı çünkü evden hiç onsuz çıkmadı. Gülümsemesine ve fotoğrafların altındaki yazılara bakılırsa, hiç arkasına bakmadan hep ileri gitmişti. *Twisted Rose için benim* kadar nostaljik olduğunu hiç düşünmemiştim . Midemde ağrılı bir sıkışma hissettim.

"Jude?" dedi hemen üstümden bir ses.

Aniden yüzümü buruşturdum ve gözlerimi mobil ekrandan ayırdım. Blake önümde durdu ve düşünceli bir şekilde bana baktı. Hemen ayağa kalktım ve saçımı yüzümden geriye ittim.

"Yani?" Çok tiz bir sesle sordum.

Blake cep telefonuma baktı, sonra gözlerini bana dikmek için geri döndü.

"Tamam," dedi yavaşça.

Sözleri kafamın içine sızdı ve rahat bir nefes almamı sağladı. "Gerçekten mi? Harika."

Başını salladı ama yine de kararsız görünüyordu.

Paltolarımızı sandalyeden almak için boğazımı temizleyerek arkamı döndüm. ona onunkini verdim. "Burada."

Bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakmaya devam etti. Ancak bakışları arabada eskisi kadar sertti.

İşler iyi gitmiyordu. Blake için değil, benim için değil. Ve ikimiz de bunun tamamen farkındaydık.

Gözlerimi ondan çekip ceketimi giydim.

Blake paltosunu giydikten sonra asansörlere doğru yürüdük.

"Şimdi ne yapman gerekiyor?" Dizini işaret ederek sordum.

Aşağı ok tuşuna bastı. "Görünüşe göre şişlik normal ve geri gelebilir. Doktor, tekrar oynamak istiyorsam bir şeyleri tekmelemeyi bırakmam gerektiğini söyledi. "

nefesimi tuttum. "Bana öyle geliyor ki, başın ciddi bir şekilde yıkanmış."

Kısaca başını salladı. "Bana yeni ağrı kesiciler verdi. Ve önümüzdeki birkaç gün içinde dizime çok fazla ağırlık vermem gerekmiyor. "

Asansörden indik ve lobiden otoparka doğru yürüdük. Bizi buz gibi bir rüzgar karşıladı ve uçağa bindiğimizde mutluydum. Hastanede bir saatten fazla zaman geçirmemize rağmen içerisi hala sıcaktı. Isıtıcıyı açtım ve el frenini bırakmak üzereydim ki Blake'in sesi beni durdurdu.

"Bekle."

El frenini bıraktım ve soran gözlerle ona baktım.

Gözlerimin içine baktı, sonra elime ve sonra ön camın ötesinde önümüzde duran arabalara baktı. Yüksek sesle iç geçirdi.

"Ben... Eve gitmek içimden gelmiyor."

Bir an onu doğru duymadığımı sandım.

"Diğerlerine olanları anlatmam gerekecek ve yine endişelenecekler. Şu anda ... içimden gelmiyor. "

Sözlerini düşündüm. Bununla yüzleşmek istememesi anlaşılırdı. Her şeyden önce, önceki geceden sonra değil.

Blake avucunu kaldırarak kucağında tuttuğu ellerine baktı. Bir an için yumruklarını sıktı, sonra parmaklarını tekrar açtı.

Evde beni bekleyen bir şey yoktu. Sadece Sam'in mesajı hakkında tekrar düşünmemi sağlayacak boş, sessiz oda. "Ben de eve gitmek istemiyorum," dedim bir süre sonra tereddütle.

Blake şaşkınlıkla baktı.

Aramızda çok şey vardı. Çoğu. Ama aynı zamanda, önceki akşamın bir değişiklik getirdiği hissine kapıldım. Bir değişim olmuştu ve bir şey yerine geri dönmüştü. Bakışlarında artık tiksinme yoktu, sadece tanımlayamadığım yeni bir şey vardı. Bir gün önce kendime empoze ettiğim amacı düşündüm. Onun için orada olmak istedim. Ona her zaman yapabileceğimi göstermek istedim. Ve belki de o sırada ihtiyacımız olan şey buydu.

Daha fazla tereddüt etmeden el frenini indirdim ve park yerinden geri geri çıktım. Ama geldiğimiz yoldan gitmek yerine, diğer tarafa yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Blake yanımda sordu. Oldukça şaşkın görünüyordu, bu beni şaşırtmadı. Bir bakıma ben de öyleydim.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladım otoyola çıkarak.

Blake birkaç dakika sessiz kaldı. Alışveriş alanının yerini ağaçlar alana kadar dükkanları ve süpermarketleri geçtik. Gittikçe yol kenarlarındaki binalar daha çok inceliyor ve yerlerini donmuş tarlalara bırakıyordu. Bir süre sonra Woodshill Kasabasının sonunu gösteren tabelanın görüş alanına geldik.

Blake bacağını hareket ettirdi. Sonra uzanıp radyoyu açtı. Yeni Jonas Brothers şarkısı müzik setinde yankılandı ve 11 yaşındaki Jude uykudan uyandı. Arkasına yaslanan Blake'e kısaca baktım.

İşareti geçtik ve kasabadan ayrıldık.

"Hedef hakkında herhangi bir dilek var mı?" bir süre sonra sordum.

Belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. "Sürmeye devam et."

Birkaç saniyelik bir sessizlik daha geçti.

"Geri döndüklerinde hemen seni düşündüm," dedi Blake, çenesiyle radyoyu göstererek.

"Gerçekten mi?" Ona kısaca baktım, ama o çoktan pencereden dışarı, yolun kenarında duran çamlara bakmak için dönmüştü.

"Kevin'in ikinci karısı olacağını söylediğin zamanı hâlâ çok iyi hatırlıyorum."

“Kevin açıkçası en az değer verilen Jonas. Çok fazla sevgiyi hak ediyor. "

"Ama evlilik planı gerçekleşmedi."

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Sürdüğü sürece ona Danielle ile mutluluklar diliyorum."

Kısa bir mola daha. "Bunu onu öldürecekmişsin gibi söylüyorsun."

Dudaklarıma sımsıkı bir gülümseme gönderdim.

"Demek korkutucusun. Kes şunu."

Gülümsemeye devam ettim ve sesi açtım. Joe Jonas, karısı için ne kadar deli olduğu hakkında şarkı söylüyordu. Bu arada, tekrar tanıştığımızdan beri ilk defa Blake'le rahat bir sohbetimiz olduğunu düşündüm. Woodshill'deki gerginliğimizi de bırakmışız gibi. Etrafımızda dağlar göğe doğru yükseliyor, görünmez tepeler bulutlarla örtülüydü. Güzel bir manzaraydı ve o anda aramızda oluşan atmosferi ellerimle kavramak, onu durdurmak istedim.

Ona kısaca baktım, ama pencereden dışarı bakıyordu ve mesafeli görünüyordu. Sanki geçmişe bakıyormuş gibi. Ama bunun olmasını istemedim. Eskiden olduğumuz korkunç aşamada olmadığımızı göstermek için onun orada olmasına ihtiyacım vardı.

"Doktorlarını ve rehabilitasyon ekibini seviyor musun?"

Blake konunun değişmesine şaşırmış görünüyordu. Koltuğun üstündeki kolu tuttu ve birkaç saniye kıpırdandı.

"Evet, tabii. Sadece bana öyle geliyor ki..." Durdu. Kendini konuşmaktan alıkoymak istiyormuş gibi bir izlenim verdi.

Bir gün önce verdiği tepkiyi düşündüm. Kariyerinin bittiğini tekrarlayıp durduğunda.

"Sence her şey boşunaymış gibi mi geliyor?" Ona sordum.

Gözümün ucuyla omuzlarını silktiğini gördüm. "Bazen. Tabii ki, bir sakatlıktan sonra faaliyetlerine başarıyla devam eden birçok sporcu vakası oldu."

"Fakat?" Israr etmiyorum.

Düşüncelerini toplaması biraz zaman aldı. "Bilmiyorum. Bana başkalarıyla kıyaslama yapmamamı söylüyorlar. Ve herkesin rehabilitasyonda kendi zamanları olduğunu. Bu yüzden çok fazla başarı hikayesi okumamaya çalışıyorum. Ama bir takım arkadaşım - Craig - de kırılmıştı. çapraz bağı. Onunla ne zaman konuşsam, onun için çok kolay ve çok hızlı olduğunu tekrarlıyor. Ama benim durumum bu değil. Koşmaya çalıştığımda dizim şişmeye ve gıcırdamaya devam ediyor. Sürekli bir ileri geri ve bu beni üzüyor."

Cevap vermek üzereydim, ama devam etmek için bir nefes aldı.

"Sonra çocuklar antrenmandan dönüyor ve benimle bunun hakkında konuşuyorlar, çünkü beni motive etmek

ve dahil etmek için her yolu deniyorlar, ama bana hepsi çok zorlama görünüyor. Ve üzerimde büyük bir baskı yaratıyor. Sonra onları uzaklaştırıyorum, anlıyorum ama duramıyorum. Sabah kalktığımda eskisi gibi olmaya çalışıyorum ama olmuyor, daha da sinirleniyorum. Bu lanet olası bir kısır döngü. "

Bir an düşündüm ve kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Ama daha önce olduğun kişi değilsin."

"Teşekkürler, şimdi duymam gereken buydu."

Direksiyonu daha da sıktım. "Ne dediğimi anlıyorsun. Eskiden olduğum kişi değilim. Eskisi gibi değilsin. İnişler ve çıkışlar sayesinde gelişiriz. "Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece artık üzgün olmamasını ve kendini bu kadar olumsuz bir ışık altında görmemesini diledim.

"Bir kılavuz okumuş gibi konuşuyorsun."

Ona vurmaya çalıştım, ama darbeyi ustaca savuşturdu.

usulca iç çektim. "Sana yardımı olur mu bilmiyorum ama ben de köpek gibiyim. Bazen her şey saçmalıktır ve yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Dişlerini sıkıp yoluna devam etmelisin. "

Kısa bir ara. Tekrar koltuğunda kıpırdandı. Arka planda radyo sunucusu ruh halimize hiç uymayan esprili bir monolog veriyordu. Blake de aynı şekilde düşünüyor gibiydi çünkü sesi yalnızca asfalttaki lastiklerin hışırtısını duyabileceğiniz bir noktaya kadar kıstı.

"Los Angeles'ta ne olduğunu anlat bana, Jude."

Frene basmak üzereydim, isteği çok ani oldu. Omuz bıçaklarımın arasında can sıkıcı bir sızı hissedene kadar anında gerildim.

Blake son yirmi dört saattir bana kendini açmıştı. Bana Ezra ya da Everly'ye bile güvenmediği şeyler anlatmıştı. Onu hastaneye götürmeme izin vermişti. Woodshill'e geldiğimden beri ilk kez benimle vakit geçirmekten hoşlandığı izlenimini edindim. Ve bir bakıma ona bir açıklama borçluydum… çünkü o sırada ona makul bir açıklama yapamamıştım.

Derin bir nefes aldım ve etrafıma ördüğüm duvarları en azından kısmen yıkmaya çalıştım. Kendim ve Los Angeles'taki zamanım hakkında bir şeyler söylememe izin verecek kadar.

"Hayal ettiğim gibi değildi," diye başladım yumuşak bir sesle.

"Seni en son görmeye geldiğimde, bu izlenimi almadım." Blake sessizce, neredeyse tatlı bir şekilde konuştu. Belli konularla uğraşmanın benim için ne kadar zor olduğunu hissetmiş gibi.

Sürpriz ziyaretinin anısıyla içim ısındı. Ama çok kısa bir sansasyondu. Daha sonra olanları düşününce, sıcaklık kısa sürede dona dönüştü.

"İlk başta her şey yolundaydı," dedim tereddütle. "Ama dizinin kapanışından sonra bir rol bile alamadım. Ev arkadaşım taşındı ve iki aylığına kirayı tek başıma ödemek zorunda kaldım. Sonra daireyi mahveden bir oda arkadaşım vardı ve tüm kefaletimi kaybettim. "

Blake'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama dışarı bakmaya ve arabayı sürmeye odaklandım. Omuzlarım arasındaki gerginlik arttı, oradan vücudumun geri kalanına yayıldı ve kendimi bir buz kütlesi gibi hissettim.

"Sonra menajerim bana düzgün roller almamı engelleyen şeyin görünüşüm olduğunu söyledi," diye devam ettim. "Burnumdaki şişlikten hiç mutlu olmadığımı biliyorsun, bu yüzden düzelttirdim. Ameliyat beni bir süre hareketsiz bıraktı ve kalan birikimle yaşamak zorunda kaldım. Menajer bana daha sonrası için bir rol ayarlamıştı, ancak onu görmeye gittiğimde, yerine birini bulduklarını söyledi. Ve artık beni temsil etmek istemediğini. "

Bütün gerçek bu değildi, ama yeterince yaklaştı.

Blake sessizce küfretti ama o bir şey söyleyemeden ben aceleyle devam ettim. Yoksa bir daha yapmazdım. Gözlerimin arkasındaki basınç endişe verici bir şekilde artıyordu.

"Orada ne kadar uzun kalırsam ve o kadar çok kötü vuruş alırsam o kadar kötü hissettim." Ona fısıldadığım son sözler. "Pes ettiğimde haklıydın. Çünkü artık devam edecek gücüm yoktu. Artık yapamadım."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve umutsuzca yola konsantre oldum. Direksiyonu tutan ellerde. Gaz pedalına dayanan ayak üzerinde. Bir şeye tutunmak zorundaydım. Bir çığ hızıyla düştüğüm o karanlık yeri bir daha düşünemedim.

Önümüzden bir araba geçti ve direksiyonu o kadar çok sıktım ki ellerim titriyordu.

"Oraya gidebilir misin?"

Soruyu dikkatli bir şekilde ifade etmesine rağmen, sessizlikteki sesi sağır edici geliyordu. Mekanik olarak başımı salladım ve çıkışı gördüm. Blake muhtemelen araba kullanamadığımı fark etmişti ve onun güvenliğinden endişe ediyordu.

Birkaç saniye sonra arkamı döndüğümde, gittiğimiz servis alanını fark ettim. Makineyi kapatabildiğime sevindim. Ellerim o kadar titriyordu ki utandım. Sadece anahtarı çevirmeyi başardım. Sonra ön cama yaslanmış bir sineğe baktım.

Blake emniyet kemerini çıkardı ve kapıyı açtı, sonra ayağa fırladı.

Kalbim boğazımda atıyordu ve ona söylediğim her şey için kendime lanet ettim. Sonuçta ona zarar veren bendim. Başarısızlığımı ona yüklemeye ve onunla stres atmaya hakkım yoktu.

Aniden cama çarptığını duydum ve kafam karışmış bir şekilde pencereye döndüm. Blake oradaydı ve dışarı çıkmamı işaret etti.

Yutkunduğumda sanki boğazımda bir avuç toz varmış gibi hissettim. Kendimi toparladım ve arabadan indim. Blake'in bakışlarından kaçındım ve çantayı omzumun üzerinden kaydırarak omuz askısını dikkatlice ayarladım. Kontrolü kısmen de olsa geri kazandıktan sonra konuşmaya cesaret ettim.

"Bir şeyler yemeye gidelim mi?" Acıkacağınızdan emin olabilirsiniz. Yapabiliriz…"

Blake elini kaldırdı ve çantayı karıştırmaya devam etmemi engelledi.

şaşkınlıkla ona baktım. Kaşlarını çattı ve gözlerinde acılı bir ifade gördüm.

"Bilmiyordum," dedi boğuk bir sesle.

sertçe yutkundum.

"Geçen birkaç gün içinde sana söylediklerim için özür dilerim," diye devam etti.

"Zaten özür diledin," diye mırıldandım.

Kafasını salladı. "O zaman yine yaparım. Kahretsin, Jude. Bu doğru olamaz."

Omuz silktim ve olabildiğince kayıtsız görünmeye çalıştım. "O kadar önemli değil."

Kaşlarını daha da çattı. "Evet, önemli. Ve sana bu saçmalıkları söylemeleri iyi değil. Sen... sen böyle mükemmelsin. Aksini söylemeye kimsenin hakkı yoktur. "

Başımı sallayarak yere baktım ve neşesiz bir kahkaha attım. "Mükemmel olmaktan çok uzağım."

"Yahu..."

Kafamı kaldırdım ve onu kestim. "Seni o kadar incittim ki birkaç gün öncesine kadar bana bakacak gücün bile yoktu. Ailem için büyük bir hayal kırıklığıyım. Diplomam yok ve düzgün bir iş bile bulamıyorum. Birbiri ardına hata yapıyorum ve her gün düşünüyorum ki ... "

Kan tadı gelene kadar dudağımın içini ısırdım. Sinirlenen Blake'ten başka bir yere baktım ve bir otel

olduğu ortaya çıkan servis alanına baktım. Aşağıda büyük pencereli bir restoran vardı. Bir masada oturan genç bir çiftin şaka yaptığını gördüm. Kolunu kızın omzuna attı ve ona kocaman bir gülümsemeyle sarıldı. Ardından dudağının kenarına bir öpücük kondurdu. Bu manzara nedense her şeyi daha da kötüleştirdi. Gözlerim ateş gibi yandı.

"Jude." Blake'in sesi o kadar yumuşak ama acildi ki artık ona bakmak istemiyordum. Ama yapamadım. Kontrolümü kaybettiğimde değil.

Sadece başımı sallayabildim. "Böyle. Onu istedim. Ve hastaneden yeni çıkan sen olduğunda burada oturup sızlanmaya hakkım yok. "

Blake uzandı ve yüzümdeki bir tutam saçı okşadı.

Temas beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki nefesimi tutmama neden oldu. Parmakları yanağımı okşadı. Teninin benimkine dokunduğu yerde, bir ısı dalgası içime yayıldı.

Kimin daha kötü durumda olduğunu görmek için bir yarışma değil, dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi huysuzca ovuşturdum. "Bunu biliyorum."

"İyi." Elini tekrar indirdi ve ceketinin cebine soktu. Ancak o zaman, arabadan sadece bir koltuk değneği çıkardığını fark ettim. "O zaman artık bir şeyler yemeye gidebiliriz."

Blake beni beklemeden döndü ve otele doğru yürüdü.

15

OTEL , sokağın karşısındaki bir şelaleye bakan nefes kesici güzellikteydi. Restoranın zemini siyah beyaz karolarla döşenmişti, cam çatı çevredeki ormanların ve dağların manzarasını sunuyordu. Ceviz masalar beyaz masa örtüleriyle döşenmişti ve her şey çok düzgün, neredeyse klas görünüyordu. Bize odanın ortasında bir masa verilmişti. En iyi manzaraya sahip değildi, ama çevresinde bolca boşluk vardı, böylece Blake bacağını yandaki bir sandalyeye yaslayabilirdi.

İkimiz de kola ve atıştırmalık ısmarlamıştık ama midem alt üst olduğunda durumun böyle olup olmadığını bilmiyordum. Hâlâ kontrolü tekrar ele geçirememiştim ama en azından artık gözlerimde yaş yoktu. Diğer müşterilerin çatal bıçaklarının ve fon müziğinin şıngırtısı (*Beni* Sam Cooke ile gönderiyorsun) sakinleşmeme yardımcı oldu. Ayrıca Blake lafımı yorumsuz kabul etmişti; oldukça normal davranıyordu ve ona inanılmaz derecede minnettardım.

Blake'in cep telefonu kısa bir çaldığında ne diyeceğimi düşünüyordum.

Ekrana baktı ve ifadesi karardı. Sonra telefonu ekranı aşağı bakacak şekilde masaya koydu.

"Her şey yolunda?" Diye sordum.

Onayladı. "Craig'di, bana moral konuşması ve ekibin bir grup fotoğrafını gönderdi."

"Kulağa hoş geliyor."

Blake bir kaşını kaldırdı, sonra cep telefonunu aldı, kilidini açtı ve ekrana hafifçe vurdu. Sonra masanın üzerinde bana çevirdi.

Ekranda sohbet vardı. Esas olarak *Ağrı Yok, Kazanç Yok* veya *Güzelliği Uyandır, Canavar Zamanı gibi tümü büyük harflerle yazılmış büyük harfli ifadelerden oluşuyordu* .

Bir gülümseme tuttum. "Çok tatlı."

"Ciddi anlamda?" Cep telefonunu aldı ve tekrar kurcaladı. Bir an sonra pantolonumun cebinde titrediğimi hissettim.

Kaşlarımı çatarak çıkardım. Bana bir mesaj göndermişti. tereddütle açtım.

Fırsat beklemeyin. Oluştur.

Aynı anda ağzımın köşeleri kıvrılsa da alaycı bir kaş kaldırma sırası bendeydi. Nasıl yaptığını bilmiyordum ama gülümsemek üzereydim ve sonuçta ona anlatmıştım.

"Numaram hâlâ sende," dedim onunkini kurtarırken. Onu değiştirmişti, çünkü bir gece gözyaşları içinde onu aradığımda ve otomatik bir mesaj bana numaranın artık mevcut olmadığını bildirdiğinde acı içinde keşfettim.

"Ve gömleğim hâlâ sende," diye karşılık verdi. Sözleri tarafsız bir şekilde söyledi ama kızardığımı hissettim. Muhtemelen uzun zamandır çaldığımı bilmesine rağmen, suçüstü yakalanmış gibi hissettim. Sonuçta, ben hep onun dolabını çizmiştim.

"Aynen." Formüle edebildiğim tek cevap buydu.

Sanki sormak üzere olduğu sorunun cevabını yüzümde arıyormuş gibi dikkatle bana baktı. "Çünkü?"

“Çünkü yumuşak ve içinde uyumak için harika. Peki neden bizim odanda asılı bir resmimiz var? "

Şaşırmış bir ifade takındı ama şokunu hemen anlaşılmaz bir maskenin arkasına sakladı. "Çünkü her zaman diş tellerini hatırlamak istedim."

«Öne çıkanları kastetmeyi tercih edersin. Fotoğraftan görülemeyeceklerini sanmayın. "

Blake yüzünü ekşitti. "Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum."

"Bak, benim de bir sürü fotoğrafım var. Ezra ile onları unutmana asla izin vermeyeceğimize dair yemin ettik. "

"Ayrıca sana asla unutturmayacağım bazı şeyler de var," dedi kollarını kavuşturarak arkasına yaslanarak. "Örneğin, bronzlaştırıcı kullandığınız gece ve sonrasında lekeli bir masa örtüsü gibi görünüyordunuz."

Peçeteyi katlayıp ona fırlattım ve omzuna vurdum. Gözünü bile kırpmadan alıp masaya koydu.

Bizim için gerçekten önemli olan tema etrafında döndüğümüzü fark ettim. Tam olarak, en azından kısmen, onunla yeni açtığım için. Önceki akşamın amacını tekrar düşündüm. Artık onun hayatında bir rolü hak etmediğime inanmıştım. Onu destekleyen ve şu anda onun yanında olan başka insanlar olduğunu.

Evet, tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu.

Evet, benim hatamdı.

Hayır, zamanı geri alamazdım.

Ama bütün bunlar önemli değildi. Çünkü önceki gece bana kimsenin görmediği bir parçasını göstermişti. Ve son birkaç saat bana bir şeyi anlamamı sağladıysa, o da birbirimizi derinden tanımaya devam etmemizdi. Temiz bir ara vermek için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bir insanı tanımaktan vazgeçmek mümkün değildi. Ayrıldığımızda ruhumun bir parçasını onunla bırakmıştım. Ama belki de hayatında benim için hala bir yer vardı. Ve o, aksini düşünse bile, benimkini asla kaybetmemişti. Ayrılığımızın üzerinden bir gün bile geçmemişti, ben onunla düşüncelere dalmadan.

Blake bir açıklamayı hak ediyordu, bunun bir süredir farkındaydım. Ama o an için onu neden terk ettiğimi söyleyecek cesareti bulamadım. O çok sinirliydi ve ben kendimle çok meşguldüm. Ama ... bu fikir artık beni korkutmuyordu.

Derin bir nefes aldım ve konsantre oldum.

"Tuttuğum tek şey gömlek değil," diye fısıldadım.

Blake'in gözleri hafifçe büyüdü. Birden hareketsiz kaldı. Artık nefes almıyor gibiydi. "Numara?"

Başımı dikkatli bir şekilde salladım. Sanki ani bir hareket aramızda gelişen şeyi yok edebilirmiş gibi.

“Her şeyi, her bir hatırayı sakladım. Hiçbir şeyden ayrılmaya cesaretim yoktu. "

Alnında bir kırışıklık oluştu. "Sadece benden."

Beni Skype'tan aradığı günü düşündüm. Bağlantı kötüydü, ama yine de onun her kelimesini anlayabiliyordum. Ve o aynı.

İlişkimizi bitirmeye karar verdiğimde zaten kalbim kırılmıştı ama bana inanamayarak bakıp sözlerimi anlamlarını anlamadan defalarca tekrarladığında kalbim kırıldı. Dudaklarından bir soru çıkana kadar kendi kendine mırıldanarak başını sallamaya devam etti.

"*Beni hala seviyorsun?*"

"*Blake...*"

"*Sana bir soru sordum, Jude.*"

Bana sormaya devam etti. Gittikçe daha fazla kez. Ve amacımın beklediğim meyveleri vermesini istiyorsam ona verecek tek bir cevap olduğunu anladım.

Yeni fısıldadığım "hayır" hayatımda söylediğim en kötü kelimeydi.

"Çok üzgünüm Blake." Sesim kırılmıştı. O günün hatırası onu benden almıştı.

"Çünkü?" diye sordu ve bu kelimenin çok daha derin bir anlamı varmış gibi görünüyordu.

Bakışlarıma karşılık verdi ve onu ateşleyen öfke kıvılcımı mideme bir yumruk gibi çarptı. Gözlerim acıdı, ama tüm gücümle gözyaşlarına karşı savaştım. "LA'e giderken ciddiydim. İlişkimizin mesafe alacağından emindim. Ama giderek daha yoğun bir programım vardı. Woodshill'e taşındıktan sonra sen de meşguldün. Ben sürekli seni ne zaman görebileceğimi düşünürken sen de o işi kabul etmiştin. Yıldönümümüzden sonra Ez beni görmeye geldi ve bol bol konuştuk. "

İkimiz de elimizde donmuş yoğurtla rıhtımda dolaşmıştık. Ona katıldığım gösterilerden bahsetmiştim ve ona en sevdiğim köşeleri göstermiştim. Bana

üniversitedeki eğitim ve yaşamdan bahsetmişti ve sonra bana bir sürü fotoğraf göstermişti. Bir noktada ona Blake'i temkinli bir şekilde sormuştum.

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadım.

Ağzını açıp tekrar kapattı. Belli ki neden bahsettiğimi anlamamıştı.

"Bana her zaman Woodshill'de ne kadar iyi olduğunu söylerdin. Üniversitenin harika olduğunu ve eğitimin harika olduğunu. Esra bana doğruyu söyledi. "

Birden bembeyaz oldu.

“İlk yarıyıldan beri birçok dersi ihmal ettiniz. Los Angeles'a uçak bileti paran olsun diye antremana fazla mesai yapmak için gitmedin. Artık neredeyse hiç uyumadın. "

Blake, "Ezra gerçekten iyiydi," diye mırıldandı.

başımı salladım. “Skype'da konuşurken zaten fark etmiştim. Zayıf sinyal kalitesine rağmen dizlerinize kadar koyu halkalarınızı görebiliyordum. "

Çene kası seğirdi. "Şimdi beni asil niyetlerle terk ettiğine inanmamı istiyorsan, kalkıp bu restorandan ayrılacağım Jude."

Ezra'nın sesinin yankısı kafamda belirdi.

Nasıl devam etmeyi planlıyorsun, Pancake? Profesyonel bir oyuncu olduğunda işler daha da kötüye gidecek. Basınç her zaman daha fazla olacaktır. Herkes senin ne kadar mutsuz olduğunu anlıyor. Dürüst olalım, birbiriniz için hayallerinizden vazgeçmek istiyorsunuz. Özgür değilsin ve şimdinin tadını çıkarmıyorsun. Bunun yerine, mesafeden acı çekin ve birlikte

olabileceğiniz ilk hafta sonunu sabırsızlıkla bekleyin. Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun.

Bu sözler çok fazla gerçek içeriyordu. İstediğimden daha fazla.

"Rüyalarımızın sadece yarısını yaşadık Blake. Bir katır gibi çalıştın. Her gece ağladım. Hayatımızın büyük bir bölümünde hep birlikte olmuştuk. Birbirimiz olmadan nasıl yaşayacağımızı bilmiyorduk. O sırada ilişkimiz… sağlıklı değildi. Ne senin için ne de benim için. "

Bakışlarıma korkuyla karşılık verdi. Sonra iki elini yüzünde gezdirdi. Boynundan hafif bir kızarıklık yükseldi. "Nasıl hissettin bilmiyorum ama o telefon görüşmesinden sonra hiç olmadığım kadar hastaydım. Sen beni terk ettikten sonra, artık uyuyamadım. oynayamadım. Artık hiçbir şey yapamadım. "

"Bu doğru değil," dedim kısık bir sesle.

Ellerini indirdi. "Ne?"

"Daha iyi oynadın. İşini bırakabildin. Kendine odaklanacak zamanın oldu. Herkesten kendini soyutlamak yerine arkadaşlar buldun. Ve bütün sınavları geçtin, Ezra'ya sordum. Ve ben... Kendimi attım. önüme çıkan her oyuncu kadrosunda yer almaya çalıştım. Böylesi daha iyiydi. Her ikisi için de."

Bir süre sessiz kaldı. Bize yemek getirdiler, ama hiç ilgilenmedik. Sessizce birbirimize baktık. Blake birini öldürmek istiyormuş gibi gözüktüğü için gözlerim hep battı… ve listede ilk olduğumdan korktum.

"İkimize de iyilik yaptığımdan emindim. Böylece uzun süredir savaştığımız şeye odaklanabiliriz. "

Sözlerimin tadı yanlıştı.

Blake hafifçe başını salladı. "Bak bize ne getirdi."

Haklıydı.

"Beni yanlış anlamanı istemiyorum. Asil bir amacım yoktu ve bunu yapma şeklim de acımasızdı. Ben... Durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. "

"Fark ettim," dedi Blake acı acı.

Kalbim boğazımda atıyordu ve tabağıma baktım. O zamanlar ilgimi çeken son şey yemekti. İştahım tamamen gitmişti.

"Teşekkürler," dedi aniden.

Ona şaşkın şaşkın baktım. Onu zar zor görebildim, gözlerim yaşlarla bulutlandı.

"Bunu söylemeni her zaman duymayı bekliyordum."

"Üzgünüm, bu kadar uzun sürdü," diye fısıldadım. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, bu sadece bütünün bir parçasıydı. Ama kalbimin derinliklerinde hala konuşmamızın sonuçlarından korkuyordum. İnanılmaz derecede kesin bir şeye sahipti.

Blake omuz silkti. "Geç olsun güç olmasın."

Hala yeterince söylemediğim hissine kapıldım. Özür dilemem için uzun süre beklemişti. Kararımı savunamadığım için saygın bir nedenin arkasına saklandığımı düşünmesini istemedim. Çünkü durum böyle değildi.

"Biliyorum seni çok kırdım. Ayrıca artık bana aynı gözlerle bakamayacağının da farkındayım. Ama umarım en azından bir gün beni affedebilirsin. "Artık gözyaşlarına

karşı koymaya çalışmak anlamsızdı. Çok uzun süre yapmıştım. Yanaklarım kaşınmaya başladı.

"Elbette yapabilirim," dedi Blake aniden.

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü anlaşılmazdı. Gördüğüm tek şey, gözlerinde daha fazla acı olmamasıydı. Artık öfke, acı yoktu.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Yapabilirsiniz?" diye utanarak sordum.

Birkaç saniye geçti, bu sırada sessizce bana baktı. Sanki hala kararını iyi düşünmesi gerekiyormuş gibi. Sonra sertçe başını salladı. "Yapabilirim."

Bu, gümüş takımları alıp burritoyu tabağına parçalamadan önce söylediği son şeydi.

Endişeyle ona baktım.

"Mmh," dedim kolumu yanaklarımda gezdirirken.

Blake bir ısırıkla bana sorgularcasına baktı. Yavaşça çiğnedi.

"Bu kadar?" karışık sordum.

Yutkundu. "Ne bekliyordun?"

"Sonsuz nefret mi? Hakaret mi? Bir öfke nöbeti, belki?"

Burnunu buruşturdu. "Bu benim tarzım değil." Sonra bir çatal daha aldı.

şaşkına dönmüştüm. Ciddi olamazdı. Tüm hatalarım için özür dilediğim tüm zamanların en ciddi ve en derin konuşmasını yapmıştık. İki kelime söylemişti: Hepsi orada mıydı?

Ona dikkatlice baktım ve hala bunu düşündüğünü fark ettim. Sanki konuşmamızın izini sürüyormuş gibi görünüyordu.

Birkaç saniye sonra hareketleri yavaşladı. Sonra çatal bıçak takımını tabağın kenarına bıraktı. "Aslında bir şey daha var, Jude."

Biliyordum. İnanmamı istediği kolaylıkla görmedi.

Omuzlarımı cesurca düzelttim, bakışlarını tuttum ve kendimi destekledim. "Ne?"

Bakışları tabağa sabitlenmiş halde kaldı. "Bunun hakkında konuşmak benim için çok önemli. Ayrıca her şeyi geride bırakıp bir çıkış yolu bulabilsek harika olurdu ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak zorundayım. " Yukarı baktı. İrislerinin yeşili daha koyuydu.

Bakışlarının yoğunluğu beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim göğsümde atıyordu.

"Ben… seninle bir daha asla geri dönemem. Keşke bu açık olsaydı. "

Bir daha asla.

Bir daha asla.

Bir daha asla.

Acı içinde nefes aldım. gülümsemeye çalıştım. "Kesinlikle sana teklif etmek istemedim."

Rahatlamış bir şekilde havayı dışarı üfledi, çatal bıçak takımını aldı ve tekrar yemeye başladı. "Optimal. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim."

Bir patates cipsi yapıştırdım ve üzerine dağılmış baharat kırıntılarına baktım. Blake tekrar bana baktığında boğazımı temizledim. "Doğru," diye mırıldandım. Ve

sanki ortadan ikiye kesilmişçesine içimde bir acı hissetsem de hiçbir şeyin dışarı sızmasına izin vermedim.

Blake ve ben sonunda anlaşmıştık. Dünyadaki hiçbir şey için aramızdaki bu yeni bağı mahvetme riskini almak istemedim. Kesinlikle hiçbir şey.

16

" C Ve sen yapıyor musun?" diye sordum, başımı arkamdaki basamakları topallayarak çıkan Blake'e çevirerek.

Başını salladı ama vücudu kasılmış gibiydi. Etkisi yavaş yavaş azalmaya başlayan ağrı kesiciden mi, yoksa çocuklarla karşılaşma korkusundan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Ona cesaret verici bir bakış atmaya çalıştım ama ön kapıya bakıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra titreyen parmaklarımla kilidi aradım. Sonunda kapıyı açmayı başardığımda, Blake'in önce girebilmesi için kenara çekildim.

Otis'in sesi bana ulaştığında içeriye iki adım bile atamadı.

"İşte sonunda buradasın!" dedi nefes nefese koridorda fırlayarak. "Sana ne olduğunu merak ediyorduk. Ben..." Cümleyi yarım bıraktı. Sonra, Blake'in ateli geri zorlanan dizine ve tuttuğu koltuk değneklerine baktı. "Ne oldu?"

"Önce beni içeri almaya ne dersin, Otis?" Aldatmadan Blake, Ezra ve Cam'in bulunduğu oturma odasına yürüdü. İkisi de ayağa fırlamış, omuzları kasılmıştı.

"Ama hangi cehennemdeydin?" Seni birkaç kez aramaya çalıştık. " Cam'in sesindeki azarlama çok barizdi.

Blake'in kanepeye doğru ilerleyip dikkatli bir şekilde oturduğunu izledim. Koltuk değneklerinin yere kaymasına izin verdi ve sağ bacağını uzatarak ellerini yüzünde gezdirdi. Yorgun görünüyordu, arkadaşlarının

sorularıyla başa çıkamıyor gibiydi. Alnında bir kırışık vardı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Henüz elimden bırakmadığım tuş takımıyla belirsizlikle oynamaya başladım. Blake her an bombayı bırakabilirdi, bunun farkındaydım.

"Hastaneye gittim," dedi sonunda yavaşça.

Bir an sessizlik oldu. Sonra hep birlikte konuştular.

"Ne, üzgünüm?"

"Yok gerçekten?"

"Ne oldu?"

Blake yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Her şey yolunda. Dün bir sepete tekme attım çünkü kızgındım. Dizim şişmişti ve artık iyi hareket edemiyordum. "

"Peki neden bize şimdi söylüyorsun?" Cam ona saldırdı.

Blake oda arkadaşlarına baktı. "Birkaç ağrı kesici aldım ve önümüzdeki birkaç gün içinde dizimi çok fazla zorlamam gerekmiyor. Ama sorun değil. Bu kadar heyecanlanmaya gerek yok. "

Otis sadece başını salladı ve derin bir nefes aldı. Sonra kanepede Blake'in yanına oturdu ve ona dikkatle baktı. "Cidden, seni hemen hastaneye götürürdük."

"Biliyorum. Sadece istemedim..." Blake omuz silkti. Durumu inanılmaz derecede tatsız buldu ve konuşmamızdan sonra duygularını biraz daha iyi anladım.

"Sen bir katırdan betersin. Böyle bir durumda bile gurur duyan birini tanımıyorum," diye mırıldandı Ezra, kollarını başının arkasında kavuşturarak.

Blake yılmadan oturma odasındaki masaya baktı.

Cam, "Ona yalnızca annesi bakıyor," dedi. "Gelip hepimizi antrenmana attığı zamanı hatırlıyor musun? Tanrım, bazen Bayan Andrews'in hala burada olmasını diliyorum. Lazanyası için sağ elimi verecek olmam bir yana, Blake sarılmalarından birini iyi yapabilirdi. Ama o orada olmadığı için kendimi teklif ediyorum. "

Kollarını uzatarak Blake'e doğru bir adım attı ama Blake hemen tepki verdi: Koltuktaki kumandayı alıp başına fırlattı. Cam acı dolu bir çığlık attı ve alnını ovuşturdu. "Sana sevgi vermek istiyorum ve sen böyle tepki veriyorsun. Ne kadar iğrenç, kahretsin. Ayrıca, bugün başka niyetlerim de vardı. Hırpalanmış bir tek boynuzlu at gibi görünüyorsam birini nasıl etkileyebilirim? "

İçeri girdiğimizden beri ilk kez artık görünmezmiş gibi davranamazdım. Boğazımdan boğuk bir kahkaha kaçtı.

Cam gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu hatırlayacağım."

Alnındaki zaten ceviz büyüklüğünde olan kırmızı noktaya baktım. "O kadar da... ciddi görünmüyor."

Tereddütün işleri daha iyi hale getirmedi, Jude. Tam tersi. "

Ağzımı fermuar gibi kapatma hareketi yaptım.

Otis, "Cam, bence partiyi yine de atlamalıyız," dedi. Blake'in dizini inceledi, ardından arkasından bir yastık alıp bacağının altına yerleştirdi.

Bu endişeyle biraz eridiğimi hissettim ama Blake'in ifadesi gitgide daha da gerginleşiyordu. Ağzının köşeleri acı dolu bir çizgi halinde çizilmişti.

«İyi gidiyorsun. Kendi başıma idare ediyorum, ”diye homurdandı. Sözleri artık restoranda gösterilen rahatlığın hiçbirine sahip değildi. Woodshill'e geldiğim gün bulduğum kişi olmaya geri dönmüştü.

Ezra mutfağa girerken, "Fikrinden bile değil," dedi. Buzdolabından birkaç bira çıkardı, birkaç bardak aldı ve çocukların yanına döndü. Birini Otis ve Cam'e uzattı ve Blake'e bir bardak su verdi. Ama ona bakmadı bile, gözlerini yerdeki bir noktaya sabitledi. Ağabeyim kaşlarını çattı, sonra bir an sonra bardağı ağzını açmadan masaya bıraktı.

"O zaman bir ev gecesi yaparız," dedi Cam.

Blake, "Ben de bir kamyonet için giyinip gitmek istediğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Şimdi abartma. Boktan bir gün geçirdin diye kıçına tekmeyi basamayacağım anlamına gelmez. "

"Cam," diye uyardı Otis.

"Mecazi olarak, yani."

Perdeleri kaldırma zamanının geldiğine karar verdim. Geriye temkinli bir adım attım, sonra bir tane daha. Blake'in anahtarlarını yemek masasının üzerine koydum

ve odama girmek üzereyken Cam arkamda boğazını temizledi. Başımı ona doğru çevirdim.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Odamda. Netflix beni arıyor" diye yanıtladım. Sadece yarım bir yalandı. Evet, geceyi kendi başıma geçirmek istedim. Ama her şeyden önce Blake ile konuştuğum her şeyi düşünmem gerekiyordu. Onun etrafında dönüp duran düşünceleri bir *daha asla kafamda* toplamamak için biraz zamana ihtiyacım vardı .

Ancak Cam'in farklı bir görüşü varmış gibi görünüyordu. "Hey, duymadın mı? Evde bir akşam geçireceğiz. Ve yanlış hatırlamıyorsam sen de bunun bir parçasısın." Kanepenin yanındaki sandalyeyi işaret etti ve aynı anda yukarı çekti. bir sandalye.

Yastığı dizinin altına yerleştirmekle meşgul olan Blake'e kararsızca baktım.

"Pekala," diyerek sandalyeye doğru yürüdüm.

"Harika bir fikir gibi geliyor," dedi Otis çabucak. Diğerleri kafalarını kaldırdı. "Dünden sonra sakin bir akşam, değil mi?" Bir partiye gitmektense burada kalmayı tercih ederim. "

Esra dilini şaklattı. "Biraz daha kendinden emin bir şekilde söylersen, belki bir dahaki sefere Blake buna inanabilir."

Otis belirsiz bir şeyler mırıldandı ve tekrar yastıkların üzerine düştü.

"İnanmak ya da inanmamaktan bahsetmişken, *İki Gerçek ve Bir Yalan ne olacak* ?" Cam büfenin yanındaki kasaları

karıştırırken önerdi. Kısa süre sonra Sam Smith'in güzel sesi oturma odasını doldurdu. Cam bize geri döndü ve kollarını arkalığa dayayarak bir sandalyeye oturdu.

"Gerçekten gerekli mi?" diye sordu Blake.

"Evet. Ve ne kadar erken istifa edersen o kadar iyi hissedeceksin."

Blake cevap vermek yerine bir bardak suyu aldı ve uzun uzun içti.

"Otis'e başla," dedi Cam.

"Tamam." Otis ellerini ovuşturdu. Durup bir an düşündü. "Birincisi: Bir zamanlar Lu adında bir kertenkelem vardı. İkincisi: Asansörlerden korkarım. Üçüncüsü: Dans dersleri aldım. "

"Üç saniye boyunca bile dengeyi sağlayamıyorsun. Hiç dans dersi almamışsın" dedi Ezra.

Otis, Cam'e ve bana sorgulayıcı bir bakış attı.

"Bana Lu adındaki kertenkele çok icat edilmiş gibi geliyor," dedi Cam, Otis'e şüpheci bir bakış atmasına rağmen.

"Ama sanırım bu asansör korkusu," diye mantık yürüttüm. "Diğer iki şeyden farklı olarak, çok normal görünüyor ve bu şüpheli."

Otis birkaç saniye sessiz kaldı, sonra elini salladı. "Drum rulo, lütfen."

Blake dışında herkes bacaklarımızı çırparak mini davul taklidi yapmaya başladı. Sonra onları büyüttük… ve Otis beni işaret etti.

"Jude haklı."

"Dans dersleri aldın ve bize daha önce hiç söylemedin mi?" Esra sordu.

Kam başını salladı. "Kertenkele Lu'ya ne olduğunu bilmekle ilgileniyorum."

Otis haç işareti yaptı. “Komşunun kedisine kurban gitti. Ama o zamana kadar o benim en sevdiğim ve en sadık arkadaşımdı. "

Esra ona yandan bir bakış attı. "Cidden mi? Bir kertenkele mi?"

Otis şiddetle başını salladı. Kertenkelelerin kuyruklarını kaybedebileceğini biliyor muydunuz? Sadece titreyen o küçük şeyi buldum ve başka hiçbir şey yoktu, onun tüm izleri gitmişti. "

Esra burnunu kırıştırdı. "Nedense hikaye iç karartıcı bir hal aldı."

"Neyse ki şimdi sıra Jude'da." Otis birasını bana doğru kaldırdı.

Masadan bardaklardan birini alıp suyla doldurdum. İçerken, ne söyleyebileceğimi hararetle düşündüm. Hem Blake hem de Ezra'nın bilmediği bir şey olmalıydı. Bu arada, arka planda Sam Smith'in sesi Lauv'un sesiyle değiştirildi. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Tamam, aldım," dedim dik oturarak. “Birincisi: Hiç bir müzikale gitmedim. İkincisi: Starbucks'ta her zaman farklı bir isim kullanırım. Ve üçüncüsü: İlk ünlü aşkım Justin Bieber'dı. "

Otis odaklanmış bir ifadeyle kanepede öne eğildi ve sanki yüzümdeki yalanın ne olduğunu görebiliyormuş gibi dikkatle bana baktı.

Bir ifadeyi olabildiğince nötr tutmaya çalıştım.

«Birincisini söyleyebilirim. Daha önce hiç müzikal izlememiş bir aktris mi? Satın almayacağım, ”diye karar verdi, arkasına yaslanmadan önce.

Ben bir şey söylemedim.

“Otis'in mantığı aslında işe yarıyor. Diğer iki şey çok mantıklı. "

Ezra şaşkınlıkla Cam'e baktı. "Demek ki? Starbucks'ta hiç sahte isim kullanmadım."

"Her zaman yaparım."

"Çünkü?"

"Çünkü Cameron birçok yönden sakat kalabilir."

Otis ensesini kaşıdı. "Bunu düşünmemiştim."

"Carmichael ve Christian en zararsız örneklerdir. En iyisi Camilla'ydı. "

İnanılmaz bir çığlık attım. "Cidden mi? Camilla?"

Ezra bana dönüp ciddi bir şekilde bakarken Cam sadece omuz silkti. "Bana ilk aşkının kim olduğunu hiç söylemedin."

"Sanki ilgileniyormuşsun gibi," diye yanıtladım ama kızardığımı hissettim.

"Görüntüle mi? Kızardı," dedi Otis.

"Bu doğru değil."

Cam yanımda ellerini ovuşturdu. "Öyleyse çok utanç verici bir şey olmalı. Justin Bieber'ın çok bariz olduğunu tahmin etmeliydim. "

"Aslında, ilk ünlü aşkı Alvin ve Sincaplar'dı."

Herkes parmağını camın kenarında gezdiren Blake'e baktı. Başını kaldırdı ve bana baktığında gözlerinde bir şey parladı.

Tam olarak nasıl bir duygu olduğunu tarif edemezdim ama benim de hissettiklerimi yansıttığını hissettim. Konuştuğumuz her şeyden bir belirsizlik ve rahatlama karışımı.

Boğazımı temizledim. "Blake için yüz puan."

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra Ezra, Otis ve Cam kahkahalara boğuldu ve Blake gözlerini benden kaçırdı.

"Ciddi olmayacaksın. Alvin? Huysuz sesli sincap Alvin? "ağladı Cam.

"Bu çok saçma. Senin için bile Pancake, ”dedi Ezra başını sallayarak.

Gözlerimi Blake'ten alamayarak omuz silktim. "Nasıl bildin? Sana hiç söylemediğime %100 eminim."

Tekrar bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Kendi adıma, seni başka gözlerle görmeye başladığım günü hala çok iyi hatırlıyorum."

Gülümsemeyi aynı anda tutmaya çalışarak sadece homurdandım.

Bu sırada Otis, Blake'e bakıyordu. Sonra onu omzundan tuttu ve sabit tuttu. "Sen... Şaka mı yaptın?"

Blake'in ifadesi anında karardı.

"Yaptı," diye onayladı Ezra. "Kötü güne rağmen."

"Ve çok hırpalanmış görünse de," diye ekledi Cam.

"O ülkeye git," diye mırıldandı Blake.

Yine de dudaklarındaki gülümsemenin izini tanıdım. Ve o andan itibaren aramızdaki şeylerin daha sık böyle olmasını diledim.

17

" Kendimi bir dolandırıcı gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

Scott inkar edercesine başını salladı ama yine de koridora baktı. "Öyle olsa bile, sana ne yapabilirler ki? Seni tutuklamak mı? " diye sordu salona girerken.

Kararlı bir şekilde rafa yürüdü ve iki paspas alıp birini bana uzattı.

“Bu zaten burada aldığım üçüncü 'deneme dersi'. Er ya da geç fark edecekler. Fısıldadım, gerek yokken bile; Marty ve Dave hiçbir şey anlamadılar. Scott'la katıldığım son iki saat yoga boyunca, öğretmenin talimatlarının çoğuna tepki bile vermemişlerdi. Anladıklarından şüpheliydim. Varlığımızı fark ettiler, şilteleri odanın arkasına koyduğumuzda bile bakmadılar.

“Sanırım o kadar çok insan görüyorlar ki sizi fark etmediler. Ve sonra öğrenciler için özel teklifler var, hatta bazıları odalara ücretsiz erişime sahip. Kartınızı unuttuğunuzu söyleyeceğiz. "

hayranlıkla ıslık çaldım. "Görüyorum ki olası tutuklanmam hakkında çok düşünmüşsün."

"Elbette. Yoksa seni bir daha asla benimle yogaya gelmeye zorlamazdım" dedi gülümseyerek.

"Seninle bir yere gitmem için beni zorlamana gerek yok. Zevkle yapıyorum." Bacaklarımı uzattım ve ayak parmaklarıma dokundum.

"Oooh. Ne kadar hassas," dedi esnemeye başlayarak. "Bu arada dizinizi izledim."

kulaklarımı diktim. "Hangi?"

"Açıkçası en önemlisi, *Twisted Rose* ."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Sertçe yutkundum ve kalktım.

"VE?" Birkaç saniye sonra dikkatlice sordum.

Bir elini göğsüne koydu. «Onun daha ne kadar devam etmesini istediğimi size kelimelerle anlatamam. Çılgın bir gerilim var. Sanırım sonunda canavar Nathan. "

"Ben de!" Kendimi tutamadan önce bağırdım.

Scott ağzını açtı ve tekrar kapadı. "Sizin de bunu hayal etmeniz ne anlama geliyor?"

Konuştuğuma hemen pişman oldum. Seriyi tartışmak istemedim. Acıtıyor. Birden midemde taş varmış gibi hissettim.

"Herhangi bir şey. Sadece… sonunda benim de çok işim oldu. Hepimiz çok heyecanlandık. Ne yazık ki, tüm bahisler yapılmadan önce mola verildi. Bu, ikinci sezon senaryosunu da görmediğimiz anlamına geliyor." Bu kelimeleri çabucak söyledim, ama faydası olmadı. Avuç içlerim soğudu ve ıslandı. Uzun süre bunun hakkında konuşmaktan kaçınmıştım ve kesinlikle her şeyi ağzımdan kaçırmak amacıyla spor salonuna gitmemiştim.

Scott ihtiyatlı bir şekilde, "Bu konu hakkında konuşurken kalbini koymuş olmalısın," dedi.

Başımı salladım ve konuyu değiştirmek için söyleyecek bir şeyler ararken paspasın bir köşesini düzelttim. Ne yazık ki, aklıma hiçbir şey gelmedi. Sadece Sam'le haberi aldığımız günü düşünebildim. Konuşmadan birbirimize

baktık. İkimiz için - ve setteki herkes için - sanki dünya üzerimize yıkılmış gibiydi. Küçüklüğümden beri hayal ettiğim dünya.

" *Bükülmüş Gül* benim en büyük hayalimdi," diye mırıldandım hüzünlü bir omuz silkerek.

Çok daha fazlasını söylemek istedim. Örneğin, olamadığım her alanda güçlü ve kurnaz olan Sadie'nin rolü benim için ne kadar önemliydi. Meslektaşlarımla harika bir dostluğum olduğunu ve onları özlediğimi. Ama sonra aklıma tuhaf bir yüz geldi ve midemdeki o yüce karıncalanma aniden kesildi.

"Gittiği gibi gitti." Sesim tüm duygularını kaybetmişti. İçimde hissettiğim acının da bu kadar çabuk kaybolmasını diledim.

"Üzgünüm. Seni üzmek istemedim," diye mırıldandı Scott. Ona baktığımda gerçekten utandığını fark ettim. "Aslında, sadece sana diziyi sevdiğimi söylemek istedim. Ve bu onuncu bölümden sonra internette tüm hayran sanatlarına bakarak yaklaşık dört saat geçirdim. Henüz diziden vazgeçmemiş bir sürü insan var."

Boğazımda bir yumrunun yükseldiğini hissettim. Kaybettiğim her şeyi bana hatırlatmayı hemen bırakmasaydı, gözyaşlarına boğulacaktım. Ve bu gerçekten o gün istediğim son şeydi.

"Hemen duracağım. Üzgünüm," dedi Scott.

Başımla onaylayarak onu onayladım. "Özür dilemene gerek yok. Ama bu acı verici bir konu ve..." Omuz silktim çünkü ne hissettiğimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Neyse ki, o anda öğretmen odaya girdi ve minderini yaydı.

Scott bir kez daha bana doğru eğildi. "Dersten sonra birlikte kahve içmeye gideriz. Yani konuşuruz. LA ile ilgisi olmayan şeyler hakkında Toplantımızı kesinlikle bu kadar üzgün bitiremeyiz. "

Kendimi toparladım ve ona bir gülümseme gönderdim. "Ben isterim."

Scott başını salladı ve minderine geri döndü.

Doğru pozisyona yerleştik ve alıştırmaların içimde ortaya çıkan kargaşayı sakinleştirmeye yardımcı olması umuduyla kendimi derse verdik.

Scott bana karamelli bir macchiato getirerek, "İşte, tüm zamanların en tatlı kahvesi," dedi. Fincanın kenarında kocaman bir köpük kubbe vardı ve özellikle ekstra şurubu sevdim, tam sevdiğim gibi.

"Gerek yoktu," dedim ama aynı anda kaşığı alıp köpüğe daldırdım.

"Evet kesinlikle. Ders boyunca parlak gözlerinle beni rahatsız ettin. Ve eğer çok tatlı bir kahve bu kadar üzülmene engel olacaksa, sana seve seve ikram ederim. "

Gülümsedim ve ilk kaşık dolusu süt köpüğü ve şurubu tadına baktım. keyifle iç çektim. "Belki de beni üzen şeyler hakkında benimle daha sık konuşmalısın. Karşılığında her kahve aldığımda buna değebilir. "

"Güven bana, her zaman işe yaramaz." Sert görünmeye çalışsa da çikolatalı keki açmaya başladığında

gülümsemesini yakaladım. Ortadan ikiye böldü, parçasını peçeteye koydu ve diğer parçanın olduğu tabağı bana verdi.

"Seninle daha sık kahve içmeliyim," dedim çörekten bir parça alırken.

«Bir kahve için her zaman hazırım. Ve ayrıca hoş bir şirket için. Scott çöreği kaldırdı ve bir çeşit kadeh kaldırmak için tuttuğum keke yakın tuttu. Sonra neredeyse ciddi bir tavırla ısırdı.

"Geri kalanı için, Woodshill'e mi yerleştiniz?" diye sordu ağzı doluyken.

Bir an düşündüm ve sonra yavaşça başımı salladım. «Başlangıçta biraz yorucuydu ama bu arada işler düzeldi. Zaman zaman Woodshill'de etkinlikler düzenleyen bir hizmet ajansıyla işbirliği yapıyorum. "

Scott daha dikkatli oldu. "Bana harika geliyor. Tam olarak ne yapıyorsun? "

"Örneğin bu hafta sonu, bir sanat galerisinde yaratıcı ve performans gecesi olacak ve içeceklerle ve konukları karşılamayla ben ilgileneceğim."

Gözlerini büyüttü. "Kulağa hoş geliyor! Cuma ben de birkaç arkadaşımla orada olacağım."

"Bu kasaba çok küçük, kahretsin."

O gülümsedi. "Doğru. Ama merak etmeyin, hepsi iyi insanlar."

Sözünü dinledim ve çörekten bir ısırık daha aldım. "Peki şu an sende durumlar nasıl?"

Scott kaşlarını çatarak ve daha yavaş çiğneyerek peçeteye baktı. O konuşmaya başladığında ben bir şey eklemek üzereydim.

"Birkaç aylığına ayrıldım. Çok iyi almadım. "

Gaf yapma sırası bendeydi. "Üzgünüm."

Scott uzlaştırıcı bir jest yaptı. "Merak etme. Şimdiden çok daha iyi. Arkadaşlarım haftalardır beni neşelendirmeye çalışıyor." Yüzünü ekşitti. "Cuma günü galeride benimle konuşmak isteyecek bir sürü bekar olacağına bahse girerim."

Gülümsüyor gibi hissettim. "Arkadaşların aşk hayatını çok önemsiyor gibi görünüyor."

"Bazen çok fazla. Şu anda biriyle tanışmakla ilgilenmiyorum. "

"Bir ilişkiden yeni çıkmışsan bu anlaşılabilir bir durum."

Şiddetle kızardı.

Sandalyemde doğruldum ve onu dikkatlice izledim. "Sorun bu değilse," dedim yavaşça.

Gömleğinin yakasını genişletti. "Burası ne kadar sıcak. Boğuluyormuş gibi hissediyorum. "

"Söyle bana, hadi," diye sabırsız bir elimi sallayarak onu teşvik ettim.

Scott birkaç saniye tereddüt etti ve çöreğin yarısını bitirdi. Bir an daha düşünceliydi, sonra beceriksizce ensesini ovuşturdu. "Arkadaşlarım eski sevgilimden ayrıldıktan sonra beni teselli eden biriyle tanıştığımı bilmiyor."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Neden?"

Kafasını salladı. “Geçmişte özel hayatım hakkında çok konuşurdum ve bunun ilişkimi mahvetmeye katkıda bulunduğunu hissediyorum. Bu sefer farklı yapmak istiyorum. Ve… zaten ciddi değil. İnternetten tanıştık. Bilen tek kişi arkadaşım Sawyer çünkü düzgün fotoğraflar çekmeme ve bir profil yazmama yardım etti. Ve şimdi sen. "

Elimi kalbime koydum. "Öyleyse sırrını benimle paylaşmak istediğin için çok gururlu hissediyorum."

"Ve bu doğru."

Kahveden bir yudum aldım. “Çevrimiçi flört hakkında birçok hikaye duydum. Gerçekten o kadar inanılmaz mı? "

Scott titredi. «İnan bana, bana ne tür resimler gönderdiklerini bilmiyorsun. Bazılarını gerçekten kafamdan silmek istiyorum. Ama bir gün *haber* geldi. Gülümsedi. "Birbirimizi hemen bulduk ve çok geçmeden yüz yüze görüşmeye karar verdik. Ve en başından beri ikimizin de aynı şeyi istediğini açıkça belirttik. Sanırım bu yüzden bu kadar iyi çalışıyor."

"Mutlu görünüyorsun," diye dikkatli bir şekilde gözlemledim.

"Böyle. Aylardır ilk defa her gün eski sevgilimi düşünmüyorum. Ve bu büyük ölçüde yeni ilişkimden kaynaklanıyor. Aslında çok ciddi bir adam, temelde benim tam tersim. "

"Bana karşıtların birbirini çektiğini söylüyorlar."

“Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama bence bizim durumumuzda bu doğru. Ben... ”Scott cümlenin ortasında durakladı. Bakışları benden kulübün kapısına kaydı. Sonra hızla bana baktı. "Arkadaşlarım girdi."

Sesindeki ani huzursuzluğu yakaladım. "Merak etme ağzımı açmayacağım."

Rahat bir nefes verdi, sonra sırtını dikleştirdi ve bir kolunu kaldırdı. "Hey, siz ikiniz!"

Scott'ın arkadaşlarına bakmak için döndüm... ve felç oldum.

Everly ve sarışın bir çocuk masamıza doğru yürüdüler. Scott ayağa kalktı ve ikisine de hızla sarıldı.

Bu sırada, iç geçirerek Everly'ye baktım. Woods-tepe gerçekten küçüktü. Öyle ya da böyle herkes birbirini tanıyordu ve bu ürkütücüydü.

"Merhaba," dedim, beceriksizce elimi kaldırarak.

Everly gülümsedi, öne çıktı ve bana sarıldı. "Seni gördüğüme sevindim Jude," diye haykırdı ve sözleri samimi görünüyordu. Ardından yanındaki çocuğu işaret etti. Oldukça uzun sarı saçları ensesinde toplanmıştı. Blake'in oda fotoğrafında gördüğümü hatırladım. Cam'ın nazikçe "At Kuyruğu" dediği adam olmalı. "O benim erkek arkadaşım Nolan."

«Ben Jude. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Memnun oldum" dedi elimi sıkarak.

"Seninle oturmamızın bir sakıncası var mı?" Everly, masamızdaki boş sandalyeleri göstererek sordu.

"Hiç de bile." Scott bir sandalyeyi geri itti. Everly ona teşekkür etti ve paltosunu çözdü.

Nolan da aynısını yaptı ve ceketini sandalyenin arkasına astı. *Önünde büyük harflerle Çay-Shirt ile* tasarlanmış bir çay poşeti olan, altına siyah bir tişört olan kalın bir yün hırka giymişti .

Çok başarılı olmamakla birlikte kahkahamı bastırmaya çalıştım.

Nolan iki elini sandalyesinin kol dayamalarına dayayarak, "Yeni arkadaşın Scott'ı sevdim," dedi.

Kafası karışmış bir şekilde ona baktım, sonra sadece omuz silken Everly'ye baktım.

"Gömleğine olumlu tepki gösteren herkes ondan her zaman ekstra puan alır" diye açıkladı.

"Ekstra puan, ha?" diye mırıldandı Nolan, şakağını öpmek için eğilerek. "Her zamanki gibi mi?"

Everly gülümseyerek başını salladı ve Nolan tezgaha gitmek için ayağa kalktı.

"Cuma günü nasıl giyineceğini zaten biliyor musun?" Scott, Everly'ye sordu.

Bir an düşündü. «Nolan'a göre bu özellikle resmi bir durum olmayacak. Belki sessiz bir üst kısmı olan bir etek? "

«Bana mükemmel görünüyor. Neye sahip olduğumu göreceğim. Aslında gidip kendime yeni bir şey alsam iyi olurdu. "

"Ben de. Geçenlerde Blake'i biraz alışverişe çıkmaya ikna etmek istedim ama umduğum kadar hevesli değildi."

Everly gülümsemesini tutmaya çalışıyor gibiydi. "Ona kalsaydı, her zaman tulum içinde yaşardı."

"Ben de. Başka bir şey değilse, bir mazereti var, o bir atlet, ”diye gözlemledi Scott.

Hiç gülümsedi. "Bu da doğrudur. Bu arada, bana seyahatinden bahsetti ”dedi.

"Blake'i tanıyor musun?" diye sordu Scott, birinden diğerine şaşkın şaşkın bakarak.

Kalbimin göğsümde attığını hissettim. Dakikalar içinde rahatlamış hissetmekten bir keman teli kadar gergin olmaya başlamıştım ve buna nasıl karşı koyacağımı bilmiyordum.

"Mmh. Evet, ”yavaşça cevap verdim. "Bir zamanlar birlikteydik."

Scott, bir yapbozun parçalarını zihinsel olarak yerine koymaya çalışıyormuş gibi uzun süre bana baktı. "Ah," diye bağırdı birkaç saniye sonra.

"Evet. 'Oh' doğru tanım."

"Bana birlikte hastaneye gittiğinizi söyledi. Ve konuştuğunu. Son birkaç sefer çok gergin görünüyordun, bu yüzden çok mutluyum. Her neyse, film gecesi davetim her zaman geçerlidir. "

Göğsümde bir şey seğirdi. Sanki bir rüyadan uyanmış gibiydim ve birden kendimi acı gerçekle karşı karşıya buldum.

En iyi arkadaşımı da benden almana izin vermeyeceğim. Blake'in sözleri kafamda çınladı.

Sonunda temize çıktıktan ve Woodshill'e geldiğimden beri ilk kez onunla aynı yolda olduğumu hissettikten sonra, onun öfkesini uyandıracak hiçbir şeyi göze alamazdım. Nedensiz. İyi ya da kötü bu, Everly'den uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu da Scott'ı da göndermem gerektiği anlamına geliyordu.

Cep telefonuma baktım ve sırıttım. Nolan emirleriyle masaya geri dönerken, "Üzgünüm millet, kaçmak zorundayım," dedim.

"Ah," dedi Everly hayal kırıklığıyla. "Ne utanç."

Yorumunu ve Scott'ın kafası karışmış ifadesini görmezden geldim, mekanik bir şekilde ceketimi giydim ve çantamı omzuma astım. "Kahve için teşekkürler Scott." Omzunu kısaca sıktım.

Kimsenin tartışmasına fırsat vermeden topuklarımın üzerinde döndüm ve kafeye doğru yürüdüm. Everly'nin arkamdan bir şeyler mırıldandığını duydum ama düşünmemeye çalıştım. Tıpkı bana saldıran kayıp hissini gidermeye çalıştığım gibi.

18

için çalışacağım galeri , tuğla dış cephesi ultra modern iç mekanla keskin bir tezat oluşturan eski bir binadaydı. Çok çeşitli konuların çerçevelenmiş çok sayıda fotoğrafının asıldığı yüksek duvarları olan çok geniş, net bir ortamdı. Ne yazık ki, içeri girdiğimde onları daha iyi görme fırsatım olmamıştı ama Colin beni personel odasına götürdüğünde, basketbol sahasında oynayan çocukların grafiti fotoğraflarını ve portrelerini fark ettim.

"Al," dedi Colin, sanki yirminci kez, köpüklü şarap dolu bir tepsiyi bana uzatarak. "Sanırım artık neredeyse herkes burada. Belki geç gelenler gelebilir ama gösteriler başlar başlamaz onları arka odaya götürün ki çocukları rahatsız etmesinler. "

Başımı salladım. "Anladım."

Galerinin sahipleri, bitişikteki gençlik merkeziyle işbirliğine gitmişti. Yanlış anlamadıysam, gecenin bir kısmı, asistanlar ve çocuklar tarafından oluşturulan bir dizi performansla, merkezin sunduğu etkinliklerin fotoğraflarının sergilenmesine ayrıldı. Seyirci, çok gençlerden kır saçlı zengin görünümlü insanlara kadar çeşitliydi. Colin özel olarak kurulmuş bir barın tezgahının arkasında durdu ve içeceklerle ilgilenirken, ben yeni misafirleri karşılamaktan ve onlara köpüklü şarap, portakal suyu veya her ikisini birden sunmaktan sorumluydum.

Orada bulunanların çoğu galerinin düzenli misafirleri gibi görünüyordu ve bu bana tamamen normal geldi.

Bana gerçek bir esenlik yeri olduğu izlenimini verdi. Birkaç kişinin sıcak kucaklamalarla selamlaştığını ve en ufak bir mahcubiyet olmadan hemen konuşmaya başladığını gördüm. İnce duvarlarla ayrılmış tüm odalarda fon müziği vardı ve yumuşak ışıklar çok hoş bir atmosfer yarattı.

Konukların yanından başka bir bardak tepsisiyle geçerken ve herkesin bir şeyler içip içmediğini kontrol ettiğimde Scott'ın girdiğini gördüm.

nefesimi tuttum. Aniden böldüğüm son görüşmemizden beri onunla bir daha konuşmadım. Ama bana gülümsediğini ve bana doğru geldiğini gördüğümde, bana kızgın olmasından korkmama gerek olmadığını anladım. Woods-hill'deki tek gerçek arkadaşımdı. Sadece ondan uzak kalamazdım.

"Yahudi!" diye bağırdı, tepsiyi elimden düşürmemek için ihtiyatla bana sarılarak. "Görüyorum ki harika gidiyorsun."

gülümsemeye çalıştım.

Kısa bir süre sonra, Scott'a bir kız katıldı. Dağınık sarı saçları, siyah çerçeveli gözleri vardı ve onun yırtık pırtık kot pantolonu ve ağır savaş botlarıyla kombinlediği çok bol ekoseli bir gömlek giymişti. Scott onu sürüklerken kaşları hafifçe çatıldı.

"Bu arkadaşım Sawyer. Sana bahsettiğim kişi, ”dedi anlamlı bir şekilde ve sonra onun çevrimiçi randevu işinde ona yardım eden kız olduğu aklıma geldi.

"Tanıştığıma memnun oldum," diye yanıtladım onu başımla onaylayarak.

"Ve o Sawyer'ın erkek arkadaşı, Isaac." Scott, o zamana kadar kenarda duran bir çocuğu işaret etti. En az arkadaşı kadar tatlıydı ama ütülü gömleği ve sıcak gülümsemesiyle çok daha zararsız görünüyordu.

Gülümsedim ve tepsiyi üçüne de verdim. "Köpüklü şarap mı yoksa meyve suyu mu?"

"Teşekkürler," diye yanıtladı Isaac, iki bardak meyve suyu alıp birini içini çeken kıza uzatarak.

"Burada çalışmanın dezavantajlarından biri. Asla gerçekten kadeh kaldıramayız, ”diye açıkladı.

"Meyve suyunu severim," dedi Isaac. Öne eğildi ve burnunu Sawyer'ınkine sürttü. Kızın yüzü hemen yumuşadı ve mutlu bir ifade bakışlarını yumuşattı. Sonra Isaac ona ve Scott'a kadeh kaldırdı.

"Burada çalışıyorsun?" diye ihtiyatla sordum.

Sawyer bana döndü. "Bazen galeri için fotoğraf çekmeme ve sergiler düzenlememe izin veriyorlar."

"Ve o çok iyi," diye ekledi Scott gururla. "Hepimizin çektiği fotoğrafları görmeliydin."

"Bugün yine benim sıram," dedi omzunun üzerindeki büyük çantayı göstererek. Sonra bana baktı. "Scott bana senin bir aktris olduğunu söyledi."

Sanki göğsüme yumruk atmıştı. Yutmuşum. “ *Ben* bir aktristim. Aslında durdum. "

Sawyer düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Yazık. Yeni şeyler bulmak için her zaman yaratıcı beyinlere

ihtiyacımız var. Tekrar düşünmen gerektiğini duymama izin ver."

"Ben... mmh. Teşekkürler. Yapacağım." Kekelediğimi fark ettim ve garip bir şekilde tepsiye baktım. "Daha fazla gözlük alacağım. İyi akşamlar ve iyi eğlenceler dilerim. "

Döndüm ve Colin'in daha önce daha fazla köpüklü şarap ve meyve suyu yaptığı tezgaha doğru yürüdüm.

Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Sen çok iyisin."

Tepsiyi doldururken başka bir şey değilse de, diye düşündüm. Sonra derin bir nefes aldım ve diğer konukların girdiği girişe geri döndüm.

Nolan ve Everly el ele tutuşarak geldiler, ardından başka bir çift geldi. Kızın omzuna düşen bir örgüyle bağlanmış kırmızımsı saçları vardı ve çiçekli bir elbise giyiyordu. Çocuğun çok siyah saçları ve tüm galeriyi aynı anda kucaklamış gibi görünen dikkatli bir bakışı vardı.

Everly beni fark ettiğinde tereddütle gülümsedi ve elini kaldırdı. Çok hoştu. Önü düğmeli bej kadife bir etek ve eski model krem rengi bir bluz giymişti. Siyah kazağı, kot pantolonu ve beyaz tenis ayakkabısıyla Nolan da sadeliğiyle bir o kadar yakışıklıydı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve yaptığım amacı düşündüm. Blake'e benden nefret etmesi için hiçbir sebep vermezdim. Bir daha asla.

"Merhaba" diyerek yeni gelenleri selamladım. "Bir aperatif ister misiniz?"

"Memnuniyetle." Everly iki bardak aldı ve birini Nolan'a uzattı.

"Evet, meyve suyu" dedi esmer çocuk, bardaklardan bir tane daha alarak. Arkadaşı ise köpüklü bir şarap aldı.

"Evet, köpüklü şarap," diyerek dilini çıkardı.

"Jude, bu benim üvey kardeşim Dawn," diye bir süre sonra bizi tanıştırdı Everly, sonra elinde meyve suyu olan çocuğu işaret etti. "Ve bu Spencer, erkek arkadaşı."

"Tanrım, sen Jude misin?" *O* Jude? diye sordu Dawn, benimle Everly arasında endişeli bakışlar atarak.

"Üzgünüm, biliyorsun, Scott ve ben biraz övündük," dedi Everly beceriksizce.

"Scott bana serinin bağlantısını gönderdi. Onu hiç tanımıyordum ve... Kahretsin, kendimi karşı konulmaz bir kasırga içinde buldum, "dedi Dawn, o kadar hızlı konuşuyordu ki onu zar zor anlıyordum. "Artık Woodshill'de yaşıyor olman inanılmaz! Artık bizim de ünlümüz var. Kitaplarımdan biri bir gün film olursa, senin de bir rolün olmalı. Çok güzel olurdu. "

Göz kırptım. Ne yazık ki, söylediklerinin sadece yarısını anladım.

"Ses hızında konuşuyorsun," diye mırıldandı Spencer, elini ensesine koyarak.

"Oops. Üzgünüm." Bana mahcup bir ifadeyle baktı.

"Hayal et," diye yanıtladım, yırtık. Şafak bana biraz kendimi ya da en azından bir zamanlar olduğum kişiyi hatırlattı. Kabarcıklı ve enerji dolu ve yaşama isteği. Everly ile olan durumum yüzünden onunla arkadaş bile olamadığımı bilmek midemi bulandırıyordu.

Neyse ki, o sırada diğer konuklar geldi ve Everly ve diğerlerine bol eğlenceler diledim. Tezgaha döndüğümde, Blake ve onun yüz kilometrelik yarıçap içindeki herkesle arkadaş olup olmadıklarını veya sadece talihsiz bir tesadüf olup olmadığını merak ettim.

Diğer misafirlere servis yaptım, ardından açılış konuşması yapıldı. Açılan bir mikrofonun tıslaması odada yankılandı. Etrafıma baktığımda Scott, Everly, Nolan ve arkadaşlarının sahneye çok yakın küçük bir grup oluşturduğunu gördüm.

"Merhaba" dedi bir ses. Konuşan mavi saçlı kadın kısa boyluydu ama çok güçlü bir aurası vardı. Dostça gülümsemesi tüm mevcutları hedef almıştı. "İyi akşamlar. Ben galerinin sahibi Robyn. Öncelikle bu gece buraya geldiğiniz için teşekkür ederim ve merhaba diyebildiğim için mutluyum. Bu türden ilk etkinlik ve çok heyecanlıyım. Anlamış olabileceğiniz gibi." Bir elini kaldırdı ve abartılı bir şekilde havada sallayarak kalabalığın alçak bir kahkahasına neden oldu. “Gençlik merkeziyle çalışmak harika bir deneyimdi. Bu gece tiyatro, müzik ve şiir-slam gibi bazı performanslar göreceksiniz. Umarım yeni bir geleneğin başlangıcı olur. Seyirciler tezahürat yaptı ve Robyn daha da parlak bir şekilde gülümsedi. Boğazını temizledi. "Sizi daha fazla tetikte tutmak istemeden: İşte burada gençlik merkezinin gençleri, şimdiki tiyatro prodüksiyonlarından bir alıntıyla karşınızdasınız."

Robyn aşağı atlarken, iki çocuk başka bir alkış kükremesi arasında küçük sahnede belirdi ve bazı sahne malzemelerini hızlı ve doğru bir şekilde yerleştirdi.

Işıklar kapatılmış. Tek ışık galerinin arkasından ve girişten geliyordu ve orada bulunanların silüetlerini bir an için görebiliyordu.

Birden sahne ışığı yandı. Mavi bir meşale parladı, ardından bir saniye ve ardından bir üçüncü. Işık demetleri önce havada dans ederken, arka planda hafif bir melodi duyulabiliyordu. O öldüğünde, meşale hareketleri yavaşladı ve çocuklar onları tuttu, böylece yüzleri aşağıdan aydınlandı. Hepsinin omuzlarında çizgili pijamalar ve yumuşak battaniyeler giydiklerini görebiliyordunuz. Sahnenin sağında, çömelmiş iki çocuğu aydınlatan başka bir lamba yakıldı. Doğruldular ve sessizce diğerlerine katıldılar. Biri yeşil bir takım elbise giyiyordu, yanındaki ise ondan en az iki baş uzundu ve sırtına bir çift ışıltılı kanat takmıştı.

Seyirci operanın ne olduğunu anlayınca birkaç kişi kahkaha attı.

Kısa boylu olan çocuk, pijama giymiş üç genci işaret ederek, "İşte," dedi.

"Emin misin?" diye sordu kanatlı dev.

Diğeri şiddetle başını salladı. "Bu odada gölgemi kaybettim."

Metni biliyordum çünkü okulda kendim okumuştum. O zamanlar Tinker Bell rolünü oynamıştım ama kabul etmeliyim ki peri rolünü bu kadar uzun boylu bir aktöre

vermek harika bir fikirdi. Omuzlarının ne kadar geniş olduğundan bir futbol vaadi gibi görünüyordu.

Hızla, başka konukların şaşkınlık içinde etrafa baktığı girişe doğru baktım. Orada kalıp *Peter Pan'ı* izlemek istiyordum ama ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim ve salona yöneldim.

"Hadi," diye fısıldadım. "Buraya geçebilirsin, sana bir içki getireyim." Onlara Colin'in daha önce gösterdiği alana kadar eşlik ettim ve arka planda performansı izlemeye devam ederken gözlükleri dağıttım. Peter gölgeyi Wendy'nin yardımıyla bulmuş ve kendi üzerine dikmeye çalışıyordu.

Göğsüme yine tarif edilemez bir ağırlık çökmüştü. Bir şey daraldı ve genişledi, bu da bende büyük bir yorgunluğa neden oldu. Dinledikçe hislerim daha da güçlendi.

Aperatifleri dağıttıktan sonra sahneye bakmak için döndüm. Oğlanlar gelişiyor gibiydi. Bazıları kendim oyunculuk yapmaya başladığım yaştaydı. Her birinin ne kadar heyecanlı olması gerektiğini ve sahnede olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve kısaca kendilerini başka birinin yerine koydum.

Yeni misafirler geldiğinde bu dikkat dağınıklığına sevinsem mi kızsam mı bilemedim çünkü oyunda birkaç replikten daha vazgeçmek zorunda kaldım.

Döndüm ve iki kolu tezgâha dayalı, sahneye kendinden geçmiş bir halde bakan Colin'e doğru yürüdüm. Sadece tepsiyi yanına koyduğumda uyandı.

"İyiler, değil mi?" kiliseler.

Duygularımı uzak tutmak için çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Evet, iyiydiler. Çok iyi. Ve bana ilk defa şarkı sözlerini ezbere öğrenirken yaşadığım duyguları hatırlattılar. Kendimi hikayelere kaptırıp onlara tutunduğumda, gerçek hayatta ne zaman devam edeceğimi bilmiyordum.

Birden göğsümde hissettiğim duygunun anlamını anladım.

Nostalji.

Sanki bir parçam uzun bir uykudan uyanmış ve hayata dönerken can çekişiyordu. Bu hissi tutamadım ve o anda kendimi mahkum gibi hissettim. Çünkü oyunculuğu özledim… ama asla geri dönemeyeceğimin tamamen farkındaydım.

19

Bir PRII evin kapısına ve sıcağa girdim. Kapının arkasına yaslandım. Yorgundum, akşam düşündüğümden daha uzun ve yorucu geçmişti. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, bu yüzden duygularımı boğmaya ve Scott'tan ve diğerlerinden mümkün olduğunca uzak durmaya odaklandım. Buna ek olarak, merkezdeki çocukların oyunculuğuna kapıldığım ve artık geri dönmemin mümkün olmayacağı bilinci, dakikalar geçtikçe daha da netleşiyordu. Tüm duygularımı yok ettiğim, bedenimi ve ruhumu işime adadığım inatçılık, sahip olduğum her enerjiyi tüketmişti. Harap olmuştum, pizza kostümüyle dolaştığım günlerdeki gibi.

Bir bardak su içmek için kendimi yorgun bir şekilde mutfağa sürükledim. Oturma odasına girdiğimde televizyonun açık olduğunu ve Blake'in joystick ile kanepede oturduğunu gördüm. İçeri girdiğimde bacaklarını kaldırdı ve başını kaldırdı.

"Merhaba," dedim dolaptan bir bardak alarak.

"Merhaba," diye yanıtladı, gerinerek.

Bana birkaç saattir orada oturduğu izlenimini verdi. Masanın üzerinde çatal bıçak takımı, birkaç bardak ve bir videonun çalıştığı açık dizüstü bilgisayarı vardı. Bunu ve oyunu aynı anda nasıl takip ettiğini anlayamadım.

"Ezra sana bir tabak sebze yahnisi bıraktı."

Kardeşime büyük bir düşünceli kucaklama gönderdim ve mikrodalgayı açtım.

"O evde?"

Blake başını salladı, sonra joystick üzerindeki düğmelere kötü davranmaya başladı.

İzledim. Yüzünde, son birkaç gündür Ezra'nın yanında ya da başına geldiğinde varsaydığı o ciddi ifade yine vardı. Ona Los Angeles hakkında anlattıklarımı düşündüğünü biliyordum ve Ezra'nın bizim ayrılığımızla hiçbir ilgisi olmadığına dair onu temin etmiş olsam da, bunun üzerinde kafa yorduğu belliydi. Ancak, çaba sarf etmesine rağmen, Blake evde birlikte yaşamayı mahvetmemek için kendini kontrol etti.

"İşe nasıl gittin?"

Bir an düşündüm, kendime bir bardak su doldurup birkaç yudum aldıktan sonra cevabı seçtim. "Çok iyi."

Teknik olarak yalan değildi. Kötü gitmemiştim ve bahşiş olmamasına rağmen akşam profesyonel bir bakış açısıyla çok iyi geçmişti. Tek sorun üzerimde bıraktığı etkiydi.

Son zamanlarda tüm gücümle ileriye bakmaya ve geçmişi geride bırakmaya çalıştım. Benim için oyunculukla ilgili o kadar çok olumsuz duygu vardı ki, sadece yanlış giden şeyler hakkında düşündüm. Ama bu şekilde başlangıçta ne kadar eğlendiğimi ortadan kaldırdım. Oğlanların oynadığını görünce birden aklıma geldi. Canımı yakmıştı, ama aynı zamanda iyi, bir şekilde sindirmem gereken tekil bir karışımdı. Ve sonra o akşam, Blake'le aramdaki ilişkiyi mahvetme riskini göze almadan Woodshill'de kimseyle arkadaş olamayacağımı daha çok

anlamama yardım etmişti ve bu gerçekten istediğim son şeydi.

Derin bir nefes aldım ve güzel şeylere odaklanmaya çalıştım. Kendime bir sitemim olmadı. İyi çalışmıştım ve sonunda eve dönmüştüm. Blake de oradaydı. Gitmemişti, benim varlığımdan kaçmak istemiyor gibiydi. Herşey iyiydi. Bu kadar yıkılmış hissetmek için hiçbir sebep yoktu.

Mikrodalga çaldı ve tabağımı çıkardım. Davetkar kokuyordu ama dürüst olmak gerekirse o kadar açtım ki her şeyi yerdim.

Çekmeceden bir çatal aldım ve odama gitmek üzereydim ki Blake arkamdan boğazını temizledi.

"Burada kal, hadi."

Kısa bir tereddüt yaşadım. Ama öte yandan, akşamı o kadar çok şey üzerinde düşünmüştüm ki, tekrar yalnız kalmak ve ne tiyatro, ne de aramızdaki tarih hakkında düşünmek istemiyordum. Bu yüzden oturma odasını geçtim ve kanepenin diğer ucuna oturdum.

Blake bana kısaca baktı, sonra tekrar ekrana baktı.

Bir süre sonra, "Everly beni katılmaya ikna etmeye çalıştı," dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama başarılı bir şekilde direnmeyi başardım."

"Çünkü? Bundan zevk alırdın."

Burnunu buruşturdu. "Nolan beni her zaman lanet olası şiir-slam'lerine dahil etmeye çalışıyor."

Bu fikir bir an için endişelerimi unutturdu. "Seni gerçekten görmek isterim."

"Bundan şüphem yok." Bu fikir onu itiyormuş gibi titredi.

“Birkaç şiir yarışmasına katıldım. İlginçler."

“İç hayatımı anlattığım, ruhumu yüzlerce insanın önünde çırılçıplak bıraktığım bir şiir yazmaya hiç niyetim yok. Benim için daha ürkütücü bir şey yok. "

Bir çatal dolusu sebze aldım ve midem yüksek sesli bir gümbürtü şeklinde kısa bir sevinç çığlığı atarken iç çektim. Blake'in ağzının kenarlarını belli belirsiz kaldırdığını görünce, gözlerindeki ciddiyeti ortadan kaldıran o gamsızlığa sarıldım. Harcadığım akşamdan sonra, gerçekten bir balsam oldu.

Gülümsemenizi tutmanıza gerek yok Bay Şiir-Slam. Çok çalıştım ve bu yemeği kazandım. "

"Doğru. Ve sana bir sır vermemi ister misin?"

Ağzım doluyken inledim.

"Tatlı da var."

Başımı kaldırdım, şaşırdım. Sonra yutkundum ve ona meydan okurcasına baktım. "Söyle, hadi."

“Önce Cam ve ben alışverişe gittik ve teklif üzerine biraz dondurma aldık. Dondurucu kavanozlarla dolu. "

Gittikçe daha iyi oluyordu. "Kulaklarım için müzik."

"Düşündüm. Ama Otis aynı fikirde değildi. Deli olduğumuzu haykırdı."

"Otis'in bağırdığını hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum," diye gözlemledim.

Blake dilini şaklattı. "Aferin."

Kalan sebzeleri bitirmek için acele ettim. Sonra ayağa fırladım, tabağı bulaşık makinesine koydum ve şok içinde ıslık çalarak düşündüğüm dondurucuyu açmaya gittim. Blake abartmamıştı, ağzına kadar dondurma kavanozlarıyla doluydu. Ağzım sulandı.

"Aman Tanrım." Hatmi ve karamel aromalı bir paket aldım ve muzaffer bir şekilde kaldırdım. "Benim favorim!"

"Biliyorum," kanepeden geldi.

Kalbim takla attı. En sevdiğim dondurmanın ne olduğunu hatırladı. Benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyordu. Kalbim çarpmaya başlamasaydı daha iyi olacağını biliyordum ama elimde değildi. Duygusal olarak yorucu bir akşam geçirdikten sonra olmaz.

Çekmeceden bir kaşık aldım ve kavanozu açtığım kanepeye geri döndüm. İlk kaşık bir zevkti, o gece başıma gelen en güzel şeydi.

"Akşamın nasıldı?" Blake'e, Nathan Drake'i bir kayaya çıkarmasını, sonra saklanma yerine götürmesini ve sonunda düşmana bir silah doğrultmasını izlerken Blake'e sordum.

"Özel bir şey yok. Sadece alışverişe gittik. Sonra diğerleri gitti."

"Beğenmedin mi?" Kaşıklar arasında sordum.

Omuz silkti. "Çok fazla değil."

Yüzüne baktım, aniden tekrar gergindi. Sonra masadaki bulaşıkları inceledim ve bakışlarımı bacağına kaydırdım.

"Her şey yolunda mı?" diye ihtiyatla sordum.

Oyunu durdurdu ve bana döndü. "Evet neden?"

"Eh, bilirsin, gece geç oldu ve sen koltukta oturuyorsun, bulaşıklarla çevrili. Geçen seferki, merdivenlerden çıkamadığın zamanki gibi. "

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Sonra homurdandı. "Benim eşyalarım değil. Diğerleri o kadar çabuk dışarı çıktılar ki her şeyi ortada bıraktılar. "

Rahatlayarak kendimi geriye attım. "Tanrıya şükür."

Oyunu yeniden başlattı. Ona dönüp baktığımda, şüphesiz dudaklarında yaramaz bir gülümseme fark ettim.

"Neden o kendini beğenmiş ifaden var?"

Blake tekrar omuz silkti. "Sadece anneme benziyorsun. Bu kadar."

Linda düşüncesi mideme bir yük bindirdi. "Ve sen, diğer yandan, beni korkutmaktan zevk alıyor gibisin. Hastane ziyaretinden hoşlanmadım. Tekrar etmemeyi tercih ederim. "

"Tamam anne."

Onu bacağına -sağ bacağına- tekme attım ama pek rahatsız olmuşa benzemiyordu ve gülümsemeye devam etti.

Dizüstü bilgisayara baktım, bu arada video durmuştu. "Neye bakıyordun?"

Oyunu durdurdu. "Bana Cody ve Noel'i tanımadığını söyleme."

Anlamadan ona baktım.

Başını sallayarak uzaktan kumandadaki düğmeye bastı ve ardından ekranda OYUNU DURDURUN , ardından joystick'i masaya yerleştirdi ve dizüstü bilgisayarı aldı. İkimiz de ekrana bakabilmemiz için bacaklarını uzatmış ve bilgisayarın üstüne rahatça yerleşti. Sonra videoyu geri sardı.

"Şimdi dünyanı zenginleştireceğim Jude," dedi çok ciddi bir şekilde, sanki Anayasayı değiştirmekten bahsediyormuşuz gibi. Ardından PLAY'e bastı .

Ekranda biri koyu, diğeri açık kahverengi olan iki çocuk belirdi. İki ekranın önünde oturuyorlardı ve ara sıra duraklattıkları bir videoya yorum yapıyorlardı. Aptalca şakalar yapmak için yarıştılar ve o kadar komiklerdi ki bir noktada dondurmayı bile unuttum.

"Onlar iki harika salak," diye yorum yaptım, gülmeme engel olamayarak.

"Yemezsen bana ver," dedi Blake bana bir şaka yaparak.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm, sonra hiç düşünmeden bir kaşık dondurma alıp diğer elimin altına alarak ona döndüm.

Blake önce bana sonra kaşığa baktı. Sonunda ağzını açtı ve onu besledim. Sonra mutlu bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Dudaklarındaki dondurmayı dilinin ucuyla silmesini izledim. Memnun iç çekişi kızarmama neden oldu.

«Kurabiyelerin tadı kadar güzel bir şey yoktur. Ama bu da fena değil," diye yorum yaptı, ben yanaklarımı ateşe vermeye ve kaşığı tekrar dondurmaya sokmaya çalışırken.

Blake dizüstü bilgisayarı işaret ederek, "En iyi yer burası," dedi.

İki komedyenin oldukça aptalca olan bir başka şarkıya yanıt olarak bir şarkı uydurduğu bir sahne başladı ve ben daha çok güldüm. Sonra kavanozdan bir top dondurma daha aldım ve gizlice Blake'e baktım. Woodshill'de yaşadığımdan beri ilk kez onu tamamen rahatlamış gördüm. Gülümsemesi bana eskisini o kadar çok hatırlattı ki içimde bir şeyler titremeye başladı.

Bana döndüğünde, sıradan görünmeye çalışarak dizüstü bilgisayara baktım. Ama bana o kadar yakın oturduğunda benim için zordu ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Video sona erdi ve bir sonraki otomatik olarak başladı. Bu arada ben dondurma yemeye devam ettim ve Blake'e her aç kuş sesine benzer bir ses çıkardığında birkaç kaşık verdim. Arka arkaya üç video izledik.

Gerginlik sonunda beni terk etmişti ve ben kanepeye düştüm.

"Jude?" Blake, başka bir video başladığında sordu.

"Aynen?"

"Bana bu gece ne olduğunu anlat."

Kafam karışmış bir şekilde ona yan yan baktım. Yeşil gözleri dikkatle bana bakıyordu. Sanki içime bakıp içinde soru işaretleri uyandıran bir şey görebilirmiş gibi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gözlerini hafifçe kıstı. "Bir terslik var. İçeri girer girmez fark ettim."

"Belki yorgunumdur."

"Belki de akşam inanmamı istediğin kadar iyi geçmedi," diye yanıtladı kuru bir şekilde, onu orada kanepede bulduğum günü düşündürdü ve aynı kesinlikte tavrını analiz etti.

Derin bir nefes aldım ve yarısı boş dondurma kavanozuna baktım. Woodshill'de kendimi yalnız hissettiğimi ona söyleyemezdim çünkü onun iyiliği için iyi insanlarla arkadaş olmaktan kaçındım. Bu sadece benim sorunumdu. Ama belki... belki ona başka şeyler anlatabilirdim.

Galerideki sahnenin görüntüleri, beni tamamen beklenmedik bir şekilde etkileyen, beni yok eden duyguların bir yankısıyla birlikte aklıma geldi.

Peter Pan'da oynadığım zamanı hatırlıyor musun ?" diye tereddütle sordum.

Blake başını salladı.

Artık çok yumuşak olan dondurmayı çevirmeye başladım. "Bu gece galeride o işten bazı sahneler de dahil olmak üzere çeşitli performanslar vardı. Ve nedense bana oyunculuğa başladığım zamanları hatırlattı. "

Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi sessizdi. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "Bana o kadar da kötü gelmiyor."

"Aslında değildi. Tam tersine. Bana oyunculukla ilgili sevdiğim her şeyi hatırlattı. "Aceleyle bir top dondurma daha yemeye koyuldum, daha fazla söze gerek yok. Biraz

önce çok iyiydik. Tekrar huysuzlaşıp her şeyi mahvetmek istemedim.

Ama sen vazgeçtin, dedi Blake.

Başımı salladım. Sonra cesaret ettim. "Yalnızca değil. Burada baştan başlamak, biraz para kazanmak istedim ve hatta daha iyi işler elde etmek için mezun olmayı düşündüm, ama... ”Cümlenin ortasında omuz silkerek durdum.

"Ama asla istediğin gibi olmadı, Jude."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Elimden dondurmayı aldı ve konuşmadan önce bir kaşık yedi. "Seni tanıdığımdan beri oyuncu olmak istiyorsun. Hiç başka bir şey yapmadın. Boş zamanınızda bile deli gibi araştırma yaptınız, en sevdiğiniz film ve dizileri ezbere öğrenene kadar izlediniz ve yeniden izlediniz. Kendinizi bir şeye bu kadar uzun süre adadığınızda, bir gecede ondan vazgeçip aniden başka bir hayat süremezsiniz. "

Sertçe yutkunarak ona sessizce baktım. Haklıydı. Los Angeles'ta bir aktris olarak kariyere başlamayı hayal etmekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

"Biliyorum. Ama nedense..." Omuz silktim. "Sadece geçmelerini istedim. Hayal kırıklıkları. Yeterince iyi olamama hissi."

Kutuyu masaya bıraktı. Sonra tekrar bana baktı. İfadesi ciddi ve yoğundu ve kendimi savunmasız hissetmeme rağmen gözlerimi başka yöne çeviremiyordum. Onunla hiç yapamamıştım.

"Ne kadar zaman geçtiği önemli değil. Seni tanıyorum, Jude. "Her şeyden vazgeçmeden hemen önce ona söylediğim kelimelerdi. "Neredeyse tüm programlarınızı gördüm. Adamım, Ezra ile birlikte, doktorlarla ilgili küçük bir diziniz olduğu kitsch dizisini de izledim. Bölüm. Oyunculuk için yapılmış biri varsa o da sensin."

Sanki içimde ani bir şekilde yeniden yüzeye çıkmak isteyen şeyi engellemek istermiş gibi dizlerimi göğsüme bastırdım. Ne diyeceğimi bilemedim ve sözlerini kendi kendime tekrarlarken sessizce birbirimize baktık.

"Gerçekten onlara baktın mı?" sonunda sordum.

Başını salladı, sonra bir an tereddüt etti. "Tavaya kusmakta gerçekten iyiydin." Sonra ağzımdan büyük bir yay şeklinde çıkan kusmuğu taklit etti ve ben de donuk bir kahkaha attım.

Blake durdu ve bana her şeyi tanıdığımı gösteren bir bakış attı. Ayıramadığım ama çok iyi bildiğim karmaşık bir duygu dizisiydi. Artık benden saklanmıyordu.

"Binlerce kez teşekkürler." Parmaklarımı kotumun yırtıklarından geçirdim. Gülümsemem gitgide soldu. "Bu yeni başlangıcın daha kolay olduğunu düşündüm."

Blake sözlerimi doğrulamak istercesine bir şeyler mırıldandı. "Aynı şey benim için de geçerli."

"Yetişkin olmak iğrenç."

Başka bir onay homurdanması. "Sana bir sır vermemi ister misin?"

"Şey?"

"Olmadığın biri olmaya çalışmaktan vazgeçersen, hayatını çok daha kolay hale getireceğini düşünüyorum." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama uzlaştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Kötü niyetli olmadığımı biliyorsun. Ama... Evet, Los Angeles'ta olanlar kötüydü. Ama çok özlersen devam edebilirsin. "

Sadece anlamadığı şey buydu. Yapamadı.

başımı salladım. "Mümkün değil. Çok fazla şey oldu. Her şey ters gitti. Çok korkuyorum."

"Ben de."

Korktuğu ve tüm kontrolünü kaybettiği spor yemeğini hatırladım. Onun için her şeyin bittiğine ikna oldu. İkimiz de bir şeyler kaybetmiştik ama onu geri kazanmak için amansızca mücadele eden Blake'in aksine ben henüz bunu yapmaya hazır değildim. Ve bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyordum. Çünkü korku beni neredeyse felç ediyordu.

"Ciddi anlamda?" Diye sordum.

Keskin bir şekilde başını salladı. «Büyük bir korku. Ya sahaya çok erken dönersem ve işleri daha da kötüleştirirsem? "

"Olmayacak," dedim kararlı bir şekilde.

Blake omuz silkti. "Önemli değil. Gelecekte bir şey olmasını engellemek için yapabileceğim bir şey yok. Şimdi kafanı sarmanın bir anlamı yok. Yapılacak tek şey devam etmek."

Onun sözlerini düşünürken tavana bakmak için arkama yaslandım. İkimiz de belirsiz bir süre sessiz kaldık.

"Belki de haklısın," diye mırıldandım bir süre sonra.

Blake joystick'i geri aldı. "Bunu biliyorum."

Sadece homurdandım, ama tekrar çalmaya başlamıştı. Ancak tuşlara çok basmama rağmen hemen geri çekilmek zorunda hissetmedim. Diyalogumuz bizi o aşamanın ötesine taşımıştı. Sonunda onunla oturabildim. Onunla gülün. Onunla konuş. Korkularımı ona aç, ya da tam tersi. Kısa bir an için her şeyin normale döndüğünü düşünmeme izin verdim.

20

Ve RO tükendi. Gecenin yarısını Blake'le kanepede geçirmiştim, ta ki başım uykudan öne eğilip yatmamı emredene kadar. Ama yatağa girer girmez tekrar uyandım çünkü konuşmamızı düşünmeden edemiyordum. Ardından Instagram'ı açtım ve *Twisted Rose temasıyla ilgili takipçilerimden gelen son yorumları ve soruları yanıtladım* .

Scott beni dizi hakkında konuşmaya ittiğinden beri, hala o kırık rüyaya bağlı olma hissinden kurtulamıyordum. İptal olmasaydı nasıl olurdu? Blake'in sözleri aklımdan geçti ama nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Benim için her zaman bir aktris olma hayali vardı ... ve o kadar. B planı yoktu. Ve o dünyaya geri dönmek kesinlikle söz konusu değildi. Beni çok korkuttu. Ne zaman bir an olsun düşünsem, bir kişinin her şeyi yok etmeye yeteceğinin netleştiği ve ellerimin titremeye başladığı günü hatırladım. Sonunda tableti yastığın altına attım ve huzursuz bir rüyaya daldım.

Otis ve Cam bulaşık makinesini kimin boşaltacağını tartışırken ben masada meyve ve yoğurt yiyordum.

Saate baktım. Blake hala kalkmamıştı. Muhtemelen o da benim kadar yorgundu. Telefonumu cebimden çıkardım ve tüm bildirimleri görmezden geldim. Bunun yerine, Blake ile aramdaki sohbeti açtım. Ona yazmanın gerçekten uygun olup olmadığını merak ettiğim kısa bir tereddütten sonra, sohbetimizi, gülümsemesini ve yanımdaki tamamen rahat tavrını düşündüm.

mesaj yazdım.

Kalk ve ez .

Gönderdim ve yemeğe geri döndüm. Birkaç dakika sonra cep telefonum titredi.

Craig'e mesaj atmak için beni uyandırdığını söyleme.

Otis ve Cam arasındaki çekişme gitgide daha da hararetlenirken gülümsedim ve hemen bir cevap yazdım.

Şimdi öğütün. Daha sonra parla .

Yanıt olarak bana orta parmağın ifadesini gönderdi.

Güne ne güzel bir başlangıç.

"Sana yemin ederim dün boşalttım."

"Ve ne zaman? Gecenin bir yarısı mı?"

"Evet," Cam mutlak bir inançla yanıtladı.

"Bu doğru değil," dedim kuru bir şekilde, bir kaşık dolusu meyve daha yerken. Sonra Cam'ı işaret ettim. "Her zaman kelimelerle anlaşıyorsun."

"Benden hoşlandığını sanıyordum, Jude." Cam dramatik bir hareketle elini göğsüne koydu. "Bana nasıl böyle arkadan vurabilirsin?"

"Ben kimseyi arkadan vurmam. Gerçekler bunlar. "

Cam küçümseyici bir şekilde homurdandı. "Kabul. O zaman boşaltırım."

Otis memnun bir ifadeyle masada bana katıldı. "Kararlı müdahale için teşekkürler."

"Unut gitsin."

"Jude yine casusluk mu yaptı?" Blake'in sesi sordu.

Kafamı çevirdim ve kapıda onu gördüm. Cam'e baktı, sonra gözlerini bana çevirerek ağzının kenarlarını hafifçe kaldırdı.

"Doğru," diye onayladı Cam. "Ve ona güvenebileceğimi düşündüm. Zaten bana arkadan ikinci kez vurdu. "

"Takip ediyor musun?" diye sordum gülümseyerek.

Cam kısılmış gözlerle bana baktı. "Elbette istiyorum. Onur kodunu zaten iki kez kırdın. "

"Üçüncü sefer ne olacak?"

"Hala düşünüyorum. Ama güzel bir şey olmayacak ve sana çok acı çektirecek. "

"Beni gerçekten korkutuyorsun. Nasıl titrediğimi görüyor musun?" diye karşılık verdim, Cam'in bakışlarına büyük bir ciddiyetle karşılık vererek.

Otis kendi kendine kıkırdadı.

"Blake, otur. Bana ne kadar iyi bir insan olduğunu göster. Gerçekten biraz şefkate ihtiyacım var, ”dedi Cam.

Blake homurdandı ama oturdu ve kendine bir bardak doldurmak için portakal suyu sürahisini aldı. "Dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacın yok. Yanılmıyorsam sipariş vermek üzere olduğunuzu duydum. "

Cam bıkkın bir inilti ile mutfağa gitti ve bulaşık makinesini boşaltmaya başladı.

Blake sepetten bir dilim kızarmış ekmek aldı ve üzerine fıstık ezmesi sürdü. Sonra reçeli koydu. "Ezra daha kalkmadı mı?" diye sordu ekmeği ısırarak.

"Ezra bu gece eve gelmedi. Sanırım tehlikede olan bir şey var, ”dedi Cam mutfaktan.

Blake kaşlarını çattı ama daha o bir şey söyleyemeden Otis onun önüne geçti.

"Cidden mi? Ezra?" kiliseler. "Gerçekten göremiyorum."

Omuzlarımın istemsizce kasıldığını hissettim. Ağabeyimin arkadaşlarıyla bir yana, aşk hayatı hakkında hiç konuşmadığını biliyordum. Benimle yaptığı durumlar bir elin parmaklarıyla sayılabilirdi. Tam olarak üç parmak üzerinde. Çok çekingendi ve asla başkalarına açılmadı. Bunu Blake'e de yapmamıştı.

Blake cep telefonuna bakarak, "Bugün bana eşlik etme sırası ondaydı," dedi. "Rehabilitasyona gitmem gerekiyor. Otis, beni alabilir misin? "

Otis yüzünü buruşturdu. "Adam, üzgünüm. Derslere zaten geç kaldık. "

Blake küfretti ve ekmeği tabağına düşürdü. Gerçekten çaresiz görünüyordu.

Onunla ilgili bir şey olduğunda her zaman yaptığım gibi bir an tereddüt ettim. Ona karşı hep savunmadaydım ve hata yapmamaya özen gösterdim. Ama geçen akşam bana bir şey öğretmişse, o da bana yeniden güvendiğiydi. konuşabildik. Ve eğer yaparsak, ona bir teklifte bulunabilirim.

Boğazımı temizledim. "İstersen sana eşlik edebilirim."dedim yumuşak bir sesle.

Blake bakışlarını bir an daha portakallı gazoz bardağına sabitledi, sonra bana çevirdi. Hazır olmadığım bir yoğunlukla bana bakarken nefesimi tuttum.

"Tamam," diye mırıldandı.

Kahvemin son yudumunu içerek başımı geriye attım. Sonra kalkıp eşyalarımı kasaya taşıdım. Sonra tekrar masaya doğru yürüdüm ve baş parmağımla arkamı işaret ettim. "Ben hazırlanıp çantamı alacağım. Sonra gidebiliriz. "

Blake yemeye devam ederken sessizce bana baktı. Sonra kısaca başını salladı.

Çantamı Blake'in bagajına tıkıyordum ki, bir araba sokağa çıkıp birkaç ev öteye yanaştı. Tam arkamı dönecektim ama o anda birinin aşağı indiğini gördüm. Mesafeye rağmen, onun kardeşim olduğunu hemen anladım. Bunu sadece dağınık sarı saçlarından değil, sadece bir gömlek giydiği ve ceketsiz olduğu gerçeğinden de anlamadım. Evet, Şubat geçmişti ama henüz yaz olmamıştı; Ezra ise farklı düşünüyordu. Bu konuda her zaman biraz komik olmuştu. Ancak daha da tuhafı, bir kolunu yolcu kapısına dayaması ve yolcu kabininin içine doğru eğilmesiydi.

Gözlerimi kısarak ne yaptığını anlamaya çalıştım. Birini mi öpüyordu? Sadece konuşuyor muydu? Anlayamıyordum, çok uzaktaydı. Ben daha iyi göremeden kapıyı kapattı ve araba manevra yaptı, sonra tekrar ters yöne doğru yola koyuldu.

Abim ellerini ceplerine gömdü ve yola koyuldu. Kasıtlı bir ses çıkararak bagajı kapattığımda durdu. Beni gördü ve şaşırdı. Sonra tekrar yola koyuldu.

Yaklaştıkça, onda daha fazla ayrıntı fark ettim. Sportif giyinmişti ve sanki koşmuş gibi boynuna büyük

kulaklıklar takmıştı. Randevusu onu sokağımıza bıraktığında orada olmasaydım, ona sorunsuz inanırdım. Ya uyumak için eve gelmediğini Cam'den duymamış olsaydım.

Onunla vedalaştım ve bana katıldı. İfadesi anlaşılmazdı.

"Blake'in arabasıyla ne yapıyorsun?" beni selamlamak yerine sordu.

"Kimdi?" Başımı sallayarak geldiği yöne doğru cevap verdim.

"Bu seni ilgilendirmez."

sırıttım. *Ah Esra* . "Randevunuz vardı" dedim.

Kaşlarını çatıp kapıya baktıktan sonra tekrar bana baktı. "Ya öyle olsaydı bile mi?"

"Memnun olurum. Yıllardır birinin beni tanıştırmasını bekliyordum. "

"Randevularımı sana hiç sunmadım ve şimdi yapmaya başlamayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bu çok saçma olurdu."

"Öyle düşünmüyorum."

"Sen de komiksin."

Dikkatlice izledim. "Başkalarıyla bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama benimle yapabilirsin. Teklif her zaman geçerlidir. Kabul etmek?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra bir tür istifa ünleminde bulundu. "Ayrıca, randevum olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilen sadece ben değilim. Dün gece tekrar uyumadın. "

"Yani? Cam hep dışarıda uyur. Nereye gittiği kimsenin umurunda değil."

"Ezra," dedim yumuşak bir sesle, elimi koluna koyarak. "Seni seviyoruz. Geceyi dışarıda geçirirsen ya da biriyle çıkarsan, umursarız."

Yine anlaşılmaz bir ses çıkardı. "Ben..." Ağzını kapattı, açtı ve tekrar kapadı. Sonra boynunun arkasını ovuşturdu.

Bazı şeyler hakkında konuşmanın ona ne kadar çaba sarf ettiğini biliyordum. Ona gerçekten baskı yapmak istemedim, ama bazen hayatında onu ve yaptıklarını önemseyen insanlar olduğunu nazikçe hatırlatmak için kıçına tekme atmak zorunda kaldın. Onun için önemli olan bir konuda yalnız olduğunu düşünmesini istemedim. Her zaman onun yanında olduğumu biliyor olmalıydı, ama bazen onu nasıl anlayacağımı ya da bunun doğru şey olup olmadığını bilmiyordum. "Yani?" ihtiyatla ısrar ettim.

Bana bu bilgiyi vermeden önce gerçekten yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek istiyormuş gibi ön kapıya baktı. Sonra yutkundu. "Önce ciddi olup olmadığını anlamam gerek."

ona gülümsedim. "Bana iyi bir plan gibi geliyor."

Keskin bir şekilde başını salladı. Ona sarılmak istedim ama kulaklıkları karıştırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra Blake'in arabasını işaret etti ve ilk sorusunu tekrarladı. "Blake'in arabasının yanında ne yapıyorsun?"

Onu suçlu hissettirmek istemediğim için bir an tereddüt ettim. "Ben... mmh. Onu rehabilitasyon seansına götürüyorum."

Esra gözlerini kırpıştırdı. Sonra yüksek sesle küfretti ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, bugün sıra bendeydi, değil mi?"

Onu rahatlatmak için koluna dokundum. "Merak etme benim için sorun değil."

Ezra ellerini yavaşça indirdi ve başı eğik bir şekilde bana baktı. "Unuttuğuma sevinmiş gibisin."

keşfedilmiştim. Utançtan kızardım.

"Yanakların çiğ somon fileto renginde."

Dilimi tıklattım ve asfaltta bir çakıl taşı tekmeleyerek aşağı baktım. Ezra'nın bana bakan bakışlarını hissetmeye devam ettim.

"Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?" usulca sordu.

Sadece omuz silktim ve ona tekrar baktım. "Onu sadece gezdiriyorum, Ez. Ne daha fazla ne de daha az."

İkna olmadan homurdandı. "Geçen seferki gibi tekrar acı çektiğini görmek istemiyorum, Jude. Ben ciddiyim."

Dudaklarımı tutkuyla büzdüm ve beyazladığını hissettim.

İkimiz de bir an sessiz kaldık.

"İnan bana, olmayacak. Blake artık benimle olmak istemediğini açıkça belirtti. Tekrar konuşmaya başladık. Bu yüzden endişelenmenize gerek yok. "

Ezra ikna olmuş görünmüyordu ama bakışından o an için tartışmaya girmek istemediğini anlayabiliyordum.

Bana dönmeden önce ön kapıya baktı. "Sana sormak istediğim bir şey var, yakında annemin doğum günü olacak. Bir şeyler düşünmeliyiz. Bir hediye ve gelsen de gelmesen de. Bundan kaçınabileceğinizi sanmıyorum. Hepsi orada olacak. "

Sanki önceki akşamın tüm neşesi ve güzel duyguları, Ezra'nın az önce patlattığı bir balonun içindeydi. Tüm duygular beni terk etti ve kendimi çok boş hissettirdi.

Kollarımı göğsümde çaprazladım. Otomatik olarak başımı salladım. "Mümkün değil."

"Annem elli yaşına bastı, kahretsin. Neden bir araya geldiğimizi açıklamak için bir hikaye oluşturacağız. Daha önce beni görmeye geldin. Fark etmeyecekler. Ve sana söz veriyorum, problemlerin hakkında onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. "

Ezra aynı anda bu kadar çok cümle kurduysa, bu gerçekten umursadığı anlamına geliyordu ve ben de internette elle yapılabilecek güzel hediyeler arıyordum. Ama eve gitme korkusu daha güçlüydü. Ya annem bir bakışta her şeyi çözebilseydi? Ya babamın gözlerinin önünde yığılırsam? Riske edemezdim. Sadece hayatımın kontrolü tamamen elime geçtiğinde onları ziyaret etmek istedim. Tercihen sıcak bir yaz gününde, cebimde bir sürü nakit varken, onlarınkini attığımı anlamasınlar.

"Bir düşüneceğim," diye yalan söyledim belirsiz bir cevapla tatmin olacağını umarak.

O anda Blake evden çıktı ve ben rahat bir nefes aldım. Duşunu alıp saçlarını düzeltti. Omzunda büyük siyah bir

spor çanta taşıyor ve elinde 11'li kupayı tutuyordu. Yine mideme kramp giren gri eşofman giymişti.

"Ben ciddiyim, Krep," dedi Ezra.

"Anladım."

Blake arabaya vardığında ağabeyim ona doğru bir adım attı ve başının arkasını ovuşturdu. "Çok üzgünüm. Seansınızı tamamen unutmuşum. Ama eşyalarımı alıp size eşlik edebilirim."

Blake omuz silkti. "Önemli değil. Jude ile gidiyorum."

"Yarın unutmayacağım," diye söz verdi ağabeyim, ama Blake onu duymazdan geldi ve bana baktı.

"Gidebiliriz?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. "Ben hazırım."

Blake başka bir şey söylemeden arabaya bindi.

Ezra'ya kısaca başımı salladım, sonra direksiyona geçtim. Eve girmeden önce aynadan bize son bir kez baktığını gördüm.

"Hadi gidelim," diye mırıldandım.

Blake'in seansını yaptığı spor salonu çok büyüktü. Sadece biraz daha hastane ve rafine hava ile, prova sınıflarında olduğum yere benziyordu. Mavi polo tişörtlü fizyoterapistleri ve antrenörleri hastalara egzersizleri ve amaçlarını anlatan ya da farklı araçlarla hareketlerini kontrol eden hocalardan geçtik.

Etrafıma bakındım ve büyük pencerenin önünde, belli ki refakatçiler için tasarlanmış bir dizi koltuk fark ettim.

"Seni orada bekleyebilir miyim?" Yanımda yürüyen Blake'e sordum.

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Gerçekten emin misin? İki saat ya da belki daha fazla kalmam gerekecek."

Yakındaki bir kafede oturmak için biraz para harcamam gerekecekti. Tableti kullanmama izin veren ücretsiz bir su sebili, bardaklar ve wi-fi vardı. Kesinlikle odamdan daha iyi konsantre olurdum. "Sorun değil, işim var."

"Kabul etmek."

"Blake!" Orta yaşlı, saçları ağarmış bir adam bize doğru geldi ve Blake'in elini sıktı. "Dr. Foster bana muayene raporlarını gönderdi bile. Gidip bunun hakkında konuşalım. Ardından seansa başlayacağız. "

"Tamam." Blake bana bir kez daha baktı.

Böyle bir durumda ona ne diyebileceğimi merak ettim. Sonra takım arkadaşı Craig'i ve sözde motive edici ifadelerini hatırladım.

"İyi eğlenceler" dedim. "Ve unutma: *acı yoksa kazanç da yok* ."

Blake homurdandı. "Lütfen dur artık. Hayatımda zaten bir Craig var ve sizi temin ederim ki bu fazlasıyla yeterli. "

Ona pazılarımı göstererek "Yanlış olan tek antrenman hiç olmamış olanıdır," dedim.

"Gerçekten etkilendin." Ciddi kalmaya çalıştı ama gülümsediğini gördüm. "Sonra görüşürüz."

Arkasını döndü ve spor salonunun arkasına doğru yürüdü.

Onu gözlerimle takip ettim ve onu ancak güçlükle uzaklaştırmayı başardım. Kendime bir bardak soğuk su doldurdum, oturdum ve tableti çıkardım.

Arama motorunu açtım, sonra parmağım imlecin üzerindeyken durdum. Çevremdeki konuşmaların kırıntıları kulaklarımda çınlıyor, arabaların uğultusuna ve gıcırdamalarına karışıyordu. Sonra Scott'ın sesi de geldi.

Henüz diziden vazgeçmeyen bir sürü insan var.

Yavaşça ekrana *Twisted Rose* yazıp enter tuşuna bastım.

Sayfayı aşağı kaydırdım ve ilk resimlere baktım. Neredeyse hepsi Sam ve ben yüz yüzeydik: Karakterlerimiz Sadie ve Nathan'ın tanıştığı sahnelerdi. Sonra kesinlikle orijinal görünen ikinci bir seri vardı ve bunların hayran yapımı kolajlar olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Özellikle bir tanesi harika bir işçilikle yapılmıştı ve tam olarak ikinci sezon için hayal ettiğim atmosferi yansıtıyordu. Sadie'nin bir elinde tırpanı, diğerinde gül olduğu görülüyordu. Nathan onun yanında durdu ve kolunu ona doladı. Sadie'nin görmediği şey, Nathan'ın şeytani sarı bir ışıkla aydınlanmış gözleriydi.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Aşağıya indim ve sanatçının adını buldum. Fotoğrafı kaydettim, Instagram'ı açtım ve hem yazardan hem de Sam'den bahsetmeye dikkat ederek hikayemde yayınladım. Galerideki oyun sırasında bana saldıran aynı hissi midemde hissettim. Yavaş yavaş arttı. Bana ait olan bir şeye duyulan özlemdi. İçinde çiçek açtığım ve beni sonsuz şükranla dolduran bir şey hakkında.

Uygulamayı kapattım, arkama yaslandım ve bir yudum su içtim. Aslında daha fazla fotoğrafa bakmak istiyordum ama toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmak için odaya göz gezdirdim ve Blake'i gördüğümde neredeyse kendimi suya attım.

Nedense rehabilitasyon sırasında yakın tıbbi gözetim altında dizini tekrar hareket ettirmesinin öğretildiğini hayal etmiştim. Bunun yerine, yaptığım görüntünün gözlerimin önünde olup bitenlerle en ufak bir karşılığı yoktu.

Blake, kalçalarından disk şeklinde bir ağırlık sarkarak bar asansörleri yaptı. Fizyoterapisti yanında bir panoyla duruyor ve bir şeyler not ediyordu ama onu pek görmedim. Blake'e bakmakla meşguldüm. Ve bunu ağzım açıkken yaptım.

Yüzünü bir ter pırıltısı kapladı ve yavaşça kaldırıp indirirken inatçı bir kararlılık ifadesi takındı. Kaşları çatılmıştı ve çene kasları dişlerini sıkmaktan dışarı fırlamıştı. Tüm gövde gerilim altındaydı. Sırtındaki ve kollarındaki kaslar iyi tanımlanmıştı. Kasıldılar ve rahatladılar. Kasıldılar ve rahatladılar.

Birden boğazım kurudu. Bardağı alıp dudaklarıma götürdüm. Yavaşça birkaç yudum su içtim.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama yapamadım. Egzersiz boyunca ona bakmaya devam ettim.

İşi bittiğinde, koç ona bir havlu ve bir şişe verdi. Blake yüzüne sildi ve bir çırpıda şişenin çoğunu boşalttı. Sonra bakışlarımı hissetmiş gibi bana döndü.

Hemen başımı eğdim ve tabletime biraz su döktüm. Bardağı dergilerin olduğu cam masaya geri koymadan önce kolumla küfrederek sildim.

Zamanın geri kalanında tablete odaklanmaya çalıştım. Zordu, birkaç kez gözlerim kendiliğinden hareket etti. Ve ne zaman yapsalar, Blake'in bakışlarını yakaladılar.

21

Birkaç hafta içinde, Blake'in önemli bir parçası olduğu belirli bir rutin oluşturdum. Diğerleri hafta içi, dersler ve antrenmanlar arasında sürekli meşgul olduğu için, gün içinde yapacak pek bir şeyim yokken, tüm rehabilitasyon seanslarında ona eşlik etmeye başladım ve yaptığım zaman arabayı kendime saklayabilirdim. . Colin, birlikte çalıştığım etkinlikleri organize eden ajansla bana bir randevu ayarladı. Hafta sonlarının çoğu için bana ödevler verdiler ve böylece birikim yığınım yavaş yavaş artmaya başladı ve hatta beşinci kez gizlice girmekten kaçınarak yoga dersine kaydolmayı başardım.

Bu arada, korkularımı paylaştığım gece Blake'le konuştuklarımızı düşünmeye devam ettim. Ve *Twisted Rose'un inanılmaz kolajlarını ve hayran sanatını* gördüğümden beri , bir şekilde yeniden oyunculuğu deneme fikriyle oynamaya başladım. Ama araştırma yapmak için her tableti elime aldığımda, eski ajanımın sesi kulaklarımda çınlıyor, terlemeye başlıyorum ve kontrol edemediğim bir titreme ellerimi tutuyordu. Çok saçmaydı ama yapabileceğim bir şey yoktu. Aradan bunca hafta geçmesine rağmen, eski hayatıma geri dönmeyi düşünmek için bile çok az zaman geçmiş gibiydi. Ayrıca Woodshill'de olmayı sevdim. Manzarayı, şehri ve bir şekilde birbirini tanıyormuş gibi görünen insanları sevdim. Kardeşimi her gün görmek harika bir duyguydu. Blake'i rehabilitasyona götür ve onunla birçok şey

hakkında konuş. Scott'la yogaya git ve sonra bir yerde kahve iç.

Farkına varmadan Scott'la toplantılar rutinimin bir parçası haline gelmişti. En ciddisinden en önemsizine kadar her konuya temas edebildik ve onun arkadaşlığını takdir ettim. Onunla olmak kolaydı ve bana her zaman ona her şeyi anlatabileceğim hissini verdi. Herhangi bir şey. Woodshill'de neden bu kadar çok arkadaşı olduğunu anladım.

"Artık onları gerçekten göremiyorum," dedi o anda, son kek parçasını ağzına atarak.

Kaşımı kaldırdım ve bir kaşık köpük aldım. "Bunu her zaman söylüyorsun."

"Bu sefer ciddiyim, gerçekten." Arkasına yaslandı ve elleriyle karnını tuttu. "Belki cheesecake'e geçebilirim."

“Bu bir alternatif. Bence peynirin tatlılarla hiçbir ilgisi yok. "

"Taze peynir. Ve nasıl uyuyor. "

"Herkes kendi görüşüne göre," dedim şakayla.

"Bilmiyorum. Cheesecake yemeyen biriyle arkadaş olabileceğimi sanmıyorum."

Gülümseme alışverişinde bulunduk.

"Şimdi bana yeni olanı söyle," diye ısrar etti beni.

Ben kısaca düşündüm. "Aslında pek değil. Çalışmaya devam ediyorum, payımı ortak fona ekliyorum ve yine de bir şeyler ayırmayı başarıyorum. Sonra oyunculuğu ve ailemi özlüyorum ve daha ne kadar böyle devam edebilirim bilmiyorum, diye ekledim zihinsel olarak.

Scott'ın bakışlarından kaçtım ama beni ele veren buydu. "Ne oluyor?" yumuşak ama acil bir şekilde sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Scott konuşmadan bana bakmaya devam etti.

Omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi ve aniden kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıktı. “Oyunculuğu özlüyorum ama baştan başlayamam. Ve aynı zamanda oyunculuk yapmadan kim olduğumu bile bilmiyorum. "

Scott bir an sessiz kaldı, dalgındı. "LA'da seni kaçmaya iten bir şey olmuş olabileceğini anlıyorum. Ayrıca oradaki insanların sana karşı özellikle iyi olmadıklarını da. Ama çok özlersen bir şekilde yeniden oyunculuk yapmaya başlayabileceğini düşünmüyor musun? Belki galerininki gibi bir proje içinde. Yoksa tiyatroda mı? "

"Mümkün değil. Neden..." Duygularımı dile getirmeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Asla istediğim gibi olmadı. Ancak biraz gergin olurdu. Daha önce hissettiklerime asla yaklaşamayacak olan acil bir çözüm. oyunculuk. Benim için bitti. Sadece onunla yaşamayı öğrenmeliyim."

"Zor olduğunu anlıyorum. Ve keşke senin için bir şey yapabilseydim, ”dedi Scott hevesle, elimi masanın üzerinde sallayarak.

Göğsümde her zamanki sıkışmayı hissetsem de, çok acı verici değildi. Çünkü Scott beni anladığımı hissettirdi. «Zaten yapıyorsun. Yoga, kahve ve peynirsiz tatlılar her zaman faydalıdır,” diye mırıldandım kırık bir sesle.

Ağlamaya başlama. Ağlama, Jude.

Scott bir kez daha elimi sıktı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı.

Boğazımı temizledim. «Ama şimdi sen de bana hayatın hakkında bir şeyler anlatabilirsin. Bu yüzden her zaman bu kadar çıplak hissetmiyorum. "

Scott bunun üzerine kafa yordu. Odanın etrafına baktı, sonra gözlerini bana dikmek için geri döndü. «En yüksek puanla iki sınavı geçtim. Geçen dönem kaç tane çaldığımı düşünürsek bu harika. Ah, ve birkaç gün önce yürüyüşe çıktım. Arkadaşlarım Allie ve Kaden beni ikna etti. İlk fırsatta onları size mutlaka tanıtmalıyım. "

"Başkalarını yürümeye zorlayan insanlarsa, bunu yapmak istediğimden emin değilim."

«İsteyerek yaptım. Çünkü kendime yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum. Bir kez denediğinizde, dünyayı fethedebileceğinizi hissediyorsunuz. Ciddi anlamda."

"Harika görünüyor. Ama aynı zamanda yorucu."

«Tırmanış sırasında ölüyormuş gibi hissettim ama manzara harikaydı. Gün batımını birlikte izledik. Aşağıya indiğimizde gökyüzü berrak ve yıldızlarla doluydu. Bir dahaki sefere sen de gelmelisin. "

Gerçekten harika görünüyordu. Aklıma bir not aldım, sonra gülümseyerek başımı salladım. «Birkaç saniye içinde beni dağlara kadar eşlik etmeye ikna ettiğine inanamıyorum. Gerçekten yeteneklisin dostum. "

Scott gülümsedi. "Biliyorum. Belki de bir satıcı olmalıyım."

"Yürüyerek gelirsem, bir sonraki ev partimize katılman gerekecek. Sanırım çocuklar bu cumartesi için bir şeyler organize ettiler. "

Burnunu kırıştırarak, "Spor partilerinin bana göre olduğundan şüpheliyim," diye itiraz etti. "Yani, Blake iyi. Ama oda arkadaşlarını tanımıyorum. Onların tam bir aptal olmalarını istemiyorum. "

"Şey mi? İçlerinden biri benim kardeşim," diye bağırdım, kızgınmış gibi davranarak. "Ayrıca, sizin stereotiplere bu kadar güvendiğinizi bilmiyordum."

Scott sadece omuz silkti. "Woodshill'de zaten biraz deneyimim oldu."

"O zaman kesinlikle fikrini değiştirmeliyiz. Ama önce ben de orada olabilir miyim onu bulmam lazım. Bir yerde görevde olabilirim. "Telefona baktım ve kaskatı kesildim. Kahretsin, beş dakika önce gitmiş olmalıydım. Fincanı dudaklarıma götürdüm, bir anda kahveyi bitirdim ve suçlu suçlu Scott'a baktım. "Gidip Blake'i almalıyım. "

Scott başını iki yana salladı ve kaşlarını salladı.

"Bunu yapmana gerek yok. Aramızda gerçekten bir şey yok. "

"Onun hakkında her konuştuğunda verdiğin tepkilere bakılırsa bana çok şey varmış gibi geliyor." Kaşlarını bir kez daha salladı.

Peçeteyi alıp ona fırlattım. "Cidden. Blake, artık benimle tekrar birlikte olmak istemediğini kesin olarak anlamamı sağladı. Ve bunu anlayabiliyorum. Biz arkadaşız. Ve şimdilik harika çalışıyor."

"O da kabul ediyor mu?"

Birlikte geçirdiğimiz birçok akşamı düşünerek başımı salladım. Uzun sohbetlerimize. Araba çarpışmalarımızda, radyoyu kimin açması gerektiği konusunda kavga ettiğimizde ve sonra Ariana Grande'nin bir parçasını duyduğumuzda her zaman hemfikirdik, bu da onun da gizlice sevdiği hipotezimi doğruladı.

"Her şey neredeyse eskisi gibi. Biz daha gençken o yan evde oturuyordu" dedim gülümseyerek, eşyalarımı toplamaya başladım.

"Neden şimdi gidiyorsun ve onun bitirmesini beklemiyorsun?" O ter içindeyken ona bakmak için yapmıyorsun, değil mi? "

Dilini çıkardım, çantayı aldım ve dışarı çıktım.

Bu arada, spor salonunu oldukça iyi tanımıştım. Her hafta oraya gitmek ve rehabilitasyon yapan tüm insanların ilerlemesini görmek büyüleyiciydi.

Aletleri zorlarken, bir kazadan sonra insan vücudunun neler yapabileceğinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündüm. Sonunda Blake'i siyah şiltelerin yanında buldum; yanında, her zaman olduğu gibi, antrenörü ona talimatlar verdi.

Durdum ve onu izledim.

Üç saatten fazla bir süredir oradaydı ve gösterdi. Yüzü kıpkırmızıydı, saçları terli ve alnına yapışmıştı. Ağırlığı yavaşça indirmesi, indirmesi ve ardından bir sıçrama yapması gereken bir egzersiz yapıyordu. Sonra tekrar

kaldırırdı ve egzersiz tekrar başlardı, yavaşça aşağı iner, ağırlığı bırakırdı, bir zıplar. Dişlerini gıcırdattı ve çok mücadele ediyor gibiydi.

Bir dahaki sefere çömeldiğinde, beni fark etti. Yüzünde belli belirsiz bir şey değişti. Başka yöne bakmadan egzersizi tekrarladı ve zıpladı. Ağırlığı aldı. Kendini tekrar aşağı indirdi, tüm kasları acı içinde gerildi. İki kez daha, sonra koç bir şeyler söyledi, ona bir havlu ve bir şişe su verdi.

Sadece Blake başka tarafa baktığında hareket edecek gücü buldum. Yürüdüm ve onun ve koçun yanında durdum. "Merhaba," diye onu boğuk bir sesle selamladım.

Blake şişeyi büyük yudumlarla boşaltıyordu. Sonra elini saçlarının arasından geçirerek geriye ve yana doğru hareket ettirdi. "Hala bir dizi egzersiz yapmam gerekiyor, tamam mı?"

Başımı sallamak için acele ettim. Ve nasıl iyiydi. Scott doğru anladı, Blake trenini izlemekten gerçekten keyif aldım. Ve bunu bildiğinden oldukça emindim.

"Orada bekleyebilirsin," diye davet etti koç, paspaslı bir köşeyi işaret ederek.

Oturdum ve Blake'in bir sonraki egzersizi yapmasını izledim. Koç ona bir eliyle aldığı küçük bir dambıl verdi. Sonra bir dizinin üzerine eğildi, kolunu çabucak kaldırdı, gövdesini yana çevirdi, kolunu indirdi ve sonra tekrar kaldırdı. Ne kadar yararlı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama o kadar da umurumda değildi.

Instagram'da bildirimleri kontrol etmek için telefonumu çıkarmak istedim ama yapamadım. Tamamen önümde olana tutulmuştum. Blake'i bu kadar enerji dolu ve kararlı ve amansız bir ifadeyle görünce, iki ay öncesine kadar yataktan çıkmadığına inanamıyordum. Gözümün önündeki Blake bununla kıyaslanamaz bile. Basketbola geri döneceğinden hiç şüphem yoktu. Bir tane bile değil.

Alıştırma benim zevkime göre çok çabuk bitti. Halterin ağırlığından uzanan kaslı kollarının görüntüsü paha biçilemezdi. Ona en son ne zaman dokunduğumu artık hatırlamıyordum. Gerçekten dokundu, demek istiyorum. Ve merak ediyordum da...

Numara.

Hayır, bazı şeyleri düşünemezdim. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmalıydım.

Sadece onu bu şekilde düşünerek acı çekeceğimi biliyordum. Ona bakmak olabilirdi ama onu tuttuğumu hayal etmek kesinlikle gitmemem gereken bir yöne gidiyordu.

Bir çabayla Blake'ten başka yöne baktım ve onu ayakkabılarıma koydum. Bu şekilde çok daha iyiydi. Beyaz spor ayakkabılar zararsızdı. Onun ya da benim için hiçbir sonucu olmayacaktı.

Bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca ayaklarıma bakarak oturdum ama tekrar ayartılma korkusuyla hareket etmeye cesaret edemedim.

"Bitirdim," dedi Blake'in sesi yanımda.

Bacaklarından yukarı baktım ve anında pişman oldum. Hemen tavana bakmak daha iyi olurdu. Takılan gömlek karın tüm kaslarını vurguladı. Boğazım kurudu. Ulaşmak istedim ama saçma bir fikirdi. Bir süredir aklıma gelen en çılgın fikir.

Ayağa kalkıp çantayı omzuma astım. "Gerçekten çok güzeldin" dedim ve dilimi ısırdım. "Bravo, demek istedim. İyi oldun. Yani, sporcu, bu kadar. "

«Yakışıklı, iyi, sportif? Bu bir ticari mi? "

Şaka için onu yumruklamak istedim ama bu muhtemelen iyi bir fikir olmazdı. Olsaydı, karın kaslarına dokunurdum ve gerçekten istemedim. Hiç de bile'.

"Ne dediğimi anlıyorsun. Dizin iyi dayanıyor gibi, ”diye açıkladım. Ne yazık ki, sözlerimin kulağa ne kadar garip geldiğini hissettim.

Blake fark etmişti. Dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı ve birçok küçük mide krampına neden oldu.

Küfür. Uzun zamandır beni bu kadar kötü tutmamıştı. Duygularımın kontrolünü tamamen kaybetmiştim ve bunu göze alamazdım. Biz arkadaştık. *Arkadaşlar, arkadaşlar, arkadaşlar*. Ne kadar çok tekrar edersem, midemdeki karıncalanma o kadar hızlı geçecekti. Emindim. Kendime hakim oldum ve içimde dans eden her şeyi dikkatlice kapattım. Asma kilit ile.

"Haydi," dedi Blake. "Sana bir şey göstereceğim."

Nereye gitmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şu anda onu her yerde takip ederdim.

Arkasında koridor olan, henüz fark etmediğim bir cam kapıya ulaştık. Soldaki ilk odaya girdik. Koşu bantlarıyla doluydu.

Ona soran gözlerle baktım. "Fiziksel durumumu test etmek ister misin? Hemen söyleyeceğim, bu bir hayal kırıklığı olacak. Ben koşudan çok bir yoga tipiyim."

Kafasını salladı. Sonra koşu bantlarından birine doğru yürüdü ve yavaş yavaş başladı. Beni gerçekten koşturmak isteseydi, ayrılır ve eve yalnız giderdim. Ama ben daha ağzımı açamadan, o kasete kendisi bastı.

Koşmaya başladığında ona baktım. "Ne yapıyorsun lan?" Kes şunu! " Hızlanırken bağırdım. Kaseti durdurmak için üzerine atladım ama Blake elini kaldırdı.

"Tekrar koşabilirim," dedi sert bir nefesle.

Ona bakmaya devam ettim. Gözlerinde o kadar mutlu bir ifadeyle koşuyordu ki ona bakmadan duramıyordum. Bu sonucun önemini yavaş yavaş anlayana kadar kalbim çarpıyordu. Blake bir rehabilitasyon aşamasından geçmişti. Yavaş yavaş özgürlüğünü kazanıyor ve oyuna dönme hayaline biraz daha yaklaşıyordu.

"İltifatlarım!" Sesim titriyordu ama umurumda değildi.

Blake koşu bandını kapattı ve dışarı çıktı. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı iki adımda yanıma geldi ve bana sarıldı.

İçimden kısa bir "Oh" şaşkınlığı kaçtı ve bu da havamı uçurdu. Ama vücudum kafamdan çok daha hızlı tepki verdi ve kollarım kendi kendine sıktı.

Blake bir elini sırtımda gezdirip belimin altında bıraktı.

Düşünceler gitmişti, sadece ona ve içimi dolduran neşeye yer vardı. Ne yazık ki, yakınlık az önce kapattığım kilidi paramparça etti ve içimdeki heyecan yeniden büyümeye başladı. Ama o an gerçekten umurumda değildi.

"Senin adına çok sevindim," diye omzuna hafifçe fısıldadım.

"Teşekkür ederim." dedi ve derin bir nefes aldı ve benden ayrıldı. Koşu bandına baktı, sonra bana döndü. Bariz bir utançla ensesini ovuşturdu. "Üzgünüm, üşüyorum."

Aşağıya baktım ve bluzda ıslak bir leke fark ettim. "Kimin umrunda."

Blake bana baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Kimin umrunda?"

Omuz silktim. "O kadar da kötü değil."

"Bir zamanlar bu seni iğrendirirdi."

"Bir zamanlar vardı. Şimdi oldu. "

Kaşlarını kaldırdı. Sonra yüzünde şeytani bir ifadeyle gülümsedi.

Blake bir adım öne çıkarken içgüdüsel olarak bir adım geri gittim.

"Blake," dedim ona uyarıcı bir tonda... ama çok geçti.

Kendini üzerime attı ve tekrar sarıldı ama eskisinden daha az incelikle. Onunki bir saldırıydı, sinsi ve terli bir saldırganlık. Saçlarını boynuma gömüp ıslanmış kıyafetlerini üzerime yapıştırdığında bir çığlık attım.

Sonunda kendimi onun elinden kurtarmayı başardığımda, çok fazla ivme kazandım, tökezledim ve kafamı sert bir şeye çarptım. Gözümün önünde siyah noktalar oluştu. "Ah."

"Siktir, ben istemedim." Bana yaklaştı. "Herşey yolunda?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve onun önümde durduğunu gördüm. Tam vurduğum yere bir elini kafama koydu ve bana öyle bir incelikle dokundu ki rüya gördüğümü sandım. Parmaklarını saçlarıma geçirip ağrıyan yumruyu okşadığında nefesim kesilmişti.

Dizlerim yumuşacıktı ve ona baktım. Bakışlarındaki endişe beni şaşırttı. Yani gözleri yüzümü okşuyor. Net düşünemiyordum. Kafam onunla doluydu, güzel gözleri, güçlü vücudu ve uzun zamandır olmayan bir şekilde bana yakın olması.

Birçok gece onu tekrar böyle görmeyi özlemiştim. Uyanana kadar rüyamda görmüştüm. Ve o anda, onun yanında, tam o zamana dönmüş gibi hissettim. Bir an için, o sırada bütün dileklerim gecikmiş bir patlamayla yerine getiriliyormuş gibi geldi bana. Ellerimi kaldırıp yüzüne koyabilirdim. Kollarımı tekrar ona sarabilir ve olması gerekenin olmasına izin verebilirdim.

Ama yapamadım. Çünkü çok yanlıştı.

Arkadaşlığımızı güçlendirmeye yeni başlamıştık. Blake artık benimle geri gelmek istemiyordu, bana çok net bir şekilde söyledi. Bu ona sarılamayacağım anlamına

geliyordu. Ayrıca duvara çarpmasına ve başımı okşamasına da izin vermemeliydim.

Muazzam bir irade çabasıyla boğazımı temizledim. "Gitmek istiyoruz?" Büyüyü bozarak boğuk bir sesle sordum.

Blake transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Elini indirdi ve o kadar hızlı geri adım attı ki dengesini kaybetme riskini aldı. Sonra sertçe başını salladı. "Evet gidiyoruz."

Spor salonundan yan yana yürüyerek çıktık. Blake'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ederek kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama ona baktığımda yüzü eskisi kadar rahatlamıştı ve durumdan bu kadar üzülen tek kişinin ben olduğuma dair kötü his beni alt üst etmişti.

22

Çantamı masanın yanındaki yere düşürdüm . Üniversite etkinliğindeki bir vardiyadan yeni dönmüştüm ve çok yorgundum ama yüksek bas sesi odama kadar geliyordu, neredeyse duvarları titretiyordu. O zaman çocuklar parti hakkında önceden haber verecek kadar kibardılar ve odama izinsiz gizlice giren herhangi bir misafir bile bulamadım.

Ceketimi astıktan sonra cebimden cep telefonumu çıkardım. Sadece saate bakmak istedim ama tonlarca bildirimim olduğunu görünce şaşırdım. Bazıları Scott'tan, bazıları Sam'den mesajlardı ama çoğu Instagram'dandı.

Önce Scott'ın mesajlarını açtım, sonra Sam'in.

Gördün mü? Aman tanrım
Şuna bak, şimdiden yarısını topladılar!

Jude !!
Şunu izle! Belki hala umut vardır?

BÜYÜYOR

İkisinin de bana gönderdiği bağlantıya şaşkınlıkla tıkladım.

Bir sayfa açıldı.

#SaveTwistedRose

Favori dizimizin şansı yoktu, hadi savaşalım. Sadie, Nathan ve diğerleri için mutlu bir son isteyen hayranlara sesleniyoruz. İkinci sezonu finanse etmek için para topluyoruz. Bir şey veremeyen veya vermek istemeyenler online işlem yapabilirler.

Lütfen iletişime geçin! Hikayelerinizi #SaveTwistedRose hashtag'iyle paylaşın. Twisted Rose'u *neden önemsediğinizi ve dizinin ve karakterlerinin sizin için ne anlama geldiğini bize anlatın. Ayrıca yayıncılara, ağlara ve akış platformlarına da hizmet veriyoruz: lütfen bize en sevdiğimiz dizileri geri verin. Buna ihtiyacımız var.*

Metni bir kez okudum. İki defa. Ve sonra tekrar. Yavaşça yatağın kenarına oturdum ve ekrandaki şekle baktım: Scott'ın bana söylediği gibi, bağış toplama hedefinin yarısına çoktan ulaşmışlardı. Titreyen parmaklarla Instagram'ı açtım. Sayfam haberler, fotoğraflar ve hayran kitle fonlaması kampanyasının bağlantısıyla doldu. Gönderdiğim görselin yazarı bana dizinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve illüstrasyonunu beğendiğim için ne kadar mutlu olduğunu açıklayan uzun bir mesaj yazmıştı. #SaveTwistedRose hashtag'i altında, hayranların kendilerini diziye neyin bağladığını ve devam etmesini ne kadar istediklerini söylediği videolar da dahil olmak üzere binlerce katkı vardı. Okudukça gözlerim daha çok yanıyordu. Sadie Nelson'ın benim için önemli olduğu insanların yüzlerini gördükçe duygularım daha da arttı. Ve o anıların etrafına ördüğüm duvar daha çok çöktü. Ta ki ensemdeki tüyleri diken diken eden bir isimle karşılaşana kadar.

Vincent Atkins, bu öğleden sonra bir film galası sırasında hayran kampanyası hakkında bir açıklama yaptı. Heyecanlı ve

yeni bir sezon çekmekten mutlu olacak. Millet, bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Dizinin yapımcısının onayını aldık!!! #SaveTwistedRose

Altyazı, Vincent'ın kendisine mikrofonu veren bir gazeteciye parlak bir şekilde gülümsediği bir videoya eşlik etti. Yüzünü görünce içimde bir şeyler çöktü. Kaydırmaya devam ettim ve daha fazla müdahale okudum, ancak kalbimin kulaklarımda donuk attığını hissedersem. Hayranların sevgi dolu yorumlarına tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Eski menajerimin sözleri kulaklarımda çınladı.

Bir söylenti var, Jude.

Sana başka bir rol önerebileceğimizden şüpheliyiz.

Maalesef işbirliğimizi burada bitirmek zorundayız.

Telefon elimden kaydı ve yere düştü. Sesinin farkında değildim, sadece o sözlerin yankısını duydum, bu da bir daha sektörde çalışmayacağımı anlamamı sağladı. Dizinin ikinci sezonunu bir yayıncı alsa bile benim için bir şey ifade etmeyecekti. Bir daha asla Sadie'yi oynamayacaktım. Kesin olmak gerekirse, bir daha asla başka bir filmde olmayacaktım.

ellerime baktım. Onları yumruk haline getirdim. Onları tekrar açtım. Sonra derin bir nefes aldım.

Umutsuzluğa kapılmanın bir anlamı yoktu. Olmuştu. Artık değiştiremezdim. Yapabileceğim şey ileriye bakmak ve her şeyi unutmaktı.

Sersemlemiş bir şekilde kalktım ve odadan çıktım. İnsanlarla dolu eve odaklandım. En çeşitli şarkıların bir

karışımı olan Cam'in çalma listesine odaklandım. Mutfağa ulaşana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım. Doğruca sangria kasesine gittim, bir bardak aldım ve ağzına kadar doldurdum. Sonra başımı geriye atıp birkaç yudumda içimi çektim. Bardağı tekrar doldurdum ve etrafa baktım. Pek kimseyi tanımıyordum ama bahçede Scott'ı Sawyer'la bir masada otururken gördüm.

Oturma odasını geçtim ve elimi beceriksizce kaldırdım, önlerinde duraksadım.

"Jude! Sonunda buradasın," dedi Scott ayağa kalkarak. Bana sarıldı ve omuzlarımdan tuttu. "Sana ne gönderdiğimi gördün mü? Bu çılgınca değil mi? "

"Evet, delilik," diye mekanik bir şekilde yanıtladım.

Scott beni biraz fazla yakından izledi ama tatlı içeceğimden bir yudum daha aldım ve bakışlarını görmezden geldim.

"Eğer abarttıysam özür dilerim. ..."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak hemen başımı salladım. "Hiç değildin. Bugün havamda değilim. Üzgünüm."

"Bizimle burada otur. Belki seni neşelendirebiliriz. " Scott bir sandalyeyi hareket ettirdi.

Kendimi buna bıraktım ve kitle fonlaması kampanyası düşüncesini aklımdan attım. Ne yazık ki sadece kısmen başardım.

"Korkunç görünüyor," diye gözlemledi Scott, bazı çocukların oturduğu bizden birkaç metre ötedeki masayı

işaret ederek. Önlerinde belirsiz renkli bir sıvıyla dolu uzun bir bardak vardı.

İğrenç bir yüz yaptım.

"O oyunu bir daha oynamayacağım," dedi Everly, yanımıza gelip boş bir koltuğa oturarak.

"Kötü deneyimler yaşadın mı?" Scott sordu.

Titredi. «Bu, bulduğunuz her şeyi bir kaba döktüğünüz ve sonra onu içmeniz gereken bir oyun. Sen yap. "

"Bunun yerine hoşuma gitti. Karışım ne kadar iğrenç olursa, o kadar çok zevk alıyorum, ”dedi Sawyer, oğlanların oynamaya başladığı masaya ulaşmak için ayağa kalkarak.

"Tipik," diye mırıldandı Scott ama ona sevecen bir bakış attı. "Sawyer iğrenç meydan okumaları sever."

"Kesinlikle benden çok daha cesur." Everly sudan bir yudum aldı ve ben de bardağı dudaklarıma kaldırdım.

Arkamdan çok iyi tanıdığım derin bir ses, "Umarım bardağındaki meyve suyudur ve göründüğü gibi değildir, Pancake," diye çınladı.

Yüzümü buruşturdum ve Ezra bardağı elimden almadan hemen bir yudum daha aldım. "Sen tam bir parti pisliğisin," diye homurdandım.

Masamıza dalgın dalgın bakarken bardağımdan bir yudum aldı, sonra öksürmeye başladı. Everly sırtına vurdu. Boş bardağı masaya koydu ve boğazını temizledi.

"Sana neden Pancake diyor?" Scott şaşkınlıkla sordu.

"Çünkü kardeşimin beni herkese kötü göstermek gibi kötü bir alışkanlığı var," diye kuru bir cevap verdim.

"O senin erkek kardeşin mi?" Scott, Ezra'ya baktı.

"Birbirinizi tanımıyor musunuz? Scott, bu Ezra. Ezra, bu arkadaşım Scott. Yoga dersinde tanışmıştık."

Ezra Scott'a doğru eğilip elini sıkarken bir bir ona baktım.

"Tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı Scott onu yakalarken.

"Benim için de."

"Blake'e ne oldu?" Everly aniden sordu. "Bugün yeniden koşmaya başlamasını kutlayacağımızı sanıyordum."

"Birisinin adımı söylediğini mi duydum?" diye bağırdı Blake tam o sırada bahçeye çıkarken. Bir beyzbol şapkası, bir kot pantolon, gri bir tişört giymişti ve kollarını krallığını yeniden kazanmaya hazır bir kral gibi uzatmıştı.

Midem takla attı. Beni tutmasına ve az önce bildiğim ve fark ettiğim şeyi uzaklaştırmasına izin vermek için kollarına koşardım. Ama orada oturdum ve iki elimle Everly'nin sandalyesinin arkasına yaslanıp bize doğru gelmesini izledim.

"Yakında yine etrafta koşacak," dedi gülümseyerek.

"Yani beni sebepsiz yere koşuşturan bir deli gibi gösteriyorsun."

"Sık sık insanları kovaladığını gördüm."

Sadece gülümsedi. Sonra bana baktı ve gülümsemesi değişti. Daha yumuşak oldu, daha az etkilendi ve gözleri yeniden canlandı.

O benim Blake'imdi. Vuruş patlamaları yapan ve enerji dolu hareket eden Blake. Gülümseyen Blake sadece bana yönelikti. durup ona baktım. Beni esir tutuyordu.

Scott masanın altındaki incikime tekme attı ve yüzümü buruşturdum. Ona kırgın bir bakış attım ama umursamadı. Bana umursamazca bakarak içkisini yudumlamaya devam etti.

"Peki Everly, Dirty Pint turuna çıkmak ister misin?" diye sordu Blake, parmağıyla onu dürterek.

"Hayır teşekkürler."

"Hadi." Onu koltuk altlarının altına aldı ve çığlık atıp ayağa kalkana kadar gıdıkladı.

"Sonra görüşürüz," diye selamladı, Blake tarafından diğer masaya doğru itilirken. Ancak onlar görüş alanımdan çıktıklarında tekrar sessizce nefes almaya başlayabilirdim.

"Yani bu bana son zamanlarda bahsettiğin 'arkadaşlık'. Anlıyorum, ”dedi Scott, parmaklarıyla bir sürü alıntı yaparak.

"Sst." Everly'nin koltuğuna oturan Ezra'ya belli belirsiz bir şekilde başımı eğdim.

«Konuşmaya devam et. Ben de senin neyin peşinde olduğunla ilgileniyorum," dedi ağabeyim kuru kuru.

Cevap vermemeyi tercih ederdim ama ikisi ısrarla bana bakmaya devam ettiler. Sonunda pes edip omuz silktim. "Bu konuda bir şey yapamam. O böyle... Yani... ”Kelimeler beni yanılttı.

"Endişeli?" Scott önerdi.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Endişeli?"

"Doymak bilmeyen arzu dolu demektir," diye açıkladı koltuğuna yaslanarak. "Sadece sözlüğe bak."

Ağabeyim, "Bana biraz manyak bir sıfat gibi geldi," dedi.

"Pekala, Blake bana oldukça hazır olduğu izlenimini veriyor..."

Daha fazlasını söylememesi için ağzını kapattım. Bir kelime daha etseydim biber gibi kızarırdım.

Scott elimi yaladı ve ben de geri çektim. Küfür ederek kotuma sildim. Ezra kendi kendine kıkırdadığında, Sawyer'ın dev bardağa şeytani bir şekilde acı biber sosu dökmek üzere olduğu masaya dönmeden önce onu gözlerimle yaktım. Sadece Blake kusuyormuş gibi yapınca durdu. Biri güldü ve sağında oturan kız sandalyeyle ona yaklaştı. Mide krampı geçirdim.

Bir an önce ona öyle bakmayı kesmeliydim. Ve bu ıstırabın da durması gerekiyordu. Endişelerim yüzünden Blake'e tutunamadım. Bu yanlıştı. Ve bu bana sadece daha fazla acı verirdi.

"Bir bardak daha içelim mi?" Ezra'nın uyarıcı bakışını görmezden gelerek Scott'a sordum. Akşamı atlatacaksam kesinlikle bir şeyler içmem gerekiyordu.

"Bunun gibi bir tane daha alacağım. Ve bazı peynirli çubuklar da gerçekten çok iyiydi. "

"Kabul etmek."

"En iyisi sensin."

Elimi sallayarak teşekkür edip eve girdim. Kanepede, Everly'nin amigo grubundan birkaç kız oturuyordu, aralarında Cam'i tanıdım ve bana başını salladı. Otis, televizyonun önünde oturuyor ve bir kızla oldukça yozlaşmış bir Tekken düellosuna giriyordu. Çok içmiş olmalılar ve birbirlerine bağırıyorlardı. Otis'i hiç bu kadar üzgün hissetmemiştim.

Mutfağa gittim ve benim ve Scott'ın bardağına biraz sangria koydum. Sonra birkaç parça peynir alıp dışarı çıkmak üzereydim ki Scott ve Ezra'nın Everly tarafından oyunu oynamak için büyük masaya sürüklendiğini gördüm.

Bahçeden biri Taylor Swift'in yeni şarkısıyla dans etmeye başladı: Normal bir durumda hemen katılırdım ama Blake'e bir kez daha baktım. Kız elini bacağına koydu ve söylediği bir şeye güldü.

Bir ağrı spazmı göğsümü deldi. Uzuvlarım uyuşmuştu. Everly, Scott, Ezra ve Sawyer'ın yüksek sesle gülmelerini pencereden izledim ve içimde yavaş yavaş tüm vücudumu ele geçiren bir huzursuzluk duygusu yeniden ortaya çıktı.

Gerçekten orada ne yapıyordum? Ve kimi aldatmak istedim? Woodshill'deki hayatım bir saçmalıktı. Zorunluluktan doğan ve sürmeyen bir şey: Başından beri bunun farkındaydım. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buna, gizlice başarılı olmayacağını umduğum kitle fonlaması kampanyasının hikayesi de eklendi. Böyle bir düşünce için kendimi tokatlardım.

Twisted Rose benim en büyük hayalimdi. Tıpkı Blake gibi. Ve ikisi de geri dönüşü olmayan bir şekilde ayrılmışlardı. Hayranlar seriyi devam ettirmek için çok çalışıyor olsalar da. Ve Blake ve ben sonsuzlukta olmadığı kadar yakın olsak da. Ama Woodshill'in benim yerim olmadığını anladım. Ayrıca bir daha asla oyunculuğa geri dönmeyeceğimi de.

Ellerim yine titremeye başladı. Sangriadan büyük bir yudum aldım. Sonra bir ve bir daha, ta ki birkaç saniye içinde bardak boşalana kadar. Bu yüzden mutfakta bir süre durdum, ne yapacağımdan emin değildim. Düşünürken bir bardağı daha boşalttım. Tekrar dışarı baktığımda midem gurulduyordu ve ıssızlık hissi gitgide daha da güçlendi. Her an gözyaşlarına boğulacağımdan korktum. O halde dışarı çıkamazdım.

Dürtüyle hareket ederek elimdeki her şeyi tezgahın üzerine koydum. Sonra arkamı dönüp koridora doğru yürüdüm. Ayaklar kendiliğinden hareket etti. Odamın önünden geçtim, merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yukarı çıktığımda sağa döndüm. Kolu tuttum ve tereddüt ettim. Bir saniyeden az. Sonra odasına girdim.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp sırtımı kapıya yasladım. Yatak biraz dağınıktı, sanki öğleden sonra bile yatıyormuş gibi. Masanın üzerinde, üzerinde farklı renklerde notlar bulunan kalemler ve kağıtlar vardı. Koltuğa bir kapşonlu atıldı.

Başım dönüyordu. Orada olmamalıydım. Diğerleriyle birlikte aşağıda çok eğleniyormuş gibi yapmalıydım. Ama

öyle değildi. İstediğim tek şey beni evimde hissettiren bir şeye sahip olmaktı.

Koltuğun arkasından sweatshirt'ü aldım ve hafifçe sallanarak yumuşak kumaşın içine girdim. Yere düşen sandalyeye tutundum. Sweatshirt o kadar büyüktü ki dizlerime kadar geliyordu. Pantolonumu çıkardım ve dikkatsizce yerde bıraktım. Bu yüzden yatağa doğru yürüdüm ve ikimizin fotoğrafına bakarak dondum kaldım. Ne kadar mutlu görünüyorduk. Mutlu ve naif. Korkusuz, geleceğin bizim için neler getireceğinden habersiz.

Battaniyeyi geri çekip yatağına uzanırken gözlerim doldu. Tişörtün kollarını ellerimin üzerine çektim ve sadece burnumu nefes almak için dışarıda bırakarak battaniyeye sarıldım.

Ancak kokusu ve sıcaklığıyla bir kabuğa sarıldığımı hissettiğimde kendimi bu kadar kaybolmuş hissetmeyi bıraktım.

"Jude," diye seslendi uzaklardan bir ses.

Göz kırptım. Olduğum yer benim için bilinmiyordu. Konturları bir başucu lambasının yumuşak ışığıyla çevrelenmişti.

Blake'in yüzü gözümün önüne geldi. Beni dikkatle izliyordu. Ne güzel bir rüya.

"Yatağımda ne yapıyorsun?"

Aniden oturdum. Gözlerimde patlamak üzere kafamdan bir sancı geçti ve içgüdüsel olarak elimle onları

korudum. Duvarlar döndü. Battaniyeyi yüzüme çekerek kendimi tekrar yastıklara bıraktım.

Gerçekten olmuyordu. Blake beni yatağında keşfetmemişti. Toplanıp evden çıkmak daha iyi olurdu.

Battaniyeyi çekti. Bir kere. İki.

Gözlerimi açığa çıkaracak kadar dikkatli bir şekilde indirdim. "Biraz dışarı çıkabilir misin?" Bu yüzden gizlice dışarı çıkıyorum ve hiç olmamış gibi davranabiliriz, ”diye mırıldandım.

Ben isteğimi tamamlamadan önce yavaşça başını salladı. "Bunu yapmayacağım."

Fazla iyi olurdu.

Komodine baktım. Çalar saat on bir buçuğa vurdu. Sadece bir saat uyumuştum. Ve duyabildiğim kadarıyla, alt kattaki parti hala tüm hızıyla devam ediyordu.

"Neden zaten buradasın?" diye sordum boğuk bir sesle.

Bir kaşını kaldırdı. "Ben yatmadan önce kaçtığını mı sandın? Yoksa bütün gece burada mı kalmak istedin? "

Öfkeyle homurdandım ve tekrar oturdum. "Deli misin? Garip fikirlere kapılma. Bu..."

"Bu benim kazağım mı?" sözümü kesti, başını iki yana salladı.

kendime baktım. Woodshill Eagles logosunu tanıdığımda yanaklarımın kızardığını hissettim. Başım dönmeye devam ediyordu. Belki bu durumdan kurtulmak için bayılıyormuş gibi yapabilirdim.

"Numara?"

Blake kahkahayı patlattı. "Ah, bu çok güzel. Anı yakalamak zorundayım. "Cep telefonuna uzandığında ona vurmaya çalıştım.

"Lütfen her şeyi olduğundan daha kötü hale getirme."

Durdu, sonra elini indirdi. "Pekala. O zaman bunu aklımda tutacağım. Bir şeyleri hatırlamakta iyiyim." Parmağıyla alnına dokundu ve bunun neresi komik diye merak ettim. Hayatımdaki en çirkin figürdü ve her an gözyaşlarına boğulmaktan korktum.

Blake'in gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Nasıl hissettiğimi fark etmiş olmalıydı. Çenesiyle bana bir selam verdi. "Uzaklaş."

Benden ne istediğini bir an anlayamadım ama birkaç saniye sonra anladım ve yatağın kenarına geçtim.

Blake yanıma oturdu, sırtını yatağın başına dayadı. Sonra şapkasını çıkardı ve fırlattı. Sanki bir mucize eseri, mükemmel bir benzetmeden sonra, masa sandalyesine indi. Düzleştirilmiş saçlarını her zamanki dağınıklığına dönene kadar iki eliyle karıştırdı.

Bir an, ellerimi onun üzerinde gezdirmeyi o kadar çok istediğimi düşündüm.

Kısa bir süre sonra, ciddi bir sorunum olduğunu düşündüm.

Battaniyeye baktım ve ellerimle toplamaya başladım. Yumuşaktı ve o ana kadar içinde rahat hissettim. Ama Blake yanımdayken, yine kendimi boşlukta hissettim. Onun yatağında yatmamalıydım, onun yanında

yatmamalıydım. Hayır, tamam, o yokken daha kötüydü ama artık bunun için çok geçti.

"Gitmeliyim," dedim battaniyeyi geri çekerken.

Bir elini koluma koyduğunda bacaklarımı yatağın kenarından aşağı atmak üzereydim. Sweatshirtün kumaşından bile hoş bir sıcaklık yaydı. Yine de beni bırakmasını diledim. Bir yandan da beni tutmasını istiyordum.

"Kal," diye mırıldandı sevecen bir bakışla. Sonsuza kadar bana öyle bakmamıştı.

Birden kalbimin kaburgalarımda attığını hissettim.

Küfür. Onun arkadaşı olmak ve başka hiçbir şey istememek konusundaki kategorik kararlılığıma ne oldu? Yatağında yatmak ve sürekli ona dokunmak istemek kesinlikle bunun bir parçası değildi. Kalbinin de onun huzurunda çarpmasına izin verme.

Blake yana eğildi ve dizüstü bilgisayarı aldı. Uyluklarının üzerine koydu ve açtı. Ardından Netflix simgesine tıkladı.

Bir milimetre bile kıpırdamadan onu izledim.

Blake dizileri ve filmleri taradı, komedilere odaklandı. İmleci *Pretty Woman'ın* üzerine getirene kadar birkaç tane taradı .

nefesimi tuttum. Geçmişte ne zaman kendimi kötü hissetsem Blake ve Ezra'yı benimle birlikte izlemeye ikna etmiştim. Artık onların da onu ezbere tanıdıklarından emindim ve Blake'in de benim gibi onu birlikte gördüğümüz akşamları hatırlayıp hatırlamadığını merak

ettim. Kötü anların üstesinden gelebilecek şeyler vardı. Benim için onlar *Güzel Kadın* ve karamel macchiatoydu, çünkü onları olumlu ve kaygısız anılara bağladım. Blake'in nasıl olduğumu fark etmesi ve o filmi seçmesi beni duygulandırdı.

"Şimdi burada olman tamamen normalmiş gibi davranacağız," dedi.

"Ama nasıl?" diye sordum kırık bir sesle.

"Çünkü senin köpek gibi olduğun çok açık ve bunu abartan bir pislik olmak istemiyorum."

ona yan yan baktım. "Az önce bu anı her zaman hatırlayacağını söyledin."

"Doğru. Kendinizi çok formda hissettiğinizde size haber vereceğim ve bunu uzaktan beklemeyin."

"Ne kadar da centilmen."

"Ben böyleyim. Yatağınızda bir kadın bulduğunuzda nasıl davranacağını bilen bir beyefendi. "

Gülmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Blake de yastıklara yaslanmak için yanıma kaydı. Bir eliyle laptop ekranını daha net görebilmemiz için daha da kaldırdı, battaniyeyi bacaklarımıza çekti ve bilgisayarı tekrar bacaklarının üzerine koydu.

Filmin ilk birkaç dakikasında Blake'in düzenli nefes alması gerginliğimi biraz olsun hafifletmeye yetti. Yanaklarındaki tatsız sıcaklık da azaldı. Yine de aklımda milyonlarca soru dönüyordu.

"Neden aşağıda değilsin?" diye ihtiyatla sordum.

Blake hemen cevap vermedi ve ona düşünmesi için zaman verdim. Sonunda biraz kıpırdandı. "Seni mutfakta iki bardak sangria içerken gördüm."

Yanaklarım yine yandı. "VE?"

"Bir saatten fazla bir süre sonra geri döndüğünü göremeyince, seni aramaya geleceğimi düşündüm."

Kendi odasına girme fikri aklına gelmeden önce nerede olduğunu merak ediyordum. Ekrana tekrar baktım, Julia Roberts Richard Gere'in arabasına biniyordu.

"Peki beni neden arıyordun?" Birkaç saniye sonra sordum.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Çünkü nasıl olduğunu görmek istedim."

"Ama neden?"

"Neden oyununa bütün akşam devam edelim mi?" Zamanım var. Ben de sabırlıyım. "

yumuşak bir şekilde homurdandım. Kendini rahatlatırken battaniye hışırdadı.

Sessizce filmi izlemeye devam ettik ve dakikalar geçtikçe gerginliğim daha da azaldı. Evet, beni yatağında bulmak yine de tuhaftı ama o benimle olmak istedi. Yoksa beni aramaya gelmezdi, kalmam için yalvarmazdı.

Julia Roberts'ın bir gün önce tezgâhtarların onu küçük düşürmesinden sonra Richard Gere ile alışverişe gittiği sahne geldiğinde, iç geçirdim. "Bir filmde yaşayabilmeyi dilediğinde bu duyguyu biliyor musun?"

Blake başını salladı. "Ve nasıl. Ben de bir günlüğüne Julia Roberts olmak istiyorum."

Yanıma döndüm ve ona yumruk attım. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istediğini anlıyorum. *Geçmişte Space Jam'de* yaşamayı çok isterdim . "

Gülümsedim. "On altı yaşına kadar Michael Jordan posterini odanda tuttun. Hala hatırlıyorum. "

"Evet, evet. Karanlık sırlarımı biliyorsun. Her halükarda, o zamanlar çizgi filmlerden biri olmayı çok isterdim."

"Michael Jordan değil mi?"

Sanki onu çok incitici bir şey söylemişim gibi havada tısladı. "Asla bu kadar küstah olmazdım."

"Eh, Edward gibi yanımda bana dünyayı ayaklarımın dibine sunan bir adam varken Vivian kadar acımasız olmayı çok isterim."

Pretty Woman şarkısı başladığında artık yerimde duramıyordum. Richard Gere, alışverişe devam edebilmesi için kredi kartını Julia Roberts'a veriyordu.

"Ama belki daha çok Julia Roberts olmak isterim. Birkaç yeni kıyafet ve tüm insanlar sokakta size özel bir insanmışsınız gibi bakmak için dönüyor… »dedi Blake.

"Kibirli pazarlamacıdan intikam aldığı sahneyi unutmamak gerek." Açık ara en sevdiğim parçalardan biri, tiyatroya gittikleri zaman ve o muhteşem gece elbisesi var. Bir keresinde annem ve ben onları yapmaya bile çalıştık.

"Jude?" Blake sordu ve bir süre sonra.

"Mm?"

Ona bakmak için dönmediğim için elini enseme koydu ve gözlerimiz buluşana kadar nazikçe başımı çevirdi.

Baş parmağıyla yanağıma dokunduğunda nefesimi tuttum. Bir heyecan yayıldı bedenime.

"Bir dahaki sefere söyle," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Gerçek dünyadansa bir filmde olmayı tercih ediyorsan, yani."

Ona bu sorunun nedenini sormak üzereydim ama tek kelime edemedim çünkü beni çok şefkatle okşuyordu. Onunlayken kendimi başka hiçbir yerde olmadığı kadar iyi hissediyordum. Ve bana hayatında kalıcı bir yerim varmış gibi baktığı için. O anda bana işkence eden boşluk hissi kayboldu, yerini hoş bir sıcaklık aldı.

"Yapacağım," diye fısıldadım.

23

Önümde biri hareket ediyordu .

uykulu göz kırptım. Her şey karıştı. Görüşümün netleşmesi biraz zaman aldı. Burnum bir gömleğe değdi ve nefes aldığımda bergamot kokusunu tanıdım.

Farkındalık bana bir yumruk gibi vurdu.

Blake'in yatağındaydım. Sadece bu da değil, bir koluyla beni sıkıca tuttu. Tıpkı sağ elimle onu sımsıkı tuttuğum gibi. İnanamadım. *Pretty Woman'ı* izledikten sonra *Space Jam'e* başladık ama filmin yarısında uyuyakaldık.

Sıcaktım. Çok sıcak. Ancak, başka bir yerde olmak istemiyordum. Blake'in kollarında olmak bana tarif edilemez bir his verdi. Los Angeles'ta birlikte uyuyakaldığımız son gecemizi hatırladım ve aniden gözlerimden yaşlar geldi. Çünkü özledim. Onunla yatıp sarılarak uyanmayı özledim. Onun yakınlığını, kokusunu, öpücüklerini ve diğer her şeyi özledim. Sohbetlerimizi, gülüşünü, bana dokunan sahiplenici ellerini özledim. Yanımda olmasına rağmen onu özlüyordum. Kollarında olmak, sıcaklığını hissetmek ve düzenli nefeslerini dinlemek, sahip olamayacağımı anlamamı sağladı.

Ben ... seninle asla geri dönemem. Keşke bu açık olsaydı. Sözleri kulaklarımda yankılandı.

Adil değildi. Çünkü arkadaşlığın ötesine geçmişti ve uyandığında bunu da anlayacaktı.

Sırtını şefkatle okşadım ve kolundan dikkatlice kurtulmadan önce son bir derin nefes aldım. Doğru karar olduğunu bilmeme rağmen, yatağından ayrılmak için çok

acı çekiyordum. Battaniyeyi olabildiğince dikkatli bir şekilde geri çektim ve bacaklarımı şiltenin kenarından sarkıttım. Dağınık saçlarımı alnımdan çekip ayağa kalktım. Sweatshirtümü çıkarıp sandalyenin arkasına bırakırken, kafamda hafif aralıklı bir ağrı parladı. Parmak ucunda kapıya yöneldim. Bu yüzden omzumun üzerinden bakma cesaretini gösterdim.

Blake huzur içinde uyudu. Dudakları aralanmış ve kolu sanki biri eksikmiş gibi yan tarafıma uzanmıştı. Ama o kişi ben olamazdım. Bu kadar çabayla inşa ettiğimiz şeyi mahvetmemek isteseydim, hayır. O görüntüyü hafızama kazıdım: Blake benim huzurumda huzur içinde uyuyor. En çılgın hayallerimden bile daha güzel olan ve bana dünyadaki hiç kimsenin olmadığı kadar tanıdık gelen Blake.

Kırık bir kalple döndüm ve kapıyı yavaşça açtım, arkamdan ağır çekimde kapattım… ve dondum.

Cam odasından yeni çıkmıştı ve bana bakıyordu. Bir arabanın farlarıyla aydınlatılan bir geyik gibi görünüyor olmalıydım çünkü bana tepeden tırnağa ve tekrar tekrar bakarken dudaklarında ağır bir gülümseme belirdi. Sonra elini bana beşlik çakmak için kaldırdı.

Yanından koştum ve kendimi banyoya kilitledim ve kapıya yaslandım. Sonra derin bir nefes aldım.

Küfür.

Hazırlandıktan sonra aşağı indim.

Cam ve Otis çoktan mutfakta partiden geriye kalanları ayıklamaya başlamışlardı. İçeri girdiğimde Cam başını kaldırıp sırıtmaya başladı.

Onu umursamamaya çalıştım, bir fincan aldım ve kahve yapmaya başladım. Arkamı döndüğümde Cam'i çok yakın buldum.

"Yani?" diye sordu.

Kahveye biraz süt ekledim ve uzunca bir yudum içtim. Kafein şu anki durumumda pek yardımcı olmadı, ama en azından ellerim doluydu.

Tertemiz oturma odasını işaret ederek, "Çabuk yeniden düzenledin," dedim.

Cam gözlerini devirerek, "Ezra sadece ertesi gün her şey yolunda giderse parti verebileceğimizi söyledi," diye yanıtladı Cam. "Ama konuyu değiştirmene gerek yok canım."

"Konuyu değiştirmiyorum."

"Konuyu ne hakkında değiştiriyorsun?" diye sordu Otis, sangria kasesini sıcak suyla doldurmaya başlayarak.

"Onu Blake'in odasından çıkarken keşfettiğim gerçeği hakkında."

Otis'in gözleri büyüdü. "Ne, üzgünüm?" Kasedeki suyu unutmuş gibiydi. Dışarı çıktı ve deterjan köpüğü dağı yükseldikçe yükseldi.

Sessizce kahvemden bir yudum daha aldım, Otis ve Cam'in bakışlarını büyük bir rahatlıkla desteklemeye çalıştım. Banyodayken zihinsel olarak duruma

hazırlanmak için yeterli zamanım vardı. Ben bir duvardım, sağlam ve aşılmaz.

"Konuşmuyor. Neden konuşmuyor?" diye sordu Otis, Cam'den bana bakarak.

"Çünkü kendini suçlu hissediyor. Ama zorunda değilsin, Jude. Blake senin yüzünden dayanılmazdı. Aranızda yeni bir şey varsa, bu sadece size iyi gelebilir. "

Otis başını salladı. "Yaratılan tüm gerginlik..." Cümlesini yarım bıraktı.

Hala hayatta olup olmadığını merak ediyorum, dedi Cam, kaşlarını sallayarak.

Otis, "Ve gelecekte işler nasıl gidecek" diye ekledi. "Sonsuza kadar burada mı kalacaksın?"

Sadece çok fazlaydı. Sakin kalmaya çalışıyordum ama kelimeler kendiliğinden patladı. "Birincisi, dün Blake'le aramda hiçbir şey olmadı ve bir daha asla olmayacak. İkincisi, Woodshill sadece bir durak. Ben buraya ait değilim ve eminim daha fazla kalmayacağım. "

İkili, kaşlarını çatarak bakıştılar.

"Ah," dedi Otis bir süre sonra. Lavabodaki suyu fark etmişti ve küfretti. Musluğu kapatmak için acele etti.

"Ama düşündüm ki..." Cam söze başladı, sonra koridordan bir ses gelince sustu.

Hepimiz döndük ve Blake'in mutfağa girdiğini gördük.

nefesimi tuttum. Saçları dağınıktı ve önceki gece giydiğim sweatshirt'ü giyiyordu. O bize yaklaşırken sıcacık oldum.

Aynen benim gibi yaptı. Gözünü kırpmadan bir fincan aldı ve kahve makinesinin altına koydu.

Gözümün ucuyla Cam ve Otis'in bakıştıklarını gördüm. Cam omuz silktiğinde, bunu kendine saklamaya karar vermesine sevindim.

Bardağı doldurduktan sonra Blake döndü ve tezgaha yaslandı. Ancak o zaman üçümüzün de ona baktığımızı fark etti.

"Yüzüme bir şey mi yapıştı yoksa ne?" diye sordu ve neşeli sesi boğazımdaki yumruyu anında gevşetti.

Otis kaseyi yıkamaya devam etti, Cam bir çay havlusu aldı ve tezgahı parlatmaya başladı.

"Dün nasıl geçti?" Blake kahvesinden bir yudum alırken sordu.

Ben de aynı şeyi yaptım, her zaman konuşamayacak kadar üzgündüm. Aklımda onun hala uyuduğunu görebiliyordum, kolu beni sarmıştı. Sadece Cam'e odaklanmaya çalıştım.

"Harika. Sawyer biber sosunu bardağına döktüğü için pişman oldu, Dirty Pint'e herkesten fazlasını kaybetti ve kendine küfretmeye devam etti. Gerçekten çok komikti. "

Otis, "Ama Tekken'deki düelloyu kazandım," diye ekledi.

"Çünkü herkese o kadar kızgındın ki kimse yanına gelmeye cesaret edemedi," diye gözlemledi Blake, kupanın arkasına alaycı bir gülümseme gizleyerek.

Görünüşe göre her şey yolundaydı. Blake normal davranıyordu. Böylece önceki gece olanlar hiç

yaşanmamış gibi davranabiliriz. Aptaldan uzak durmasına sevindim ve neden ondan önce kalktığımı bilmek bile istemedim. Ve hepsinden önemlisi, kucaklaşarak uyuduğumuzdan bahsetmedi. Muhtemelen benim gibi gördü.

Sıradan tavrından ve esprili sözlerinden cesaret alarak tezgâhta yanına eğildim. Otis ve Cam önceki gece olanları anlatmaya devam ederken, omzumla koluna dokundum.

Blake sertleşti.

"Bugün rehabilitasyonda sana eşlik etmemi ister misin?"

Bana baktı. Sonra başını sadece bir kez sertçe salladı. "Artık bir sürücüye ihtiyacım yok."

İnkarı mideme bir yumruk gibi indi.

Ama ben tartışamadan Blake kahvesini bitirdi, fincanı bulaşık makinesinin üzerindeki tezgahın üzerine koydu ve mutfaktan çıktı. Koridorda kısaca aradığını duydum. Kısa bir süre sonra ön kapı kapandı.

"Annen ne tür şeylerden hoşlanır?" Scott, mağazanın koridorlarında dolaşırken sordu.

"Kitschy şeyleri sever. Parıltı, tek boynuzlu atlar, parlak renkler: normal bir insanın gülümseyerek başını sallayacağı her şey. Ona böyle bir fotoğraf albümü vermem gerekse, "Ona ağır koyu kırmızı bir cilt gösterdim" diye kafama atardı. "

"Ciddi anlamda?"

Başımı salladım. "Hediyeyi kesinlikle beğenmeni istiyorum. Bunun için istisnai olmalıdır. "

"Anladım." Scott gözlerini kıstı ve tekrar rafları aramaya başladı.

Zaten ikinci dükkandaydık. Ezra ile hediye için neye ihtiyacım olduğunu düşünmeye karar vermiştik. Gerisini o halledecekti.

"Annen nasıl bir insan?" diye sordu Scott, bana bir dizi renkli yapışkan bant göstererek, görünce hemen sepeti ona uzattım.

"Senin kadar çalışan birini tanımıyorum. Ama hastaneye her ne gittiyse, eve geldiğinde her şey Ezra ve benim içindi ve kötü bir gün geçirdiğimizde bizi neşelendirdi. "Boğazımda yakın bir şey hissettim.

Scott başını iki yana sallayarak bana baktı. İfadesi çok ısrarlıydı. "Ve buna rağmen... Onun doğum gününe gitmek istemiyor musun?" ihtiyatla sordu.

Daha önce çöpe attığım şeyleri inceledim. Aslında çoktan bir plan yapmıştım: hediyeler al, şirin bir fotoğraf albümü yap ve eve geldiğinde Ezra'ya vereceğim iç ısıtan bir not yaz. Ama Scott'ın ifadesi ve sorusuyla yüz yüze geldiğimde, kararım hakkında şüphelerim vardı. Gizlice bunun yeterli olmadığını ve annemin daha fazlasını hak ettiğini biliyordum ama tüm gücümle suçluluğu üzerimden attım. Odasına sığındığımızdan beri Blake ve benim aramda yaratılan tuhaf atmosfer ve *Twisted Rose hayranlarının kitle fonlaması kampanyası* beni yeterince

etkiledi. Kafamdaki karışıklığa rağmen, en azından annem için bir şeyler yapmak istedim.

Sepeti kaldırırken aceleyle, "Para bunun için yeterli," diye ekledim, "ve Seattle'a bir bilet ödememek için."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Scott.

Kısa bir süre sonra doğum günü kartlarının önünde durdum. Hiçbir şeyi kaçırmamak için yavaş ve dikkatli bir şekilde onları tek tek inceledim.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Scott bana bir tane göstererek sordu.

Kısa bir kahkaha attım. Bilette kocaman bir parti şapkası ve güneş gözlüğü takmış bir kadın dans pistinde çılgınca dans ediyordu. "Aynı anneme benziyor. Ezra ve ben geçmişte aile kutlamalarında hep utanırdık çünkü dans etmek gerçekten acı vericiydi. "Kartı aldım, başımı salladım ve parmağımla kadının resmini okşadım.

Scott bir sonraki bilet sırasını tararken, "Eminim dans edememe konusunda babam ondan daha hızlı koşar," dedi.

"Ciddi anlamda?"

Onayladı. "Elbette. Bir süre önce bir atlama kursuna katıldı. Gerçekten acı vericiydi. Bir keresinde bir randevum vardı ve babam kursta öğrendiklerini göstermenin güzel olduğunu düşündü." Kahkaha attım ve Scott bana bir şaşı bakış. "Gülecek bir şey yok, Jude."

"Biraz evet. Ailemiz bir dans yarışmasına katılmak zorunda kaldı."

Scott ağzını açtı ve hiçbir şey söylemeden tekrar kapadı. Sonra bir bilet daha aldı. "Bu sana nasıl görünüyor?"

Fosforlu pembeydi. Önünde, çok katmanlı bir pastadan atlayan parlak bir tek boynuzlu at resmi vardı.

"Bunu da alacağım. Ama şimdi başka bir şey almadan önce dışarı çıkalım."

Scott, bileti daha önce seçmiş olduğumuz diğer şeylere ekledi. "Albüm yapmaya ne zaman başlayacaksın?"

"Ezra ve ben yarın gece eski fotoğraflarımızı çıkarıp yapıştıracağız."

"Ezra da oraya gidiyor mu?"

Başımı salladım. "Onu zorluyormuşum gibi davranmayı seviyor ama bence bundan memnun. Düzen takıntısı göz önüne alındığında, fotoğrafları kronolojik olarak düzenlerken ve mümkün olduğunca kesin bir şekilde keserken çok eğleneceğine inanıyorum. "

Scott gülümsedi. "Bana o kadar da düzgün bir insan gibi görünmüyorsun."

"Geçenlerde şampuanı duşta yanlış rafa koydum ve bir ders aldım. "Her şeyin bir yeri var, Jude. Hiç kimse bu kurala saygı göstermeseydi, sonumuz nereye varırdı? Scott kahkahayı patlatırken ağabeyimin karanlık sesini taklit ettim.

Koridorun sonundaydık ve bir sonrakine geçmek için sağa döndük.

"Cumartesi seni özledim," diye mırıldandı Scott, bana o kadar belagatli bir şekilde bakarak ki, ne demek istediğini anlamıyormuş gibi yapmak zorunda bile kalmadım.

"Kutlamak istemedim, üzgünüm," diye mümkün olduğunca belirsiz bir şekilde karşılık verdim, böylece yan tarafıma bir dirsek geldi.

"Blake bütün zaman boyunca gözlerini senden ayırmadı. Hiç durmadı. Ve sen ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra - bardağımı da alarak - o da gitti. Akşamın geri kalanında seni bir daha görmedik. "

Sabırsız bir iç çektim. "Woodshill'deki herkesin bildiğini hissediyorum."

"Özellikle sağduyulu değildin."

"Kardeşime öyle bakmıyorsun bile," diye yanıtladım.

Scott kızardı. "Kimseye bakmadım."

"Evet, inanana kadar tekrar et," dedim gülümseyerek.

Beni başka bir dürtüyle dürtmeye başladı ama atlatmayı başardım.

"İstediğim kişiyi izleyebilmem bir yana, şu anda benim hakkımda konuşmuyorduk. Blake'le aranızda geçenlerden bahsetmemek için konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. "

"Aslında hiçbir şey olmadı," diye mırıldandım.

İçime bir huzursuzluk çöktü. Geçen cumartesiden beri Blake'i yalnızca bir kez görmüştüm, tam da birlikte yattığımız sabahtan sonra. Son iki gündür ona rehabilitasyona eşlik etmemiştim ve ne zaman eve gelsem orada değildi ya da odaya kilitliydi. Diğerleri umursamıyor gibiydi ama kendimi köpek gibi hissettim.

"Sadece film izledik. Ve onun yatağında uyuyakaldım, korkunç bir hata, ”dedim bir süre sonra. Annem için toplu olarak almak istediğim renkli kurdelelerin görüntüsü bile

Blake'in iki gündür benimle konuşmadığı gerçeğini bana unutturmadı.

"Bir şey mi yaptın?" Scott dikkatle sordu.

Başımı sallamak için acele ettim. "Hayır. Asla olmayacak. Ciddiyim. Blake artık benimle olmak istemediğini söyledi. Biz arkadaşız ya da en azından deniyoruz." Sertçe yutkundum ve koridorun ortasında durdum.

Scott bana döndü. "Öyleyse nedir?" Sesi sıcak ve yumuşaktı ve kovalamaya çalıştığım her şeyi geri getiriyor gibiydi.

"Ya her şeyi mahvedersem?" diye sordum kırık bir sesle.

Başını şiddetle salladı. "Ama saçma sapan konuşma. Hiçbir şeyi mahvetmedin."

"Daha önce ne olduğunu bilmiyorsun. Her şeyi nasıl yok etmiştim. "

"Geçmişi olduğu yerde bırak," diye yanıtladı, elini koluma koyup bir anlığına sıkarak. "İşler daha iyi olacak."

gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler Scott."

"Arkadaşlar bunun içindir," dedi. Sonra aniden geri çekildi ve renkli kurdelelerin olduğu rafa döndü. "Bana annenin en sevdiği rengi söyle."

Yürüdüm ve bir kez olsun her zaman yaptığım gibi kendimi tutmayı bıraktım. Sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını umarak başımı omzuna koydum.

24

eve geldiğimde Blake dışında herkes oturma odasındaydı. Oturmuş televizyon izliyorlardı, önlerindeki masada birkaç bira vardı ve ekranda büyülenmiş gibi izledikleri bir basketbol maçının görüntüleri vardı. Ezra solda oturuyordu ve bacakları gergin ve çaprazdı, sağında Otis kanepede bağdaş kurmuş, Cam ise sandalyeyi almıştı.

"Merhaba" diyerek onları selamladım.

Kimse beni fark etmedi, sadece ağabeyim belli belirsiz elini kaldırdı. O basketbol coşkusuna kapıldığında nasıl olduğunu biliyordum. Evin yangın alarmları çalsa bile muhtemelen hareket etmeyeceklerdi.

"Blake orada değil mi?" Akşam yemeği için kalan olup olmadığını kontrol etmek için mutfağa gitmemi istedim.

"Evet," diye yanıtladı Otis, gözlerini ekrandan ayırmadan.

Buzdolabını açtım ve içinde belli belirsiz patates gratenine benzeyen bir lapa olan bir kase gördüm. Çıkarıp mikrodalgaya koydum. Sonra gruba döndüm. "Ama nerede?"

"Yahudi!" Esra bana sabırsız bir bakış attı.

Ona cevap verdim, kaşlarımı kaldırdım ve sakince çatal bıçak çekmecesinden bir çatal aldım.

"Üst katta," Cam sonunda omuz silkerek yanıtladı. "Bizimle birlikte olmak istemedi. Ne de maç izlemek. "

Homurdanarak mikrodalgaya döndüm. Günün yarısını Scott'la geçirmiş olmama rağmen Blake başkalarına da düşmanca davranıyordu.

Mide krampı geçirdim. Onu bu şekilde kaçmak için ne yaptığımı merak etmeden duramıyordum. Böyle hissetmekten hoşlanmıyordum ama aptalca olduğunu bildiğimden bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Grateni alıp odama saklandım. Gıcırdayan koltuğa oturdum ve tableti açtım. Kilidi açtığımda, ekran önceki günlerden daha fazla bildirimlerle dolup taşıyordu.

Ağzıma koyduğum bir çatal dolusu graten, Sam'in mesajını okuduğumda sanki büyüyüp bir beton yığınına dönüşmüştü.

Jude, buraya bak. Nutkum tutuldu! Ne zaman kutlayacağız?

Ekteki linki açtım. Kitle fonlaması sayfası hızlı bir şekilde yüklendi. Sağ kenardaki yeşil çubuğu fark ettiğimde ikinci bir çatal almak üzereydim. Elim titremeye başladı. Çatal kaseye geri döndü ve tableti yüzüme kaldırdım, doğru okumadığıma ikna oldum. Bunun yerine oradaydı, siyah beyaz: yedi haneli bir miktar.

O mümkün değildi.

Lanet olsun, mümkün değildi.

Birkaç gün içinde hayranlar koleksiyonun hedefine ulaşmıştı. Sadece bu da değil, zaten elli bin doların üzerinde bir miktar daha vardı ve bağışlar devam etti. Kesinlikle harikaydı. Bunun olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Üretimden biri benimle iletişime geçerse ne yapmalıyım? İkinci sezon gerçekten çekilmeye başlasaydı ne yapmalıydım?

Titreyen parmaklarla #SaveTwistedRose hashtag'ini açtım ve izleyicilerden gelen resimler ve yorumlar arasında gezindim.

Sadie ve Nathan'ın hikayesi bitemez. Dibe vurduğumda ayağa kalkmam için bana güç verdi ve geri dönmek benim için çok önemliydi.

Twisted Rose *bir dizide sevdiğim her şeye sahipti: iyi kurgulanmış bir hikaye, beklenmedik gelişmeler ve heyecan verici aşk hikayeleri! Lütfen onu bize geri verin. Buna ihtiyacımız var.*

Akıllı, hızlı ve ironik: Sadie Nelson benim rol modelimdi. Okulda zorbalığa uğradığımda bana yardımcı oldu. Her gün biraz daha ona benzemeye çalıştım ve ayaklarımı başımın üzerine koymama izin vermedim. Jude Livingston, eğer okuyorsanız: teşekkür ederim. Her şeyin.

Metin gözümün önünde kayboldu. Diğer yorumları okuyamadım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Gözlerimde sıcak yaşlar yandı ve bir an sonra yanaklarımdan aşağı doğru süzülmeye başladılar. Hayranların gösteriyi bu kadar çok sevmesinin nedenleri benimkiyle tamamen aynıydı.

nefesim kesildi. Böyle hissetmek istemiyordum, kontrolümü kaybetmek istemiyordum. Hediye projesine odaklanmam gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım. Ellerimi gözlerime bastırdım, sessizce hıçkırarak, duygularımı bastırmaya çalıştım.

O mümkün değildi.

Bir an kafamda bir umut ışığı yandı.

Belki tekrar deneyebilirdim?

Belki Sadie Nelson olmaya geri dönerdim?

Sonra kulaklarımda bir ses çınladı. Beni LA'den kovup pes ettiren şeyin bir yankısı.

Bu ortama bir daha ayak basmamanızı sağlayacağım. Sana yemin ederim, Jude.

Geri dönmeyi düşünmek ne kadar da aldanmış. Hayranlar ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir daha geri dönmeyecek olması kaybolmuş bir hayaldi. Çekime devam etseler bile , benim rolümü başka birine verirdi. İzleyicileri mutlu etmeyi kesinlikle umursamıyordu. Artık bir aktris değildim. Daha doğrusu, ben hiç kimseydim. Ve bu artık değişemezdi.

Tableti öfkeli bir hareketle kapattım ve masanın üzerinde öyle bir kuvvetle hareket ettirdim ki, kenardan kayarak yere düştü. Bir küfür savurdum ve hemen çatalı da fırlattım. Yanaklarım hala yaşlarla ıslanmıştı. Ağlamayı durduramamaktan nefret ediyordum.

Kızgın bir hareketle yanaklarımı sildim ve parmaklarımda siyah izler gördüm. Tekrar küfrettim ve gözlerimin altından geçirdiğim bir mendili aldım. Cep telefonunun ekranındaki yansımama baktığımda, işleri daha da kötüleştirdiğimi fark ettim: Ellerimde olduğu gibi maskara da yanaklarıma bulaşmıştı.

Kararlılıkla ayağa kalktım, odayı geçtim ve yukarı çıktım. İçeriden açıldığında banyonun kapısını itmek üzereydim.

Benden önce Blake vardı.

Saçları nemliydi ve alnına düşüyordu, omuzlarında birkaç damla su vardı ve sadece kalçalarına bir havlu sarılmıştı.

Gözlerimle damlaları takip ettim. Göğsünde bir iz bıraktılar ve sonra karnına doğru devam ettiler. Beynim kısa devre yaptı ve bir an için üzüntüyü bile unuttum. Ama Blake'in yüzüne bakıp bakışlarıyla karşılaştığımda, her şey kibirle geri geldi. Hatta iki gündür benden dikkatle kaçındığını bile bile.

Geçmesine izin vermek için yana doğru bir adım attım. Ama o benim önüme geçti. Parmaklarını çenemin altında hissettim ve ona bakabilmem için başımı geriye yatırdım. Gözlerinde bir parıltı vardı ve midemde bir şey genişlerken kalbim takla attı. Aynı anda dayanılmaz derecede ağır ve inanılmaz derecede hafif hissettim.

"Ağladın mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Sesinin tanıdık tınısı içimi boşaltmak istememe neden oldu. Beni üzen her şeyi ona anlatmak istiyordum. Ona olanları anlatmak istiyordum. Beni neden görmezden geldiğini, neden beni bu kadar incittiğini bilmek istiyordum.

Kafamda binlerce kelime dans ediyordu. Hepsini söylemek istedim ama hiçbiri ağzımdan çıkmadı. Onu kendime yakınlaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğimi bilmeden elimi kaldırdım ve bileğine koydum. İçimdeki her şey temas için can atıyordu. Elini saçlarımda hissetmek. Sesi, cumartesi gecesi gibi kulağımda.

Geçmişte beni destekleyen hep Blake olmuştu. Ama o dönem kapanmıştı. Geldiğimden beri bunu bana açıkça ifade etmişti ve ilişkileri değişmiş olsa da o anda bile hissedebiliyordum. Ona güvenemezdim. Tıpkı onun kollarında uyuyamadığım gibi. Çünkü sadece inşa ettiğimiz her şeyi yok ederdi. Bunun olmasını riske edemezdim. Los Angeles'ta neler olduğunu bilseydi, benden daha çok nefret ederdi. Bunun farkındaydım. Bu yüzden boğazımı temizledim.

"Sorun değil," diye mırıldandım.

Blake'in gözlerinden bir gölge geçti. "Jude..." diye başladı, ama başımı salladım ve gerekeni yaptım.

Yavaş ama kararlı bir şekilde elini çenemden çektim. İnanılmaz bir acı hissettim ama bir adım uzaklaştım, banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ezra, etrafı simli bir haleyle çevrili şeytani gülümsemeli tek boynuzlu atla albümü işaret etti. "Bunu seçmeli miydin? Gerekli miydi?"

"Beğenecek," diye yanıtladım.

Kapağı küçümseyerek taradı, sonra omuz silkti ve mağazada yaptığım diğer alışverişlere baktı.

Odamda zaten birkaç parlak desenli viski, konfeti, ambalaj kağıdı ve birbiriyle uyumlu kurdeleler ile Scott ve benim seçtiğim iki kart vardı.

"Nasıl istersen. İşte resimler." Ezra albüm için fotoğrafları seçip bir online mağazada bastırmayı teklif etmişti ama paketi bana verdiğinde, bunu yapmasına nasıl

izin verdiğimi düşündüm. Muhtemelen sadece en utanç verici olanları seçmişti.

Dikkatlice içeriye baktım.

"Korkma. Annemin mutlu olmasını istiyorum, bu yüzden sadece en iyi fotoğrafları seçtim" dedi, paketi kendisi açmak için geri alarak.

Bazen beni ne kadar derinden tanıdığı beni korkutuyordu.

Halının üzerinde ona doğru ilerledim ve parmak izlerini çıkarmasını izledim. Bütün hakkında bir fikir edinmek için onları havalandırarak önündeki yere yerleştirdi.

"Kaç tane yazdırdın?" Yığının çok hantal olduğunu görünce sordum.

"Bilgisayarımdaki güzellerin çoğu," dedi konsantre bir şekilde, başını bir yana eğerek. "Maalesef karıştırılmışlar."

"Onları kronolojik sıraya koymak istedik, değil mi?"

Onayladı. "Korkarım hafızamıza güvenmek zorunda kalacağız."

Ellerimi ovuşturdum, öne eğildim ve soldan başlayarak işe koyuldum. Ezra, hangimizin kim olduğu belli olmayan küçüklüğümüzden birkaç fotoğraf bile basmıştı. Bebekken neredeyse aynıydık, özellikle de onun tulumunu üzerime geçirdiklerinden beri.

"Bunlar kesinlikle başlangıçta gider."

"O zaman bu," dedi Ezra kaşlarını çatarak, beni ilk kez yanımda tutarken çekilmiş bir fotoğrafını hareket ettirerek. O zamanlar saçları biraz daha açıktı ve yanakları

hala tombuldu. Yerde oturuyordu, küçük bacaklarını önünde uzatmıştı ve ben onun kollarında mutlu bir şekilde uyuyordum.

"Çok tatlı!" diye bağırdım yanağını sıkarak.

Yürüdü ve sanki parmaklarına bulaşmış gibi elini yanağında gezdirdi. Sonraki fotoğraflara eğilerek, "Hemen kıpırdama, yoksa asla bitiremeyeceğiz," diye uyardı.

İç çekerek fotoğrafı diğerlerinin altına yerleştirdim. Sonra, annenin kameraya gururla gülümsediği, doğum günlerinden bazılarının serpiştirildiği ilkokul fotoğraflarına geçtim.

"Bu arada... Cam bana bir şeyden bahsetti," dedi Ezra parmak izlerinin aşağı yukarı yarısına baktıktan sonra.

Bir an donup kaldım, ama sonra toparlandım ve tereddütümü fark etmemesini umdum. "Oh evet?"

"Geçen cumartesi günkü partiden sonra odasından ayrıldığını söyledi."

yüz yaptım. "Cam'ın odasında olduğumu hatırlamıyorum. Kesin olmak gerekirse, odanızın nerede olduğunu bile bilmiyorum. "

"Jude."

Derin bir nefes aldım. Önceki akşamki görüşmemizden sonra odamdan çıkmaya zar zor cesaret edebilmiştim. Blake rehabilitasyon seansına gidene kadar bir şeyler yemek için mutfağa gizlice girdim. Aksi takdirde, mesai saatlerine kadar onuncu kez kampanya hashtag'ini inceleyerek, umutsuzluktan neredeyse felç olmuş hissederek ve Blake'in odasının bulunduğu tavana

bakarak geçirmiştim. Bu arada ne yaptığını ve rehabilitasyonla ne gibi sonuçlara ulaştığını merak ediyordum. Onu ve aramızdaki uçurumu düşünmek bana onun kollarında olmanın ne kadar iyi olduğunu acı bir şekilde hatırlattı. Kokusu bana nasıl da evimi hatırlattı. Gözlerinin içine bakabilmem için çeneme hafifçe dokunduğunda cildimin nasıl yandığını.

Yüzümü ellerimin arasına almak istedim ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmeye çalıştım. Ama içimde sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğimi biliyordum. Yanan bir odanın ortasında oturup her şeyin yolunda olduğunu iddia eden köpeğin memesi gibiydim.

"Bana özel hayatın hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Neden yapmalıyım? " Diye sordum.

Sonraki fotoğrafları bana uzattı. "Belki de bana genellikle bilmek istediğimden daha fazlasını söyleyen bir konuşmacı olduğun için?"

Dokun, salak, diye düşündüm bir sonraki fotoğrafı iki elimle çekerken.

Ezra tarafından mı yoksa babam tarafından mı çekildiğini bilmiyordum. Her durumda, beni ve annemi canlandırdı. Sarıldık ve sanki onun tarafından teselli ediliyormuş gibi yüzümü omzuna sakladım. Ne zaman geldiğini ya da neden bu kadar üzüldüğümü artık hatırlamıyordum ama ona baktığımda boğazıma bir yumru oturdu.

"Sen yaptın?" Diye sordum. Birden sesim kısıldı.

Esra başını salladı. «Söyleyebilirim ki… bu, seninle annem arasındaki ilişkiyi mükemmel bir şekilde temsil ediyor. Seni düşündüğümde, seni öyle düşünüyorum. Bu yüzden haftalardır onunla neden konuşmadığını anlayamıyorum. "

Bir anda ellerim dondu. Fotoğrafa tekrar baktım. Esra haklıydı. Ama aynı zamanda bana ne olduğunu bilmiyordu. Başarısızlıktan eve dönmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. O ve babamın benim için yaptığı onca şeyden sonra kendimi annemle tanıştırmak konusunda ne hissettiğim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama fotoğraf, bana her zaman ne kadar destek verdiğini anlamamı sağladı. Onun doğum günüydü, lanet olsun. En azından bir günlüğüne kendime hakim olabilirdim. Bunu yapmak zorundaydım. Ailemin iyiliği için. Ve kendim için.

"Seninle eve gitmek istiyorum." diye fısıldadım.

Esra bana kocaman gözlerle baktı. "Ciddi anlamda?"

Fotoğrafı diğerleriyle birlikte yerleştirdim. "Ciddi anlamda."

Rahat bir nefes verdi. "Uzun süre kaldı. Bileti boşuna aldığımı sandım."

Ona şok içinde baktım. Ciddi olamazdı. "Bana da bilet aldın mı?" karışık sordum.

Esra arkasına yaslandı ve ellerini yere dayadı. Sonra başını salladı. "Çoktan."

"Tamamen aklını kaçırmışsın."

"Çoktan."

"Seni seviyorum," dedim diz çöküp kollarımı boynuna doladım. "Teşekkürler."

Kolunu kaldırıp sırtımı okşadı. "Blake de geliyor."

Sözlerinin anlamını anlamam biraz zaman aldı. Aniden ondan ayrıldım. "Neden bana şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü başka türlü gelmeyi kabul etmeyeceğinden korktum. Garip davranıyorsun. Artık benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Artık onunla konuşmuyorsun. Sen tuhafsın ve bundan hoşlanmıyorum. "

Sertçe yutkundum ve fotoğraflara bakmaya geri döndüm. Blake ve ailemizin de ortaya çıktığı birkaç yer vardı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama onun yatağında geçirdiğim gece aramızda bir şeyler kopmuştu. Bir şey değişti ve açıklamamızdan sonra olduğu gibi sıradan olmamızı engelledi.

Üçümüz Seattle'a gideceksek, önce onunla konuşmam şarttı. İlişkimizi netleştirmek için.

"Onunla konuşmaya çalışacağım," diye mırıldandım.

"İyi. Sonra annemle babama ne söyleyeceğimize karar vermemiz gerekiyor. Üçünün bir araya gelmesinin sürprizi olması için bizi önceden görmeye geldiğin versiyonu tercih ederim."

ona baktım. "Görüyorum ki, bunu zaten çok düşünmüşsün."

Ağzının kenarlarını hafifçe kıvırdı. "Çünkü seni ikna edebilmeyi umuyordum."

"Bu yüzden mi annemle benim en şirin fotoğraflarımızı seçtin?"

Aşağı baktı, ama sırıtışı bana aradığım cevabı verdi. Kardeşim gerçekten sinsi olabilir.

25

S TAVO , kapı çaldığında, belki de yüzüncü kez, el bagajındaki sıvıları iki kez kontrol ediyordu.

"İçeri gel" dedim. Bu arada bavula geçtim: Üzerine oturdum ve kapatmak için boşuna bir çabayla birkaç kez aşağı yukarı zıpladım.

Kardeşimi bekliyordum ama kendimi Blake'in önünde buldum.

Aniden durdum ve kapıyı arkasından kapattığında, tüm kayıtsız kalma çabalarıma rağmen kalbim takla attı. Aramızdaki atmosfer eşsizdi ve bir haftadır ilk kez bir odada yalnız olmamız gerilimi daha da artırıyordu. Hava aniden ağırlaştı. Kalbim kaburgalarıma karşı atıyordu.

"Naber?" Telefona bakarak sordum. Henüz çok geç değildi. Portland havaalanına gitmemize yaklaşık bir saat kalmıştı.

"Bunlar hala odamdaydı." Blake bana kot pantolonumu verdi. Parti gecesi çıkardıklarım ve onun odasının etrafında yatarken bıraktım. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Tekrar patlayan bavuldan kalktım ve pantolonumu kaptım. Onları yuvarladım ve içine doldurdum. Kapatmak daha da zor olurdu, ama umurumda değildi. Yani yanımda getirdiğim diğer kıyafetleri beğenmedim diye bir şansım daha oldu.

"Sadece hafta sonu için gittik," diye arkamdan Blake'in sesi beni bilgilendirdi. "Yanında ne kadar eşya getirdiğini bilmek mümkün mü?"

"Birkaç şey," diye mırıldandım, bavulu tekrar kapatmaya çalışırken. Diz çöküp fermuarı çekmeye çalıştım. "Sen buradayken... Ezra konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Çünkü?" diye sordu, kafası karıştı.

Bavulun üzerine oturdum ve bir aşağı bir yukarı zıplayarak tekrar denedim. "Çünkü annem ve babam hala burada yaşadığımı bilmiyorlar," dedim dişlerimi sıkarak. "Seni görmeye geldiğimi söyleyeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı dalgın dalgın. "Ne yapıyorsun?"

"Bavulu kapatmaya çalışıyorum."

Fermuarla tartışırken birkaç dakika daha bana baktı. Sonra yanıma geldi ve yere çömeldi. "Yapmama izin ver."

Fermuarı yakalayıp çekerken eli benimkine dokundu. nefesimi tuttum. Ama bavulu kapattıktan sonra hemen kalkmak yerine o pozisyonda oyalandı. Nefesi boynumu okşuyordu. Bana o kadar yakındı ki saçları alnımı gıdıklıyordu.

Gözlerim kendiliğinden kapandı. Blake'in yakınlığı bende tarif edilemez bir his uyandırdı. Midem onun yanında her zaman olduğu gibi yine kasılmıştı ve damarlarımda bir sarsıntı hissettim.

Bana bu kadar yakınken doğru dürüst düşünemiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yandan, bazı şeyleri denemek yanlıştı ve bunu biliyordum. Öte yandan, o ana kadar başıma gelen her

şeyin aksine, bana yabancı olmadığı ve beni sarhoş ettiği için kendimi bu duyguya bıraktım.

Başımı hafifçe çevirdim. Dudaklarım kulağına sürtündü ve Blake göğsünden fışkırır gibi bir ses çıkardı. Beni çekirdeğine kadar deldi.

"Jude."

Boğuk sesinde o kadar çok duygu vardı ki bu tür bir felçten uyandım. Ondan uzaklaştım ve öyle hızlı ayağa kalktım ki gözlerimin önünde sayısız siyah nokta belirdi.

Blake bir an hareketsiz durdu, sonra da ayağa kalktı. Bana tamamen anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. Gözleri musallat olmuştu, kaşlarının arasında bir kırışık oluşmuştu. O da bize ne olduğunu anlamış görünmüyordu.

"Sadece pantolon için gelmedim," dedi sonunda.

"Numara?" Ona sordum ve el bagajımı almak için döndüm. Sıvıları iyi paketleyip paketlemediğimi tekrar kontrol edebilirim. Az önce yaptım ama dikkat dağıtacak bir şey bulmam gerekiyordu.

Masaya gittim ve çantayı sandalyeden aldım. Mekanik olarak açtım ve içindekileri düzgünce masanın üzerine yerleştirdim. Dezenfektan poşetini açıp kapattım. Ve sonra tekrar.

"Her şey yolunda mı?" Blake arkamdan sordu.

Ona kayıtsızca döndüm ve en ikna edici gülümsememi gösterdim. "Sadece uçuş konusunda gerginim."

Ne yazık ki, gülümsemenin hiçbir etkisi olmadı. Blake her zaman kaşlarını çattı. Sonra bana doğru bir adım attı.

Boş çantayı bir kalkan gibi tutarak otomatik olarak geri gittim.

Blake yarı yolda durdu. Bakışları bulanıklaştı ve ardından bavula yerleştirdi. "Ezra bize acele etmemizi söylüyor. Çok uzun sürmeyin," dedi kuru bir sesle, odayı geçip kapıyı tekrar açmadan önce.

Büyük bir gürültüyle kapattığında, yüzümü buruşturdum.

Blake ona yalan söylediğimi biliyordu. Uçmayı her şeyden çok sevdim. Kendimi yerden kaldırmak, karnımda o garip baskıyı hissetmek, gitgide daha fazla gökyüzüne tırmanmak ve sonunda bakışlarımı yumuşak, fantastik bir krallık gibi uzanan bulutların üzerinde gezdirmek benim için en iyisiydi. Ne yazık ki o duygu bile kötü başlayan günü sakinleştirmeye yetmedi.

Ortada, Ezra ve Blake'in arasında oturuyordum. Uçak, göğüslerine sıkıştırmak zorunda kaldıkları kilometrelerce uzunluktaki bacakları için yeterli alan sunmuyordu. Ezra yine de uykuya dalmayı başarmıştı, kulaklıklarım takılıydı ve Blake'e bakma dürtüsüne karşı koymak için Ariana Grande'nin yeni parçasını defalarca dinliyordum.

Havaalanına giderken uyuyor numarası yapmıştım ve tek kelime konuşmamıştık. Bu arada, en büyük gerilimin ne olduğunu bile bilmiyordum: Blake ile benim aramdaki ya da Ezra ile Blake arasındaki. Birlikte mutlu bir şekilde gülebildiğimiz zamanlar gerçekten sonsuza dek gitmişti

ve bu beni mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla incitti.

Dosdoğru karşıya bakan Blake'e bir bakış attım. Kulaklıkları da vardı. Kollarını kavuşturmuştu ve bana ya da Ezra'ya hiç ilgi duymuyor gibiydi. Elimi koluna koyma ya da onunkini alma dürtüsüne direndim. Gülümsemenin dudaklarına döndüğünü görmek istiyordum. Gözlerinin parladığını görmek ve onu bir yabancı gibi gösteren kaşlarının arasındaki aptal kırışıktan kurtulmak istiyordum.

Sertçe yutkundum ve aptalca şeyler yapmamak için ellerimi koltuk altlarımın altına koydum.

Uçak nihayet indiğinde, tekrar hareket etmeye cesaret ettim. Esra'ya döndüm ve onu dürttüm. Sadece gözlerini kıstı. Diğer yolcular çoktan eşyalarını toplamaya başlamışlardı.

"Geldik" dedim.

Ağabeyim sadece homurdandı ve iki elini yüzünün üzerinde gezdirdi.

Kemerimi çözdüm ve sola dönmeden önce kollarımı kısaca başımın üzerine uzattım.

Blake çoktan kalkmıştı ve bagajdan eşyalarımızı alıyordu. O da Ezra gibi giyinmişti ve evde genellikle giydiği tulumların tam tersine siyah bir gömlek ve uyumlu pantolonlar giymişti.

Yavaşça yüzüne baktım. Bakışlarıma karşılık verdiğinde içime bir ürperti geldi. Hızla arkamı döndüm ve kulaklığı telefonuma sardım. Ona bakmamak en

iyisiydi. Ama o kadar çok acıyordu ki ayağa kalkamıyordum.

Çantama her şeyi yerleştirdikten sonra ayağa kalktım. Uçağın çıkışları henüz açılmamıştı ve ben hareket ederken bir adam bana çarptı. Dengemi kaybettim ve Blake'e karşı sendeledim.

Refleks olarak kolunu omzuma koydu ve beni kaldırdı, sonra başımın üzerinden dik dik baktı.

"Acıya dikkat et. Hepimiz bekliyoruz. "

"Acelem var."

"Ben de. Ama kendimden kısa insanları itip kakmıyorum, değil mi?"

Elimi elinin üzerine koyduğumda bir şey eklemek üzereydi, öfkesini gidermiş gibi görünen bir jest. Başını bana doğru indirdi. Boyun derisi hafif kırmızıydı.

"Önemli değil," diye fısıldadım elini sıkarak.

Sertçe yutkundu. Sonra elini hafifçe hareket ettirerek belimi okşadı ve bunu yaparken başparmağı gömleğimin eteğinin altına girdi.

Teni benimkine değdiğinde derin bir nefes verdim. Omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi ve bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Benim hissettiklerimi hissetmiş olsaydı.

O anda kapılar açıldı.

Yolcular dışarı çıkmaya başladığında Blake aniden elini benden çekti. Ayaklarımı birbiri ardına başlattım ama Blake çok hızlıydı. Ezra ve ben uçaktan indiğimizde aramızda birkaç kişi vardı.

"İyi misin Pankek?" kardeşim aniden sordu.

Dizlerim her zaman yumuşak olsa da başımı salladım. Blake'le ilgili sorunlara ek olarak, ailemle de tanışmayı düşünmenin zamanı gelmişti. Birdenbire korkunç bir ajitasyon tarafından saldırıya uğradım. Anneme ve babama yapmam gereken yalanlar ve mazeretler ile Blake'in elinin hayatımda bıraktığı görünmez iz etrafında dönen düşünceler kafamda durmadan dönüyordu.

Terminalden geçerken bavulu elime aldım. Karanlık pencerelerin ötesinde silüetler gördüm, kesinlikle sevdiklerini bekleyen insanlar. Sertçe yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim. Kalbim şiddetle atıyordu.

"Başaracaksın," diye güvence verdi Ezra yanımda. "Annemin bizi hep birlikte gördüğünde yapacağı yüzü bir düşün."

Denedim ama çoktan otomatik kapıların açılmasıyla inmemiz için açılmıştık.

Babamızı fark etmemiz sadece birkaç saniye sürdü. Kalabalığın kenarında başının yukarısında bizim isimlerimizin yazılı olduğu kocaman bir tabela tutuyordu. Çarpık gözlüklerini görünce gözlerim beni şaşırtan bir şiddetle yanmaya başladı. Beni durduracak hiçbir şey yoktu: Kollarını iki yana açan ona doğru koştum ve tabela düştü. Ona sıkıca sarıldım ve yüzümü omzuna sakladım.

"Sevgilim," dedi tanıdık sesi kulağımda ve hıçkırıklarımı bastırdım.

Bir an daha bana sarıldı, beni bir o yana bir bu yana salladı, sonra geri çekildi ve ışıldayan bir gülümsemeyle

kollarımdan tuttu. Sonra Esra'ya döndü ve ona da sımsıkı sarıldı.

Ezra çok daha hızlı çekildi ama mutlu gülümsemesi benden kaçmadı.

Kenara baktım ve Blake'in annesini aldığını gördüm. O sırada yere bıraktı. Elini gözlerinde gezdirdi ve ona gülümsedi. Sonra döndü, Ezra'ya doğru bir adım attı ve ona sımsıkı sarıldı. Biraz sonra ondan ayrılıp bana baktığında kulaklarım çınlıyordu.

Genelde herkese sarılırım. Gerçek için. Ama son bir buçuk yıldır, tıpkı Blake'le yaptığım gibi kendimi Linda Andrews'tan ayırmıştım. Mesajlarına nadiren cevap verebilmiştim ve daha da kötüsü oğlunun kalbini kırmıştım. Blake beni affetmiş olsa bile, bu onun da affedeceği anlamına gelmiyordu.

Ama ben durumu daha fazla analiz edemeden, Linda yanıma geldi ve bana sarıldı.

Neredeyse baygın hissettim. Sonra sarılmaya karşılık vermeyi başardım.

"Seni görmek ne güzel Jude," dedi benden uzaklaşarak ve neredeyse oğluna yaptığı gibi bana sevgiyle gülümseyerek.

Gözlerimin arkasında hissettiğim baskıyı bastırmaya çalışarak gülümsedim. "Benim için de aynı."

Babam bize katıldı ve beni yanında tutmak için sol kolunu omzuma attı, Ezra ise onun diğer tarafında durdu. "Çok mutluyum. Ve annemin seni ne zaman gördüğünü

hayal et. Dolabı boşalttım, böylece üçünüz de saklanabilirsiniz. "

"Aslında ben bunu şaka olarak söylediğini sanıyordum. İşe yaramayacağına eminim," dedi Ezra.

Babam eliyle acele bir hareket yaptı. "Corbellerie. Çalışmayan işe yarayacak." Bizi çıkışa götürmeden önce söylediği son şey buydu.

Arabaya giderken eve gitmek istemeyecek kadar nasıl bu kadar aptal olabildiğimi merak ettim. Çünkü babamın o kadar tanıdık ve güzel olan ağzından "saçmalık" kelimesini duymak diğer her şeyi unutmama yetmişti.

***

"O benim ayağımdı," diye hırladı Ezra.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Konuşmaya devam edersen, sürprizi bozacaksın." Blake, dolapla bir olmak istiyormuş gibi dolabın sağ tarafına bastırıldı. Benimle herhangi bir temastan kaçınmak için çok uğraştı.

"Ne zamandan beri mantığın sesi oldun?" Esra sordu.

Blake hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Haftalardır olduğu gibi. Ne dertleri olduğunu merak ettim ve huzursuzca oraya buraya taşındım.

"O benim ayağımdı," dedi Blake kuru bir sesle.

"Koca ayaklarını sana yakın tutmaya ne dersin?" Teklif ettim. Ayak parmaklarından birine basmadan bir santim bile kıpırdayamıyordum. Her halükarda Ezra'yı tercih ettim. Blake'e dokunmak istemedim. Onun temasının bende yarattığı hisleri hatırlamak istemiyordum. Sadece o

lanet dolaptan çıkmak istiyordum. Ama neden bu kadar uzun sürdüler?

"Bana böyle asılmayı bırak, Krep," diye tısladı Ezra, ama hareketsiz kaldım. Blake'e fazla yaklaşma riskini almamak için kardeşimle birleşmeyi tercih ederdim.

Ezra hareket etti ve beni tam da gitmek istemediğim yere itti.

"Ah, kahretsin! Ortalığı karıştırmayı bırak, yoksa..."

"Sst! Duydun mu?" diye haykırdım Blake'in sözünü keserek.

Annemin sesi boğuk bir şekilde bize ulaştı. Birden kalbim boğazıma geldi.

Sonra babam abartılı bir şekilde boğazını temizledi. "Sana sordum: pasta sever misin tatlım?"

"Kek dedi," diye fısıldadım telaşla. "Bu bizim sinyalimiz!"

"Tanrım, sana zaten evet demiştim," diye yanıtladı annem. "Ayrıca sesini bu kadar yükseltmene gerek yok."

Blake, Ezra ve ben koro halinde az çok bağırarak dolaptan fırladık: "Sürpriz!"

Annem bize baktı.

Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Ona sarılmak için koştum. Hıçkırıkları içimde bir şeyleri hareket ettirdi. Yanaklarımdaki yaşları sildim ve onu boğmak için yeterince sıktım.

"Doğum günün kutlu olsun anne," diye fısıldadım havada.

Beni bir süre daha tuttu, sonra benden uzaklaştı, ama sadece yarıya kadar. Serbest kalan koluyla Ezra'ya yaklaşmasını işaret etti ve ikisine de sarıldı.

Ağlamamak için tüm irademi kullandım.

Annem bizden ayrılmadan önce uzun bir süre bizi sımsıkı tuttu. Sonra yanağımıza kocaman bir öpücük kondurdu ve başını uzattı. "Üçüncü erkek arkadaşım nerede?" yüksek sesle sordu.

Blake gülümseyerek ona doğru yürüdü ve onu annesiyle yaptığı gibi sıkıca sıktı. Başını sallayarak dinlediği bir şeyi ona fısıldadığını duydum. O kadar samimi bir andı ki, başka tarafa bakmayı tercih ederdim ama yapamadım.

Annem, Blake'ten ayrıldıktan sonra babamı işaret ederek, "Bir şeyler organize ettiğini biliyordum," dedi. "Ama bunu gerçekten hayal etmemiştim."

"Ne sandın? Doğum gününü kaçırmış olabilir miyim? Hayatta asla." Ezra omuzlarını ona doladı.

Ona yaslandı ve elini gözlerinin altında gezdirerek siyah bir makyaj gölgesi bıraktı.

"Baban bana çok meşgul olduğunu söylediğinde çok üzüldüm. Ama düşündüm ki: Ünlü çocuklarınız olduğunda böyle oluyor. " Sesi gururla doluydu.

Onun bu sözleri söylediğini duymak ve babamın evi dekore etmek için ne kadar zahmete katlandığını görmek suçluluk duygularımı öyle bir dürtüyle uyandırdı ki, bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakacağımı bilemedim. Bana elini uzatıp birlikte bahçeye çıktığımızda kaygısız

görünmek için elimden geleni yaptım. Ama içimden o hafta sonunu nasıl geçireceğimi merak ediyordum.

26

PAA , bahçenin tüm çevresi boyunca düzenli aralıklarla meşaleleri yere fırlatmıştı . Kanepelerin üzerinde çapraz olarak asılı birkaç sıra ışıkla birlikte, bunlar tek ışık kaynağıydı ve sıcak bir parıltı yaydı. Babam gün boyunca yağmur yağmadığına ve planının çok iyi çalıştığına ne kadar sevindiğini tekrarlayıp duruyordu.

Bahçede birçok arkadaşım vardı. Bazıları, çoğu bizim yaşlarımızda olan çocuklarıyla gelmişti. Akşam yemeği sırasında ailemle birlikte masadaydım. Sonra oturma sırası değişmiş, annesinin arkadaşları hediyeleri açmasını izlemek için etrafını sarmışken, Ezra ve ben bahçenin arka tarafındaki, kulübenin yanındaki masalardan birine taşınmıştık. Arkadaşlarının büyük notunu açarken tiz bir sevinç çığlığı attı ve babamın havada olduğu bir sağlıklı yaşam hafta sonu kuponunu salladı.

Hâlâ cep telefonuyla uğraşmakla meşgul olan Ezra'ya kaşlarını çatarak, "Sanırım ona hediyelerimizi daha sonra vermeye karar vermekle iyi ettik," dedim.

"Mmh."

Beni duyduğundan şüpheliydim ama bıraktım. Telefonu her saniye ötüyordu.

Anneme bakmak için geri döndüm, sonra babam ona parlak gözlerle bakan yanına oturdu. O, dünyanın en mutlu adamı gibi görünüyordu ve bu kadar çok sevgiyi hissetmenin ve almanın nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Aralarında tam bir uyum var gibiydi. Bir zamanlar

Blake ile bu tür bir aşk hakkında belirsiz bir fikrim vardı. Felaketten önce bir süredir aramızdaki uyum mutlaktı.

Onun için etrafa baktım. Bunu öğrenmem uzun sürmedi, sanki vücudum buna uyum sağlamış gibi gözlerim otomatik olarak algıladı. Daha *önce olduğu gibi* .

Annesiyle bir masada oturuyor, peçete asarken onunla sohbet ediyordu. Annesini güldüren bir şey söylediğinde, bunun sert bir şaka olup olmadığını merak ettim çünkü şakacı bir şekilde koluna vurduğunu ve gülümsemesini elinin arkasına sakladığını gördüm. Geçmişte de normal davranışları olmuştu. Akşam yanlarına gittiğimde çoğu zaman bir komplo kuruyormuş gibi konuşuyorlardı. Onları izlerken boğazıma bir yumru oturdu.

Ben ... seninle asla geri dönemem. Keşke bu açık olsaydı. Blake'in sesi kafamda çınladı.

Onlarla bir daha asla vakit geçiremeyecektim. En azından er ya da geç kendine bir kız arkadaş bulursa.

Büyük bir çabayla gözlerimi kaçırdım. Ailemin evinde olmak bana sadece geçmişte işlerin nasıl olduğunu hatırlattı.

Bakışlarımı bahçede gezdirdim ve garajın yakınında Ezra ve Blake'in çoğu gün kullandıkları basketbol sepetini gördüm. Banyoda saçımı boyadığım zamanı hatırladım. Sanki itiraz etmek için pencereyi açmışım gibi ama Ezra'yı önümde bulmak yerine gözlerim Blake'in yakışıklı yüzüne takılmıştı. Burnuma nasıl dokunduğunu. Sanki midemde ilk kez kelebekler uçuşuyormuş gibi. Anne-babamız ve annesinin düzenlediği barbeküyü hatırladım. Blake'in

elimi tutup beni yıldızlı gökyüzünün altında o kadar çok döndürdüğü akşamlar, dengemi kaybettim. Gülümsemesini hatırladım. Uzun sohbetlerimizden. İlk gece dışarısı çok soğuk olmasına rağmen sarılarak uyuyakaldık. İlk öpücüğümüz ve onu takip eden diğer birçok ilk andan ve onunla yalnız paylaşmak istediğimden.

Gözlerimde yaşlar yandı. Annemlere bakmak için geri döndüm. Sonra yanımdaki Ezra sürekli cep telefonundan yazmakla meşgul. Sonra Blake'e döndüm.

Ben ... seninle asla geri dönemem. Keşke bu açık olsaydı.

Parti her şeyi daha da zorlaştırdı. Ailemle birlikte olmak ve aynı zamanda aramızdaki o korkunç mesafeyi hissetmek, çok fazla yalan, çok fazla gizli şey. Blake'e yakın olmak ve aynı zamanda aramızdaki şeylerin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bilmek.

Birbirimizin kollarında uyuya kaldıktan sonra Woodshill'in birkaç gün boyunca onun tarafından görmezden gelinmenin korkunç olduğunu düşünseydim, evde daha çok acıyordu. Seattle'da anılar daha da canlıydı. Hiç durmayan bir film gibi aklımdan geçtiler. Nereye baksam, Blake ve geçmişimizi birlikte düşünmeme neden olan bir şey keşfettim. Artık o masada duramaz ve her şey yolundaymış gibi davranamazdım.

Ezra'nın beni duyduğundan şüpheli olsam da bir özür mırıldandım. Sonra topuğumun üzerinde döndüm ve oluşan küçük insan gruplarının yanından geçerek bahçeye koştum. Kulübeye yöneldim, etrafından dolaştım ve sonra

bahçemizi komşu bahçeden ayıran arka çitin üzerinden tırmandım.

Bu arada güneş neredeyse batmak üzereydi. Çimenlerin arasında yürüdüm. Hatıralar, hayaletimsi bir sis gibi kafamı doldurmaya devam etti. Neredeyse Blake'in silüetini çimenlerde gördüğümü sandım, tıpkı ona gittiğim gece gibi. Bana sarıldığı ve beni hiç bırakmadığı gece.

Bahçenin ortasına oturdum, sonra çimenlere uzanıncaya kadar arkama yaslandım. Kollarımı açıp gökyüzünün değişen rengine baktım. Her şey etrafımda dönüyor gibiydi ve birkaç saniye için olumsuz bir şekilde olmasa da kendimi küçük ve önemsiz hissettim. Bütün sorunlarım ve ben büyük bütünün sadece bir parçasıydık. Nedense bu rahatlatıcı bir düşünceydi. Gözlerimi kapattım ve o duyguya tutunmaya çalıştım… Başarılı olamadım. Yaşlar gözlerimde yanmaya geri döndü, aniden tüm hatalarım tarafından ezildiğini hissettim. Neredeyse insanüstü bir yüktü. Dışarıda olmama rağmen nefesim kesilmişti.

Blake ve benim aramdaki şeyi sonsuza dek yok etmiştim.

Twisted Rose 2. Sezon ben olmasaydım çekilirdi.

Ailem için bir hayal kırıklığıydım.

Yıldızları görene kadar avuçlarımı gözlerime bastırdım. Ağlamazdım. Tekrar yapmazdım.

Yanma kaybolana kadar hareketsiz kaldım. Yavaşça ellerimi indirdim. Sonra tekrar gökyüzüne baktım. Koyu

kırmızı, güneşin son yansımaları bile yerini akşamın ilk yıldızlarına bırakana kadar daha da koyu bir maviye dönüşüyordu.

Ailemin bahçesinden konukların müziği ve kahkahaları geliyordu. Arada sırada annemin sesini tanıyor gibiydim ve her seferinde bir acı sancısıydı.

Andrews evinin ön bahçesinde belirsiz bir süre yattım. Bir anda çimenlerde bir hışırtı duydum. Başımı yana çevirdim... ve nefesimi tuttum.

Blake çimenlerde yürüyordu. Ellerini ceplerinde tuttu ve yavaşça yaklaştı. Önüme gelince durdu ve bana baktı.

Saniyeler ıstırap verici bir yavaşlıkla geçti.

"Yalnız kalmak ister misin?" sonunda bana sordu.

Kısa bir an için, hâlâ anıların sisinin içinde olup olmadığımı merak ettim. Sonra durumun böyle olmadığını anladım. Aniden doğruldum ve tam kalkmak üzereydim ki Blake beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Bir daha benden kaçma. Lütfen. "Sıcak, yumuşak sesi beni dondurdu. Yanıma oturmaya geldiğinde hareketsiz kaldım, bacaklarını ve kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdum.

"Sana iyilik yaptığımı sanıyordum," diye mırıldandım. Neden o anda söylemeye karar verdiğimi bilmiyordum.

Blake bana yan yan baktı, sonra tekrar ellerine baktı. Parmaklarını birbirine geçirmeye başladı. "Çünkü?"

diye mırıldandım. "Bu retorik bir soru, değil mi? Yatağında uyuduktan sonra günlerce bana yokmuşum

gibi davrandın. Sadece ağladığımı gördüğünde, aniden ilgilendin ve nasıl olduğumu sordun. "

Cevap vermedi. Boynunun arkasını ovuşturdu, sonra elini indirdi, başını çevirdi ve gözlerime baktı. Onunki daha önce orada gördüğüm bir duyguyla, nefesimi kesen bir yoğunlukla aydınlandı.

"O zaman bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi parçalandı. "Üç buçuk yıl önceki gece. Bana geldiğinde, ”dedi sonunda boğuk bir sesle. "Seni her zaman seviyorum" dedin.

sertçe yutkundum. Kulaklarım uğulduyordu. Konuşmanın nerede biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve belirsizlik beni rahatsız etti.

“Ne kadar kötü olursam olayım, ne kadar acı çekersem çekeyim, bana her zaman bir güvenlik duygusu verdin. Sadece sana bakmam, seni düşünmem gerekiyordu ve kendimi tamamlanmış hissettim. "

"Blake..." diye fısıldadım ama başını salladı.

"Şu anda durum böyle değil," dedi kararlı bir şekilde.

İçimde bir şeyler kırıldı. Yüzü önümde bulanıklaştı.

"Sana baktığımda her yerim acıyor. Sen gülümsediğinde, işkence görmüş gibi hissediyorum. "

Artık onu dinlemek istemiyordum. Ama kendimi kaldırmak için ellerimi yere koyduğumda Blake ellerini onların üzerine koydu.

"Anlamıyorsun Jude," dedi hevesle.

"Varlığımın işkence olduğunu ve artık benimle geri gelmek istemediğini daha da belirginleştirmek ister misin?" Bunu bir süredir anlıyorum. Ve her zaman acı çekiyorum. Şimdi durursan minnettar olurum. "

"O zaman ne cevap verdiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu, daha da aceleyle.

Boğazımda bir yumru vardı. Konuşamadım ve sadece kafa salladım.

Ben de senden her zaman hoşlanıyorum Jude, dedi kırık bir sesle. "Kalbimi kırdıktan sonra bile seni istemeye devam ettim. Senden nefret etmeye çalıştığımda bile. duramadım. Ve hayatıma yeniden girdiğinde..." Başını salladı. "Birdenbire her şey geri döndü."

Tamamen bana döndü. Bir elini yavaşça kaldırıp yanağıma koydu. Baş parmağıyla tenimi okşadığında, çeneme inene kadar hareket edemedim. Cildimde hassas bir iz bıraktı. Sanki ilk defa yapıyormuş gibi yüzümün hatlarını okşadı. O andan itibaren tüm vücuduma yayılan bir karıncalanma hissettim.

"Sana ne zaman baksam seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Yanlış duyduğuma emindim ama yine de kafam karıştı. Blake bana bakmaya devam etti. Sonra ağzıma baktı ve gözleri karardı.

sertçe yutkundum. "Neden bunu yapmıyorsun?" Fısıldadım, bu kelimelerin aniden nereden geldiğini açıklayamadım.

Blake tekrar bana perili bir ifadeyle baktı. Sonra elini geri çekti. Isı kaybı, sanki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi beni çok etkiledi.

"Çünkü yapamam," diye mırıldandı bitmez tükenmez birkaç saniyenin ardından.

"Neden?" Sesim onunki gibi kırıktı.

Birkaç derin nefes aldı. Sonra bana baktı. Gözlerindeki şevk kaybolmuştu, tekrar kontrol altına alındı. "Bir buçuk yıldan fazla bir süredir ilk kez aynı yatakta yattık ve ilk yaptığınız şey kaçmak, Otis'e gidip Woodshill'in sadece bir mola yeri olduğunu ve sizin için doğru yer olmadığını söylemek, çünkü başka bir yerde olmalısın.. Aynı geçen seferki gibi davranıyorsun." Bakışları tekrar tanıştığımızdan beri beni her zaman ezen acımasızlığa dönmüştü. Birden içimde büyük bir öfke alevlendi.

Haftalardır onun her dileğini yerine getirmekten başka bir şey yapmıyordum. İkimiz ve yeni başlangıcımız hakkında ne kadar ciddi olduğuma onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ve bu onun cevabı mıydı?

" Woodshill'e gelmemiş olmayı dilediğini söylemiştin . *En* iyi arkadaşınla arkadaş olmamam için *beni* uyaran sendin. Bana ne *olduğunu* umursamadığını söyleyen sendin. Ve bir daha asla benimle olmak istemeyeceğini bana açıkça söyleyen yine sendin," dedim titreyen bir sesle. "Ama sonra benimle yatakta uzan ve beni sımsıkı tut. Beni senin için hala önemliymişim gibi okşuyorsun. Şimdi buraya gel ve beni öpmek istediğini ama

yapamıyorsun çünkü her şeyi tam istediğin gibi yaptım mı? "

Gözlerini kırptı, şaşırdığı belliydi.

«Arkadaşın olmak için her yolu denedim. Aramızda bir sürtüşme yaratabilecek bir hata yapmaktan korktuğum için haftalardır Woodshill'de parmak uçlarımda yürüyorum. Ama ne yaptığım önemli değil, değil mi? Benden ne istediğini anlayamıyorum Blake. "

"Beni asla senin gibi incitmemeni istiyorum, kahretsin!" diye aceleyle bağırdı.

Sözleri beni şaşırttı. Blake iki elini yüzünde gezdirdi. Sonra tekrar başını salladı. Bakışlarımı aradığında, gözlerinde daha önce bana hiç göstermediği bir kırılganlık vardı. Onu etrafında yükselen aşılmaz bariyerin arkasına saklamıştı, ama ilk kez su yüzüne çıkıyordu. "Benimle böyle bir şey yapabilecek tek kişi sensin. Ve ben... Bunu bir daha yapamam, ”diye bitirdi, gözle görülür şekilde sarsıldı.

Az önce hissettiğim öfke dalgalar halinde uçup gitti. Benim kendi kırılganlığım, onunkiyle aynı kaldı. Ne yaptığımın farkına varmadan elimi kaldırıp yüzüne koydum. Olabilecek en büyük şefkatle kaba yanağını okşadım.

"Seni tekrar incitmek gibi bir niyetim yok Blake," dedim kırık bir sesle.

Bana inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Arkasını dönmeye başladı ama ben de diğer elimi yüzüne

koyarak başını sabit tutup gözlerinin içine baktım. Şüpheli bir şekilde parlıyordu.

"Ciddiyim," diye fısıldadım. “O zaman yaptığım gibi bir daha hayatından kaybolmayacağım. Bir daha asla. Anladın?"

Gözlerini kapattı ama vücudu gergindi.

Tüm cesaretimi toplayıp baş parmaklarımla okşadım. Yanaklar, çene. Ellerimi ensesine götürüp saç çizgisini okşadım.

Yavaş yavaş omuzlarındaki gerginlik azaldı. Başını omzuma yaslayana kadar öne eğildi. Sonra derin bir iç çekti.

Burnumdaki parfümünün kokusunu alabiliyordum, saçları alnımı gıdıklıyor ve nefesi köprücük kemiğimi okşuyordu. Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Sıcaklık uzuvlarıma geri döndü. Bu şekilde tuttuğumda saniyeler genişledi.

"Bir daha asla Jude," diye fısıldadı.

"Bir daha asla," diye tekrarladım kısık bir sesle.

Saçlarını okşamaya devam ettim ve yavaş yavaş kasları gevşedi.

Aniden kolunu hareket ettirdi ve beni belime doladı. Tam ilişkimizin başladığı yerde hareketsiz kaldık. Sonsuzlukta ilk kez, gece sadece bize aitti.

27

Bir noktada hava çok soğumaya başladı. Blake benden uzaklaştı ama tamamen ağrıma rağmen bütün geceyi çimenlerde ona sarılarak geçirmeyi tercih ederdim.

Ayağa kalktı, dizini düzeltmeden önce birkaç kez büktü ve sonra bana döndü. Yavaş çekimde elini uzattı.

tereddüt etmeden aldım. Blake'in parmakları benimkileri kapatıp kısaca sıktığında, o anda sahip olduğum tüm soğukluk anında yok oldu. jesti iade ettim.

Sonra yavaş yavaş verandaya doğru yürüdük. Ayrıldığımızdan beri ilk kez aramızdaki gerilim tamamen gitmişti. Daha konuşmamız gereken çok şey vardı ama o anda elim onun elindeydi ve onu her yerde takip ederdim. Çünkü uzun belirsizliğe rağmen, kendime güvenim tamdı. Ve çünkü onun tenini benimkinin üzerinde hissetmek gibi bana bir güvenlik hissi veren hiçbir şey olmamıştı.

Blake annesinin evinin verandasındaki merdivenleri çıktı, kapıyı açtı ve önce beni içeri aldı.

O tanıdık evin eşiğini geçtim ve oturma odasında durdum. Burnumda çok iyi tanıdığım ahşabın kokusunu alabiliyordum. Blake, narenciye ve annesinin en sevdiği kokulu mumları biliyordu. Salondaki lambanın yanı sıra yaşam alanı karanlığa gömüldü.

Blake kapıyı arkamızdan kapattı ve tekrar elimden tuttu. Sonra oturma odasından geçtik, annesiyle birlikte bir sürü fotoğrafını geçtik. Diğer fotoğraflarda Ezra, ben ve ailemle birlikte bahçemizde gülümseyerek basketbol

oynadığı görülüyordu. Kendimi yeniden on beş yaşında gibi hissettim. Sanki geçmişe bir adım atmış gibiydik, bu arada her şey eskisine göre değişmiş olsa da.

Blake birinci kata çıkan merdivenlere yöneldi. Basamakları yan yana çıktık. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aramızda ne vardı. Ama sola döndüğümüzde sorular ve belirsizlik ortadan kalktı ve çok geçmeden odasının önünde durdu. Blake kapıyı açtı.

Her şey hatırladığım gibi aynı kalmıştı. Masanın yanında, Blake'in on bir yaşında hediye olarak aldığı mini sepet vardı. Yukarıdaki duvarda, Blue River Lisesi'nin çeşitli şampiyonalardaki zaferlerinin gazete kupürlerini iğnelediği pano. Yanında notlar ve birkaç doğum günü kartı vardı. Odanın karşı tarafında, önünde bavulu olan gardırop vardı. Kapıda annesi tarafından çıkarılmış gibi görünen bir gömlekli bir askı asılıydı.

"Linda kıyafetlerini hazırladı mı?" Sesim kısılmıştı.

Blake hafifçe homurdandı. "Annenin doğum gününde takım elbiseyle gelmemden korktu."

Ağzımın köşelerinde bir gülümseme kıvrıldı, ama bakışlarım onun siyah çarşaflardan yapılmış yatağına düştüğünde kayboldu. Çabucak başka yöne baktım ama kendimi o kadar güvensiz hissettim ki birden hangi yöne bakacağımı bilemedim. Blake tekrar elimi tutup beni nazikçe çekene kadar huzursuzca etrafıma baktım. Beni yatağa götürmesine izin verdim. Kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyordu ki diğer her şeyi boğdu.

Blake beni bırakmadan yatağın kenarına oturdu ve beni bacaklarının arasına aldı.

Kalbim daha da hızlandı. Ona olan yakınlığı beni derinden rahatsız etti. Gerçekten orada olduğumuza inanamıyordum. Onun odasında. Ellerinin üzerimde olduğunu. Vücudundan yayılan ısı kesinlikle kıyafetlerimi yakacaktı.

Tekrar yatağa baktım ve ağzımın kuruduğunu hissettim.

"Yorgun olduğun ve uyumak istediğin için mi yoksa üstüne atlamasından korktuğun için mi yatağıma öyle bakıyorsun?" Blake aniden sordu.

Sinirli bir şekilde kıkırdadım ve yüzümü ellerimin arasına almak istedim. Parmaklarıyla bileğimi hafifçe okşadığında nefesimi kesen bir kısa devre oldu.

"Bu kadar gergin olmana gerek yok," diye fısıldadı. "Benim."

Başımı sallayarak ona baktım. "Özel bir şey yokmuş gibi söylüyorsun. Aksine benim için en önemli şey. "

Beni izlerken gözleri parladı. "Lütfen buraya gelin. İşte bana."

Bizi ayıran mesafeyi kalbim boğazımda atarak geçtim. Ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerinin içine baktım. Ama sadece tatlılık ve sıcaklık vardı. Belirsizlik ve öfke gitmişti ve onların asla geri gelmemesini diledim. Bu yüzden tüm cesaretimi topladım.

Ben kucağına otururken Blake nefesini tuttu. Dizlerim bacaklarının yanlarındaki şilteye battı. nefes alamıyordum.

"Bunun gibi?" Fısıldadım.

Yavaşça başını salladı. "Aynen öyle."

Hemen ardından kollarını bana doladı. Bedenlerimiz tamamen birbirine yapışsın diye bana sarıldı. Gözlerimi kapattım ve yüzünü boynuna sakladım. Gözlerimde yanan yaşları tekrar hissedebiliyordum ama onları bırakmaya karar verdim. Blake bana kendini göstermişti ve artık saklanmak zorunda olmadığımı hissediyordum. Ayrı geçirdiğimiz zamanlar için ağladım. Birbirimize verdiğimiz tüm acılar için ağladım. Elleri sırtımı hafifçe okşadığı için ağladım ve uzun zamandan beri ilk kez yeniden yaşadığımı hissettim.

"Jude," diye fısıldadı, ben başımı kaldırıp tekrar yüzüne bakana kadar elini enseme kapatarak.

"Aynen?" Sesim boğulmuştu.

Blake diğer eliyle gözyaşlarımı sildi. Bakışları gözlerimden burnuma, ağzıma kaydı. Sonra yanaklara, saçlara ve tekrar gözlerime. Her nefeste göğsü benimkine bastırdı ve omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

Kalbim sıkıştı ve ağzım bir anda kurudu. "Hala yapmaktan korkuyor musun?"

Bir an düşündü ve bunu yaparken büyülenmiş gibi bana baktı.

İçimdeki duygular kabardı, göğsümün içimde kıpırdayan her şeyi tutamayacak kadar dar olduğunu hissettim.

"Korkuyorum. Ama sanırım senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Ben saklayacağım. Elbette saklayacağım. ..."

"Jude?" beni nazikçe kesti.

"Aynen?"

"Seni öpmeme izin ver."

Tüm açıklamalar, ona vermek istediğim sözler havada uçuştu. Kendimi kısa bir baş sallamayla sınırladım.

Blake beni sıkıca tuttu. Nefesi dudaklarıma dokundu. Bana o kadar yakındı ki yüzü bulanık görünüyordu. Dudakları benimkilere dokundu, şefkatli. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Blake ağzını benimkinin üzerine koyarken beni alıp götüren bir dalga hissettim. Öpüşünde kendimi kaybettim, kendimi tamamen onun okşamalarına bıraktım. Kollarımı boynuna doladım, beni daha da sıktı ve dudaklarımı hafif bir baskıyla ayırdı.

Öpücük uzun ve yumuşaktı. Dillerimiz bir araya geldikçe daha tutkulu oldu. Vücudumdan bir ürperti geçti ve Blake bana daha sıkı sarıldı. Yavaş yavaş erime hissine kapıldım. Yanağımdaki eli hafifçe titriyordu. Nefes nefese aynı anda ayrıldık. Alnımı onun alnına yasladım.

"Harikaydı," diye fısıldadım o kadar yumuşak bir şekilde ki, kendimi duymak benim için zordu. Gözlerim hep yaşlarla yanıyordu.

Yanağımda iz bıraktı. "Neredeyse nasıl olduğunu unutuyordum," diye mırıldandı.

Ona kaşlarımı kaldırdım çünkü söyleme tarzından sanki yıllardır kimseyi öpmemiş gibi görünüyordu. Yanaklarından hafif bir kızarıklık yükseldi.

"Seninle, demek istiyorum."

Mide krampı hissettim. Öne eğildim ve burnumun ucunu onunkinin arkasına dayadım, sonra cesaretle aşağı indim. Dudaklarının sol köşesine bir öpücük kondurdum. Sonra doğru olanı. Ağzımı tekrar onunkinin üzerine koyduğumda nefesini tuttu. Bir kez, hafif. Sonra biraz daha kararla. Blake bir ünlem attı ve iki eliyle beni belimden tuttu. Bir an sonra ikimiz de uzanana kadar yatağa geri oturdu.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Yavaşça sırtımı okşayan elleriydi. Beni boğazımdan öperken boynuma değen sert nefesiydi. İçimde bir şey çöktü ve omuzlarına sarıldım. Blake beni kulağımın arkasından öperek kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Sonra başını çevirdi ve ağızlarımız yine ateşli bir şekilde buluştu. Dillerimiz birbirine değdiğinde içimi bir ısı dalgası kapladı ve nefesim kesildi. Bana her an kalbim yerinden çıkacakmış gibi geliyordu. Kalçalarımı hareket ettirip ona bastırdığımda ereksiyonunu hissettim ve donup kaldım.

Blake tereddütümü hissetmiş gibiydi, şiltenin üzerinde yükseldi, sonra hareket edebilmem için yana döndü. Bir kolunu boynumun altında uzatmış, diğerini yanıma

bastırmıştı, yüzlerimiz neredeyse aynı hizada, yastığına gömülmüştü. Beni ondan uzaklaştırmış olsa da, her zamankinden daha yakındık.

"Hala birbirimize anlatacak çok şeyimiz var," dedi yan tarafımı okşayarak.

Parmak uçları kotumun bel kısmı ile bluz arasındaki deri şeride dokundu. Temas ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu titretti.

"Bunu batırmak istemiyorum," diye fısıldadım ellerimi göğsüne koyarak. Kalp atışları avuçlarımda gümbürdüyordu.

"Hey," dedi tekrar yüzüne bakmamı beklerken. Bir tutam saç gözlerimin üzerine düştü ve nazikçe kulağımın arkasına attı. "Hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin, Jude. Birbirimize karşı dürüst olursak, hiçbir şey ters gidemez. Eminim."

Dudaklarımı büzerek düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Sonra derin bir nefes alıp başımı salladım. “Ben... sanki geri döndüğümden beri yanlış adım atmayı göze alamam. Ve yaptığım ya da söylediğim her şey iki katı ağırlığa sahip. "

Blake bir an sözlerimi düşündü. "Biraz daha açık olabilir misin?"

"Örneğin, mutfakta Everly ile konuştuğumda ve sen bana en iyi arkadaşını da kaybetmek istemediğini söylediğinde. O zamandan beri, senin iyiliğin için onu reddettim. Ya da konuşmalarımıza kulak misafiri olduğunuzda Otis'in hikayesi. "

"Ben dinlemedim. Rastgele koridordaydım. "

Tek kaşımı kaldırdım ve sabırsız bir hareketle devam etmemi söyledi.

"Lütfen bana artık sadece senin yanında yanlış şeyler yapabileceğim hissini verme. Gerçekten beni hayatında istemediğini sanıyordum. Ve en kısa zamanda gitmem gerektiğini. "

Sertçe yutkundu ve bakışlarımdan kaçınmak istedi. Vücudunun bir an için gerginleşmesinden bunu fark ettim. Onun yerine, benim ona yaptığım gibi bana baktı. Saçımdan bir tutam aldı ve ipuçlarıyla oynamaya başladı. Kısa bir süre sonra gerginlik tekrar ortadan kalktı.

«Bizimle yaşamak için taşındığınızda ... Benim için bir felaketti. Davranışlarımla kendimi koruyabileceğimi sanıyordum. Aniden yine köpek gibi acı çekiyordum ve daha fazla dayanamıyordum. Üzgünüm seni kırdım. "

"Teşekkürler. Bana söylediğin için, yani. Ben... Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ve şimdi düşmanca davranışlarını anlıyorum."

"İlk fırsatta kaçacağına inanmıştım. Bunu benim iyiliğim için yapmak istediğini bilmiyordum. "

Boğazımda bir yumru var. "Ama benden istediğin buydu."

Sadece homurdandı. “Öfkeli Blake doğru kelimeleri bulamıyor ve doğru kararları vermiyor. Öfkeden gözlerim kör oldu. Henüz bilmiyordum… ”Cümleyi yarım bıraktı ama anlamı benim için hala açıktı.

Burnumu çenesine bastırdım. "Bana geldiğine sevindim."

"Ben de." Bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvrıldı. "Ve şimdi resmi olarak sana Everly ile arkadaş olma izni veriyorum. Sizi temin ederim ki, bana bunun için yeterince azap verdi. "

"Güvenebileceğim biri olduğunu biliyordum."

"Şimdi kibirli olmayın, bayan. Ciddi şeylerden bahsediyoruz. "

Gözleri parladı ve ağzının kenarları yukarı kalktı. O kadar güzel ve tanıdık bir görüntüydü ki ona daha da sarıldım ve yanağımı göğsüne yasladım. Aniden, ancak, o ağırlığı tekrar kalbimde hissettim. Hala neler olduğunu bilmiyordum. Bizi nereye götürecekti. Durumla nasıl başa çıkacaktık.

"Şimdi ne yapacağız?" bir süre sonra sordum.

Blake nefesini tuttu, sonra gürültülü bir şekilde bıraktı. "Burada yatabileceğimizi söyleyebilirim. Biraz daha konuşmak için. Ve yarın tüm bunların bizi nereye götürdüğünü göreceğiz. Sakin ol, sadece ikimiz. Ne düşünüyorsun?"

Ondan hafifçe uzaklaştım. Sözlerinin belirsizliği bakışlarına yansıyordu. İkisinin de ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama aynı zamanda onun kollarında olmak güzeldi. Aramızdaki garip atmosfer gitmişti ve geri dönmeyecekmiş gibi görünüyordu. Çünkü beni ondan geri çevirmedi ve bir daha kaçmaya hiç niyetim yoktu. Bir daha asla.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldadım.

Blake derin bir nefes aldı. "Ve ben uyanmadan ortadan kaybolma."

"Bunu yapmayacağım. Söz veriyorum" diye yanıtladım.

Bana uzun uzun baktı. Sonra beni öptü. Dudaklarımız birleşti ve ikimizi de yorganla örttü. Bedenlerimiz o kadar iç içeydi ki birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamadım. Onun sıcaklığı ve şefkatli öpücükleriyle çevrili, rüyadaymışım gibi hissettim.

28

F ACEVA sıcak. Çok sıcak. Ve burnumu gıdıklayan bir şey vardı. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama elim yarı yolda kaldı. Gözlerimi yavaşça açtım.

Blake yanımda yatıyordu.

Bir an hala uyuduğumu sandım. Ya da bir hafızanın tutsağı olmak. Ama birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra hala oradaydı.

Elimi ağzına götürüp öptü.

Hepsi gerçekti.

Yarı uyur halde yapabileceğimden daha hızlı hareket ettim ve kendimi kelimenin tam anlamıyla hiçbir kısıtlama olmaksızın onun üzerine attım.

Bana hevesle sarıldı. Hafifçe gülerken göğsü inip kalktı. "Tepkisine bakılırsa, iyi uyudun."

"Evet. Biri beni uyandırmak için burnumu gıdıklayana kadar. Çok sinsi, eğer bilmek istersen."

"Bir saatten fazladır seni uyurken izliyorum. Ben sıkılmıştım."

Yüzüne bakmak için dirseklerimin üzerinde doğruldum. Sol yanağında yastığın izi vardı. Saçları dağınıktı ve bakışları parlak ve canlı olmasına rağmen uykulu görünüyordu. O kadar güzeldi ki bir an nefesim kesildi.

Önceki gece çok konuşmuştuk. Ayrıldığımız zaman hakkında. Onun kazası. *Bükülmüş Gül* tarafından . Woodshill'deki yorucu başlangıcımdan. Ve bu süre boyunca birbirimize dokunmayı hiç bırakmamıştık. Her

sarılma ve her kısacık okşama o kadar tanıdıktı ki, sanki hiç ayrılmamışız gibi. Bizi nereye götüreceğinden emin olana kadar şimdilik sessiz kalmaya karar vermiş olsak da, onun yeniden bana ait olduğu hissine kapıldım. Çiçek açan şey çok kırılgandı. Bizden başka kimse bunun bir parçası olmayacaktı.

"Beni uyandırabilirdin," dedim, sesim hala uykudan kalındı.

Omuz silkti. "İmkansız. Çok güzeldin. Hatta biraz salyanın bile vardı."

Tek kaşımı kaldırdım. "Saçma sapan konuşma."

"Böyle. Yastık tamamen ıslak. "

Başımı kaldırdım ve yastığa baktım: görünür bir leke yoktu. Gözlerimi kısarak ona bakmak için geri döndüm. Sırıttı.

Dayanamadım ve gülümsemeye karşılık verdim. Sonra dikkatlice elimi kaldırdım ve ağzına dokundum. Blake'in göğsü inip kalktı ve gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Uzanıp onu şefkatle öptüm. Ayrılmak istedim ama kollarıyla bana sarıldı ve beni tuttu.

"Oraya geri dönmen gerektiğini biliyorum," diye mırıldandı, beni tekrar öperken. "Ama burada biraz daha kalalım ve dışarıdaki dünya yokmuş gibi davranalım. Sadece beş dakika. "

"Hadi on yapalım," dedim nefes nefese, dudaklarım çenemi boynuma doğru bastırırken. "Ya da belki yirmi."

"Pazarlık yapma şeklini beğendim, Jude."

Bir an sonra bana döndü ve tiz bir çığlık attım. Beni öptüğünde artık bahane yoktu, şaka yoktu, şaka yoktu. Sadece o, ben ve aramızdaki ateş hiç sönmedi.

O dakikalar çok çabuk geçti.

Blake duş almaya gittiğinde, gizlice zemin kata indim. Beni dışarı çıkarırsa bizi ayırmanın çok daha zor olacağını biliyordum. Ayrıca annesine yakalanma olasılığı daha yüksekti ve ikimiz de ne olursa olsun bundan kaçınmak istedik.

Oturma odasını başarıyla geçip terasa çıktıktan sonra rahat bir nefes aldım. Linda'dan hiçbir iz yoktu. Çite doğru yürüdüm, önceki gece kucaklaştığımız yerde gözlerim oyalandı. Hava soğuk olmasına rağmen yanaklarımın kızardığını hissettim. Blake'e duşta yetişmek için adımlarımı tekrarlamak istedim. Hızla ezilmiş çimenlerden uzaklaştım ve çok geç olmadan bahçemize girmek için çitin üzerinden tırmandım.

Kulübede dolaşırken bir öksürük beni durdurdu. yukarı baktım.

Ezra, bir elinde sepet, diğerinde kirli bir tabak, masalardan birinin yanında duruyordu. Kaşlarını çatıp tepeden tırnağa bana baktı. Sonra başını salladı ve tabağı gürültülü bir şekilde yıkanacak bulaşıklara ekledi.

Blake'in bahçesine baktım, sonra ağabeyime döndüm. Yanına gittim ve ona yardım etmeye başladım.

"Lütfen annemle babama söyleme. Ne de Linda'ya, ”diye mırıldandım.

Tekrar başını salladı. Sepete koyarken bir sonraki tabak tehlikeli bir şekilde sallandı.

"Ezra!" diye bağırdım, sepeti aceleyle masaya bırakırken sepeti elinden almaya çalıştım.

"Bir şey söylemeyeceğim," diye homurdandı.

"Evet, ama çıkardığın tüm sesler neredeyse daha kötü."

Başka bir kafa sallama. Sonra iki elini yüzünde gezdirdi. "Boktan bir gece geçirdim ve senin mutlu gülümsemen daha da kötüleştirdi. Affedersiniz."

"Ne oldu?" Bir gece önce cep telefonuyla oynadığını gördüğümde gözlerindeki ateşli bakışı düşünerek sordum.

Ezra homurdandı, sonra bir sandalyeye çöktü. Ağzını açıp tekrar kapattı. Sonra omuz silkti. "Ben terk edildim."

"Şey?" diye bağırdım.

Ellerini tekrar yüzünde öyle bir güçle gezdirdi ki teni kızardı. "Ben... siktir, Jude. Onu eve götürmek istedim. Yani... İşte. Sonunda anneme ve babama söylemek için. "

Nefes darlığı hissettim. Esra yüzünü ellerinin arasına aldı. Önünde diz çöktüm ve nazikçe kollarından tuttum. Sonra onları yüzünden indirdim. Yanakları kırmızıyla benekliydi ve dişleri o kadar sıkıydı ki hepsi kasılmıştı.

"Annemle babama söylemek ister misin?" Fısıldadım.

Omuz silkti. "Artık değil."

Yanlış duydum sandım. Ezra eşcinsel olduğunu öğrendiğinden beri ailemize söyleme arzusundan bir kez bile bahsetmemişti. Sadece başka bir yere taşınacağımı anladığında bana güvenmişti. Cinselliği hakkında

neredeyse hiç konuşmadı ve profesyonel bir sözleşme imzalayana kadar kimsenin bir şey bilmesini istemedi. Ya da en azından her zaman onun planı olmuştu. Ama belli ki onu değiştirmişti.

"Bana ne olduğunu anlat." dedim yumuşak bir sesle.

Aşağılayıcı bir şekilde homurdandı. "Sadece bir eğlence olduğumu söylemesi için ona karşı hislerim olmasını bekledi."

"Ne aptalım," diye mırıldandım.

Esra'nın gözlerinde bir fırtına koptu. "Ben *aptalım* . Onun gibi birinin benimle ciddi bir ilişki kurabileceğine inanacak kadar aptaldım. "

"Ezra," dedim öfkeyle, elini tutarak, "kim sana sahipse çok şanslı olacak."

"Bana söylemen güzel ama hapı tatlandırmaya gerek yok. Tek bir şey için uygun olduğumu biliyorum. "

"Sana öyle mi söyledi?" diye sordum, kardeşimin kalbini kimin kırdığını bulmak için onu yavaş ve acılı bir şekilde öldürebilmek için zihnime not ettim.

"Ona buraya gelmesini teklif ettim. Ailesi yakınlarda yaşıyor ve bunun iyi bir fırsat olabileceğini düşündüm. Ben... Şey, bilmiyorum. Romantik bir jest olduğunu düşündüm. Aklıma ne geldi bilmiyorum. "

"Ve sonra aranızdaki hikayeyi bitirdi mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bana 'geçici bir teselli' dedi." Sesi öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü ve onu suçlayamazdım.

"Bana adresini ve adını ver."

Esra kaşlarını çatarak bana baktı.

"Onunla konuşmak istiyorum." dedim alaycı bir gülümsemeyle.

Ağabeyim ağzının kenarlarını kaldırdı ama tepkisi sadece bir an sürdü. "Nasıl olduğunu bilseydim, asla karışmazdım." Sanki bir acıyı dindirmek istermiş gibi elini göğsünde gezdirdi. Bakışları parçalanmış ve üzgündü, onu hiç böyle görmemiştim. Bana çok acı çektirdi.

"Ez," diye mırıldandım ona sarılmak için öne eğilerek. Hareketimi kabul etmesi birkaç dakikasını aldı, sonra tüm gücümle onu tuttum.

O kişi hakkında ebeveynlerimizle konuşmaya istekli olsaydı, onun için gerçekten ciddi olmalıydı. Genelde Ezra planlarına kesinlikle saygı duyardı. Birinin o gizemli adamın yaptığı gibi savunmasını çözmeyi başarması bir mucizeydi.

"Ama yine de annen ve babanla konuşup onlara her şeyi anlatabilirsin," dedim ihtiyatla. "Bunu yapmaya hazır hissettiğini varsayarsak."

Hemen başını salladı. "Hayır," diye kesin bir şekilde yanıtladı. "Öyle değil. Değil... bu doğru yol değil."

Pek çok duygunun karıştığı bakışına karşılık verdim. "Kabul. Ama bu konuda konuşma ihtiyacı hissedersen bana gelebilirsin. Biliyorsun, değil mi?"

Gülümsemeye çalıştı ama yüzü çarpık bir maskeydi. "Evet biliyorum." Bir an sonra cep telefonu çalmaya başladı. Gözleri öfkeyle parlayarak çıkardı ve onu arayan kişinin adını okuyunca kapatıp cebine koydu.

"Her şey yolunda?"

"Suçlu hissettiği için beni arayıp duruyor. Sanırım tepkim beni ne kadar incittiğini fark etmesini sağladı. Ama şu anda onunla konuşma ihtiyacı hissetmiyorum. "

"Bunu anlayabiliyorum. Biraz mesafe kesinlikle faydalıdır."

Esra sadece homurdandı. "Gerçekten berbat," diye mırıldandı.

"Biliyorum. Ama geçecek, eminim. Ve sana yardım edeceğim," dedim kesin bir dille.

"Sırf Blake'le bir gece geçirdin diye aşk konusunda uzman olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sus, alçak sesle konuş," diye tısladım eve doğru bakarak. Neyse ki, oturma odasının pencerelerinden annem ya da babamdan hiçbir iz görmedim. Sonra ona bakmak için geri döndüm. "Kimsenin öğrenmemesini tercih ederim."

Yavaşça başını salladı ve bana ciddi bir şekilde baktı. "Dikkatli olacaksın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçen seferki gibi kendini tekrar incitme. Artık nasıl hissettirdiğini bildiğime göre…" Cümleyi yarım bırakıp aşağı baktı.

Buna oldukça abayı yakmıştı. Onun adına sevinmeliydim ama onu yerde böyle görmek bana acı verdi. Yapabileceğim tek şey en azından bu endişeyi ondan uzaklaştırmaktı.

"Dikkatli olacağım."

Sonra bana yaptığı gibi onu teselli etmeye çalışarak tekrar sarıldım.

29

O akşam Ezra ve ben anne babamız Blake ve Linda ile yemeğe çıktık. Ayda bir gittiğimiz Asya restoranı yeterince yakın olduğu için biraz dolaşmaya karar verdik.

Boyu ve vücudundaki gerginlik arasında, özellikle kolay olmasa da, kardeşimi kolundan tutmuştum. Ama ona birkaç saat önce verdiğim sözü ciddiye aldığımı göstermek istedim.

Blake'in bakışlarının ensemde yandığını hissettim. O sabahtan beri tek kelime konuşmamış olsak da, varlığının son derece farkındaydım. Omzumun üzerinden bakmaktan kaçınmak için çok çaba harcadım ve restorana vardığımızda rahat bir nefes aldım.

Babamın bir masa ayırttığımızı söylemesine bile gerek yoktu, garson bizi hemen tanıdı ve her zamanki yerimize götürdü.

Vestiyerde Ezra'nın ceketini alıp askıya astım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, masaya ulaşmadan ve sert bir ifadeyle kendini bir banka atmadan önce.

"Ama oğullarımızın birbirlerine karşı ne kadar dikkatli olduklarına bakın," diye gözlemledi Anne. Sesi gurur doluydu ve ona şaşkınlıkla baktım.

"Çok büyümüşler," diye onayladı babam.

Ezra'nın ceketini kaldırdım. « *Bunun* için beni bir yetişkin olarak mı görüyorsun ? Ciddi anlamda?"

"Seninle gurur duyuyorum, Pancake," dedi babam, yanağımı okşayarak.

"Ve çok güzel görünüyorsun," diye ekledi annem, eteklerinde ve yakasında kadife ekleri olan mavi elbiseme mutlulukla dokunarak.

"Teşekkürler anne" dedim boğuk bir sesle. Göğsümü bir baskı duygusu sardı. Babamla telefonda konuşurken aynı duygu beni kapladı. Seattle'daki hafta sonumuzla ilgili her düşünceme eşlik edenin aynısı. Hiçbir şey değişmemişti. Geçen gecenin ne kadar güzel olduğunun bir önemi yoktu.

Bu duygudan kurtulmaya ve şu ana odaklanmaya çalıştım. Annemden ve babamdan sakladığım her şeyi düşünmeye başlasaydım, hayatta kalamazdım. Güçlü kalmam ve Ezra ve Blake ile anlaştığımız versiyona bağlı kalmam gerekiyordu. California'da değil de onlarla yaşadığım hakkında tek kelime etmezdik.

Derin bir nefes alıp ceketimi de astım.

Birden arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. Dönmeme bile gerek yoktu.

Askıyı gardıroptan asarken Blake'in kolu omzumun üzerinden uzandı. Nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Haklı, biliyorsun," diye fısıldadı. "Gerçekten çok güzelsin."

Kolunu geri çektiğinde neredeyse gelişigüzel bir şekilde boynumla omzum arasındaki boşluğu okşadı ve birden nefes alamaz oldum. Her şey benim etrafımda dönmeye başladı. Ona yaslanmak istedim ama ben bir şey yapamadan o çoktan gitmişti. Yanaklarım alev alev yanarken elbisemi düzeltip masaya yöneldim.

Annem masanın başında oturuyordu, babam onun sağında ve Linda solundaydı. Linda'nın yanında Blake, karşısında Ezra oturuyordu. Geriye kalan tek koltuk masanın diğer başıydı. Sakinleşmek için son bir nefes aldım, sonra gülümseyerek oturdum.

Blake'e bakmaktan kaçındım ve tam olarak ne elde ettiğimi bilmeme rağmen karanlıkta parlayan yanaklarımı menünün arkasına sakladım.

"Dün gece Mike Edith'i gördün mü? Ayrıldığından beri hep arayış içinde, ”diye gözlemledi babam birdenbire.

Anne nefesi kesildi. "Bu doğru değil!"

"Çok şaşırmış gibi davranmana gerek yok tatlım. Birlikte nasıl konuştuğunuzu gördüm. "

Annem kızardı ve menüyü kapattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Yalancı," diye mırıldandı Linda, eli ağzının önündeyken, annemin koluna hafifçe vurdu.

Kendime rağmen gülümsedim. Ebeveynlerimiz arasındaki gerilimi azaltmıştı ve ben büyük bir rahatlama hissettim.

"Peki, ne alıyorsun?" baba sordu.

Linda, "Menüdeki en baharatlı yemeği istiyorum," diye yanıtladı.

"Emin misin anne? Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?" Blake gözlemledi.

Linda kararlı bir tavırla menüyü bir kenara koydu. «Kendinizi daha güçlü olmak için eğitebilirsiniz. Tıpkı rehabilitasyonda yaptığınız gibi. "

Blake homurdandı ama gülümsüyordu.

"Geçen sefer ne oldu?" diye ihtiyatla sordum.

"Annem o kadar sıcak bir şey aldı ki burnu tabağından aşağı akmaya başladı."

"Blake Jonathan Andrews!" Linda onu yandan dürterek tısladı. "Benim hakkımda bazı şeyler söylemen beni şaşırtıyor."

"Neden olmasın? Damak tadınızın yemeye alışık olmadığı baharatlı bir yemek ısmarlarsanız da aynı şey olur. Emin olun bu sefer size bir bardak süt almaya koşmayacağım."

Annesi sadece başını salladı ve başparmağıyla Blake'i işaret ederek ailemle bakıştı. "Bana nasıl davrandığını görüyor musun?"

"O her zaman her zamanki gibi küstahtır," diye onayladı annem.

Linda, başını Blake'in omzuna yaslayarak, "Fakat farklı olmasını istemiyorum, birazcık bile," dedi.

Elini kaldırdı ve boynunun arkasına koydu. "Zaten baharatlı yemeği yiyeceksin, değil mi?" Sesinde eğlenceli bir not vardı.

"Bu kendime karşı bir meydan okuma ve onu kazanmak istiyorum."

Ben dahil herkes güldü.

Yemek sipariş ettik ve ailemiz önceki gece parti hakkında konuşmaya devam etti. Blake ve ben çok şey kaçırmış olmalıyız: Annemle babamın birkaç arkadaşı kendilerini uzun süre banyoya kilitlemişti. Babam amuda

kalkmaya çalışırken neredeyse bileğini kıracaktı. Ve annem, Linda'nın kuzeni için soyguncuydu, ama tam bir fiyasko olduğu ortaya çıktı, çünkü zaten adamla feci bir randevusu vardı. Ayrıca, annemin tüm hediyeleri açmayı bitirmediğini, çünkü bunu yapacak zamanı olmadığını öğrendim.

Ezra, Blake ve bana gülümseyerek, "Ama eminim ki şimdiye kadar aldığım en iyi hediyeleri kimse yaşayamayacak," dedi.

Gülümsemesi, yanımdaki Blake'in yanı sıra ailelerimizin varlığı, içimi asla hissedebileceğimi sanmadığım hoş bir sıcaklıkla doldurdu.

Garson bize içki getirdikten sonra babam, "Söyle bana Jude, internette bir şeyler okudum," dedi.

Anında gergindim. "Ne?" diye sordum tereddütle.

Twisted Rose'un bir sezonunu daha çekecekleri doğru mu?"

Kola benim için yanlış gitti. Bu soru beni şaşırtmış ve birkaç dakika önce kendimi içine attığım pembe balondan koparmıştı. Göğsüm tekrar kapandı ve öksürük gibi hissettim.

Ezra elini kaldırdı ve sertçe sırtıma vurdu. "Kendine hakim ol," diye mırıldandı nefesinin altından ve öksürük nöbetini bastırmak için bir yudum daha aldım.

Henüz karar verilmedi, diye yanıtladım bir süre sonra. "Bağış toplama kampanyasının başarılı olması, ikinci sezonu satın almak isteyen bir yayıncı olduğu anlamına gelmiyor."

"Ama yapımcılar sizinle veya menajerinizle temasa geçti mi?" Annem meze olarak sipariş ettiğimiz bir böreği alarak sordu.

Sertçe yutkundum, bunun üzerine Ezra bacağıma bir tekme attı. Onu gözlerimle yaktım ama o sadece sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, şimdiye kadar hiç haber almadım," dedim kararlı bir sesle. Çok mutlu oldum ama belli etmemeye çalıştım.

"Eminim başaracaksın. Ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyor musun? Rol senin için yapılmış gibi görünüyor, ”dedi annem heyecanla.

Onun neşesi beni çok kötü hissettiriyordu. O anda tüm yalanlarımla ne yaptığımın her zamankinden daha fazla farkındaydım. Ailem, o sırada sürdürdüğüm hayatla ilgili gerçeği bilmiyorlardı. Artık rol yapmadığımı bilmiyorlardı. Ezra ve Blake ile yaşadığımı, beni Woodshill'e neyin getirdiğini bilmiyorlardı.

Midemde ağrılı bir kramp hissettim. Onlarla orada oturup nasıl gülümseyecektim? Her şey benim için çok farklıyken nasıl her şey harikaymış gibi davranabilirdim?

O anda Blake masanın altından bir elini bacağıma koydu. Beni kısa ama sıkı bir şekilde sıktı ve aniden daha rahat nefes almaya başladım.

"Bunun ne kadar gerçekçi olduğunu görmeliyiz. Ama bir haber gelir gelmez, elbette onlardan ilk sen haberdar olacaksın », diye yanıtladım gülümseyerek.

"Harika. Annem ve ben yakında bir karavan gezisine çıkmayı düşünüyorduk. Önce Ezra'ya gidebiliriz, sonra Los Angeles'a gelebiliriz," dedi babam.

"Seni özlüyoruz," diye onayladı annem. Sesi nostalji doluydu.

"Sen de," diye fısıldadım.

Ya da hep birlikte Woodshill'de bir hafta sonu geçirebiliriz, dedi Ezra. "Hareketimden sonraki gibi. Belki bir oyunum olduğunda. "

Ezra'nın bir normallik cephesi inşa etme konusunda gerçek bir hüneri vardı. O ve Blake yanımda oldukları için inanılmaz derecede minnettardım. Onlar olmasaydı bu konuşmadan sağ çıkamazdım ve tüm hatalarımı onlara itiraf ederek gerçeği aileme yayabilirdim.

"Bunu harika bir fikir olarak görüyorum!" Baba bağırdı. "Bir iki hafta içinde yapmaya ne dersin?"

Yüzüme bulaşmış olması gereken korkuyu maskelemek için sodadan bir yudum daha aldım. Tüm eşyalarımı banyodan ve misafir yatak odasından en kısa sürede temizlemeliydim.

Kulağa harika geliyor, dedi Ezra.

O anda, neyse ki konuşmayı geçici olarak başka yöne çeviren ana yemekler geldi. Midem daha da kasılarak pirzolamı tabağa taşıyordum. Bir lokma bile yutamayacaktım.

Aileme daha fazla yalan söyleyemeyeceğimi anladım. Bu onlar için adil değildi ve beni amansız bir şekilde içten içe tüketiyordu. Yakında onlara korkunç gerçeği

açıklamam gerekecekti. Ve bir kez yaptığımda… her şey bitecekti. Bunca emekle yarattığım dünya benden bir şey bırakmadan çökerdi.

Blake sanki tam olarak ne hissettiğimi hissetmek istiyormuş gibi bacağımı tekrar sıktı.

Ona minnetle baktım. Yeşil gözleriyle geriye baktı ve nazikçe uyluğumu okşadı. Sıcak hissettim, ama aynı zamanda bu dikkat dağıtma için minnettardım.

Akşamın geri kalanında, ailem Blake'in annesiyle sohbet edip bizimle ne kadar gurur duyduklarını vurgulamaya devam ederken, sadece başımı salladım ve mutluymuş gibi davrandım. Ne zaman söyleseler, içimde bir şeyler buruştu, ta ki kendimi gerçekliğe demirleyen tek şeyin Blake'in eli olduğu kadar küçük ve önemsiz hissedene kadar.

30

M ESCOLAI son bir kez çikolatanın kıvamını bir çay kaşığı ile test etti. Mükemmel. Tepsiyi alıp iki bardağa dökmeye başladım. Birinde *üzerinde Sen Kokuşmuşsun* yazan solmuş bir basketbol topu vardı, diğerinde üzerine Krepler karalanmış bir sürü krep çizilmişti . Yedi ve sekiz yaşındayken anne babamızla birlikte kupaları boyayan ben ve Ezra'ydık.

İkisini de aldım ve dengeleyerek mutfaktan dışarı çıkardım. Annem ve babam çoktan odalarına çekilmişlerdi ama Ezra'nın yanından geçtiğimde ışığın hala açık olduğunu fark ettim. Merdivenleri dikkatlice tırmandım. Parmağımla vurduğumda, yanıt olarak sadece bir homurdanma aldım, ama bu yeterliydi. Kapıyı yavaşça ittim ve kardeşimi mavi kanepede sağ duvara yaslanmış otururken buldum.

Her şey mükemmel bir düzendeydi. Benden farklı olarak Ezra, hafta sonu için getirdiği her şeyi özenle asmıştı. Makyaj çantasını tuvalet malzemeleriyle de boşalttığına bahse girmeye hazırdım.

Odayı geçtim ve Ezra bana yer açmak için uzun bacaklarını katladıktan sonra kanepenin diğer köşesine oturdum. Arkaya geçtim ve kokmuş bardağı ona uzattım.

Ezra'nın bakışları yazıya inerken, ağzının köşeleri belli belirsiz yukarı kıvrıldı.

"Bana sıcak çikolata yaptın mı?" hayretle sordu.

Başımı salladım.

"Ve neden bunu hak edeyim ki?"

"İyi değilsin. Çikolata yardımcı olur," diye açıkladım. "Ve sonra sana teşekkür etmek istedim."

Dumanı tüten bardağı üfledi ve küçük bir yudum aldı. Ağzının kenarları tekrar yükseldi. "Ne hakkında?"

Omuz silktim. «Bence her şeyden. Soru sormadan beni evinize kabul ettiğiniz için. Bana güvendiğin için. Ve sana ihtiyacım olduğunda her zaman orada olmak. Akşam yemeğinde olduğu gibi. "

Esra güçlükle yutkundu. Bardağa tekrar baktı ve başparmağını olası olmayan basketbol taslağının üzerinde gezdirdi. Tekrar yutkundu. "Bana duygusal şeyler söylemeye devam edersen, ağlayacağım. Ve inan bana, hiç hoş olmazdı. "

Uzanıp kolunu kısaca sıktım. "Seni seviyorum büyük abi. Gerçek için."

"Sana durmanı söylemiştim."

"Tamam tamam."

Bir yudum daha aldı ve mutlu bir ünlem attı. "İyi çikolata kullanmışsın."

"En iyi kokuşmuş için sadece en iyisi."

Arkasından bir yastık almak için uzandı ve bana fırlattı. "Beni pamuklu yüne sarmak zorunda değilsin çünkü... Kötü bir ruh halindeyim."

"Kalbim kırık" demek istediğinden yüzde doksan dokuz emindim ama yapamadı.

"Seni pamuğa sarmayı seviyorum."

Ezra yüzünü buruşturdu ve bir yudum daha aldı, ardından başını kanepenin arkasına yaslayarak arkasına

yaslandı. Birkaç saniye tavana baktı, sonra başını hafifçe çevirerek bana baktı. "Lütfen gücenmeyin ama sanırım bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yansıtmak."

Derin bir nefes aldım. "Elbette. Odamdayım. Bir şeye ihtiyacın olursa gel bana söyle, tamam mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Buna da gücenme ama... yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Tüm cümlelere 'rahatsız olma' ile başlayıp daha güzel görünme umuduyla bir 'ama' ekleyemezsiniz."

Eliyle aşağılayıcı bir hareket yaptı ve bunu gitme işareti olarak yorumladım. Koltuktan kalktıktan sonra aslında ona tekrar sarılmak istedim ama bu dürtüyü bastırdım.

Kapıya gelen Esra boğazını temizledi. "Jude?"

Başımı ona doğru çevirdim. "Aynen?"

İki elinde tuttuğu bardağa baktı. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsedim, koridora çıktım ve kapıyı arkamdan usulca kapattım.

Odamda üzerimi değiştirip makyajımı çıkardım, ardından cep telefonumu alıp pencereye gidip karşıdaki eve baktım.

Blake'in odasındaki ışık hala açıktı.

Cep telefonumun kilidini açtım ve onunla sohbet etmeyi bıraktım. Önceki geceyi düşündüm. Bahçesindeki diyaloğumuza. Beni odasına götürürken elimi tutan eline. Üzerine oturduğum an ve beni sonsuz bir tatlılıkla öptü. Ve ardından gelen tüm okşamalar.

Bana fısıldadığı kelimeleri ve restoranda bana güç veren bacağımda duran elini düşündüm. O olmasaydı bu akşamı atlatamazdım, emindim.

Titreyen parmaklarımla numarasına tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Bir yüzük. Bir diğer. Sonra onun pencerenin ötesine geçtiğini gördüm. Üçüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Hazır?"

Sesinin derin tınısı tüm vücudumu titretti. Pencere pervazına oturdum.

"Odanızdaki ışığın yandığını görüyorum."

Kısa bir ara. Sonra pencerede belirdi, kolunu pervaza dayadı ve öne eğildi. "Söylediklerinin ne kadar tuhaf göründüğünün farkında mısın?"

"Belki biraz," diye onayladım.

Çok uzaktaydı ve yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini duyduğumu sandım.

"İyi misin?"

iç geçirdim. "Gerçekten sadece sesini duymak istedim ve ruh halimden bahsetmek istemedim."

"Ancak ruh haliniz benim için önemli."

"Cascamorto."

Kısa bir kahkaha attı ve ardından ciddileşti. "Sana gelmemi ister misin?"

"Akşamı annenle geçirmek istemedin mi?"

"Filmin yarısında uyuyakaldı. gizlice çıkabilirdim. "

"Buraya dizinizle tırmanmanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Sırıttı. "Bunu doksan yaşındaymış gibi söylüyorsun."

"Bunu sanki birkaç ay önce haçlı seferini bozmuşsun ve çatıdan düşeceğinden endişe ediyormuşsun gibi söylüyorum."

"Anlıyorum. Haklısın. Ben..." Bir an tereddüt etti. "Orada seninle olmayı çok isterim."

Sözleri kalbimi eritti. "Ben de seninle olmak isterim," diye mırıldandım.

"Peki neden pencereden *dışarı çıkmıyorsun ?*" Birazdan burada olurdun. Benimle yatakta yatabilirsin. "

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Beni yatağında ister misin?"

Biraz daha öne eğildi. "Yatağım dün varlığınızı çok takdir etti."

"Ben de."

Bir an sessiz kaldık.

"Biraz daha burada kalmayı, sana dalgın dalgın bakmayı çok isterdim ama sanırım uzanmam gerekiyor."

"Herşey yolunda?"

Bir şeyler mırıldandı, sonra pencereden uzaklaştı. Odaya girdiğini ve görüş alanımdan kaybolduğunu gördüm. Biraz sonra yatağının gıcırdadığını duydum. "Diz tekrar şişti."

"Kahretsin. Yapabileceğim bir şey var mı? Acile gitmemizi ister misin?" diye sordum tek seferde.

"Dokuzuncu. Geçen seferki kadar kötü değil. Az önce ekip doktorunu aradım. Şiddetli ağrıları olmadığı sürece sorun olmaz dedi. Şişlikler normal."

Rahat bir nefes aldım. "Neyse ki. Zaten korkmuştum."

"Seni korkutmak istemedim."

Arka planda bir hışırtı duydum. Gözlerimi kapattım ve onu yatakta yatarken hayal ettim: gri eşofman, geniş omuzlarını vurgulayan siyah bir tişört, bir kolu başının arkasında. usulca iç çektim.

"Neydi o iç çekiş?" Sesi eğlenceli geliyordu. "Ne nefesi?"

"Melankolik bir iç çekiş gibiydi. Hep pencerede misin? "

"Mmh."

Bir hışırtı daha. "Şimdi yatağına git. Sıcakta rahat ol. Hazır gelmişken bana ne giydiğini de hemen söyleyebilirsin."

Boynumdan bir sıcaklık yükselirken homurdanarak cevap verdim. "Sen delisin Blake," dedim odamın perdelerini kapatırken. Yatağa girip battaniyeyi geri çektiğimde, zeminde yalnızca hafif bir parıltı süzüldü.

"Canlı bir hayal gücü olan bir deli."

Yastığı düzeltip uzandım, cep telefonum kulağıma sımsıkı tutunmuştu. "Peki beni fantezinde nasıl görüyorsun?"

"Seni önceki elbisenin içinde hayal ediyorum," diye yanıtladı gecikmeden.

Woodshill'e o elbiseyi giymeyi aklıma not ettim. “Aslında avokadolu pijamalarımı giyiyorum. Ama hayal kurmaya devam et. "

"Ah, kesinlikle yapacağım. Ancak pijamaların da kalbimde ayrı bir yeri var. "

Kısa bir kahkaha attım.

"Bir daha yap," diye mırıldandı Blake.

"Ne? Gülmek mi?"

"Aynen öyle."

Bu kelimeyi öyle bir özlemle söylemişti ki bir an ona ulaşmaya çalıştım. Ama aynı zamanda şansımızı da denemek istemedim. Şu an aramızda olanları kimseye açıklamamaya karar vermiştik, bu yüzden dikkatli olmamız gerekiyordu.

Blake bir noktada, "Beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

"Ne?" diye sordum usulca.

"Birdenbire her gün yeniden etrafta olacaksın. Gülüşünü duy. Banyodaki parfümünüz. O lanet pijamaların içinde görüşürüz. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Yıkıcıydı."

"Devam edersen, gerçekten pencereden atlayıp sana geleceğim."

Kısa bir kahkaha atma sırası ondaydı.

Boğazımı temizledim. "Ben de perişan oldum. Her gün. Seni ne zaman görsem veya konuştuğunu duysam. Ne zaman sen... ”Diğer kızlarla olan görüntüleri aklıma gelirken sesim azaldı. Elimi titrek bir şekilde cep telefonuna sardım.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

Her ne kadar Blake beni göremese de tüm cesaretimi topladım ve kolumu gözlerimin üzerine koydum. Ama bu beni daha az savunmasız hissettirdi. "Geceyi başka biriyle

geçirdiğin her an içimde bir şeyler ölüyormuş gibi oluyordu."

"Jude..." diye fısıldadı.

"Beni ilgilendirmediğini söylediğini biliyorum," dedim aceleyle. "Ve haklısın. Ama yine de canımı acıttı."

Bir süre sessiz kaldı. Sanki sözlerim onu rahatsız etmiş gibi, sadece çarşafların hışırtısını duyabiliyordum.

"Hapı tatlandırmak istemiyorum," diye başladı tereddütle. "Ayrıldıktan sonra yerdeydim. Birçok gece seni unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve bir parçam senin yaptığın gibi sana acı çektirmek istedi. "

Gözlerimde yaşlar yanıyordu ve onları durdurmak için daha güçlü kolumu bastırdım.

"Özür dilerim Jude," diye devam etti boğuk bir sesle. "Ve bil ki o gecelerin hiçbiri dünkü kadar önemli değildi."

Sözleri, birdenbire bana saldıran soğuğu uzaklaştırdı. Göğsümdeki ağırlığın bir kısmı kayboldu ve derin bir nefes aldım. "Tamam," diye fısıldadım.

Kısa bir duraklama daha oldu. Yan tarafa dönüp kulağımı telefona dayadım.

Blake bir süre sonra, "Yarın Woodshill'e döndüğümüzde yeni bir kural koyacağız," dedi.

"Ve ne olurdu?"

"Her gece benimle uyuyacaksın."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Varım."

Telefonda biraz daha kaldık. Sonunda o kadar yoruldum ki tam anlamlı cümleler kuramadım. Ama önemli değildi. Çünkü kulağımda onun sesi vardı ve

yarından itibaren her şeyin farklı olacağına dair söz vardı. Bu güvenle rüyasız bir uykuya daldım.

31

hissettiğim acı , Portland'a indiğimizde hala oradaydı, Blake'in arabasına bindik ve Woodshill'e gittik. Sanki o işkence, Blake aynada bana gülümsediğinde bile, gitmek istemeyen bir parçam olmuştu. Woodshill'de kaldığımı annemden ve babamdan saklamayı başarmış olmam, bende korkunç bir suçluluk duygusuna neden oldu. Ama araba yolumuza çekerken onları kovalamaya çalıştım. Bunun yerine, Blake'i ve önceki geceki konuşmamızı düşündüm, bunun bana yaşattığı coşkunun heyecanını yaşadım.

Arabadan indiğimde başı eğik bavulunu bagajdan çıkarmakta olan Ezra'ya döndüm. Yanına gidip koluna dokundum ama o kaskatı kesildi, döndü ve konuşmadan kapıya yürüdü.

İç çektim ve bavulumu almak için arabaya döndüm. Ama Blake benden önce gelmişti ve kaşlarını çatarak Ezra'ya bakıyordu.

"Bir arkadaşa ihtiyacı var," diye gözlemledim. Birbirleriyle normalden çok daha az konuştuklarını fark ettim. Ve bu haftalardır devam ediyordu.

Tekrar kaşlarını çattı. "O zaman benim de bir arkadaşa ihtiyacım olurdu."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Yani?"

Sanki ne dediğini yeni anlamış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra gülümseyip başını salladı. "Önemli değil. Gel, sana bavulu getireyim."

Sıkıca tuttum ve kafamı sertçe salladım. "Aramızda saklamak istediğimizi söylemiştik, unuttun mu? Otis ve Cam, birkaç hafta öncesine kadar sen beni evden atmak isterken aniden eşyalarımı yanımda taşısam hemen fark ederdi. "

Yüzünü buruşturdu ve bagajı kapattı. "Haklısın." Kimsenin olmadığından emin olmak için kapıya kısaca baktı, sonra bana baktı ve hemen elini kaldırıp yanağıma koydu.

Otomatik bir tepkiyle yüzümü sıcak avucuna yasladım. Baş parmağıyla alt dudağıma dokunduğunda nefesim kesildi.

Elini hızla geri çekti. Bakışları kararmıştı. "Bildiğim kadarıyla, diğerleri bugün bir antrenman maçı var ve sonra takımla birlikte dışarıda kalacaklar," dedi boğuk bir sesle.

Gülümsedim. "Neredeyse bir davet gibi görünüyor." Yavaş yavaş içimdeki ağırlık kayboluyordu. Bana öyle belagatli bir şekilde bakması, bana dokunması, beni bir an için etrafımdaki her şeyin yok olduğuna ve sadece onun ve bizim mutluluğumuzun var olduğuna ikna etmesi için yeterliydi.

"Gerçekten öyle." Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir şeyler organize ettim. Senin için."

Göz kırptım. "Cidden mi? Ne?"

"Saçmalık. Fazla bir şey bekleme. Ama akşamı boş geçirip benimle geçirirsem mutlu olurum."

Parmak uçlarında kalkıp onu hemen orada, sokağın ortasında öpmek istedim. Bunun yerine ona gülümsedim ve kalp atışımı yavaşlatmak için nefesimi sakin tutmaya çalıştım. "Bu gece nöbetim var. Ama sonra seninle biraz zaman geçirmeyi gerçekten çok isterim. "

Bana baktı ve bariz bir çabayla hemen benden uzaklaştı. Bavulu sürükleyerek beni gözden kaybetmeden girişe doğru yürüdü.

"Önüne bak Blake," diye onu yanan yanaklarla uyardım.

"Keşke yapabilseydim, ama yapamam," diye yanıtladı, gülmeye neden olarak.

Böyle davranmaya devam ederse, yakında tüm Woodshill aramızda yeni bir şeyler olduğunu keşfedecekti. Duygularını gerçekten gizleyemiyordu. Ama bu hep böyle olmuştu ve onun en sevdiğim özelliklerinden biriydi.

Ne düşündüğümü fark ettiğimde şok oldum. Ama gerçek buydu. Blake'in samimiyeti ve duygularını göstermedeki doğallığı beni ona her zaman çekmiştir. Onu boğmak için her şeyi yapmama rağmen ona karşı hislerim asla kaybolmamıştı. Ama sonunda aramızdaki tüm engelleri ortadan kaldırmıştık ve bu parçamı yok edebileceğimi umarak ne kadar aptal olduğumu biliyordum. Bunu yapmaya çalışırken sadece onu değil, en çok da kendimi incitmiştim. Blake tökezleyip bana bakmaya devam ederken, gülümsemesiyle kalbim

sıkışırken, bir daha asla böyle bir acıyı hissetmek istemediğimi fark ettim.

***

Bana küçük bir şirketin yıl dönümü partisindeki altı saatlik vardiyayı atlatmak için güç veren, Blake'in ve ikimiz için düzenlediği akşamın düşüncesiydi.

Seattle'dan döndükten ve çalıştıktan sonra çok ağrıyordum ama ön kapı açıldığında her şeyi unuttum.

Tatlı bir tereyağ aromasıyla karşılandım ve midem, kendisine sunulan her şeyi kabul edeceğini gecikmeden fark etmemi sağladı.

Koridorda biri göründüğünde eşyalarımı bırakmak için odama gitmek üzereydim. Ağzımı açtım ve konuşmadan tekrar kapattım. Elimi garip bir hareketle kaldırdım.

"Oh. Um… merhaba, ”Sonunda söylemeyi başardım.

Everly de elini kaldırdı. "Merhaba."

Blake bana akşamı birlikte geçireceğimizi söylememiş miydi? Ben mi yanlış anladım?

Ben daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan boğazını temizledi. "Seni gördüğüme sevindim," dedi, ben Blake'in bana söylediklerileyle ilgili anlamadıklarımı bulmaya çalışırken.

"Ayrıca... benim için de," diye kekeledim, sırayla boğazımı temizleyerek. "Blake ile randevun var mı?"

Dudaklarını keyifli bir gülümsemeyle büktü. Hayır, ama Nolan ve benden kendisine yardım etmemizi istedi. Ve işimin inanılmaz bir kısmı da senin odasına girmeni engellemek. "

Gözlerim büyüdü. "Ciddi anlamda?"

Kalp atışlarım hızlanırken başını salladı. "Bana nedenini söylemek istemedi ama isteğini yerine getiriyorum," diye yanıtladı, sonra kenara çekildi ve bir koluyla odamı işaret etti. Başımı sallayarak yanından geçtim ve içeri girdim. Beni takip etti ama ben eşyalarımı yerleştirirken kapıda kaldı.

Garip bir sessizlik üzerimize çöktü, öyle ki nefesimin sesi bile çok gürültülü geliyordu. Blake'in Seattle'da bana söylediklerini düşündüm. Artık Everly ile takılmaktan kaçınmam ve onu mesafeli tutmam gerekmiyordu. Sonunda yaptığım için özür dileme şansım oldu.

"Ben..." koro halinde başladık ve donup kaldım.

Everly yüzünü ekşitti ve bir jestle devam etmem için beni davet etti.

Derin bir nefes aldım. "Son zamanlarda seninle nasıl uğraştığım için özür dilerim."

Başını hafifçe salladı. "Özür dilemene gerek yok."

"Evet kesinlikle. Barda tanıştığın Jude, gerçekten benim. Başkalarını mesafeli tutan kaba bir insan değilim. Davranışım için özür dilerim. Arkadaşın olmak istedim. Gerçek için. Ama aynı zamanda Blake'i de istemiyordum... ”çaresiz bir hareketle omuz silktim.

“Davranışlarıyla neredeyse herkesi kaçırdı. Geçmişte aranızda yaşananların ışığında, bunu çok iyi anlıyorum. Ve bir saniye bile almadım. Hayatında gerçekten ihtiyacın olan insanlardan kendini soyutlamanın ne demek olduğunu biliyorum. "

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. İyice sil ve baştan başla derim."

Rahat bir nefes aldım. "Bu, film gecesine davetin hala geçerli olduğu anlamına mı geliyor?"

Hiç gülümsedi. "Tabii. Yeter ki korku filmlerine bir itirazınız olmasın."

Kendimi daha fazla tutamadım ve ona doğru iki adım attım, sonra ona coşkuyla sarıldım. "Kesinlikle itiraz edecek bir şey yok," dedim rahatlayarak.

Everly sarılmaya karşılık verdi. "En uygun. Ayrıca Blake'in bugün aklından neler geçtiğini bana söylemenin de tam zamanı olacak."

Ondan uzaklaştım ve yanaklarımda hoş bir sıcaklık hissettim. "Bunu çok isterim."

Kapı çaldı ve ikimiz de kapıya döndük.

Nolan kapıda durdu ve elini kaldırdı. "Blake'in bugün için bize ihtiyacı yok." Bana Everly'nin daha önce verdiği aynı muzip ve gizemli gülümsemeyle baktı.

"Sana film gecesi için yazıyorum," dedi erkek arkadaşına katılarak.

Koridorda yürürken, mutfaktan gelen enfes kokuyu tekrar kokladım.

"Bu sefer cevap vereceğim. Söz, ”Everly ve Nolan ceketlerini giyerken onu temin ettim.

"İyi akşamlar," dedi Nolan, bir eli Everly'nin sırtındayken kapıya gitmeden önce.

Onları selamladım, aklım beni bekleyen cehennemin ne olduğuna dair bir tahminde bulundu. Ancak onlar sokağa

ulaşana kadar gözlerimle onları takip ettim ve ardından kapıyı kapatıp derin bir nefes aldım.

Ağzım çok kuruydu. Blake'in ne hazırladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve yalnız olduğumuz için bir an tereddüt etmedim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Odasının önüne geldiğimde kapıyı tıklattım.

"Bekle!" sesi içeriden emrediyordu. Biraz sonra kapıyı araladı, dışarı çıktı ve hemen kapadı, bana bakma şansı bırakmadı. Bana döndü. Ağzının sağ köşesini hafifçe kaldırdı. "Merhaba."

"Merhaba," diye yumuşak bir şekilde yanıtladım. Diğerleri orada olmasa da ilk adımı atmaya cesaretim yoktu.

Neyse ki Blake'in bu tür çekinceleri yok gibiydi. Ellerini son derece doğal bir tavırla belime yerleştirdi ve bana sarıldı. "Beğenmediysen bana söylemek zorundasın," diye mırıldandı çenesini kafama dayayarak. "Peki?"

Başımı salladım. Biraz endişelenmeye başlamıştım. Orada beni ne bekliyordu ki?

"Tamam," diye söz verdim yine de.

"İyi. Şimdi o zaman gözlerini kapat."

onu tatmin ettim. Blake yatak odasının kapısını açtı ve peşimden içeri girdi. Yavaşça beni önüne itti, ellerini her zaman belime sardı.

"Güzel," dedi birkaç adım sonra. Elleri kayboldu ve kısa bir süre sonra kapının kapanma sesini duydum. Sonra bana döndü. Onun sıcaklığını arkamda hissettim. "Şimdi izleyebilirsiniz."

Kalbim kargaşa içindeyken gözlerimi açtım ve… Nefesim kesildi.

Blake'in odası tanınmaz haldeydi. Mobilyaların çoğunu bir köşeye taşımış ve üzerini gri bir bezle örtmüştü. Yere bir şilte, bir sürü yastık ve yumuşak görünümlü battaniyeler koymuştu. Odanın bir kısmını yumuşak ışıkla örten küçük bir lamba. Yan sehpaya çevirdiği komodinin üzerinde bir tabak kurabiye ve karşı konulmaz bir koku yayan taze yapılmış büyük bir kase patlamış mısır vardı. Ama asıl önemli olan karşı duvardı. Bir video projektörünün ışığının hedeflendiği bir kare oluşturacak şekilde bir ışık zinciri düzenlemişti.

Konuşmadan her şeye baktım. Sonra ona döndüm. "Sen... Bunu benim için mi yaptın?" Fısıldadım.

Onayladı. "Mütevazı bir şekilde omuz silkmek isterdim, ancak Nolan'ın yardımına rağmen, mobilyaları taşımak ve her şeyi bu kadar kısa sürede kurmak çok zordu, bu yüzden birçok iltifat ve birçok öpücük bekliyorum."

Bir şey demeden ona baktım. Sonra odasında yarattığı sıcacık cenneti düşünmeye geri döndüm.

Blake elimi tutup beni yastıklara götürürken boğazımdaki yumruyu yuttum. Oraya uzandı ve sırtını bir battaniyenin örttüğü yatağa dayadı. Muhtemelen şilteyi oradan çıkarmış ve yere koymuştu. Bir süre sonra elimi tuttu ve bacaklarının arasına oturdum. Kolunu omzuma attığında ona doğru eğildim.

"Şimdi kızma, tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım ve ona döndüm. "Birinin benim için yaptığı en iyi şey."

Beklememi işaret etmek için elini kaldırdı. Sonra yerde, şiltenin yanında, projektöre bir kabloyla bağlı dizüstü bilgisayarı açtı ve bir şeyler yazdı.

Sonunda sözlerinin sebebini anladım. Ekranda şurada burada birkaç dikenle iç içe beyaz harflerle yazılmış bir başlık belirdi: *Twisted Rose* .

Hemen omuzlarımı kastım. Aslında, en azından bir an için, gösteri hakkındaki o stres ve karanlık düşüncelerden kaçabilmeyi ummuştum. Ailemin hafta sonu, bana çok sayıda gelen bildirimler gibi kesinlikle bana yardımcı olmamıştı. Bazen onları bir süreliğine susturmuş olmama rağmen, cep telefonumun çaldığını duyar gibiydim.

"Ne zaman *Twisted Rose* denilse kirpi gibi kapanıyorsun. Anladım. Gösteri senin hayalindi ve onu senden çaldılar, ”diye kulağıma doğru mırıldandı, eliyle karnımı okşadı. "Ama yapmayı başardığın şey inanılmaz. Bunların hiçbirini kaçmamalı veya inkar etmemelisiniz. "

Sözleri içimde bir şeyleri karıştırdı ama ben sadece başımı salladım. Böyle bir şey yapmak istediğine inanamıyordum. Direnir miydim bilmiyordum.

Twisted Rose'u çok sevdim . İlk senaryoyu okuduktan sonra diziyi sevmiştim. Hayranların hikayesi ve jestleri benim için çok şey ifade etse de, kendim inşa ettiğim ve aşamayacağım iç duvarın farkındaydım. Sadece olumlu anılar değil, aynı zamanda beni rahatsız etmeye devam

eden ve kariyerimin sona ermesine yol açan diğerleri de vardı. Ve bundan henüz Blake'e bahsetmemiştim.

"Bilmiyorum," diye yanıtladım uzun bir süre sonra, bakışlarım başlıkla ekrana sabitlendi.

«Yalnızca ilk bölüm. Ne yapmayı başardığını hatırlamanı istiyorum. Bir bölüm, sonra ne istersen izleriz. "

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Kulağıma böyle fısıldadığında, ona hiçbir şey inkar edemezdim. Her ne önerdiyse. Sonunda kısaca başımı salladım.

Blake hemen bölümü başlatmak için düğmeye bastı.

Ağzım kurumuştu: Ekranda yüzüm göründüğünde battaniyenin altına saklanmak istedim.

"Omuzlarının hepsi kasılmış," diye mırıldandı Blake, bir eliyle beni okşayarak.

"Beni ekranda görmek komik," diye yanıtladım ona daha yakın tutarak.

Blake boştaki eliyle bir avuç patlamış mısır aldı ve bir kurabiye yemeden önce ağzına koydu. "Bir kurabiye ye. Seni rahatlatacak."

Tek kaşımı kaldırdım ama o bana şekeri verdiğinde ağzımı açtım. Beyaz çikolatalı ve fındıklı olan benim favorimdi ve hala sıcaktı. Çikolata ağzımda eridi.

"Onları benim için mi hazırladın?" hayretle sordum.

Blake'in arkamdan başını salladığını, saçlarının ensemi gıdıkladığını hissettim. "Aynen."

Yatak odasını toparlayıp sinema salonuna çevirmek için çok uğraşmış, benim için yemek pişirmiş ve diziden her

bahsedildiğinde ne hissettiğimi anlayacak kadar hassas davranmıştı.

Yüzüne bakabilmek için arkamı döndüm. Bir elimi göğsüne koydum ve tereddüt etmeden vücuduma yayılan sıcaklığı karşıladım, sonra onu öpmek için eğildim.

Bir şaşkınlık çığlığı attı, sonra dudaklarını araladı ve onu geri öptü.

Patlamış mısır tadındaydı, hayallerim ve en içteki arzularım. Tamamen ona doğru dönüp öpücüğü derinleştirmek üzereyken, derin bir nefes alıp başını alnıma yasladı.

"Nerede kaldığımızı hatırla," diye soludu. "Bölümden sonra buradan başlıyoruz."

Kıkırdadım ve tekrar öne döndüm. "Tamam o zaman."

Ekranda, Sadie okul bahçesinde yürürken aniden çarpıldı ve yemek tepsisi elinden düştü. Nathan sanki sihirli bir şekilde yanında belirdi ve tepsiyi aldı ve yolculuğuna devam etmeden önce sinsi bir gülümsemeyle ona geri verdi.

Sahneyi kaç kez çektiğimizi hâlâ çok iyi hatırlıyordum. Ben ve Sam için çekimlerin ilk günüydü. Henüz birbirimizi çok iyi tanımıyorduk ama en başından beri aynı dalga boyundaydık ve bu, sıcakmış gibi davranarak saatlerce soğukta kalmamızı kolaylaştırdı.

Bölüm devam etti ve doğaüstü bir varlığın ilk ipuçları açıklandı: lisede, Sadie'nin odasında, en iyi arkadaşı Hannah'nın arabasında, aniden pençe izlerinin ortaya çıktığı yerde. Bunu Sadie'nin karanlıkta koştuğu bir sahne

izledi. Bu sırada kulaklıkla yüksek sesle müzik dinliyordu. Arkasında hareket eden, giderek daha da yakınlaşan gölgeleri ancak yakından bakarak tanıyabildiniz.

Blake titredi. "Gerçekten ürkütücü."

Başımı salladım ama yine de tek kelime edemedim. Ne kadar uzun bakarsam, iç duvarımdaki çatlak o kadar genişliyordu.

Sadie ve Nathan'ın okulda kendi zevklerine göre fazla arsız bulduğu için çok düşmanca davrandığı ve arkadaşı Hannah'nın yüksek sesle onayladığı ilk gerçek diyalogun sırasıydı. Yaşadığımız pirinç krizlerini hatırladım. Çekimlerin henüz beşinci günü olmasına rağmen, aramızda şimdiden büyük bir uyum oluştu. Makyaj sırasında yaptığımız, makyözlerin sabrını sınayan saçmalıkları çok iyi hatırladım. Senaryoyu incelemek için yapılan ön toplantıları hatırladım, bu sırada herkes bir noktada öyle bir coşkuya kapıldı ki artık yerimizde kalamadık.

Dakikalar geçti ve ekrana büyülenmiş gibi baktım, anılar ve dizide çalışmanın bende uyandırdığı tüm duygular tarafından engellendim. Bölümün sonunda Hannah'nın cesedi okulda bulunduğunda ve Nathan, sahneyi görmesini engellemek için Sadie'ye sarıldığında gözlerim doldu.

"Bak," diye fısıldadı Blake kulağıma. Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Her zaman senin hayalindi. Los Angeles'ın sana hak ettiğin gibi

davranmadığını biliyorum. Ama tekrar oyunculuk yapmak istersen, yapabilirsin. "

Gözlerimde yaşlarla başımı salladım. Bu hipotezi uzaktan düşündüğümde otomatik tepkim.

Blake beni onun üzerine oturttu ve dikkatle bana baktı. "Bana benim için bitmediğini söylemiştin. Aynı şey senin için de geçerli Jude. Her zaman elinin iç içe olduğu elimi sıktı. "Senin için bitmesi biraz zaman alıyor."

Yüzümü boynuna gömdüm ve bitiş tema şarkısıyla birlikte jenerikler ekranda yuvarlanırken usulca hıçkırdım.

Blake beni kendine yakın tuttu, duvar tamamen çökene kadar hiç yorulmadan teselli ve cesaret verici sözler mırıldandı ve ben de ona ve bana söylediklerine tüm gücümle sarıldım.

Belki de haklıydı.

Belki daha bitmemişti.

32

Blake'i rehabilitasyona götürdüğümde her şey her zamanki gibiydi… ve aynı zamanda değildi. En son birlikte olduğumuzdan beri çok şey değişmişti. Ve o sabah başkaları tarafından keşfedilmemek için odasından gizlice çıkmam gerekse de ve kahvaltıda her şey normalmiş gibi davranmak benim için inanılmaz derecede zor olsa da, aramızdakiler çok güzeldi.

Rehabilitasyon merkezindeki her zamanki yerime oturdum; Tableti önümde, cep telefonunun yanındaki masada açık tuttum. Ama mesajlara istediğim gibi cevap vermek yerine suyu yudumladım ve Blake'i çenem eline dayamış halde izledim.

Blake'im.

Yine bana ait olduğuna inanamıyordum. Ben de ona. Egzersizler sırasında ona açıkça bakmama izin verildi. Artık onun ağırlık kaldırdığını görmenin beni tamamen çıldırtmadığını iddia etmek zorunda değildim.

O sırada sırtında içi su dolu bir boru *tutuyor ve sürekli olarak düşürüyordu*. Bacakları titriyordu ve sıvı, tüpün bir ucundan diğerine hızla hareket ederken bazen eğiliyordu. Yüzü terli ve kıpkırmızıydı ama sonunda dengesini korumayı başardı.

Tezahürat etmeye başlamak üzereydim ki gözümün ucuyla cep telefonunun açıldığını gördüm. Bilinmeyen bir numara. Gözlerimi Blake'ten ayırdım ve aramayı cevapladım.

"Jude! Sonunda yanlış numarayı aldığımı sandım," dedi bir erkek sesi. Tanımam biraz zaman aldı.

"Sam?"

"Gerçekten ben."

Kalbim heyecanla yerinden fırladı. "Tanrım. Merhaba."

"Selam sana yabancı."

"Numarayı değiştiren ben değilim ve sadece Instagram'dan ulaşılabilir."

"Oops. Bu doğru. Son galadan sonra numaram çevrimiçi oldu ve telefonum patladı" dedi. Arka planda hafif bir hışırtı duydum. "Lanet olsun, sesini duymak ne güzel. Çok uzun zaman oldu. "

Sözleri kalbimi ısıttı.

"Haklısın," diye yanıtladım ve koltukların yanındaki cam masayla oynamaya başladım. Başparmaklarımı soğuk yüzeye bastırdım ve parmaklarımı kaldırdıktan kısa bir süre sonra kaybolan bir leke bıraktım.

"Seri hakkındaki haberleri harika bulmuyor musun?" Sesi onu yüceltmek için başarısız oldu. "Ben hala inanamıyorum."

"İşe yarayabileceğini mi söylüyorsun?" Pencereden dışarı bakarak sordum. Otoparkta çok fazla gelen ve giden vardı.

«Seni bunun için arıyorum. Menajerimle az önce konuştum ve çoktan bir senarist tutmuş olacaklarını, lansman ve ilk taslağın hazır olacağını düşünüyor. "

Kalbim ayaklarımın altından kaydı. "Ciddi misin?"

"Zaten. Ayrıca bana yapımcıların bir yayıncıyla görüştüklerini söyledi. Ama hala tanımlanma sürecinde olan her şeyden biraz var. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Dilim tutulmuştu ve bir an için fikirlerimi yeniden düzenlemekte zorlandım. "Bana anlattıklarına göre, zaten çok ilerlemişler, değil mi?"

"Aynen öyle. Temsilciniz henüz sizinle iletişime geçmedi mi?"

Masaya bakmaya geri döndüm, bir parmakla kenarını takip ettim. Sonra boğazımdaki yumruyu yuttum ve geçen geceyi düşündüm. Blake'in sözlerine. İçimde yeniden canlanması umuduyla.

“Ben… Artık bir menajerim yok, Sam. Los Angeles'ta işler benim için pek iyi gitmedi ve sonunda teşkilat beni terk etti. "

"Kahretsin, neden bir şey söylemedin?" Sessizliğim karşısında yumuşak bir sesle ekledi, “Bu ikinci sezonu sadece seninle çekeceğim. Bu doğal. Temsilcimle konuşsam nasıl olur? Bahse girerim seni seve seve temsil eder ».

gözlerimi kıstım. Onları açtığımda, boruyu tekrar düşüren Blake'e baktım. Koç ona doğru pozisyonu bulmasında yardımcı oldu. Sonra birkaç nefes aldı ve aleti tekrar omuzlarının üzerine kaldırdı.

Daha bitmedi, hain bir ses kulağıma fısıldadı.

Bu harika olurdu," diye yanıtladım ses tonumu sakin tutmaya çalışarak.

"O zaman senin için uygunsa sana iletişim bilgilerini vereceğim."

evet diye cevap verdim.

Sam, daha fazla haber alır almaz beni araacağına söz verdi ve hemen ardından telefonu kapattı.

Sakince diyaloğumuzu yeniden düşünerek sandalyede geriye yaslandım.

Hayranlar gerçekten büyük bir darbe almıştı.

Görünüşe göre birkaç yayıncı *Twisted Rose'un ikinci sezonuyla ilgileniyordu* .

Sam'in menajeri benimle iletişime geçmiş olabilir.

Bütün bu gelişmelerin birkaç gün içinde gerçekleştiğine inanamıyordum. Ve daha da inanılmazı, bunu düşündüğümde, daha önce bana her zaman saldıran soğuk korku yerine midemde kelebekler hissettim, biri ya da bir şey bana LA'i hatırlattığında, bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

Başımı kaldırıp Blake'e döndüm. Tüp yine omuzlarından kaydı ve öfkeyle küfretti. İki elini yüzünün üzerinde gezdirdi ve koçla birkaç kelime konuştu. Sonra başını salladı ve arkasını döndü. Gövdesi gergindi, kasları acı içinde kasılmıştı. Gözlerimi ondan ayırmadan eşyalarımı çantama koydum, omzuma astım ve koridor boyunca yürüdüm.

Hoca özür dileyen bir gülümsemeyle yanıma geldi. "Bugün iyi bir gün değil."

"Diz iyi mi?" Odanın arka tarafında yüzünü havluyla kurulayan Blake'e bakarak sordum.

"Şişlik geçti ve bu çok iyi. Maalesef tahmin ettiğinizden daha uzun sürüyor. Ama bu normal. "

Blake ile bu konu hakkında yaptığımız konuşmayı düşündüm. Onu rahatsız eden her şeyden önce diğer sporcularla karşılaştırmalar olmasıydı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana düşünceli bir şekilde baktı. "Rahatlatıcı ve cesaret verici sözler her zaman olumludur."

"Ben hallederim," dedim kendinden emin bir şekilde, önceki akşam bana yaptığı gibi onu motive etmeye yemin ettim.

"Pekala," diye yanıtladı koç, saatine bakarak. "Kısa bir ara verelim, sonra bir sonraki alıştırmaya geçelim. Onunla konuşma fırsatını yakalayabilirsiniz. Oradayken daha fazla enerjiye sahip gibisin. "

Bunu o kadar güzel söylemişti ki kızardığımı hissettim. Sonra bana hızlıca başını salladı ve spor salonunun arkasına doğru gözden kayboldu.

Arkamı döndüm ve Blake'in yanına gittim. Bacaklarını bükerek ve elleri sallanarak bir mindere oturdu. yanına oturdum.

"Sen çok iyisin."

Sırıttı. Hala çok gergindi.

"Forma girmesinin biraz zaman alması normal," diye devam ettim.

Blake şişeyi aldı ve cevap vermeden bir yudum aldı.

"Antrenman yaptığınızda inanılmaz seksi oluyorsunuz. Bazen asansörler için asıldığın bar olmayı diliyorum. "

Su yandan akıyordu. Öksürdüğünde sırtına vurdum. Kafasını salladı ve yüzünde bir gülümsemeyle bana yan yan bir bakış attı. "Asansör için astığım bar mı?" Ciddi anlamda?"

Başımı salladım. "Evet. Ya da eline aldığın herhangi bir alet."

Gülümsemesi genişledi ve daha da memnun oldu, ben de ona karşılık verdim. Sonra bakışları yerdeki boruya döndü ve yüzüne yine o kararlı ifade geldi. Kaşlarını çattı ve ellerine baktı, şişeyi bir yandan diğer yana çevirdi.

Dikkatlice uzandım ve alnındaki terli bir tutam saçı fırçaladım.

"Sana inanıyorum."

Bana döndü. Bakışlarında umutsuzluk vardı ama aynı şeyi yapamayacakmış gibi bir inançsızlık da vardı. Ama başka günler de olduğunu biliyordum. Güvenle dolup taştığı ve bir anda dünyayı fethedebileceğini hissettiği günler. Sadece kendisinin o versiyonuna geri dönmesine yardım etmem gerekiyordu. Tıpkı bir gün önce kendime olan güvenimi yeniden kazanmama yardım ettiği gibi.

"Sana inanıyorum," diye tekrarladım kararlı bir şekilde.

Ben saçlarını okşamaya devam ederken Blake gözlerini kapattı. Karşı koymadan okşamama teslim oldu. Sadece molanın sonunda, koç ona döndüğünde, hemen elimi çektim.

Blake gözlerini açtı. Onların acısını yakaladım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Her zaman," diye mırıldandım.

Sonra kalktık. Koltuğuma geri döndüm ve yenilenmiş kararlılıkla bir sonraki egzersizi yapmasını izledim.

Eve döndüğünde, Blake'in arkadaşları onu mesajlarla bombaladı. Görünüşe göre *Hillhouse'da* bir parti planlanmıştı ve onun varlığı gerekliydi. Benim de gitmemi istedi.

Beni ilk kez onunla ve diğerleriyle bir akşam geçirmeye davet etmişti ve hazırlanırken içim bir korkuyla doldu. Seattle'da akşam yemeğinde giydiğim mavi elbiseyi giydim ve makyaja ve saça özellikle dikkat ettim. Akşamın mükemmel olmasını istiyordum.

"Çıkabilir misin?" Cam'in sabırsız sesi, elini banyo kapısına vurmadan önce dışarıdan sordu. "İşemem lazım."

"Ne klas, Cameron. Ne klas, ”diye yanıtladım, ütüyle yarattığım dalgalar çok sahte görünmemek için saçlarımı karıştırdım. Sonra en sevdiğim dudak parlatıcımı sürdüm, kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Cam bana kocaman gözlerle baktı.

Bir adım attım ve banyoyu işaret ettim. "Hepsi senin."

Bana bakmaya devam etti. Bakışları bana kaydı, sonra tekrar yukarı kalktı ve yanakları kızardı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Benimle çıkmak istemez misin?"

"Belki başka zaman," diye yanıtladım yanından merdivenlere doğru yürürken.

Aşağıya indiğim için hâlâ anlamadığım bir şeyler mırıldandı. Blake'in kolları göğsünde çapraz şekilde

merdivenlerin sonunda duvara yaslandığını gördüğümde adımlarımı yavaşlattım.

"Belki başka zaman?" dedi bana bakarak. Sonra ağzını açtı. Bakışları sıcak bir şekilde içimden geçti.

İçimdeki her şey sıcaklıkla doldu.

"Ona ne söylemem gerekiyordu?" Son basamağa geldiğimde sordum.

Blake beni dinlemiyor gibiydi. Bir otomat gibi duvardan ayrıldı ve bana doğru bir adım attı. Etrafında diğerlerinin olup olmadığına bakmadan beni belime doladı, bana sarıldı ve yüzünü boynuma gömdü.

"Burada kalalım," diye mırıldandı.

Sesi tenimde dans etti ve dizlerim yumuşadı ama başımı salladım. "O zaman pijamalarımı avokado ile tutabilirdim."

"Avokado için deli olduğumu biliyorsun."

Boynumu öpücüklerle doldururken, "Evet, evet," diye mırıldandım dikkatim dağılmıştı.

Kendimize böyle davranmak için geri dönmemizin nasıl mümkün olduğunu anlamadım. Bu bana isteniyormuş hissi verdi. Bana her zaman ve sadece ikimiz varmış gibi dokundu.

Üstümüzde bir kapı kapandı ve Blake hemen uzaklaştı, portmantoya yaklaşmak için başka yöne baktı. Hemen bir terk edilmişlik duygusu hissettim.

"Merhaba ben hazırım. Diğerleri nerede?" diye sordu Üstümdeki Cam'ın sesi.

Hala kendimi bestelemekle meşguldüm ve sadece omuz silktim.

"EZRA! OTIS!" Cam bir an sonra bağırdı, o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulaklarım çınladı.

Blake ceketimi bana verdi ve ben de onu giydim.

Biraz sonra Otis bize katıldı ve bir ara kardeşim de başı eğik merdivenlerden indi. Döndüğümüzden beri hiç uyumamış gibiydi ve evden çıktığımızda kolundan tutup kulübe doğru yürüdüm. Yolda ona Sam'le yaptığım telefon görüşmesini anlattım, o en azından ondan utangaç bir gülümseme kaptı.

Hillhouse'a ulaştık . Blake'in arkadaşları odanın arka tarafında bir masa bulmuştu, bu da dans pistini geçmek ve insanların çoğunu onlara ulaşmadan geçmek zorunda kaldığımız anlamına geliyordu.

Önce Everly ve Scott'ı, sonra Dawn, Spencer ve Sawyer'ı Isaac ile gördüm. Sonunda Everly'ye veda edemeden önce, Monica ve Ethan ve Allie ve Kaden adlı iki çiftle tanıştırıldım.

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi ve bana sarıldı. Sonunda artık kendimi tutmak zorunda olmadığımı hissettim ve ona ivme kazandırdım.

Sonra sıra Scott'a geldi, kendisi için garip ve olağandışı, kendini çok uzak tuttu. Ona baktığımda, sanki ellerini birkaç kez sinirden saçlarının arasından geçirmiş gibi, darmadağınık olduğunu fark ettim. Onun gibi değildi. Bakışları benden arkamdaki bir noktaya kaydı, sonra bana döndü ve sonunda yere düştü.

Ona sarıldığımda, "İyi misin?" diye fısıldadım.

Geri çekildi ve şiddetle başını salladı. "Elbette. Beni tanıyorsun." Gülümsemesi biraz fazla yapay görünüyordu ama ben ısrar edemeden sürüklendim.

Biraz sonra, büyük grubumuzla işgal ettiğimiz iki kabinden birinde, Ezra ve Blake'in karşısında oturuyordum. Solda Otis ayağını müziğe zamanında damgalıyor ve Scott kokteylini karıştırıyordu. Cam bize içecek almak için tezgaha gitmişti ve sağda Sawyer ve Isaac bir sandalyede oturuyorlardı.

"Nasıl tanıştın?" diye sordu Dawn, Everly'nin üzerine eğilip Blake, Ezra ve beni göstererek.

"Blake, ben altı, Ezra yedi yaşındayken bizimkinin yanındaki eve taşındı," diye yanıtladım.

"Ne kadar tatlı," dedi Everly ve Dawn neredeyse koro halinde. Birlikte o kadar çok zaman geçirdiler ki neredeyse aynı şekilde konuşuyorlardı. güzel bir şey buldum.

"Keşke ben de seni altı yaşındayken tanısaydım," dedi Sawyer, Isaac'e elini buklelerinin arasından geçirerek.

Bir yüz yaptı. "Sanmıyorum. O zamanlar seninle tek kelime konuşmazdım. Yeni insanlarla tanıştığımda genellikle kekeler ve terlemeye başlardım."

"Önemli değil. Yine de senden bir şeyler alabilirdim" diye yanıtladı.

Ona sevgiyle gülümsedi. "Bunu yapabilecek biri olsaydı, o da sen olurdun. Bu söz konusu değil. "

Blake, "Jude kekelemedi ama ailemiz bizi birlikte oynamaya zorladığında hep Ezra'nın arkasına saklandı," dedi.

Hemen hemen aynı anda bir şeyin bacağıma değdiğini hissettim. Blake'in ayağı olduğunu anlamak için masanın altına bakmama gerek yoktu.

"Ve yine de yedi yaşına kadar parmağını emmeye devam etti," diye ekledim gülümseyerek. Parmağımı onunkine bastırdım ve bu temas tüm vücudumu titretmeye yetti.

Otis gülerek, "Kahretsin, bana söyleyebilirdin, sana bir emzik alırdım," dedi.

Blake elini göğsüne koydu ve onu kabul edilemez bir şekilde aldatıyormuşum gibi bana baktı.

O sırada Cam bir tepsi dolusu bardakla masamıza döndü. Onları dağıttı ve masanın ortasına bir tabak mozzarella çubuğu koydu. Sonra bankta bize sarıldı.

Atıştırmalıklardan birini alıp ısırdım. Hafifçe sağa kaymam gerektiğinden Blake'in ayağı benimkileri takip etmişti. Gözümün ucuyla ona baktım ve bakışlarının hep benim üzerimde olduğunu gördüm.

«Öte yandan, artık hiçbir okul arkadaşımla temasım yok. Ayrıca, çok garip olurdu, ”dedi Scott bir noktada.

"Neden çok değiştin?" Everly sordu.

Bir omuz silkti. "Evet, ama aynı zamanda çoğuyla ortak hiçbir yanım olmadığı için."

“İnsanları bir kategoriye ayırıp bize yakışmıyor deyip sonra da derinlere inmek mümkün değil. Hep böyle

davranıyorsan, arkadaşların olmasına şaşırdım doğrusu," dedi Ezra birden, gözlerini biradan ayırmadan.

Ben dahil herkes nefesini tuttu. Ağabeyimin içerlediğinin farkındaydım ama bunu Scott'a ya da herhangi bir rastgele kişiye açıklamak zorunda değildi.

"Ezra" diye tısladım.

Sadece omuz silkti. Sonra birayı ağzına götürdü ve birkaç uzun yudum aldı.

"Önemli değil," diye mırıldandı Scott, kokteyli o kadar hızlı karıştırmaya başladı ki küpler bardakta şıngırdadı.

"Eh, atmosfer kesinlikle sakin olduğuna göre... dans etmek isteyen var mı?" Cam önerdi ve Otis ayağa fırladı.

Sawyer ve Isaac de başlarını salladılar ve ayağa kalktılar, sonra Dawn erkek arkadaşının omzuna dokunmak için yan taraftaki kabine döndü. Spencer, sanki altıncı hissi varmış gibi, kız daha ona dokunmaya bile fırsat bulamadan gülümseyerek ona döndü.

Geçmesine izin vermek için ayağa kalktım ama tekrar oturmaya fırsat bulamadan Cam elimden tutup beni de yanına aldı. Yardım için Blake'e baktım ama kaygan bir yolda yüzlerce insanla birlikte hareket etmek kesinlikle diziyle kaçınılması gereken bir şeydi. Bakışlarıma karşılık verdi ve diğerleri tarafından sürüklenirken dudaklarımı pişmanlıkla büzdüm.

Aramızdakileri kimseye söylememenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümüzü merak ediyordum. O an onunla olmak için her şeyimi verirdim. Kucağına oturmak. Ellerini vücudumda hissetmek. Özellikle

gözlerini benden ayırmadığı için. Otis ve Cam beni elektronik müziğe çevirirken ve sonra Dawn ve Everly bana dans etmek yerine bir koreografi öğretmeye çalışırken, bizi çok güldürürken bana bakmaya devam etti. Ve sadece ona bakarak müziğin ritmine göre tek başıma hareket etmeye başladığımda bile. Uzaktan bile her yeni şarkıyla gözlerinin koyulaştığını gördüm, nasıl yutkunduğunu ve bakışlarını vücudumda yukarı aşağı hareket ettirdiğini gördüm. Dün geceyi düşününce yanaklarım kızardı. Verdiği sözler için. İçimde bir şeyleri karıştıran sözleriyle. Onun ağzına benimki.

Daha fazla dayanamadım ve gözlerimi kaçırdım. Çünkü aksi halde aptalca bir şey yapardım.

"Ah," dedi Otis aniden. "Görünüşe göre o da biraz dans etmek istiyor."

Aniden yukarı baktım ve kalbim sıkıştı. Blake kalkıp yanımıza geliyordu. Yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüdü, birkaç kişiyi kenara çekti ve hiç uzağa bakmadan patikaya doğru ilerledi.

Etrafımdaki herkes zaman içinde dans edip hareket ediyor olsa da, felç olduğumu hissettim. Birden saniyeler yavaşladı. Sonunda bana ulaştığında nefesimi tuttum. Yüzümü iki eliyle tuttuğunda bir şey söyleyecektim. Hemen ardından üzerime eğildi ve ağzını benimkine bastırdı.

Dans pistinin ortasında.

Tüm arkadaşlarının önünde.

Diliyle dudaklarımı ayırdı ve ellerini yüzümden boynuma, omuzlarıma ve sonunda beni yakın tutmak için belime indirdi.

Öpücük uzun sürmedi ama hafızama kazındı, her zaman hatırlardım.

Nefes nefese benden uzaklaştı. Kulaklarımda kan akıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Beni duymasını umarak yüksek sesle sordum.

Gözlerinde mutlak bir netlik ifadesi vardı. Bu sınırsız bir kesinliktir. "Seni öpüyorum," diye yanıtladı nefes nefese.

Başımı sallayarak ona baktım. "Sır saklama konusunda gerçekten bir heyelanız."

"Sırların canı cehenneme," diye yanıtladı. "Dediğim gibi evde kalmalıydık."

Cevap olarak kollarımı boynuna dolayıp tekrar öptüm. Ağzımın içine soludu ve aniden yalnız olmamamız umurumda değildi. Cam ve Otis'in tezahüratlarını belli belirsiz yakaladım ve dağınık sözler kulaklarıma ulaştı. Ama hiçbirine odaklanamıyordum. Blake'in az önce söylediği şey ve beni herkesin önünde bu kadar içten öpmesi: benim için önemli olan tek şey bunlardı.

Bizi nereye götüreceğini öğrenmek istedik. Ve cevap her zamankinden daha netti. Yolculuğumuz bizi oraya getirmişti, ben her zaman olması gerektiği gibi kollarında. Sanki kaderimizmiş gibi, ne şansın ne de bir başkasının karşı koyamayacağı bir şey.

"Haydi," diye fısıldadı Blake, biz uzaklaşırken.

Sadece başımı sallamayı başardım ama bu yeterliydi. Beni belime sardı ve beni kulübün çıkışına yönlendirdi.

33

Yürümekten DAHA FAZLA , kapıdan sendeleyerek geçtik. Blake sert bir tekme ile kapattı. Sonra beni merdivenlerden yukarı itti. Yukarıya sağ salim çıkmak için ayrılmak zorunda kaldık ama odasının önüne gelir gelmez boynumdan tuttu ve beni tekrar öptü. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama dili ağzıma girince her şey etrafımda dönmeye başladı. Dizlerim yumuşacıktı ve ona sarıldım.

Nefesimi düzene sokmak için benden kısa bir süre uzaklaştı. "Jude," diye fısıldadı.

Her şeyi tek kelimeyle söylemişti. Beni ne kadar özlediğini. Aylardır onu istediğim gibi o da beni istiyordu. Beni baştan sona istediğini.

Blake güçlükle yutkundu ve gözlerimden ağzıma ve arkama baktı. Bir şey söyleyecekti ama sonra kendini durdurdu. Dudakları tekrar benimkilere değdiğinde, sanki canı gitmiş gibi beni öptü.

Okşamalarına aynı tutkuyla karşılık verdim. Kolunu sırtıma koydu ve beni o kadar sıktı ki aramızda bir santim bile boşluk yoktu. Birkaç adımda odasına girdik ve kapıyı sertçe kapattık.

"Beni öptün. Tüm arkadaşlarının önünde," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Mmh," diye mırıldandı alt dudağımı ısırarak. Nefesimi tuttum ve parmaklarımı omuzlarına bastırdım, bu da onun bir tür hırlama yapmasına neden oldu.

"Elbette artık herkes biliyor." Sözlerim kesildi ve nefes nefeseydi, ama hiç aldırmadı. Aramızda daha fazla utanmaya yer yoktu.

"Umurumda değil," diye fısıldadı kalçalarımdan tutarak. Bana tapınakta bir öpücük verdi. Yanaktan. Sonra ağzına kadar çok tatlı bir iz izledi ve sadece birkaç milimetre uzaklaştı. "Seninle benim aramda olan sır olmamalı. hepinizi istiyorum Seni hayatımda istiyorum. Ve bu anda her şeyden önce yatağımda. "

Beni kendisine daha sıkı bastırdığında, boğularak solumaya dönüşen bir kahkaha attım. O anda beni ne kadar çok istediğini açıkça hissettim.

Ellerimi saçlarına gömdüm ve onu öptüm.

Öpücükte kaybolduk, daha fazla dayanamadık. Dillerimiz şehvetli bir şekilde birbirine değdi ve Blake'in parmakları vücudumda gezindi. Güçlü kollarını tuttum ve tüm gücümle ona sarıldım. Ellerimin altındaki kasları ve tenimdeki dudakları hissi başımı döndürdü, kendimi o kadar enerji dolu hissettim ki titredim.

"Ben de seni istiyorum. Ve seni istemekten asla vazgeçmedim," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Sözlerim üzerine göğsünden derin bir gümbürtü yükseldi. Hemen ardından elbisemin ucundan tuttu ve yavaşça kaldırdı. Elleri tıpkı benimki gibi titriyordu ama yavaş davranıyordu. Parmaklarıyla kalçalarımı okşarken ve elbiseyi başımdan çekip yere bırakırken nefesimi tutarken bir titremeyle sarsıldım.

Sonra sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakışları üzerime kaydı. İfadesini anlatacak kelime yoktu. Kafamda her şey belirsiz bir kütlede eridi, sadece onun düşüncesini ayırt edebildim.

Yavaşça boynumu okşadı, sonra göğüslerimin arasından karnıma doğru indi. Elini kalçamın yanına kaydırdı ve kasık ile külotun kenarı arasında küçük daireler çizmeye başladı. Beni izlerken bakışları alev alevdi ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

Bir tek yarı çıplak olmayı doğru bulmadığım için ellerimi kaldırdım ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Bazı durumlarda birden fazla girişimde bulunmak zorunda kaldım ama Blake'in bana yardım etmeye hiç niyeti yoktu. Elini yavaşça omurgamda gezdirmekle meşguldü.

Sonunda gömleğin düğmeleri açılınca tereddüt etmeden omuzlarından çektim ve bu arada öne doğru eğildim. Yavaşça göğsünden öpmeye başladım, sonra köprücük kemiklerine ulaşmak için parmak uçlarında yükseldim. Onun en hassas noktalarından biri olduğunu hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Ben oradaki deriyi emerken Blake parmaklarını sırtıma geçirdi. Tüm vücuduyla yapmak istedim. Öp onu, sıcak tenini yala ve üzerinde benim izlerimi bırak. Bunca zaman umut ettikten, onun için savaştıktan ve onu diledikten sonra, sonunda yeniden benim oldu ve onu tüm dünyaya haykırmayı o kadar çok istedim ki.

Blake ellerini kalçalarıma koydu, sonra ben elimi sırtında gezdirirken beni kendine bastırdı. Onu en son böyle okşadığımdan beri, çok daha kaslıydı. Bunu rehabilitasyon sırasında fark etmiştim ama o anda parmaklarımın altında hissedebiliyordum. Ve duyduklarım ve gördüklerim damarlarımda kanımı kaynattı.

Blake alnını benimkine dayadı. Gözlerini kapatmıştı ve tamamen o ana dalmış görünüyordu. "Bütün bunları özledim," diye fısıldadı, sert parmak uçlarıyla vücudumu okşarken. Yine kıçıma dokundu. Arka. Silâh. Boyun. Elini saçlarımdan geçirdi ve beni tekrar öpebilmek için başımı geriye yatırdı. Dişleri alt dudağımı kaşıdı ve kollarım yine tüylerle dolmuştu.

Ve sonra başka hiçbir kelime yoktu, sadece doyumsuz eller, kemerini karıştırıp pantolonunu çıkarırken içi boş bir homurtu. Aramızdaki ateş durdurulamaz bir ateşe dönüştü.

Blake'e her yerde, her yerde dokundum ve o da aynı derecede açgözlüydü. Bir şekilde yatağına düşmeden ulaşmayı başardık ve tıpkı önceki hafta sonu yaptığım gibi bacaklarının arasına yerleşebilmek için onu döndürdüm. Ancak şimdi aramızda daha fazla belirsizlik yoktu.

Yavaşça saçlarını okşadım. Ellerini kalçalarımdan tuttu ve aşağı yukarı hareket ettirdi. Uzanıp alnından öptüm. Burunda. Ağzın sol köşesinde. Sağdaki. Sabırsız bir ses çıkardı ve dudaklarına bir öpücükle dokundum, gülümseyerek. üzerine oturdum. Yatması için göğsünü

ittim ve dileğimi yerine getirdi. Sonra ellerimi yüzünün yanlarına koydum ve yanan bakışlarının tadını çıkardım. Beni sarhoş etti.

"Seni her gün düşündüm. Her gün, ”diye fısıldadım, boynunu öpmek için eğildim. "Ve her gece." Sertçe yutkunurken boğazı dudaklarımın altında hareket etti. "Rüyalarımda bile sadece sen vardın."

Öpücüklerimle aşağı inip kalçalarımı indirirken ereksiyonunu hissettim ve gırtlaktan gelen bir ses çıkardığını duydum. Aniden yüzümü ellerinin arasına aldı ve tekrar yüzüne yaklaştırdı. Dili ağzıma girdiğinde, iki doğal güç çarpışmış gibiydi. Her ikisini de içine alan bir fırtına patlak verdi. Artık beklemek istemiyordu, neredeyse çaresizce kendini bana karşı itme şeklinden biliyordum. Külotumun altına uzanıp çıplak tenime dokunduğunda nefesim kesildi. Kalçamı okşadı, sonra lastiği aşağı çekti. Yere düştüklerinde göğsümde bir beklenti heyecanı yükseldi ve Blake beni kendisine doğru çekti. Ağzı benimkinin üzerinde, vücudu benimkinin altındaydı ve elleri en iç noktalarıma dokundu. Sırtımı okşadı, göğüs kafesimi yukarı kaldırdı ve göğüslerimde oyalandı. Sonra elini tekrar aşağı indirdi. Tereddüt etmeden parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırırken neredeyse acı veren bir ünlem çıkardı.

Nefesimi tuttum, elimi göğsüne koydum ve öne doğru eğildim. Beni yarı yolda karşıladı ve vahşice öptü. Bu arada, onları çıkarana kadar uzman parmaklarına doğru hareket ediyordum. Sinirli bir ünlem verdim. Ama

boxerını çıkardığında sustum. Elimi tuttum ve ona engel olamadığım için okşamaya başladım. Ben de onun o kısmını kaçırmıştım.

"Bir dakika," dedi Blake, komodinin çekmecesini açmak için biraz yana dönerek. Bir alüminyum hışırtısı vardı. Yatağa uzanmak için geri döndüğünde elinde prezervatif vardı.

Midemde ani bir ağrı hissettim. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama yapamadım. Bunu yapmak istemesem de, yokluğumda onları kiminle kullandığını merak ettim.

"Hey," diye mırıldandı, öne eğilerek. Omzumdan öptü. Tüy kadar hafif bir dokunuştu, yine de kalbimin atmasını sağladı. "Beni izle."

Onu tatmin ettim ve gözlerinin içine baktım. Bana çok tanıdık gelen, bana coşkuyla ve sevgiyle bakan, içinde karanlık bir melankoli kıpırdanan o gözler. Benimkini yansıtan bir melankoli.

"Ben buradayım" dedi. "Ben seninleyim. Sen de benimlesin. Her zaman olması gerektiği gibi."

Başımı salladım. "Evet," diye fısıldadım.

"Önemli olan tek şey bu."

"Evet," diye fısıldadım tekrar. Ve bir an için içimde uyanan şüpheleri ortadan kaldırmaya yetti.

Blake saçımı omuzlarımın arkasına attı ve beni ensemden öpmeye başladı. Göğüslerimi, kasıklarımı ve bildiği tüm noktaları okşadı, beni çıldırttı. Bir noktada

artık dayanamıyordum. Sağ dizine dokunmamaya dikkat ederek arkamı döndüm ve üzerine tırmandım.

Blake belime sarıldı ve yatağın başlığına yaslanana kadar daha da geriye kaydı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öpüştük. Arzu beni ele geçirdiği için zonklama ve bitkinlik hissettim.

Bir noktada Blake benden ayrıldı ve paketi açtı. Ben gözlerine bakarken o yavaşça prezervatifi açtı. Yanakları hafif kırmızıydı ve saçları dağınıktı. Onları alnından çektim ve tekrar bana baktı. Gözlerinde öyle bir arzu vardı ki nefesimi kesti.

Ve sonra konuşmayı kestik. Yaptığımızın doğru olup olmadığını sormaya gerek yoktu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bunu zorla düzenli nefeslerinde hissedebiliyordum. Bunu, çevik bir hareketle beni yukarı kaldırma biçiminde hissedebiliyordum. Yavaşça yanıma girdiğinde ikimizde nefesimizi tuttuk. Kaşları konsantrasyonla çatıldı, dudakları aralandı ve parmağımla nazikçe ağzını okşadım. Her şeyi kabul edene kadar kendimi biraz aşağı indirdim. Ancak o zaman aynı anda uzun bir nefes aldık.

Blake bana sarıldı ve ben de aynısını yaptım.

Bu tarif edilemez bir duyguydu. Yenilmez hissettik.

O kadar çok gece uyanık kaldım ki bunu düşündüm. Tekrar bir şansımız olsa nasıl olacağını hayal ettim. Onun yakınlığını tekrar hissetmek nasıl olurdu? Ezici bir güçle birbirimizin üzerine atlayacağımızı hayal etmiştim. Ancak

olan biten çok daha fazlasıydı. Tüm fantezilerimi aştı ve hiçbir şeyle karşılaştırılamaz.

Ona tekrar bakabilmek için sarılmadan ayrıldım, sert sakallı yanakları ellerimin arasına alıp çenesini okşadım.

"Mükemmelsin," diye fısıldadım.

Blake gülümsedi. "Sen de."

Yukarı ve aşağı hareket etmeye çalıştım. Gözlerini kapattı ve başını geriye attı. Yaydığı zevkin uğultusu tüm vücudumda yankılandı. Sonra hareketi tekrarladım ve yavaş, sabit bir hızda sürmeye başladım. Blake vücudumu okşadı ve her yerime dokundu. Ellerini göğüslerime koydu ve onlara bir zevk ünlemiyle masaj yapmaya başladı. Sırtımı kamburlaştırdım ve hareketlerim daha doğal hale geldi. Daha dizginsiz.

"Aman Tanrım," diye hırladı Blake, kalçalarımdan sıkıca tutarak. Aynı anda yukarı kalktı ve içimdeki hassas bir noktaya dokundu.

Daha önce hiç duymadığım çaresiz bir sesle patladım. Her şey kendi kendine oldu. Sonra vücudumun kontrolünü kaybettim. Sadece o ve ben vardık, sadece hızlı nefesi, parmakları tenime batıyor ve çıkardığı gırtlaktan sesler. Kafamda binlerce kelime dönüyordu ve hepsi onun etrafında dönüyordu. Onları söylemek istedim, ona karşı hissettiklerimi ifade etmek istedim ama yapamadım.

Sanki içimde ondan saklamak istediğim bir şeyin büyüdüğünü hissetmiş gibi, Blake boynumdan tuttu ve

beni ona bakmaya zorladı. "Geri dönüş yok Jude," dedi kabaca, içimi sertçe iterek.

Bizi ayıracak hiçbir şey kalmamış olsa da, bakışlarını tutmak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

Orgazm durdurulamaz bir şekilde yaklaşıyordu ve hareketlerim daha çılgın hale geldikçe ona sarıldım. Blake bir an bile başka yöne bakmadan içimi itti. Çene kasları kasıldı, sonra boğuk bir inilti çıkardı. Çevremde de her şey yok olduğunda birbirimize yapışırız. Blake anlaşılmaz sözler söyledi ve anlamlarını anlamasam da onları bir ömür boyu hatırlayacaktım.

34

Ertesi sabah sarılarak uyandık. Blake arkama geçti ve gövdesini sırtıma dayadı. Onu daha iyi duymak için bastırdığımda hafifçe güldü. Pürüzlü yanağı boynumu kaşıdı ve baştan ayağa bir titreme geçti.

"Günaydın," diye mırıldandı kulağıma doğru, boynumu öperek.

"Günaydın," diye fısıldadım.

Blake bedenimi okşamaya başladı, niyeti benim için çok açık olana kadar bana bastırdı. Kımıldadım ve o yine vücudumun her yerinde gümbürdeyen o gırtlaktan gelen sesi çıkardı. Sesini seviyordum, onu deli edecek güce sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

Elini karnıma kaydırdı ve bacaklarımın arasına nazikçe dokundu. nefesimi tuttum.

"Bu odadan nasıl çıkacağımızı bilmiyorum," diye mırıldandı boynuma doğru.

"Öyleyse yapmayacağım için şanslıyım," diye yanıtladım nefes nefese, parmaklarının basıncını artırmak için elimi onun elinin üzerine koyarak.

Söylenmemiş teşvikime cevap verdi ve biraz sonra daha da ağır nefes almaya başladım. Hepsi çok güzeldi. O kadar güzel ki anlatılmaz. Ama eli bana yetmedi. Benimkini hareket ettirdim ve tuttum.

Blake hemen işbirliği yaptı, benimki gibi düzensiz nefes alıp verene kadar elimi itti. Kısa bir süre sonra komodinden bir prezervatif alıp taktı. Ona yaslandım ve iç çektik, ikimiz de sarsıldık.

Blake beni arkadan kucakladı ve içime itti. Çıkardığı sesleri beğendim ve buna doyabilecek miyim diye merak ettim. Tırnaklarımı sabırsızca göğüslerimi tutan kola batırdım ve o karşı konulmaz adımlarını sürdürürken ona sarıldım.

"Diz nasıl?" Fısıldadım.

"Ah, Jude." Kulağımın arkasındaki deriyi emdi. "Yapabileceğim birçok şeyi düşünürdüm."

"Oh evet?"

"Mmh." Dişleriyle kulak mememi çekiştirdi ve beni geri iterken nefesimi tuttum. "Ayaklarım çok iyi. Bir masaya oturabilirsin. Veya mutfak tezgahında. Bana gelince, duşta da. Veya lavaboya yaslanın. Üstelik…"

Nefes nefese gülerek sözünü kestim. "Gördüğüm kadarıyla benimle yapmak istediğin her şeyi çok düşünmüşsün."

Boynumu şefkatle ısırdı. "Tüm detayları çözmek için uzun bir zamanım oldu."

Blake elini bacaklarımın arasına kaydırdığı için daha fazla konuşmadık ve ikimiz de orgazma ulaştığımız için artık tam bir cümle kuramıyordum. Çığlık atmamak için yüzümü yastığa gömdüm.

Bir süre daha birlikte yatakta kaldık. Birbirimize gülüp sarılmaktan başka bir şey yapmasak da hayatımın en güzel sabahlarından biriydi. Ve Blake'in rehabilitasyonu için kalkma vakti geldiğinde, neredeyse kendimi ondan ayıran fiziksel bir acı hissettim.

"Birlikte duş alabiliriz," diye önerdim ama gülümseyerek başını salladı.

"Yapmasam daha iyi. Geç kalma riskini alırım."

"Bana dokunmadan on dakika dayanamayacağını mı sanıyorsun?" Eşyalarımı yerden toplarken sordum.

Blake bileğimden tuttu ve beni yatağa taşıdı. Bakışlarında tekrar midemi bulandıran bir şey parladı.

"Artık sana asla dokunmayacağım. Bu geceden sonra olmaz, ”diye fısıldadı, bana giderek daha bunaltıcı bir öpücük verdi.

Ondan uzaklaşmak benim için çok fazla çabaya mal oldu. Homurdanarak yastıklara geri düştüğünde, eşyalarımı aldım ve duş almak için banyoya gittim.

Sıcak suyun altında bir film gibi geçen gecenin sahnelerinin izini sürdüm. Woodshill'e geldiğimden beri her şeyin ne kadar değiştiği çılgınca. Sonsuzlukta ilk kez, sonunda geleceğe bakabildim. Yanımda Blake vardı. Sam, menajerinin benimle iletişime geçeceğini söyledi. Ve ciddi olarak yeniden oyunculuğa başlamayı düşünüyordum.

Tabii ki, Blake ve ben hala başımıza gelenleri işlemek zorundaydık. Sorunlar sadece birlikte olduğumuz için ortadan kalkmazdı. Ve benim için önemli olan insanlara tüm gerçeği söyleyene kadar işler değişmeyecekti. Ama belki onunla yaşamayı öğrenirdim. Sonunda onunla, Ezra'yla ve annemle babamla beni rahatsız eden şey hakkında konuşabilseydim belki bir şeyler farklı olabilirdi. Ne de olsa, ben de aynısını yapmazsam Blake'i amaçları için savaşmaya teşvik edemezdim.

Duş almayı bitirip giyindim. Sonra ikimize kahve yapmak için aşağı indim. Sonra odasına geri döndüm.

Blake yatakta oturuyordu, on beş dakika önce onu bıraktığım kadar güzeldi. Sabah ışığı buruşmuş çarşaflarını, karın kaslarını ve darmadağın saçlarını okşuyordu. Bir an için ona bakmadan edemedim, paylaştığımız her şeyi düşündüm. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet uyanıp ona katılabildim. Kahvemi komodinin üzerine koyup yatağın kenarına oturdum.

Sadece o an varlığımı kaydetmiş gibiydi. Kafasını bana doğru salladı... ve kanımı dondurdu.

Boynunda ve yanaklarında kırmızı lekeler vardı. Kaşları çatıktı ve gözlerinde inançsızlık ve sınırsız bir öfke vardı.

"Bu da ne böyle?" dedi kırık bir sesle. Bana cep telefonunu gösterdi.

Ekranda benim resmim vardı. Sadece kalçalarımda çarşaf vardı. Beni saran bir kol vardı ve yüzümü çıplak göğsüme yasladım. Vincent Atkins'in göğsü merceğe gülümsüyor. Vincent Atkins, yapımcı *Twisted Rose* . Fotoğraf çok anlamlıydı ve beni güldürdü.

"Nereden buluyorsun?" Çığlık attım, cep telefonuma uzandım ama Blake ben yapamadan onu benden çekti.

“Çevrimiçi her yerde. Ve neredeyse tüm arkadaşlarım bana gönderdi” dedi titreyen bir sesle. “Ama hepsi bu kadar değil: *Atkins ve Livingston, dizinin başından beri iyi*

bitmeyen bir ilişki içindeymiş gibi görünüyor. Yeni sezonu etkiler mi? "

Blake'in yüzü taşlaşmıştı. Çene kasları ritmik olarak kasılır. Tekrar cep telefonunu almaya çalıştım ama bileğimden tutup beni durdurdu.

"Fotoğrafta ... tarih var" dedi kırık bir sesle. "Ağustos ayında alındı. Hâlâ birlikte miydik? " Başımı salladım ve her şeyi açıklamak için ellerimi kaldırdım.

"Ben... Buna inanmıyorum," dedi büyük bir çabayla.

"Biz ayrıldıktan sonra oldu. Onunla hiç ilişkim olmadı, ”diye fısıldadım.

"Bana saçmalama!" diye bağırarak beni zıplattı.

Bana öyle tiksinmiş ve şok olmuş bir ifadeyle baktı ki sanki bir el kalbimi yakalayıp durmaksızın sıkmış gibiydi. Canımı acıtıyordu. Her tarafı ağrıyordu.

Blake başını salladı. Cep telefonuna dönüp baktı. Makaleyi taradı. Tekrar başını salladı. "Bu yüzden kesmek istedin." O kadar sahte ve soğuk gülüyordu ki tüylerim diken diken oldu. "Çünkü beni dizinin lanet olası yapımcısıyla aldattın."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım.

"O zaman bana doğruyu söyle Jude," diye acımasızca yanıtladı. "Çünkü artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Sana ondan bahsetmek istedim." Sözlerimi kendim anlamakta güçlük çekiyordum, boğazım tenis topu büyüklüğünde bir yumru tarafından tıkanmıştı. Gözlerimde yaşlar yandı.

"O zaman konuş." Birkaç dakika önce olduğu çocuğun soğuk sesinde hiçbir şey yoktu. Beni okşayan ve kulağıma aşk sözlerini fısıldayan.

"Aldatılmış hissettiğini biliyorum. Ama lütfen bana sadece seninle yanılmış olabileceğim izlenimini vermeye başlama. Bu işte olduğumuzu sanıyordum ... "

Aşağılayıcı bir şekilde homurdandı. "Bu bana yeterince açık görünüyor," diye araya girdi ve fotoğrafımın her zaman orada olduğu cep telefonumu kaldırdı. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ya bana bir açıklama yap ya da ortadan kaybol."

Yumruklarımı sıktım. "Yaşadıklarım hakkında hiçbir fikrin yok, o yüzden sakinleşmeye çalış."

yaşadığına dair bir fikrim varsa kesinlikle yaparım ."

Omuzlarım sertleşti. Bir önceki geceden sonra artık aramızda hiçbir engel olmadığına inandım. Sorunlarımızla birlikte mücadele edeceğimizi. Er ya da geç ona bundan bahsedecektim. Belki o gün çoktan yapmış olurdum. Ama artık mantıklı olmadığını anladım. Aldığı tepkiden sonra değil. Woodshill'deki ilk haftalarımdaki kızgın Blake geri dönüp sevdiğim adamın yerini aldığında değil. Bu yüzden onu asla kıramayacaktım.

"Az önce söylediğine inanmıyorum," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Bana baktı. Gözlerindeki öfke neredeyse beni yok edecekti. "Ben..." Sesi titriyordu ve toparlanması gerekiyordu. "Açık düşünemiyorum. Pişman olacağım bir şey söylemeden gitsen iyi olur. "

Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama umursamışa benzemiyordu. Uzaklara baktı ve cep telefonunu aldı, elinde çevirdi, gözleri siyah ekrana sabitlendi. Çok geç olduğunu anladım. Bizim için ve az önce çiçek açan şey için. Bir şey onarılamayacak şekilde kırılmıştı.

"Blake," diye fısıldadım çaresizce. Onun hakkında hissettiğim her şeyi bu kelimede yoğunlaştırdım. Bizi bağlayan her şey. Bana verdiği ve hayatımı zenginleştirdiği her şey.

Bana baktı. İfadesi sertti ama saklamaya çalıştığı acıyı da tanıdım. Bir sonsuzluk geçti. Ama son birkaç günde gözlerine dönen kıvılcım, soğuktan başka bir şey kalmayana kadar yavaş yavaş söndü. Hayatına geri döndüğüm gün.

"Git buradan Jude," dedi boğuk bir sesle. Sözlerinde kesin bir şeyler vardı.

Acı nefesimi kesti ama soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Omuzlarımı dikleştirdim, arkamı döndüm ve onu zorladım.

Ayrıldım.

35

Ve ZRA orada değildi. Gözlerim yaşlarla bulutlanmış, boş ve fazla derli toplu odasına baktım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Çık dışarı, Jude.

Adımlarımı geri atıp banyoya koştum. Tüm eşyalarımı topladım ve dolapta bıraktığım kozmetik çantasına koydum. O kadar donanımlıydım ki odama indim. Misafir yatak odası, kendimi zihinsel olarak düzelttim. Asla bana ait olmayan oda.

Ve ondan hemen ayrılmak zorunda kaldım.

Eşyalarımı katlama zahmetine girmeden bavuluma ve seyahat çantama koydum. Sonra ceketimi, ayakkabılarımı giydim ve bağlamadan evden kaçtım.

Kapıdan çıkarken Otis beni karşıladı. "Jude," diye başladı ve hemen anladım. Sesinin tonundan duydum. Bir şefkat notu ile birleşen endişe verici bir şey vardı. O da fotoğrafı görmüştü.

Otis, Cam ve diğer herkesin beni hain olarak görüp görmediğini merak ettim. Bana ayaklarımın altındaki zemin sallanıyormuş gibi geldi. Bavula sarıldım.

Ona bakmadan Otis'i geçtim. "Kendine iyi bak," diye mırıldandım, olabildiğince çabuk uzaklaşarak. Beni takip etmek istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Muhtemelen Blake gibi gördü: Artık orada onlarla bir yeri olmadığı için bir hayal kırıklığıydım.

Bavulla Woodshill'den geçerken yanaklarım sıcak gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Nereye gideceğime dair hiçbir

fikrim yoktu. Seyahat çantamı omzuma atıp kontakları açarken çantamdan cep telefonumu çıkardım.

Ezra favorilerden ilkiydi. Titreyen baş parmağımla ismine dokundum ve gözlerimi kapatıp telefonu kulağıma götürdüm.

Bir yüzük. İki ...

"Naber?" diye sordu hattın diğer ucundaki sesi.

"Ez. Ben... Yardıma ihtiyacım var."

Sanki oturuyormuş gibi bir hışırtı oldu. "Ne oldu?"

"Ben..." Daha fazlasını söyleyemedim ve ağzımdan bir hıçkırık çıktı.

"Neredesin?" telaşla sordu.

Sokak adına baktım ve ona söyledim.

"On dakikaya evdeyim. Beni orada mı bekliyorsun? "

"Numara!" Bağırdım. "Hayır, geri dönemem."

Bir duraklama oldu, muhtemelen Ezra sözlerimi düşünüyordu. "Bekle." Mikrofona hafifçe vurdu ki sesi bana boğuk geldi. Sonra bana döndü. "Şimdi sana bir adres gönderiyorum. O çok yakın. Başını kaldır, Pankek. Her şeyi çözeceğiz. "

Bundan çok şüphelendiğimi ona söylememin hiçbir yolu yoktu, Ezra telefonu çoktan kapatmıştı. Birkaç saniye sonra konumunu benimle paylaştı.

Son gücüme başvurarak yola koyuldum.

Birkaç blok sonra sola, birçok binanın olduğu bir sokağa saptım. Telefonuma baktım ve kardeşimin gösterdiği yere doğru yürümeye devam ettim. Bir binanın önünde durdum. Kafamda Ez'in beni neden tam oraya

çağırdığını merak edecek bir yer yoktu. Daha interkomdaki isimleri okuyamadan kapının kilidi tıklatıldı. Belki de pencereden girdiğimi görmüştü. Ağabeyimin bir kapı pervazına yaslandığını görene kadar valizimi iki kat merdiven çıktım.

Benimle sahanlıkta buluştu, kaşlarının arasında endişeli bir kırışık vardı. Önümdeyken omuzlarımdan tuttu ve incinmediğimden emin olmak için tepeden tırnağa bana baktı. Ama yaralarım görünmüyordu. Bunu fark etti çünkü gözlerimin yaşlardan kızarmış olduğunu fark ettiğinde ifadesi yumuşadı ve bana sarıldıktan hemen sonra.

Yüzümü göğsüne sakladım, sonra gözyaşlarına teslim oldum. Ellerim kazağına yapışarak kendimi tamamen bıraktım.

"Şşş, sorun değil, sorun değil," diye mırıldandı saçlarıma.

Sadece başımı sallamayı başardım. "Hayır. Hepsini mahvettim. Hepsini."

Bana hiç bu kadar sıkı sarılmadığından neredeyse emindim. Ama bana verdiği sıcaklığa rağmen, durum düzelmedi. Hiç de bile'.

"Haydi," dedi bavulumu almak için benden uzaklaşırken. Sonra kolunu omzuma attı ve beni az önce çıktığı kapıya birkaç metre götürdü. Açtı ve boğazını temizledi.

Duvara yaslanmış bana endişeli bir havayla bakan kişiye bakarken koridorun ortasında taşlaşmış halde durdum.

"Scott?" diye bağırdım.

"Merhaba, Jude." Bana doğru bir adım attı ve tıpkı Ezra'nın daha önce yaptığı gibi beni omuzlarımdan tuttu. Sonra beynimde kısa devre oluşurken bana sarıldı.

"Bir dakika," diye mırıldandım, kardeşimden Scott'a bakmak için ondan uzaklaştım ve tam tersi. Birdenbire, Ez'in önceki akşam Scott'a söylediği sözleri hatırladım. Arkadaşımın bana aşk ilişkisi hakkında söylediklerini ve Ezra'nın bunu teselli olarak kullanıp kalbini kıran adamla ilgili hikayesini düşündüm. Tüm parçaların kafamda yerine oturması birkaç saniye sürdü.

"Sen?" Scott'a sordum. "Kardeşimin kalbini mi kırdın?"

"Eh, dün gece bunu telafi etmeye çalıştım," diye yanıtladı pişmanlıkla.

"Şimdi seni boğmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye tısladım.

"Sorun çıkarma. Bunu hak ettim."

Bir gece önce kulüpteki kayıtsız ifadesini düşünerek ona bir süre baktım.

"Benimle bu kadar övdüğün kişinin kardeşim olduğuna inanamıyorum. Ne utanç verici, ”dedim, kendimi sallayarak.

“Aslında, o sırada kardeşin olduğunu hâlâ bilmiyordum. Bunu sadece senin evindeki parti sırasında öğrendim. "

Esra boğazını temizledi. Başını iki yana salladı, ağzının kenarlarını hafifçe kaldırdı. "Benim hakkımda coşkuyla mı konuştun?"

"Tabii ki." Scott'ın gözleri parladı.

"Seninle de yaptı," dedim ağabeyimden bir dürtme kazanarak.

"Gerçekten mi?" diye sordu Scott, Ezra'ya keyifli bir bakış atarak.

"Sanki bilmiyormuşum gibi" diye yanıtladı.

Scott'ın yüzünden utangaç bir gülümseme geçti ve bir an için bana ne olduğunu unuttum.

Ama ağabeyim boğazını temizledi, sonra yan odayı işaret etti. "İçeri gel Pankek."

Ben bir şeye cevap veremeden Scott spor çantamı aldı ve beni küçük oturma odasına götürdü. Masanın üzerinde bir şişe tekila vardı ve yere saçılmış giysiler, Scott'ın aceleyle alıp odasına fırlattı. Utanmış bir gülümsemeyle kolumdan tuttu ve beni kanepeye götürdü. O da yanıma oturdu, Ezra da diğer tarafa oturdu.

"Burada olman senin için uygun mu?" kardeşim tereddütle sordu.

Bırakın durumla nasıl başa çıkacağımı, nereye gideceğimi bilemediğim için başımı salladım. Sonra masayı işaret ettim. "Tekiladan bir yudum alabilir miyim?"

Ezra hayır anlamında başımı sallarken Scott, "Elbette" diye yanıtladı. O kadar komikti ki bir an güldüm. Ama kısa bir süre sonra, ben hiçbir şey yapamadan, kahkahalar hıçkırıklara dönüştü.

Başımı salladım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Artık kendimi saklamanın bir anlamı yoktu. Bunu çok iyi biliyordum. Fotoğraf internetteydi ve kesinlikle onun hakkında birçok makale yazılmıştı. Ve sosyal medyayı açar açmaz binlerce bildirim bombardımanına tutulacağımdan emindim.

En azından bir kısmını toparlamam bir dakikamı aldı, sonra Scott sırtımı okşarken Ezra'ya döndüm.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Ezra bir süre sonra, ben sessiz kalmaya devam ederken. "Blake sana bir şey mi yaptı?" Sadece kelimeyi söyle, ben de düzeltmek için eve gideceğim. "

Bir elimi koluna koydum. Blake'in adını duyduğumda gözlerim yeniden doldu ama kafamı sertçe salladım. "Bu Blake'in hatası değil. Ona karşı dürüst olmadım. Ne de seninle. Ne de kimseyle. " Scott'a baktım. İfadesi ciddiydi ve aynı zamanda ağabeyiminki gibi sevecendi.

"Ne yapabilirim Jude?" Esra beni sıkıştırdı. "Bir şeyler olmalı."

Scott, "Ne *yapabiliriz ?" diye düzeltti.*

Ben bunu hak etmedim. Woodshill'de olduğum süre boyunca yalan söyledikten sonra onların sevgisini ve rahatını hak etmedim. Her şeyi kaybetmek bana yakıştı. Ama aynı zamanda bunun Los Angeles'ta olanları anlatmak için bir şansım olduğunun da farkındaydım. En azından beni neyin kaçtığını ikisine açıklama fırsatı. Ben ve Ezra fotoğrafı görmeden kimse beni beklemeden açardım. Her zaman diğerlerinin onu bir süredir ona

göndermediğini varsayıyor ve benim hatırım için hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadım.

Kardeşim kıpırdamadı. Scott yavaş, dairesel hareketlerle sırtımı okşamaya devam ederken, konuşacak cesareti bulmamı bekledi.

"LA'e yaptığın son ziyaretten sonra işler zorlaştı. Ben... Blake'i terk etmiştim. Sonra bir uçuruma düştüm. Artık net düşünemiyordum, sette ortalığı karıştırdım ve düzgün bir sahne oynayamadım. Bu noktada Vincent yanıma geldi. "

"Yapımcı?" Esra kaşlarını çatarak sordu.

Başımı salladım. "Beni teselli etti. Bana yakındı. Parçaları öğrenmeme yardımcı oldu ve çekim günlerini başarılı bir şekilde geçirmemi sağladı. Bir ara birlikte içmeye gittik. "

Kardeşim gözle görülür bir şekilde sertleşti.

"Tüm zamanların en kötü günlerinden birini yaşamama rağmen, iyi olduğuma dair bana güvence verdi. Bu olabilir. Önümde çok umut verici bir kariyer olduğunu ve uzun zamandır tanıştığı en yetenekli aktrislerden biri olduğunu. Blake'le korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim ve o bana güvence verdi. Bana yük olmaya başlayan ilişkiyi bitirmekle iyi yaptığımı söyledi. Boğazımdaki yumru büyüdü ve kelimeleri söylememe engel oldu. "O oradaydı, anlıyor musun? Bana yakındı ve bana cesaret verdi. Sarhoştum ve ... teselli aradım. "

"Sence..." diye sordu Scott ihtiyatla.

Yavaşça başımı salladım. "Bana yakındı ve saflığımla beni endişelerimden uzaklaştırmak istediğini düşündüm. Bunun yerine, tam tersi oldu. Onu her gün sette görmek inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Sürekli göz kırpıyor ve çift anlamlar çıkarıyordu. Ondan vazgeçtiğimde daha saldırganlaştı ve çekimler bittikten bir gün sonra onunla gitmemi teklif etti ama ben reddettim. Davranışımın ne kadar profesyonelce olmadığını anladım. Ve sonra... ona hayır denilmesini istemediği için sinirlendi. "

Scott'ın eli sırtımda sıkılaştı.

"Ne demek istiyorsun?" Ez sıktığı dişlerinin arasından sordu.

"Hiçbir şey olmadı," diye aceleyle cevap verdim. "Hiçbir şey... o türden. Ama beni tehdit etmeye başladı. Çekimin sonunda beni ofisine çağırdı ve işlerin nasıl gideceğini anlattı. Onu sömürdüğümü ve bunun bedelini bana ödeteceğini söyledi. İlk başta bunun ne anlama geldiğini anlamadım, ama sonra daha açık hale geldi. "Hikayeye devam etmek için boğazımı temizleyip derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Bana *Twisted Rose'un* dahil olacağım ilk ve son büyük proje olacağını söyledi. Ve ona anlatarak itibarımı mahvedeceğini söyledi. bir aktris olarak ne kadar profesyonellikten yoksun olduğumu anlatıyor."

Ezra ayağa fırladı ve Scott'ın oturma odasında bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladı. "Şimdi patlayacağım."

"Bitmedi," diye fısıldadım acıyla. Gözlerimde yaşlar yandı. Onları geri itmeye çalıştım. "O... o gece çektiği fotoğrafları bana göstererek tehdidinin altını çizdi."

Esra kısa bir süre durdu. Öfkeden kızarmıştı. "Ne, üzgünüm?" diye sordu boğuk bir sesle.

O anı tekrar düşündüm. Kahverengi halılı soğuk ofiste, dosya dolapları ve Vincent, neredeyse sıkılmış bir şekilde masaya yaslanmış, bilgisayar ekranını bana doğru çeviriyor. Çıplak bedenlerimiz orada belirdi ve beyazladığımı hissettim.

Hollywood'daki herkesin senin gerçekte kim olduğunu bilmesini sağlayacağım, Jude Livingston. Ve bir şey istediğinde kendini ne kadar zorlamaya hazırsın? Acımasız sözleri kulaklarımda çınladı ve içimi soğuk bir ürperti doldurdu. Ani ve şiddetli. Artık bir santim bile hareket edemediğim izlenimine kapıldım.

“Fotoğrafları tüm bağlantılarına göndermekle tehdit etti. Ona hayır dediğim için intikamı olacaktı. "

"Senden daha fazlasını mı almayı umuyordu?" Scott kaşlarını çatarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım incinmiş gururuydu. İstediğini alamamaktan rahatsız olmadı." Gerisini de anlatmak için toparlandım. “Birkaç hafta sonra dizi iptal edildi. Hepimiz için bir şoktu, ama bundan da mutlu oldum. Çünkü o zaman Vincent ile tekrar görüşmem gerekmeyecekti. O zamandan beri her hafta seçmelere gidiyorum, sadece olumsuz tepkiler alıyorum. Tasarruflarım giderek azaldı. Ama sonra iyi para kazanan bir filmde başrol oynamak için onay aldım. Menajerim

beni arayıp yapımcıların fikirlerini değiştirdiğini söyleyene kadar mutluluktan yanındaydım. Telefonda çok garip görünüyordu; ve bana ofisinde bir randevu verdiğinde, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. "

Scott elimi tuttu. Ezra ellerini başının arkasında birleştirdi ve endişeyle bana baktı. İkisi de nefeslerini tutuyor gibiydi.

Bir söylenti var, Jude.

Sana başka bir rol önerebileceğimizden şüpheliyiz.

Maalesef işbirliğimizi burada bitirmek zorundayız.

"Vincent sadece rolü kaybetmemi sağlamakla kalmadı, aynı zamanda menajerimi de beni terk etmesi için ikna etti. Bir günden diğerine, ”dedim titreyen bir sesle. “Ve böylece tüm iş beklentileri ortadan kalktı. Ve bir noktada artık daire için ödeme yapamıyordum. "

Ezra'nın boynunda bir damar belirdi. Dişlerini o kadar çok gıcırdattı ki gıcırtılarını duydum.

"Paketlerken eski günlüklerimden biri elime geçti ve okurken rüyamın ne olduğunu, neden Los Angeles'a gittiğimi hatırladım. Ama şimdi bunların hiçbiri benim için kalmamıştı. Cesaret ya da neşe kıvılcımı yok. "Yutkundum. "Her zaman Los Angeles'ın seni mahvettiğini ya da hayatta kalırsan seni oradaki tüm pisliklerden daha güçlü kıldığını söylerler. Ben ilk grubun bir parçasıyım. Sadece eşyalarımı alıp buraya gelebildim."

Scott'ın oturma odasına sessizlik çöktü. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonunda tekrar boğazımı temizledim.

Boğuk bir sesle, "Vincent ve benim fotoğraflarımızdan biri bu gece internette çıktı," diye açıkladım.

"Nasıl olur?" Ezra bana bakmadan duvardaki bir noktaya bakarak sordu.

"Ne anlamda neden?" diye sordum şaşkın şaşkın gözlerimi kuruturken.

"Fotoğraflar neden şimdi yükleniyor?" Mantıklı değil."

Scott düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Onun yerine öyle."

Esra ve ben ona sorgular gibi baktık.

«Bir düşünün: Hayran finansmanı kampanyası beklentilerin çok ötesine geçti. Bu, medyanın büyük ilgisini çekti. Eminim birileri yakında gösterinin haklarını satın alacaktır. Ve bize az önce anlattığın hikayenin ışığında, "Scott elimi sıkıca sıktı", o adamın her şansı elinden almak istediğini hayal edebiliyorum. Ama aynı zamanda bu hareketiyle itibarını zedelediğini de çok iyi bildiğine inanıyorum. *Twisted Rose* yapımcıları sana kalmış Jude. Sen başroldeydin. Sen ve Sam olmadan dizi devam edemezdi. "

"Sence fotoğrafları yeni bir sezonun çekilmesini engellemek için mi yayınladı?" Ezra kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Bence o adam Jude'un Los Angeles'a dönmesini engellemek için her şeyi yapar."

"Ama Vincent amacına ulaştığını bilmeli: Mahvoldum. Senin yüzünden ajansım sözleşmemizi feshetti ve ben hiç rol alamadım. "

"İkinci sezona katılma fikrini düşündün mü?" Scott sordu.

Omuz silktim. "Pek sayılmaz, ta ki..." Derin bir nefes aldım. "Birkaç gün önce Sam'i telefonda duydum. Çekimin sonunda işlerin nasıl ters gittiğini anlattıktan sonra menajeriyle kendimi tanıtmayı teklif etti. "

"Bahse girerim Vincent öğrendi," diye gözlemledi Scott.

Yanına oturdum, sersemlemiş, o sabah olanları düşündüm.

Ezra odanın karşısına geçti ve sanki aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi tekrar kanepeye oturdu. "Gözleme," dedi ve bu aptal lakap en azından kısmen beni felçten kurtardı.

"Blake fotoğrafı gördü," diye fısıldadım. "Onu gördü ve tarihi okurken ona ihanet ettiğimi düşündü." Sadece başımı sallayabildim çünkü gözyaşları geri gelmişti. Sinirli bir hareketle elimle gözlerimi ovuşturdum.

"Anladığım kadarıyla bu hikayeye sadece biraz teselliye ihtiyacın olduğu için girdin. Blake'ten ayrıldıktan sonra, ”Scott yavaşça özetledi.

"Aynen."

"Peki o zaman söyle ona."

Başımı sallamak için acele ettim. "Onu görmeliydin. Çok kızgındı. Ve bana bakışı... ”Bunu söylemedim ama Blake'in artık benimle hiçbir şey yapmak istemediği izlenimini edindim.

Çık dışarı, Jude.

"Sana nasıl baktığı önemli değil. Kahretsin, Blake'in sana ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yok. Ve seni evden kovmaya hakkı yok, ”diye hırladı Ezra, çantalarıma

bakarak. Sonra bana döndü ve ciddi bir şekilde bana baktı. "Şimdi beni çok iyi dinlemeni istiyorum Jude, tamam mı? Başına gelenler ve o pisliğin her şekilde yoluna çıkmış olması senin başarısız olduğun anlamına gelmez. Olan hiçbir şey annem, babam ve benim sana olan sevgimizi azaltamaz. Ve kendini de küçümsememelisin. "

Dökecek gözyaşım kalmadığından emindim ama onun bu sözleri söylediğini duymak onları tekrar mahvetti. Bunu gerçekten söylediğine inanamıyordum. Woodshill'e vardığımda, iyiymişim gibi davranmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Los Angeles'ta olanları kimseye anlatmak istemedim çünkü aptallığımdan ve saflığımdan utanıyordum. Ama Ezra bana uzanıp beni kollarına aldığında sözlerini minnetle karşıladım.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, yeterli görünmese de.

"Sen de ikna olana kadar sana bunu söylemeye devam edeceğim."

"Ben de seni seviyorum. Ama şimdi faydası olur mu bilmiyorum," diye mırıldandı Scott.

Gülümsedim. "Ona ihtiyacımız var, Scott." Sonra yanaklarımı sildim. Yüzüm gergindi ve burnum yanıyordu.

Scott bana bir mendil verdi ve gürültüyle burnumu sümkürdüm.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım bir süre sonra. Ellerimi bacaklarımın arasına saldım ve mendili parmaklarımın arasında buruşturdum.

"Burada kalabilirsin," diye teklifte bulundu Scott, soru sorarcasına benden Ezra'ya ve tekrar Ezra'ya bakarak.

"Evimizi terk etmesi adil değil." Ağabeyim sinirliydi, sesi kısık bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Biliyorum. Ama muhtemelen en iyisi Blake'le olan durum düzelene kadar burada kalması. Sanırım Jude'un onu azarlayacak birine değil, onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var."

Blake'i düşündüm. Sert sözlerine, gözlerindeki nefrete. Onunla konuşmaya çalışmadan önce suların sakinleşmesi gerektiğini biliyordum. Ama fotoğraf her yerdeyse ve paylaşılmaya devam ederse bu nasıl olabilir?

Başından beri birisinin neler olduğunu öğrenebileceği korkusuyla yaşadım. İnsanların benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum. Los Angeles'ta başarısızlıklardan para kazanmıştım çünkü onlarla bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağıma inanmıştım. Bunun yerine oldu. Saklanmaktan başka bir şey yapmamış olmama rağmen.

Gitmek hiçbir işe yaramamıştı. Vincent'ın hiç tereddütü yoktu. Beni ilgilendiren herhangi bir konuda ya da *Twisted Rose* hakkında hiçbir çekincesi olmadığı için . Hayranlarımın benden nefret etmeye başladığı düşüncesi midemi bulandırdı. Yine gözyaşlarının eşiğindeyken Scott'ın elini sıkıca sıktım.

"Burada kalacaksın," dedi kararlı bir şekilde, omuzlarını bana sararak. "Nasıl davranacağımıza karar verene kadar."

Burnumu çektim ve onun ve Ezra'nın sözlerine tutunmaya çalıştım. Kalan tüm gücümle yapmak istedim ama ne yazık ki yapamadım.

36

F UI bir vızıltı ile uyandı. Bir an şaşkınlık içinde etrafa baktım çünkü ışık her zamanki gibi sağdan değil soldan geliyordu. Ayrıca, mobilyayı tanıyamadım ve yattığım yatakta başka, daha keskin bir koku vardı.

Saniyeler içinde, önceki gün olan her şeyi hatırladım. Scott'ın evindeydim. Çünkü Blake beni geri çevirmişti. Ben ve Vincent'ın internette paylaştığı bir fotoğraf yüzünden.

Gün ıstırap verici bir yavaşlıkla geçtikten sonra, Ezra ve Scott beni yatmaya ikna etmişlerdi. Ama uyumaktan öte, yatakta ters dönmekten başka bir şey yapmamıştım ve kendimi daha da bitkin hissediyordum. Başımdaki donuk zonklama ağrısı, komodinin üzerindeki cep telefonumun titreşimine karıştı. Elimi tutup aramayı cevapladığımda kolum uyuşmuş ve ağırdı.

"Hazır?" Sesim boğuk ve alçaktı. Bir gün önce ne kadar ağladığımdan emindim.

"Jude Livingston'la mı konuşuyorum?" diye sordu hattın diğer tarafından bir kadın sesi.

"Kim konuşuyor?" Boştaki elimle gözlerimi ovuşturarak ve saatin kaç olduğunu merak ederek cevap verdim.

"Ben Isabella Prince. Sam Ryan'ın menajeri. "

Aniden oturdum. Bir an gözlerimin önünde yıldızları gördüm.

"En iyi zamanlar olmadığını biliyorum, ama bir süredir seni aramak istiyordum."

baş aşağıydım. Sam menajeri ile temasa geçmek istediği için başlangıçta çok heyecanlı ve mutlu olsam da, ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafam sisliydi. Blake'in görüntüleri, acılı ifadesi, soğuk sözleri ve Vincent ile benim ağdaki görüntüler kafamda birbirine karıştı. Hiçbir şekilde profesyonel bir konuşma yapacak durumda değildim.

"Beni aradığınız için teşekkürler, Bayan Prince. Ama sanırım... Sanırım artık mesele kapandı," dedim bıkkınlıkla. Vücudum gibi sesim de tamamen enerjiden yoksundu.

"Size bunu düşündüren şeyin ne olduğunu çok iyi anlıyorum ama aslında bunun tam tersi olduğunu düşünmemin nedenlerini size vermek istiyorum. *Twisted Rose'a* inanıyorum ve hala sana inanıyorum Jude. Bu yüzden yüz yüze görüşebilirsek çok memnun olurum. Teklifimle ilgileniyorsan bana haber ver, Los Angeles biletini ben hallederim. "

Gözlerimi kapattım çünkü tekrar tehlikeli bir şekilde yandıklarını hissettim. Sonra doğru kelimeleri kendi içimde aradım ve ne kadar az gücüm kaldığını topladım. "Teklifinizden gerçekten çok memnunum. Ama şu anda sorunlu bir durumdayım ve Los Angeles'a gelemiyorum. "

Isabella Prince'in derin bir nefes aldığını duydum. "Gerçekten utanç verici ama anlayabiliyorum. Sizinle işbirliği yapmaktan gerçekten mutlu olacağımı bir kez daha vurgulamak isterim. Senin için sakıncası yoksa, yine

de sana bağlantılarımı göndereceğim. Fikrini değiştirirsen, istediğin zaman beni arayabilirsin. "

"Tamam," diye mırıldandım.

"Çok güzel. Yakında görüşürüz Jude. Bu arada Sam selamlarını iletiyor."

"Onu benden selamlayın. Tekrar buluşana kadar."

konuşmayı kapattım. Aslında telefonu duvara atmak istedim ama sadece ekrana baktım. Kafamda dönüp duran kaosa bir de Sam'in ajanı ve Los Angeles'a dönersem neler olabileceğine dair olasılıklar eklendi.

O anda kapı açıldı ve Scott'ın yüzünün belirdiğini gördüm. Beni yatakta otururken bulduğunda ihtiyatla gülümsedi. "Merhaba. Konuştuğunu duydum. Kahvaltı yapmak ister misin?"

En ufak bir iştahım olmasa da başımı salladım. Scott'ın şirketi ruhum için bir merhemdi ve şu anda yalnız kalmamın bana bir faydası olmazdı. Kalkıp odanın karşısına geçtim. Banyoya doğru yürürken, "Biraz tazeleneceğim," diye mırıldandım, Scott oturma odasına dönerek başını salladı.

Kardeşimi de bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Bir önceki akşam ona eve gidebileceğini söylediğimde, bana tek kaşını kaldırmış, kollarını kavuşturmuş, ama cevap vermemişti.

Scott'ın bana verdiği diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladım. Sonra yüzümü soğuk suyla yıkayıp aynaya baktım. Görünüşüm ruh halimi yansıtıyordu: Ben lanetli bir zombiydim. Ayrıca Blake'in dairesindeki banyoyu da

kaçırdım. Onun köpük banyosunun kokusunu, Otis'in sabahki dayanılmaz neşesini özledim. Kahretsin, Cam'in bulaşık makinesini neden boşaltamadığıyla ilgili özrünü bile kaçırdım.

Git buradan, Jud e. Blake'in sözleri kafamda yankılandı.

Doğru olanı yapmıştım. Ben gitmiştim. Tıpkı o zamanki gibi.

Anlaşılan Blake ve ben ayrı hayatlar sürmeye mahkumduk. Ve kesinlikle böylesi daha iyiydi.

Bu fikir burnumu çekti. Ne yaptığımın tamamen farkındaydım. Ezilmiş kalbimi rahatlatmaya ve kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordum. Benim ona ait olduğum gibi Blake de bana aitti. Ona geri dönmek benim için asla başka birinin olmayacağını göstermişti. Ama önceki gün gözlerine baktığımda, onun için durumun böyle olmadığını gayet iyi anlamıştım.

Oturma odasına gittim ve Scott ve Ezra'yı küçük yemek masasında otururken buldum. Tek boş koltuğun önünde dumanı tüten bir kase yulaf lapası durdu ve ben de içine düştüm. Kaşığı inanarak ağzıma götürdüm. Scott içine şurubu koymuştu, tam sevdiğim gibi. Ona minnetle baktım.

"Kiminle konuşuyordun?" Ezra bana bir bardak portakal suyu doldurmamı istedi.

yüz yaptım. "Sam'in menajeri ile. Bir süredir benimle iletişime geçmek istediğini söyledi. "

"VE?" Scott sordu. Sesindeki coşku apaçık ortadaydı.

Sadece omuz silktim. "Hiçbir şey 'olmaz'. Ona şu anda bazı sorunlarım olduğunu söyledim. Yaptığım tüm kaosa bak. "

Ezra ve Scott bakıştılar. Sonra Scott boğazını temizledi. "Bunun her şeyi yerine koymak için bir fırsat olacağını düşünmüyor musun?" Eminim iyi bağlantılarınız vardır. "

Göğsümde bir baskı hissettim ve hemen başımı salladım. "Şimdi bunu düşünemem. Önce yapmam gereken çok fazla şey var. "

Scott dudaklarını büzdü ve yavaşça başını salladı. "Üzgünüm. Ben istemedim..."

Elimi sallayarak ona her şeyin yolunda olduğunu bildirdim. "Unut gitsin. Sadece ilk önce benim için bir sonraki adımın ne olacağını bulmam gerektiğini söylemek istedim. Sanırım annem ve babamla konuşup onlara olan her şeyi anlatmamda sorun yok. Onlar bunu bir gazetede okumadan önce. dergi."

Scott ve Ezra, oldukça çarpıcı bir şekilde başka bir bakış attılar. Birinden diğerine sorgular gibi baktım.

Ağabeyim boğazını temizleyerek, "Oradan başlamakla iyi ediyorsun," dedi. Bana dönüp baktığında suçlu ifadesini hemen fark ettim.

Kaşığı sallayarak onu işaret ettim. "Sen ne yaptın?"

"Belki annem dün gece beni aradı."

gözlerimi kapattım.

"Ve senden bir haber alıp almadığımı sordu. Çünkü bir arkadaşı ona bir makale gönderdi. Nasıl davranacağını bilmiyordu. "

Boğazımda bir yumrunun büyüdüğünü hissettim.

Bok. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin* ! Ailem böyle bilmemeliydi.

"Ona ne söyledin?" Fısıldadım.

Ezra iki dirseğini masaya dayadı. "Onları arayana kadar hiçbir şey okumak zorunda olmadıklarını."

Aniden, yulaf lapasının midemden kalktığı izlenimine kapıldım ve bir elimi karnıma bastırdım. Aileme bir açıklama borçlu olduğumun farkındaydım. Daha doğrusu, bunu ona uzun zamandır borçluydum. Annemin doğum gününü kutlamak için eve geldiğimde suçluluk beni çoktan bunalmıştı. Ama Blake'le olan mutluluk her şeyi gölgede bırakmıştı.

Aileme bu kadar uzun süre yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissettim. Ve gerçekten dürüst olacaksam, onlara ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Dibe vurmuştum ve onların yardımı olmadan asla iyileşemezdim.

Ez haklıydı. Annem ve babamla konuşmam gerekiyordu.

"Onları arayacağım."

Yavaşça başını salladı. "Doğru buluyorum. Başını fazla belaya sokma, Pancake. Onlar sadece senin için endişeleniyorlar. "

Kafamı salladım ve kaşığı masaya bıraktım. Bir daha asla bir lokma yutamayacaktım.

Scott'ın kanepesine düştüm. Ona en az üç kez beni çok fazla sorun yaşamadan yalnız bırakabileceğini söylememden sonra derse yeni gitmişti. Beni evde tek başına tanıma fikri onu en az Scott kadar heyecanlandırmış olsa da, Ezra eğitim için iki saat önce çoktan ayrılmıştı. Bana karşı gösterdikleri ilgi beni duygulandırdı ama ailemle konuşmak istiyorsam huzura ihtiyacım vardı.

Cep telefonumun kilidini açtım. Parmaklarım endişeden üşümüştü ve kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Favori kitabımı açarken dizlerimi göğsüme kadar çektim ve baş parmağımla annemin numarasında durdum.

Kendimi onlardan o kadar uzun süre izole etmiştim ki nasıl bir diyalog başlatacağımı bilemedim. Ne kadar yanıldığımı anladım ve korktum. Sinirlenip bana saldıracaklarından korktum. Artık bana aynı gözlerle bakamayacaklardı. Ve onların benimle gurur duyma şansını sonsuza kadar mahvettim.

Titreyen parmağımla görüntülü arama simgesine bastım. Cep telefonum çaldığında ve sağ üst kutuda yüzüm belirdiğinde, Ezra ve ben gittikten hemen sonra dördümüzün her hafta nasıl bu şekilde iletişim kurduğunu düşündüm. Onlara Los Angeles'taki odamı göstermiştim ve onlar her şeyi merakla gözlemlemişler, bana birçok soru sormuşlardı. Sonra bana gururla gülümsediler.

"Jude?" Hoparlörden annemin sesini duydum. Bir süre sonra ekranda yüzü belirdi. Yanında babamı da görebilmem için hafifçe kıpırdandı.

"Sana merhaba." İçimde kaynayan duygularla sesim çatlamıştı. Ateşe rağmen okulda bir araştırma sergilemek zorunda kaldığım zamanlar gibi hissettim: heyecanlı, titriyor, aynı anda hem sıcak hem de soğuk.

"Selam tatlım." Annemin sesinin sıcaklığı ve bana verdiği gülümseme tüm içimdeki barajları yıktı. Ağladığımı görmelerini istemediğim için cep telefonumu bıraktım ama elimde değildi. Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülmeden önce gözlerimi sildim ve fark etmemelerini umdum.

"Bizimle konuş," dedi babam sessizce ama acilen.

Cep telefonumu tekrar yüzümün önüne kaldırdım, derin bir nefes aldım ve havayı yüksek sesle üfledim. Sonra boştaki kolumu dizlerime doladım ve onlara sarıldım. "Ben batırdım."

Annem babama endişeli bir bakış attı. Bu arada görüntü kalitesi de düzeldi ve yüzleri ekranda keskin göründü.

"Bize her şeyi anlatabilirsin tatlım. Her zaman, ”dedi.

Kalan tüm cesaretimi topladım ve hafif ağrının kafamı temizlemesine yardımcı olacağını umarak parmaklarımı bacağıma soktum. Maalesef işe yaramadı. Bana işkence eden tüm suçluluk duyguları içimde su yüzüne çıktı ve dudaklarımdan bir sözcük ırmağı fışkırdı.

"Los Angeles'ta işler seni inandırdığım kadar iyi gitmedi. *Twisted Rose'dan* sonra daha fazla teklif almadım ve sonra ajansım beni terk etti. Param bitince Woodshill'de Ezra'ya sığındım. Sana her şeyi geri verebilmek için kurtarmak istedim. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ve..."

"Bir dakika," diye sözümü kesti annem. "Woodshill'de misin?"

"Birkaç ay için, evet."

"Birkaç *aylığına* mı?" Cep telefonu elinde sallandı ama birden ifadesinin çok ciddileştiğini fark ettim. Alnında birkaç kırışıklık belirmişti.

"Jude açıklasın," dedi babam sakince, ama onun da oldukça şaşkın bir ifadeye sahip olduğunu fark ettim.

Annem derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi zoraki bir şekilde sakindi. "Kabul. Lütfen her şeyi açıkla. Yavaşça. Anlayabilmemiz için."

Sertçe yutkundum ve kolumu yanaklarımda gezdirdim. "Ben... Tasarruflarınızı kaybettim."

"Bunu anlıyoruz," dedi annem. "Ama özetinin geri kalanını özlüyoruz."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, beni ele geçiren titremeyi bastırmaya çalışarak. Kalktım, kanepenin önünde yere oturdum ve cep telefonumu masanın ortasındaki büyük muma dayadım. Sırtımı gerdim ve annemle babama aynı ciddiyetle baktım. Kalbim her zaman çok hızlı atsa ve düşünceler kafama dolsa da

kendimi kontrol etmeye çalıştım. Derin bir nefes daha aldım.

Sonra onlara her şeyi anlattım.

Twisted Rose'dan sonra olan her şey sona erdi .

Aylarca onlardan sakladığım her şey.

Beni parçalayan her şey.

Onlara beni mahveden zamanı anlattım. Tamamen çaresizliğimden. Nasıl hissettim. Vincent'ın tehditleri. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için onları nasıl paketleyip onlara gitmek yerine Woodshill'e kaçtım. Ve o zaman da durmadım. Woodshill'den ve onları bir şekilde geri ödemek için nasıl biraz para toplamaya çalıştığımdan bahsettim. Onlara her şeyi geride bırakmaya çalıştığımı ama bunun mümkün olmadığını anladığımı anlattım.

Her kelime ile ailemin yüzleri daha da karardı. Bitirdiğimde aramıza sessizlik çöktü. Sadece ipte hafif bir hışırtı vardı.

Babam elini yüzünü yıkadı. Annem aşağı baktı. Neye baktığını bilmiyordum ama bana gözlerimin içine bakamadığı izlenimini verdi.

İçimde bir şey büzüştü, ta ki bedenimdeki her şeyin küçülmek istediğini hissedene kadar, yok olana kadar. Öyle bir acıydı ki nefes alamıyordum. Sadece Blake'i kaybetmediğimi fark ettim. Ben de anne babamı kaybetmek üzereydim. Her zaman bunun olabileceğini biliyordum. Ama o an beni saran acıya hazır değildim.

Babam boğazını temizleyene kadar birkaç dakika geçti. Ellerini birkaç kez saçlarından geçirdiği için saçları dağınıktı. "Ah, Jude," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Özür dilerim," diye tekrarladım kırık bir sesle. Sanki defalarca söylüyordum ama başka türlü yapamıyordum. Onlara çok fazla yalan söylemiştim. Ve her şeyi anlatmaya başladığımda, özür dilemeyi bırakamadım.

"Sana çok kızgınım," dedi annem birdenbire, kalbimin ağrımasına neden oldu. Uzaklara bakmak istedim ama yapamadım. Bana bakışlarını tutmaya zorlayan bir ağırlıkla baktı. "Sana kızgınım çünkü bize güvenmedin. Ve neden bize yalan söyledin. "

"Anlamıyorum," dedi babam başını sallayarak. “Size hiç yanınızda olmadığımız hissini verdik mi? Böyle bir durumda eve gitmeye cesaret edemezseniz, ebeveynler olarak bizim hakkımızda ne düşünüyorsunuz? " Sesi boğuktu. Bana baktığı hayal kırıklığına uğramış bakış beni derinden deldi.

Boğazımda kocaman bir yumru oluştu ve yanaklarım çoğunlukla utançtan kızardı. "Hayatın boyunca yanımda olup hayalim için savaşmaktan başka bir şey yapmadın. Benimle inanılmaz derecede gurur duyuyordun. Ben ... Başarısızlığımın her şeyi mahvedeceğinden korktum. Los Angeles'ta kariyerime başlamama izin verdikten sonra artık sana yük olmak istemedim. "

Babam başını iki yana salladı. Sonra annesinin elinden cep telefonunu aldı ve aniden yüzü tüm ekranı kapladı. "Bir aile böyle yürümez Jude," dedi enerjik bir sesle. "Ne

düşündün? On dokuz yıl sana yardım edip, seni sevip her şekilde destekleyip sonra aniden vazgeçebilir miyiz? Düşündüğün bu mu?"

Kalbim çılgınca atıyordu. Elimi tekrar gözlerimde gezdirdim. Ağzımı açıp tekrar kapattım. Sonunda omuz silktim. "Bilmiyorum."

“Hiç sana her şeyi senin için yapmak istemediğimizi düşündürdük mü? Her dileğinizi yerine getirmeye hazır değil miydik? " Annem ısrar etti. Babamın kolunu çekiştirdi ve o da ekranda göründü. Sanki benim kötü kararlarımdan sorumlularmış gibi hissettim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bundan daha karmaşık. Er ya da geç bunu kendi başıma yapmam gerektiğini düşündüm. Ve zorluklarla karşılaşacağımı biliyordum. kendim hazırlamıştım. Ve sonra..." Başımı salladım. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim ve öyle ya da böyle düzeltirsem her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Ama şimdi bunun hakkında konuştuğumda, artık pek bir anlamı olmadığını anlıyorum, ”diye kabul ettim.

Bir süre annemler sessiz kaldı.

"Ne büyük saçmalık," dedi annem sonunda.

Ağzımın bir köşesini büktüm.

"Ne olursa olsun, biz her zaman senin yanında olacağız. Ne yaparsan yap, bizi asla hayatımızda olmasaydın keşke dememize izin verecek kadar hayal kırıklığına uğratamazsın. Bunu düşünmen beni çok üzüyor. "

Gözlerime daha çok yaş geldi. Sözleri beni azarladığından daha çok incitmişti. Aynı zamanda biraz

özgürleştirici bir acıydı. Yavaş yavaş göğsümdeki baskı eriyordu ve omuzlarımdaki ağırlık da hafifliyordu, çünkü ailemden daha fazla sırrım yoktu. Çünkü sonunda onlara gerçeği söylemiştim. Her zaman uçurumun dibinde hissettim, ama en azından artık yalnız değildim. Scott ve Ezra bana ne olduğunu umursamadıklarını göstermişlerdi. Annemle babam da beni hayal kırıklığına uğrattı ama sözleri yine de beni teselli etti. Beni destekllediler. Ne olursa olsun.

"Çok üzgünüm," diye sessizce hıçkırdım.

"Bunu anlıyoruz tatlım. Sürekli tekrar etmene gerek yok," dedi annem tatlı bir şekilde.

"Ama yapmak isterim."

Babam homurdandı. "Vincent Atkins ile kendinizi bu karmaşadan nasıl kurtarabileceğinizi görelim. Hemen Jeff'i arayacağım. "

Jeff ailemin avukatıydı.

"Gerçekten mantıklı olduğunu düşünüyor musun baba?" diye ihtiyatla sordum.

"Elbette mantıklı!" enerjik anne ilan etti. “Los Angeles'taki o adamın ne kadar önemli olduğu umurumda değil; Kimsenin kızımı tehdit etmeye hakkı yok. Kesinlikle hiçbiri. " Yanakları öfkeden kızarmıştı. Bana kızgın olduğunu düşündüm ama öfkesi Vincent'a yönelikti.

"Ve hazır hazırdayken, sizinle hemen iletişime geçen ajanı arayabiliriz. Adın ne?" diye sordu babam gömleğinin cebinden bir kalem çıkararak.

sertçe yutkundum. Başarısızlığımın tüm gerçeğini söylememe rağmen, bana farklı davranmadılar. Bana başlarına gelen en kötü şeymişim gibi bakmadılar. Bunun yerine beceriklilikle doluydular. Aktris olmak istediğimi onlara söylediğimden beri benden ya da verdiğimiz kavgadan vazgeçmemişlerdi. Anne ve babanın kararlı yüzlerine bakmak bir şeyi tetikledi. O zamanlar zaten içimde olan ve son birkaç ayda sönen alev, kör edici bir hızla parlamaya geri döndü. Blake ile *Twisted Rose bölümünü* izlediğimden beri rüyamın yeniden yüzeye çıktığını hissetmiştim. Tıpkı Sam'le telefon görüşmesi sırasında olduğu gibi. Ve sanat galerisindeki gösteri sırasında.

"Onu aramana gerek yok baba," dedim boğuk bir sesle.

Ailem beni dikkatle inceledi. Dünden beri hayatımda hüküm süren kaosu düşündüm. Benim için çok fazlaydı ve uğraşmak çok yorucuydu. Ancak o anda Isabella Prince ile tekrar konuşma fikri içimde belli bir kalp atışı hissettim. Çünkü ailem bana inanmaya devam etti ve beni destekledi. Çünkü onlar savaşmadan pes etmediler ama o hikaye yüzünden onları sonsuza kadar kaybetmek zorunda kalacağımı düşünmeme rağmen benimle kaldılar.

Gözlerimdeki yaşlarla boğazımı temizledim. "Onları aramana gerek yok. Bunu kendim yapacağım. "

Yüzündeki ifade her zaman endişeli olsa da annem gülümsedi. "Çok iyi. Şimdi Jeff'le temasa geçip fotoğraflar hakkında neler yapılabileceğini göreceğiz. Temsilciye, görüntülerin ağdan ne kadar makul olduğunu

düşündüğünü sormayı deneyin. Belki de bu tür şeylerle ilgili zaten biraz tecrübesi vardır. Siz Kendini bu durumda bulan ilk aktris değil."

Kollarımdaki tüylerle başımı salladım. "Korkuyorum anne," diye fısıldadım.

"Biliyorum. Ama bir yolunu bulacağız. Her zaman bir yolunu buluruz. Birlikte." Sesi birkaç dakika öncesine göre daha canlı dönmüştü. Yüzünde sarsılmaz bir kararlılık belirmişti.

Sadece kafa sallayabildim.

Babam ciddi bir şekilde, "Bizimle bir sorun hakkında iletişime geçemeyeceğini bir daha asla düşünmemeni istiyorum," diye ekledi. Telefonu tekrar yüzüne getirmeye çalıştı ama annesi onu durdurdu. Babam ona baktı ve hafifçe içini çekti. «Her zaman yanınızdayız. Herhangi bir durumda. Ne olursa olsun. anlamanı isterim. "

"Söz," dedim kalbimin derinliklerinden.

İnternette kıyametin koptuğunu biliyordum ve muhtemelen benim hakkımda dedikodu yapan binlerce insan vardı. Kalbim kırıldı ve her zaman panikledim, ama o anda uzun zamandır başıma gelmeyen bir şekilde özgür hissettim. Çünkü birkaç aydır ilk defa saklanmak zorunda hissetmedim. Kartların hepsi masanın üzerindeydi. Cesaretimi toplayıp bir çözüm bulmalıydım. Acıya rağmen, ileriye doğru bir adım atmaya hazırdım. Ne kadar yorucu olduğunun bir önemi yoktu.

37

Birkaç ay önce, o kapının önünde, Blake kapıyı açıp hemen tekrar kapattığında çok büyük bir darbe almıştım . Ben de aynı noktadaydım. Artık kış geçmişti ve bu arada pek çok şey olmuştu ama hissettiğim duygu aynıydı. Ancak Ezra yanımdaydı ve her şeyi tek başıma yaşamak zorunda değildim.

"Başaracağız," diye bana güvence verdi.

Anahtarı alıp kapıyı açtığında onu başımla onayladım.

Eve girerken garip bir his vardı. Beni karşılayan koku o kadar tanıdıktı ki midemi bulandırdı.

Blake'le konuşmak ve ayrıca eşyalarımı almak için oradaydım. Üç gün önce evden çıkmak için acele ederken, Los Angeles'a uçmak için ihtiyacım olan pasaport da dahil olmak üzere belgelerimi masa çekmecemde unutmuştum. Aynı öğleden sonra, gelecekteki olası gelişmeleri değerlendirmek için Isabella Prince ile bir kafede randevum vardı. Annem ve babam bana eşlik etmek istediler ama onları vazgeçirmeyi başardım. Öte yandan, Isabella'ya tüm zamanların en uzun soru listesini göndermişler ve o, mümkün olan en yüksek mevcudiyetle yanıtlamıştı. Ancak toplantıyla yalnız yüzleşmek zorunda kaldım. Tabii ki ailem yanımdaydı ve sık sık telefonda konuşuyorduk ama Los Angeles korkumu ve olan biten her şeyi kendi başıma yenmem gerekiyordu. Sorumlu olmak ve saklanmayı bırakmak istedim. Henüz internete bakmaya cesaret edememiş olsam da içimi dehşete düşürdüğü için Isabella ile tanışmaya hazırdım. Bu da

sinema dünyasına yeniden girmeyi ciddi olarak düşündüğüm anlamına geliyordu. Bu beni hem korkutan hem de yücelten bir fikirdi.

Ezra merdivenleri işaret ederek, Spor çantamı alacağım, dedi.

"Kabul. Sonra görüşürüz."

O yukarı çıktıktan sonra kendimi hazırladım ve koridordan misafir odasına doğru yürüdüm. Düğmeyi çevirdim ve içeri girdim. Ama bir adım attım ve aniden nefesimi tutmayı bıraktım.

Blake masada oturuyordu. Bana baktığında sanki içimden bir yıldırım geçmiş gibiydi. Ağzım kurudu. Onu görmeye hazırdım ama onu odasında bulmayı hayal etmiştim. Benimkinde değil.

Daha yakından incelediğimde, yatağın sanki içinde biri uyumuş gibi yapılmadığını fark ettim. Sandalyenin arkasında Blake'in sweatshirtlerinden biri asılıydı ve tüm masa onun eşyalarıyla doluydu. Hareket etmiş olmalı. Bunu görmek kalbimin yerinden oynamasına neden oldu.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Cevap vermedi, sessizce tepeden tırnağa bana baktı. Gözlerinde bir parıltı vardı. Bana artık neredeyse gülümsemesi kadar tanıdık gelen aynı öfkeyle baktığında, içimde bir şeyler kasıldı ve cesaretim kırıldı. Onunla konuşmak istiyordum. Ona her şeyi açıkla, onu bırakmayacağıma ya da her yolu denemeden ortadan kaybolmayacağıma verdiğim sözü tut. Ama Blake'in aksini düşündüğü açıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" kayıtsızca sordu.

Dişlerimi gıcırdatıp ona aynı ifadeyle baktım. Aramızda bu kadar ezici bir kayıtsızlık olmasının nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum. Hepsi, Blake'in hangi koşullar altında çekildiğini bile bilmediği aptal bir fotoğraf yüzünden. Beni korkutan hep buydu. Ne yaparsam yapayım onun için yeterli olamama duygusu, bizi tekrar bulmayı neredeyse imkansız hale getirmişti. O anda bile bizi ayırdı. Ve dayanamadım.

"Blake..." diye fısıldadım ona doğru bir adım atarak.

Sandalyesini geri çekip başını salladı. "Numara."

Aynı anda hem sıcak hem de soğuk bir ürperti hissettim. Umutsuzca neden orada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Eşyalarımı alıp Los Angeles'ta beni bekleyenlerle uğraşmak istedim ve hesapları kapatmak istedim. Onun ve benim için.

"Seninle bir kez daha konuşmak istedim. Fotoğrafın."

"Ama içimden gelmiyor." Çalışmakta olduğu kitabı masasından aldı ve ayağa kalktı. Yanımdan geçerken istemsizce onu kolundan tuttum.

Önce bana sonra elime baktı.

Teni o kadar sıcaktı ki neredeyse avucumu yakıyordu. Yüzüne bakmak için ona döndüm. Ve beni saran ezici öfkeye rağmen, aynı anda hem sakin hem de acilen konuşmaya çalıştım. "Onunla bir ilişkim olmadı," dedim kararlı bir şekilde. "Ve ben sana ihanet etmedim."

Blake'in göğsü hızla kalkıp indi. Birkaç saniye geçti. Sonra kolunu bıraktı ve yere baktı. Belli ki artık yüzüme bakamayacaktı. "İyi."

Öyle şiddetli bir ateşin saldırısına uğradım ki neredeyse damarlarımda kanımın kaynadığını hissettim. "Gerçekten ne olduğu ya da şimdi ne söylediğimin bir önemi yok, değil mi?" Sıktığım dişlerimin arasından sordum.

Başını kaldırdı, neredeyse şaşkındı.

"Seni geçen sefer terk ettiğimde zaten benim hakkımda nihai kararını vermiştin," diye devam ettim. "Şimdi ne yaptığım ya da gelecekte ne yapabileceğim önemli değil, çünkü ilişkimizi mahveden her zaman ben olacağım." Masaya gittim ve evraklarımın olduğu çekmeceyi açtım. Sonra Blake'e döndüm. Çarşafları elimde kıvranarak tutuyordum. Kalbim boğazımda atıyordu. Yanına gittiğimde, Blake hareket etmek istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Orada durdu, omuzları titriyordu, gözleri yuvarlaktı ve saçları dağınıktı. Sakallı yüzü daha belirgin ve daha yetişkin olsa da önümde hep o zamanın çocuğu vardı.

Hastayken bile beni güldüren adam.

Beni yıldızların altında öpen ve her zaman yanımda olacağına söz veren adam. Benim ilk büyük aşkım olan çocuk... ve hep öyle kalacaktı.

"Seni seviyorum Blake," diye fısıldadım ve onun aniden yüzünü buruşturduğunu gördüm. Sonraki kelimeleri söylemeden önce yanağımın içini ısırdım. "Evet, utandığım için bunu senden sakladım. Çünkü kariyerimi

mahvetmenin tek sorumlusunun ben olduğumu kabul etmek canımı yaktı. O zaman olanları sana anlatmamış olmak beni üzüyor. Gerçekten." Sözlerimin anlamını anlaması için ona bir yol vermek için kısaca durdum. Sonra boğazımı temizledim. "Ama... Beni sonsuza kadar azarlamaya devam edemezsin ve sadece her seferinde içindeki öfkeyi dinleyemezsin. en ufak bir sıkıntı. İçinizdeki ve çevrenizdeki her şeyi mahveder. Arkadaşlıklarınızı. Aramızdakileri. Ve hepsinden önemlisi kendinizi."

Dişlerini sertçe gıcırdatırken çenesindeki kaslar seğirdi. Sonra yere baktı. "Bu vaaza ihtiyacım yok," diye mırıldandı.

Homurdandım ve ona verdiğim sözü zihnimde tekrarlarken göğsümde hissettiğim acıyı tüm gücümle geri ittim.

O zamanlar yaptığım gibi bir daha hayatından kaybolmayacağım. Bir daha asla.

"Bugün Los Angeles'a gidiyorum," diye fısıldadım.

Blake kaskatı kesildi ve titrediğini gördüm. "Ciddi olmayacaksın," diye mırıldandı bana bakarak. Aynı dehşet üç gün önce yüzünde belirdi.

"Benim için henüz bitmediğini bana hatırlatan sendin. Ve haklıydın. Açıklığa kavuşturmam gereken bazı şeyler var. Arkama yaslanıp çevrimiçi olan fotoğraf ve Vincent'la olan mesele hakkında hiçbir şey yapamam. Sonra Sam'in menajeri *Twisted Rose hakkında konuşmak için benimle buluşmak istiyor* . Sesimden aniden sızan kararlılığa kendim de şaşırdım. "Bunu sana söylüyorum çünkü sana

bir daha sebepsiz yere ortadan kaybolmamaya söz verdim."

Blake gülmesi gereken bir ses çıkardı ama bunu korkunç bir şekilde yaptı. Sadece başını salladı. «Seni bu sözden hemen serbest bırakıyorum. Zaten senden böyle bir şey beklemek aptallıktı. "

"Hey, kendine hakim ol," dedi Ezra'nın sesi o anda kapıdan.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm ve omzunda spor çantası olan kardeşimi kapıda gördüm.

Blake ağır çekimde başını kaldırıp ona baktı. "Bu konuşmaya karışmamalısın."

"Ama evet, eğer kardeşimi incitirsen bunu yapmak zorundayım."

Blake küçümseyici bir kahkaha daha attı. "Konuşana bak, kendini beğenmiş pislik, sen başka bir şey değilsin."

Kardeşim sertleşti. "Ne, üzgünüm?"

Blake yumruklarını sıktı ve acıyla omuzlarını silkti. Sanki haftalardır Ezra'ya karşı tuttuğu tüm öfkesi bir anda patlamak istiyordu. "Çok iyi anlıyorsun." Başını sallayarak ona baktı. "Benden gerçekten ne istiyorsun?" Bütün bu felaket senin suçun! "

"Ama ne?" Esra şaşkın şaşkın baktı. Kafası karışmış bir ifadeyle benden Blake'e baktı.

"Aylardır bana yakındın, beni teselli etmek için saçma sapan şeyler söylüyorsun, onu benimle bitirmenin daha iyi olduğuna ikna eden sen olsan bile. Ve şimdi buraya gelip bana nasıl davranacağımı mı söylüyorsun?" Blake

küçümseyici bir şekilde homurdandı. . "Elbette sadece seni memnun edebilir. Bizim bir araya gelmemizi hiç istemedin."

Ez kaşlarını çattı. "Ne büyük saçmalık."

"Onun hakkında ne hissettiğimi biliyordun. Ve umursamıyordun. Öyleyse, ikimizin de ayrı yollara gitmemizin daha iyi olacağını ona söylemenin sorunu neydi? "Blake homurdandı.

"Ben sadece fikrimi belirttim, ne eksik ne fazla."

"Ama aramızdakileri yok etmeye hakkın yoktu, kahretsin!" Blake o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Ezra ve ben korkudan irkildik.

Aniden, yalnızca Blake'in boğuk nefesleriyle bozulan uğursuz bir sessizlik oldu.

Sonra kardeşim boğazını temizledi. “O zaman ne olduğu umrumda olmadığı kesinlikle doğru değil. tam tersini söylerdim Seni böyle görmek için acı çektim. Ve artık en sevdiğim iki insanın sefalet içinde batmasını izlemek istemiyordum, "dedi sert bir sesle.

Blake yumruklarını açtı ve birkaç kez kapattı. Boynunda kırmızı lekeler belirmişti.

"Asla Ezra'nın suçu değildi," dedim bir süre sonra.

"Ah anlaşıldı." Blake bana döndü. "Hikayemiz yine de başarısızlığa mahkum muydu?"

"Bunu söylemedim Blake," diye fısıldadım.

Sadece başını salladı. Bakışlarını canlandıran öfkenin yerini derin bir acı almıştı. Acı çekti ve rastgele şeyler söyledi çünkü başka nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Bunun farkındaydım ama yine de canımı acıttı. Blake'i yeniden kaybetmenin eşiğinde gibiydim. Sonsuza dek.

"Ama demek istediğin buydu."

Sözleri aramızda kaldı ve ben nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Ona olan hislerimin değişmediğini ve asla gitmeyeceğini ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. O umursamadı.

Yarım sonsuza kadar sessizce birbirimize baktık. Sonra yutkundu. "Eh, en azından aynı şekilde düşünüyoruz."

Dönmeden önce söylediği son şey bu oldu, odanın karşısına geçti ve yanından geçerken gönüllü olarak Ezra'ya çarptı.

Hayatına döndüğüm gün olduğu gibi ortadan kayboldu. Şimdiye kadar ona her şeyimi vermiş olduğum farkla. Maalesef yeterli değildi.

38

indiğimde Ezra'nın yola çıkmadan önce verdiği şapkayı alnıma çektim. Hala bir cekete ihtiyacım olan Woodshill'in aksine, LA'de hava zaten bir gömleğe sığacak kadar sıcaktı. Güneş parlıyordu ve uçuştan sonraki genel sertliğe ve endişeden dolayı koltuk altlarında oluşan ter izlerine rağmen mutluydum.

Geri döndüğüm için gerçekten mutluydum.

Çünkü orası sadece inanılmaz acılarla değil, aynı zamanda büyük hayallerle de bağlantılıydı, sadece benimkiyle değil. Havaalanında yürürken, insanların bir tür arzuyla Los Angeles'a geldiği açıktı. Ve son birkaç gündür birinin beni dilimlere ayırdığını hissetsem de, güneş gözlüklerimi burnuma takıp taksiye doğru ilerlerken kalbim biraz takla attı.

Zaten bekleyen uzun kuyruğa katıldım ve kısa bir süre sonra kendimi tüm zamanların en sessiz taksi şoförünün arkasında otururken buldum. Ama bu benim için iyiydi, rahatlık hakkında sohbet edemeyecek kadar heyecanlıydım. Uçuştan önceki zamanımı Isabella Prince hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi toplamak için kullandım. Menajer olmak için çok gençti ama şimdiden birçok başarılı oyuncu ve aktrisi temsil etti. Son yıllarda ajansı büyüdü ve daha yerleşik olanların sıkı çemberinin bir parçasıydı. Okuduğum röportajlarının her biri korkumu daha da artırmıştı.

Groundwork Coffee Co.'ya giderken, Ezra ve Scott'a güvenli bir şekilde indiğimi bildirmek için yazdım.

Ardından şapkamı ve gözlüğümü çıkarıp el aynası yardımıyla saçımı ve makyajımı düzeltmeye çalıştım. Bir sonraki ışıkta durduğumuzda, palmiye ağaçlarının ve mavi gökyüzünün fotoğrafını çektim, ardından Sam ile sohbeti açtım, fotoğrafı ekledim ve yazmaya başladım. Metni birkaç kez yeniden okudum ve Vincent'la olan fotoğrafım internette ortaya çıktıktan sonra benden haber almayı tuhaf bulup bulmayacağını merak ettim. Ama endişelerimi bir kenara bıraktım. O anda cesaretimi kaybedip tekrar kara kara düşünmeye başlasaydım, mesajı asla göndermezdim. Bu yüzden gönder tuşuna basmak için acele ettim.

Los Angeles'a döndüm ve Isabella ile tanışmam gerekiyor. Tekrar teşekkürler :)

Bittiğinde, cep telefonumu cebime geri koydum ve tekrar pencereden dışarı baktım. Yolculuk sadece bir çeyrek saat sürdü. Taksiciye parayı ödedim ve inmeden önce kısaca teşekkür ettim.

Kafe, sahilden uzakta, Ana Caddedeydi ve mavi renkli bir oyuncak dükkanı ile bir taco restoranının turkuaz rengi arasındaki beyaz cephesiyle kusursuzdu. Onu gördüğümde boğazıma bir yumru oturdu ve iyileşmek için bir an durmak zorunda kaldım. Şimdi oradaydım ve güneş yüzümde parlıyordu, toplantının tadı birkaç saat önce, Ezra ve Scott'ın Portland havaalanına kadar bana eşlik ettiği zamandan çok daha gerçekti.

Ya işleri daha da kötüleştirseydin?

Ya ailemin avukatı hiçbir şey yapamazsa ve Vincent'ın istediği gibi itibarım sonsuza kadar mahvolursa?

Gözlerimi kısaca kapattım. Blake'in sesi kulaklarımda çınladı.

Eğer ifs konusunda kafa patlatmanın bir anlamı yok.

Aksine, önceki aylarda yaptığım şey tam olarak buydu. Aileme ve Ezra'ya yalan söyleme kararı bundan kaynaklandı. Beni uzaklaştırdıkları ve benimle konuşmayı reddettikleri en kötü senaryoları hayal etmiştim. Böyle bir ihtimal beni tarif edilemez bir korkuyla doldurmuştu ve kalbim kırılmış olsa da ve endişe beni daha da derinlere sürüklemekle tehdit etse de, en azından kendimle gurur duymaya çalıştım. Aileme gerçeği anlatmıştım ve LA'e dönme cesaretini bulmuştum, bunu asla yapabileceğimi hayal bile etmemiştim.

gözlerimi açtım. Sonra derin bir nefes aldım, bavulu aldım ve kafeye doğru yürüdüm. İki kız çıkıyordu ve benim için kapıyı açık tuttular. Onlara teşekkür edip içeri girdim.

"Yahudi!" bir kadın sesi bana seslendi ve tezgahın önündeki küçük çizginin ötesini görebilmek için parmak uçlarımda kalktım.

Isabella Prince, odanın arka tarafındaki küçük bir masada oturuyordu. Mavi bir takım elbise giymişti ve sarı saçlarını arkadan at kuyruğu yapmıştı.

Müşterileri sıraya dizdim ve acenteye ulaşana kadar tuğla duvarın ve birçok fotoğrafın olduğu küçük koridoru geçtim.

"Merhaba Isabella," dedim nefes nefese bir sesle. Bunu, kalbimin çarpması gerçeğine değil, geziye bağlamasını umdum.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Jude," diye yanıtladı, elini bana uzatıp sıkıca sıktı. Sonra oturmam için işaret etti.

Bavulumu ve çantamı bırakıp karşısına oturdum. Önümde zaten Isabella'nın bir şişe donmuş sudan doldurduğu bir bardak vardı. Minnettar bir yudum aldım ve ona bir kez daha baktım. Güçlü hatları, dostça bir gülümsemesi ve burnunda bir tutam çil vardı. Daha önce telefonda bir fikrim olsa da, onunla yüz yüze tanışmak başka bir konuydu. Ajanslarla olan son deneyimimden sonra artık içgüdülerime pek güvenmiyordum ama ilk bakışta beni çok etkiledi.

"Davet için teşekkürler. Ve ailemin bitmeyen sorularını yanıtladığınız için teşekkür ederim, ”dedim bardağı masaya bırakırken.

Bana dostça bir gülümseme verdi. “Endişelerini çok iyi anlıyorum. Ama seni burada görünce, sanırım cevaplardan memnun kaldılar. "

Başımı salladım ve ne diyeceğimi bilemeden gülümsemeye çalıştım.

Isabella belirsizliğimi anlamış gibiydi ve hafifçe öne eğildi. "Çok fazla dolaşmak istemiyorum."

Kuru bir boğazla yutkundum ve başımı salladım.

"Sam bana ortaklığınız hakkında çok şey anlattı. Ve yeni *Twisted Rose projesi* büyük bir şey. Sözleşme

neredeyse hazır, ancak ilgili taraflar önceden dahil olan tüm aktörlerin ve aktrislerin bir parçası olacağından emin olmak istiyor. "

Ellerimi cama sardım ve kendimi Isabella'ya profesyonelce tanıtmama yardımcı olacaklarını umarak uçuş sırasında cep telefonuma yazdığım kelimeleri düşündüm. "Sadie Nelson'a geri dönmeyi çok isterim. Ama olanlardan sonra..." Bir an tereddüt ettim. "Vincent Atkins ile fotoğrafın yayınlanmasından sonra, bunun artık mümkün olduğundan pek emin değilim."

Isabella bana şaşkın şaşkın baktı. "Yani son birkaç günde internette neler olduğunu görmedin mi?"

Tereddüt ettim. "Aslında hayır. Ailemle konuşmak ve kafamı toplamakla çok meşguldüm. Ayrıca çok korkmuştum. İnsanların benim hakkımda söylediklerini okumak istemiyordum." Ezra ve Scott'tan da okumamalarını istemiştim. Bana internette buldukları şey hakkında olumlu ya da olumsuz bir şey söyle. Ve her halükarda, onlardan veya ailemden gelmeyen mesajları okumaktan kaçındım. Isabella'nın şaşkın ifadesine bakarken, toplantımızdan önce en azından genel bir fikir edinmenin itibarımı ne kadar mahvettiğinden daha iyi olup olmayacağını merak ettim.

Emilmiş bir şekilde başını salladı. Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluşmuştu. "Bunu anlayabiliyorum. Atkins'in hareketi berbattı ve bu görüş, yeni seri için müzakerelere katılan herkes tarafından paylaşılıyor."

Neredeyse emir verircesine başımı salladım. «Fotoğrafların yayınlanmasından hemen sonra *Twisted Rose'un yeni sezonunun* ışığı göremeyeceği söylendi. En son buraya geldiğimde birçok oyuncu seçimine katıldım ve çoğu zaman oyunculuk bile yapmadan hemen atıldım. O sırada ajansım beni terk etti ve sözleşmeyi iptal etti. Kariyerimi sabote etti. "

Isabella sandalyesinde kıpırdandı ve eli seğirdi. Sanki benimkini almak için masanın karşısına geçmekten kendini durdurmak istiyor gibiydi. "Yaşamak zorunda olduğun şey korkutucu. Ve evet, Atkins nüfuzlu bir adamdı ve onu tanıdığım kadarıyla yoluna çıkmak için elinden gelen her şeyi yaptığını hayal edebiliyorum. Ama fotoğrafı yayınlamaktan sorumlu olduğu ortaya çıktığında, onun itibarı sizinkinden çok daha fazla zarar gördü. Artık kimse onu ciddiye almıyor, Jude. "

Ağzım kurumuştu. "İnanmak çok güç," dedim bir süre sonra.

"Sana çevrimiçi insanların yüzde doksan beşinin senin tarafını tuttuğunu ve savunmanı aldığını söylediğimde bana inanıyor musun?"

Sadece başımı salladım ve sonra gülümsedi.

Twisted Rose'un yapımcısı olmayacağını söylediğimde bana inanıyor musun ?"

Anlamlarını anlamadan önce, sözlerini kafamda birkaç kez tekrarlamak zorunda kaldım. "Nasıl?"

“Üzgünüm, cümleyi soru olarak ifade etmemeliydim. Vincent Atkins ikinci sezonu üretmeyecek” dedi.

"Ben... Ama nasıl?" Söyleyebileceğim tek şey buydu. Kendim için hazırladığım tüm konuşmalar havada kayboldu. Kalbim boğazımda atıyordu.

"İkinci ve üçüncü sezonları satın almak isteyen yayın şirketi, onun gibi en ufak bir ciddiyeti olmayan bir yapımcıyla hiçbir şey yapmak istemiyor."

Gözlerim büyüdü.

Isabella bakışlarımı tuttu ve bana sevgi dolu bir gülümseme daha verdi. Gözlerim kamaşmamaya çalıştım ama içgüdüsel olarak yalan söylemediğini biliyordum. Yalan söyleyemezdi. Böyle bir şeye gelince değil.

"İki sezon daha olacak mı?" Fısıldadım.

Isabella başını salladı ve evrak çantasını kucağına koydu. Açtı ve bir klasör çıkardı. “Sana ilk bölümün senaryosunu getirdim. Sam'e yaptıklarını beğeneceğini düşündüm. "

Senaryoyu aldım ve kapağın üzerinde çapraz olarak açık gri renkte ismimin yazılı olduğunu gördüm. Hepsi bana gerçeküstü görünüyordu. Tek tepkim başımı iki yana sallamak ve konuşmadan Isabella'ya bakmak oldu.

"Seninle işbirliği yapmayı çok isterim Jude," dedi. “İstikrarlı bir temelde. İlk zorlukta pes etmeden. Ailenize avukatlarına sundukları bir sözleşme taslağı gönderdim. "

"Benimle tanışmadan önce zaten bir sözleşme hazırladın mı?"

Bir kez, kararlı bir şekilde başını salladı. "Bazen içgüdülerini takip etmen gerekir ve bunu en başından beri seninle yaptım. Ama elbette bu konuda en önemli kararı

vermesi gereken kişi sizsiniz. Ailen ne düşünürse ya da ne isterse. "

Senaryoya baktım ve ilk bölümün başlığını okudum.

Bükülmüş Gül 201
"İçinizdeki canavar"

Karnımda bir karıncalanma başladı ve ardından tüm vücuduma, ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bana işkence eden acı, içimde tutuşan küçük umut kıvılcımı ile karıştı. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum ve gözyaşlarına boğulmamak için hatırı sayılır bir çaba sarf etmem gerekti.

"Rüya görmüyorum değil mi?" Senaryoyu iki elimle kavrayarak fısıldadım.

"Hayır," Isabella yanıtladı.

Tekrar yukarı baktım ve onun sevgi dolu bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarım yavaşça bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kalbimin derinliklerinden gelen bir gülümseme.

Otele giderken trans halinde yürüdüm. Bavulumu arkamda sürükleyerek deniz meltemi derin bir nefes aldım. Güneş ufukta çoktan alçalmıştı ve kumsalda gün batımının tadını çıkarmak için hemen odama eşyalarımı düzenlemeye karar verdim. Gökyüzü renk değiştirirken kumların üzerine oturup düşünürdüm. Ve Isabella'nın bana verdiği tüm bilgiler içime yerleştiğinde, Ezra'yı ve ailemi arayacaktım. O zamana kadar, buna gerçekten inanmazdım.

Isabella bana acele etmemi ve annem ve babamla olan sözleşmeyi imzalamamı söyledi. Daha sonra, herhangi bir şüphem olursa, günün veya gecenin herhangi bir saatinde onu aramamı istedi ve bana kartvizitini verdi. Ayrıca, senaryoyu okur okumaz arayabilirim. Hatta fikir alışverişi için Sam ve dizinin diğer kahramanlarıyla temasa geçmeyi bile teklif etti; her ne kadar müzakereler henüz sonuçlanmamış olsa da.

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu ve rıhtımdan aşağı yürürken kendimi neredeyse sarhoş hissettim. Woodshill'e geldiğim günden her şey çok farklıydı. O zamanlar LA'de başıma gelen her şeyden ölümcül bir korku içindeydim ve günler geçtikçe, olumsuz anıları silmeye çalışırken korku daha da arttı. Ama o anda, güneşin yansıdığı suya baktığımda özgürleştiğimi hissettim.

"Jude?" diye sordu biraz uzaklardan bir ses.

Döndüm ve aniden dondum. Bir an gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Bilinçaltım, o günün mutluluğunu tamamlamak için eksik olan yapboz parçasını görmemi sağlasın.

Blake bana doğru yürürken hareketsiz, felçli bir şekilde durdum. Siyah saçlarının üzerine sivri uçlu bir şapka, gri bir tişört giymişti ve sırtında bir sırt çantası vardı. Ellerini kot pantolonunun ceplerine gömerek önümde durdu.

Gün içinde on beşinci kez kendime bir tutam vermeyi düşündüm. Bunun bir rüya olmadığını ve gerçekten

önümde durduğunu kanıtlamak için. Ancak, belki de ona çimdik vermeliydim. Bunu hak etti.

Uzanıp onu çimdikledim.

"Ah, lanet olsun," diye bağırdı kolunu ovuşturarak.

"Burada ne yapıyorsun?" Boğuk bir sesle fısıldadım. Dalgaların kükremesi, kulaklarımda yükselen kükremeyle karıştı.

Blake kolunu ovuşturmayı bıraktı ve bana baktı. "O zaman yapmam gerekeni yapıyorum." Sesi yumuşak ve sıcaktı ama aynı zamanda beni titretecek kadar kararlıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana doğru bir adım daha attı. "Ben de seni seviyorum Jude," dedi kararlı bir sesle. "Aşkın ne olduğunu bile anlamazken seni zaten sevdim. Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. "

Bir şey demeden ona baktım. Çünkü Los Angeles'ta önümde durup bana bu sözleri söylediğine inanamıyordum.

Artık nasıl nefes alacağımı bile hatırlamıyordum. Ne de ellerini nasıl kullandıklarını. Sadece bavulun sapını sarsılarak sıkabildim.

Önümde, Blake ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve sessizliğim karşısında kendinden emin ifadesi yavaş yavaş yüzünden silindi. Bakışları gerginleşti ve sonunda çaresiz kaldı.

"Her şeyi sonsuza kadar mahvettim, değil mi?" fısıltı. Ellerini yüzünde gezdirdi ve yüksek sesle havayı üfledi.

Sonra önümde yere baktı. "Ben..." Başını salladı ve gözlerinde yaşların parladığını görünce kalbim takla attı.

"Blake," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

"Önemli değil. Beni affetmek için hiçbir nedenin yok. Ama üzgün olduğumu bilmelisin. Çok, çok. Biz..." Sesi onu yarı yolda bıraktı.

Elim kendi kendine hareket etti. Dikkatlice yanağına götürdüm, böylece aramızdaki mesafeyi kapattım. Tenim onunkine dokunduğunda Blake'in gözleri hafifçe büyüdü. Sonra elime yaslandı ve kendi elinin üzerine koydu.

Ağır nefesi yavaş yavaş sakinleşirken biz öyle kaldık.

"Sen... beni incittin," demeyi başardım bir süre sonra.

Blake bana acıyla baktı. "Biliyorum. Çok üzgünüm. O resmi gördüğümde... Hemen en kötüsünü düşündüm, çünkü ben lanet olası bir aptalım, Jude. Belli ki bu hikayeyi henüz tam olarak atlatamadım." Gözümden bir damla yaş süzüldü. gözünün ucuyla elimize kaydı. Blake başını salladı ve elimi daha sıkı tuttu. "Ama buraya geldim çünkü sana hala istediğimi söylemek istedim. Seninle olmaktan daha çok istediğin bir şey yok. Ve bana bir şans daha verirsen başaracağımızı biliyorum. "

Ayaklarımın altındaki zemin yumuşaktı. İnanılmaz derecede yumuşak, asfaltta olmama rağmen neredeyse yanımızdaki kum gibi. İçimde en çelişkili duygular uyandı: kollarımı Blake'in boynuna dolama ihtiyacı, bana yaptığı gibi davranmasına izin vermeme kararlılığı; ve aşağıda, zaten çok özel olan o günün coşkusu.

"Ne zaman bir şey olsa bana öyle davranıp kızamazsın."

"Biliyorum. Pislik gibi davrandım. Sen gittikten sonra Ezra da bana haber verdi. Konuştuk ve seni Los Angeles'ta nerede bulabileceğimi söylemeden önce kafamı güzelce yıkadı." Bana ciddi bir şekilde baktı ve aldı. derin bir nefes, alçak ama acil bir sesle devam etmeden önce: "Kalbimin derinliklerinden pişmanım. Seni incitmek istemedim. Ve kesinlikle olanları atlatmak isterim. Seninle".

Ona dikkatlice baktım, gerçek niyetini aramak için yüzüne baktım. Gözlerinde her zaman beni derinden etkileyen o çaresiz, sarsılmış bakış vardı. Ve ona baktığımda, onu sadece her zaman olduğu gibi tanıdığımı fark ettim. Hatta o sabah. Blake her zaman eskisi gibiydi. O da benim gibi bir çok sınavdan geçmişti. Ama kendisi olarak kalmaya devam etti. Ne olursa olsun kalbim her zaman ona ait olacaktı. Sonsuza kadar bunun farkındaydım. Onu o zaman düşündüğümden daha fazla incitmiştim ve o da bana aynısını yapmıştı. Ama hatalarımızı fark ettik. Ve sayılan buydu, değil mi? Bir şeyleri mahvettiğimizi ve telafi etmeye çalıştığımızı anladık. Biz vazgeçmedik. Ne hayallerimiz ne de biz.

"Bunu bir daha yapma," diye fısıldadım kırık bir sesle ve gün içinde ilk kez içimde oluşan duygulara teslim oldum. Blake kolunu kaldırıp bana sarıldığında gözlerim acıdı ve yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı.

"Bir daha asla," diye fısıldadı kulağıma birbirimize sarılırken. "Söz."

Gözlerimi kapattım ve yüzümü boyun girintisine sakladım. Ev, narenciye, hayallerim ve istediğim her şey gibi kokuyordu.

Blake'in vücudu titredi ve birbirimize verdiğimiz acı için ağlayarak orada dikildik. Ben sırtına küçük daireler çizip parmaklarımı omuzlarına o kadar çok soktuğumda, saçıma teselli edici sözler mırıldandı, kesinlikle onda bir iz bırakacaktı. Kendimi üzgün hissetsem de artık ondan ayrılmak istemiyordum.

Blake'in titremeyi bırakması ve gözyaşlarımın kuruması bir sonsuzluktu. Birbirimizin yüzüne bakacak kadar ayrıldık. Ellerini her zaman belime sarmıştı ve ben de benimkini onun omuzlarına koymuştum. Yanakları gibi gözleri de kırmızıydı ve ben de aynı göründüğüme emindim.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı Blake, kalbimi delerek.

"Ben de seni seviyorum." diye mırıldandım.

Alnını benimkine dayamak için eğildi. "Bugün bu ajana her ne olduysa, bu sefer her şeyi doğru yapacağız. Nereye gidersen. Üniversiteden sonra nereye gitsem. Seninle olmama kimse engel olamaz. Ayrıca, kalbim her zaman seninle Jude. "

Yüzünü ellerimin arasına alıp bana yaklaştırdım. Sonra onu öptüm. "Ve benimki de seninle."

"Her zaman, her yerde," diye mırıldandı Blake. Ve beni tekrar öptüğünde, sözlerinin doğruluğunu içimde hissettim.

Blake Los Angeles'a gelmişti. Benden vazgeçmemişti. Ve aynı taraftaydık. Gelecek için kaderimiz ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşecektik.

Sonsöz

dört ay sonra

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum" diye okudum .

Yanımda Sam homurdandı. "Sana kalsaydı, tüm fikirlerim yanlış olurdu. Ama ikimiz de onların bir dahi olduklarını biliyoruz, ”dedi ve setin arkasından boğuk bir kahkaha yükseldi.

“Sahne, Nathan'ın Sadie'ye katılması ve onunla birlikte karakola yürümesiyle sona eriyor. Hala ona Sadie'nin özlediği yan bir bakış atıyor. Beşinci bölümün sonu, ”Prodüksiyon yöneticimiz Jamie, yüksek sesle oku.

Küçük bir alkış koptu.

Sam beni dürttü. Ona döndüm ve gülümsemesine karşılık verdim.

"Bekleyemiyorum. Prömiyer sadece altı ay sonra!" O kadar heyecanlıydı ki neredeyse sesini özleyecekti.

Aslında serinin dönüşü için en heyecanlı kişinin ben olduğumu düşünmüştüm ama sette Sam'in enerjiyle köpürdüğünü her gördüğümüzde, durumun böyle olmadığını fark ettim.

Ekranda görünen tarihi göstermek için cep telefonumu kaldırarak, "Geri sayım başladı bile," dedim. Saatin kaç olduğunu fark ettiğimde, "Kahretsin, gitmem gerek" diye bağırdım.

"Ah, oyun bugün, değil mi?" Sam benimle ayağa kalkarak sordu.

Jamie, eşyalarını toplamak için ayağa kalkan diğerlerinin üzerinden, "Şoför hazır, Jude," diye bilgilendirdi beni.

"Çok teşekkürler!"

Sam beni vestiyere kadar geçirdi ve ceketimi bana verdi. Onu aldığımda, yeni bir adrenalin patlaması hissettim. Daha önce senaryoyu okurken çok mutlu olmuştum ama o anda tüm heyecanım Woodshill'e dönmekti.

Benim için ona iyi şanslar ver, dedi Sam. "Haydi Kartallar!"

"Yapacağım," diye cevap verdim ve ona hızlıca sarıldım.

"O zaman pazartesi görüşürüz oda arkadaşım."

"Bu sefer mutfak eşyalarının günlerce ortalıkta dolanmadığından emin olun. En son döndüğümde sinekler lavaboya yuva yapmıştı. Berbat. "

"Bedava vaazların anlaşmamızın bir parçası olduğunu bilmiyordum," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Çünkü onlar bonus," dedim ve Sam eliyle küçümseyici bir hareket yaptı.

"Uçağınızı kaçırmadığınızdan emin olun."

Ona tekrar sarıldım, diğerlerini de selamladım ve stüdyodan kaçtım. *Twisted Rose'un ikinci sezonunu Vancouver'da* çekiyorduk , bu benim için çok uygun oldu, çünkü Woodshill'e dönmem sadece üç ya da dört saatimi aldı ve Seattle'a ailemin yanına gitmem kabaca yarı

zamanımı aldı. Dışarı çıktım ve şoförüm Timothy'yi bana gülümseyerek buldum.

"Ailenin yanına mı dönüyorsunuz Bayan Livingston?" diye sordu ben de gülümsedim.

"Evet, bekleyemem," diye yanıtladım binmeden önce.

Uçuş kısa ama çalkantılı oldu. Woodshill'e giden otobüse bindiğimde avuçlarım titremekten üşümüş ve terlemişti. Scott'a hızlı bir mesaj yazdım, sonra çıktım ve uzaklaştım.

Senenin başında bavulumu sürükleyerek, bütün engellere küfrederek aynı yolda yürüdüğümü hâlâ çok iyi hatırlıyorum. İşler değişmişti. Dar sokakları, şehrin pitoresk atmosferini sevdim. Ve benim tarafıma, kampüsteki spor salonuna giden bu kadar çok insan olmasına sevindim.

Uçaktaki tuvalette 11 numaralı gömleği giymiştim ve görünüşe göre tek ben değilmişim. Eagles forması giyerek stadyuma akın eden çok sayıda insan vardı ve sadece 11 ile fahiş bir miktar vardı.

O anda cep telefonum titredi. Hızlıca baktım ve Scott'ın bana kendisinin, Everly'nin, Nolan'ın ve diğerlerinin tam olarak oturdukları yeri belirtmek için yazdığını gördüm. Sadece onları aramam gerekiyordu.

binaya girdim. Paketlenmişti. Seyircilerin çoğu Woodshill Eagles'ın koyu mavi rengini giydi. Scott ve diğerlerini aramak için parmak uçlarımda durduğum tribün neredeyse sonuna kadar ilerledim. Biraz sonra onları ikinci ve üçüncü sırada gördüm. Scott ayağa kalktı

ve onu görebilmem için kolunu havada salladı. Gözlerimiz buluştuğunda kendimi daha fazla tutamadım ve koşmaya başladım. Birinin üzerinde yürümem umurumda değildi. Scott'a roket gibi yetiştim ve aceleyle ona sarıldım.

"Seni özledim," dedi, beni sıkarak neredeyse boğulacaktı.

"Sen de," diye yanıtladım.

"Jude'a da merhaba demek istiyoruz," Everly'nin sakin sesini duydum. Kısa süre sonra ben de ona bulaştım. Kollarını bırakıp ellerini omuzlarımda tuttu. “Ne harika bir sürpriz. Seni gördüğünde aklını kaçıracak. "

Kaşlarımı salladım. "İşin özü tam olarak buydu."

Devam etmeden önce gülümsedi ve Nolan, Dawn, Spencer, Allie, Kaden, Sawyer, Isaac, Monica ve Ethan'ı birbiri ardına selamladı. Linda da gelmek istedi ama patronunun ona ihtiyacı olduğu için kurtulamamıştı. Bunu asla kabul etmese de Blake'i çok rahatsız ettiğini biliyordum. Bu yüzden yedi aydan fazla bir süre sonra ilk maçında orada olmak için mümkün olan her şeyi yapmıştım. Ve tüm arkadaşlarının orada olup onu desteklediği için sonsuz mutluydum.

Selamlama turunun sonunda Scott'ın yanındaki yerime döndüm. Amigo kızlar numaralarını yapmaya başladığında, Everly gidip onları desteklemek için bizden ayrılmak zorunda kaldı. O da Blake'in numarası olan bir gömlek giymişti ve bu beni gülümsetti. Scott'ın gömleğinde ise Ezra'nın numarası ve adı vardı.

Aralarındaki ilişkinin giderek yakınlaştığını biliyordum. Bir ay sonra babamın doğum günü olacaktı ve Ezra bana Scott'a katılmak isteyip istemediğini sormak, onu ebeveynlerimizle tanıştırmak istediğini söyledi ve bu beni inanılmaz mutlu etti. Ağabeyim de Blake'e ilişkisini anlattı ve bu onun için büyük bir adımdı. Kavgalarından sonra uzun süre konuşmuşlardı, en azından Blake ve ben kadar. Üçlü arkadaşlığımız her zaman canlıydı, belki de eskisinden daha güçlüydü, çünkü bizi ayıracak hiçbir engel yoktu. Artık sır yok. Nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz gizli duygular yok.

"Gergin misin?" Scott kolumu tutarak sordu.

"Çok. Ama şimdi nasıl?"

"Şimdilik yedi aydan fazla bir süredir antrenman yapıyor, başaracak." Scott kolumu kısaca sıktı ve ben başımı omzuna yasladım. Blake'in başaracağını biliyordum ama bu beni daha az gergin yapmadı.

Aniden binadaki ışıklar söndü ve renkli spotların açılması tribünlerdeki seyirciler arasında büyük bir şaşkınlık yarattı.

"İşte Woodshill'sin!" spiker hoparlörlerden anons yaptı ve binada bir sevinç çığlığı yükseldi. Etrafımızda birçok taraftar ayağa kalktı, kimisi köpük kauçuk ellerini havada salladı, kimisi parmaklarının yardımıyla ıslık çaldı. “Bu ismi duyduğunuzda, pastoral bir atmosfer ve güzel bir manzara düşünürsünüz. Bunun yerine savaşmak için buradayız. 5 numaralı kaptanımız Cameron Hayes ile başlayalım! "

Cam arsız gülümsemesiyle sahaya koştuğunda ve selamlama hareketiyle iki elimi kaldırdığında ayağa fırladım ve herkesle aynı enerjiyle alkışladım. Arka planda ritmik bir ritim vardı ve zamanla herkes ellerini çırpmaya başladı.

«Ve şimdi bizim çok kişisel şampiyonumuz. 20 numara, Ezra Livingston! Spiker anons etti ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki Scott'ı sağır ettiğimden emindim.

O da ayağa fırlamıştı ve kardeşimin tarlaya koştuğunu görünce gözleri parladı.

Ezra acımasız görünüyordu ve yolumuza kısa bir bakış atana kadar rakip takımı yok etmeye hazır görünüyordu. Scott'ı görünce ağzının köşeleri belli belirsiz yükseldi. Ve beni görünce gözleri büyüdü. Maça geleceğimi bile bilmiyordu. Bunu bir şekilde Blake'e açıklayabileceğinden korktum ve bunun olmasını istemedim. Ona ilk kez sürpriz yapıyordum.

"Özellikle sahada bir efsane: 34 numaramız Otis Walker!"

Taraftarlardan yine kulakları sağır eden bir alkış koptu. Otis soyunma odasından çıkıp kısaca başını eğdiğinde sahadaki ışık titredi.

"Ve şimdi sizin için çok özel bir şeyimiz var. Geçen sezondan bu yana bazılarının büyük bir korkuyla beklediği bir şey, ”dedi muhabir ve kalabalık çılgına döndü. Hala oturanlar alkışlar arasında ayağa fırladı. Kükreme, diğer seyircilerin ritmik alkışlarına karıştı. “Altın oğlumuz küllerden doğdu ve bugün kampı ateşe

verecek. 11 numaramız Blake Andrews'e kocaman bir alkış! "

Blake sahaya koşarken taraftarlar patladı ama daha fazlasını duymadım. Daha önceki gece onunla görüntülü görüşme yapmış olmama rağmen, görüşü beni felç etti. Onu bir aydan fazla bir süredir görmemiştim ve her ayrıntısını özümsemiştim. Saçlarını kestirmiş, tıraş olmuş ve oyun forması içinde inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Ellerimi ağzıma koydum ve neredeyse diğer tüm hayranlar gibi adını haykırdım. Ama sadece beni duyuyor gibiydi, çünkü bana bakıyordu. Ve Ezra gibi gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ama ağabeyimin aksine Blake onun yerine koşmadı. Bana bakmak için durdu. Hayranlar onun adını koro halinde söylerken gülümsedim.

Andrews, Andrews, Andrews.

Sanki ne olduğunu şimdi anlamış gibi, büyüleyici gülümsemesiyle ağzının kenarlarını kaldırdı. Bir an sonra gitmesi gereken yerin aksi yönüne koşarak yanıma geldi. Ne olduğunu anlamam için bana zaman vermeden beni kollarına aldı.

Etrafımızdaki insanları umursamadan bacaklarımı beline doladım. Tıpkı o zamanki, beni şaşırttığı ve kapımda belirdiği zamanki gibi. O anda sadece o ve ben kaldık.

"Çalışman gerektiğini sanıyordum," diye fısıldadı kulağıma.

Parmaklarını sırtıma sokarken ellerinin titrediğini fark ettim ve onu kendime daha da sıkı tuttum. "İşim biter bitmez ayrıldım" dedim. "Sürpriz."

Blake sadece bana bakacak kadar benden uzaklaştı. Neredeyse burnumuzun ucu değecekti. Sonra gülümsedi. "Tüm zamanların en iyi sürprizi."

Ağzı beni öpmek için dudaklarıma inmeden önce söylediği son şey buydu. Diliyle dudaklarımı araladı ve iç çektim çünkü onu çok özlemiştim. Sonsuza kadar devam etmek istedim ama yavaş yavaş seyircilerin homurdanmalarını yakalamaya başladım ve muhabirin şakaları ve çevremizdeki dünya yeniden gerçekleşti. Blake beni nazikçe yere indirdi ama beni bırakmadı. Alnını benimkine dayadığında, kafasından neler geçtiğini çok iyi anladım.

"Korkuyorum," diye itiraf etti.

"Başaracaksın," diye fısıldadım. Başını salladı ama omuzları gergindi. "Sana inanıyorum."

"Ve ben seni seviyorum."

Ona gülümsedim ve o da gülümsedi. Sonra alnıma son bir öpücük vermek için eğildi, güçlükle benden ayrıldı ve gürleyen alkışlar arasında ekibe katılmak için koştu.

Sıradaki oyuncu açıklanmış olmasına rağmen, birkaç dakika boyunca kalabalıkta isminin yankısı devam etti. Herkes Blake'in sahaya dönüşünü kutluyordu ve ben de onlarla birlikteydim.

Maçın başlama vuruşunda içim gururla doldu. Gerçekten yaptı. Hayalini gerçekleştirmiş ve oyuna geri

dönmüştür. Tıpkı oyunculuğa geri dönmek için mücadele ettiğim gibi. İkimiz de rüyaların ne kadar inanılmaz bir güce sahip olabileceğini öğrendik. Bazıları yerine getirildi. Diğerleri değişti. Diğerleri kırdı. Ve diğerleri büyük bir cesaret ve büyük bir çabayla yeniden bir araya getirildi. Önemli olan ısrar etmek ve vazgeçmemekti. Ve bunu yapmak için, çevrenizde doğru yönü tutmanıza yardımcı olacak insanlara sahip olmanız gerekiyordu.

Dönüp Blake ile arkadaşlarımın nefesimi tutmasını izlediğimde, bundan daha minnettar olamazdım. Evet, ayrı yaşamak zordu. Evet, savaşmaya devam etmek zordu. Hayatlarımız mükemmel olmaktan çok uzaktı, ama önemli değildi.

Çünkü Blake benim yanımdaydı. Çünkü benim ona yaptığım gibi o da beni destekledi. Çünkü bir daha hiçbir şeyin bizi ayırmasına izin vermem. Çünkü onu kalbimin derinliklerinden sevdim ve onun tarafından aynı yoğunlukta sevilmek için tarif edilemez bir şansa sahiptim.

O yanımda olsa tüm hayallerimi gerçekleştirebilirdim. Ve bunu bir daha kimse engelleyemezdi.